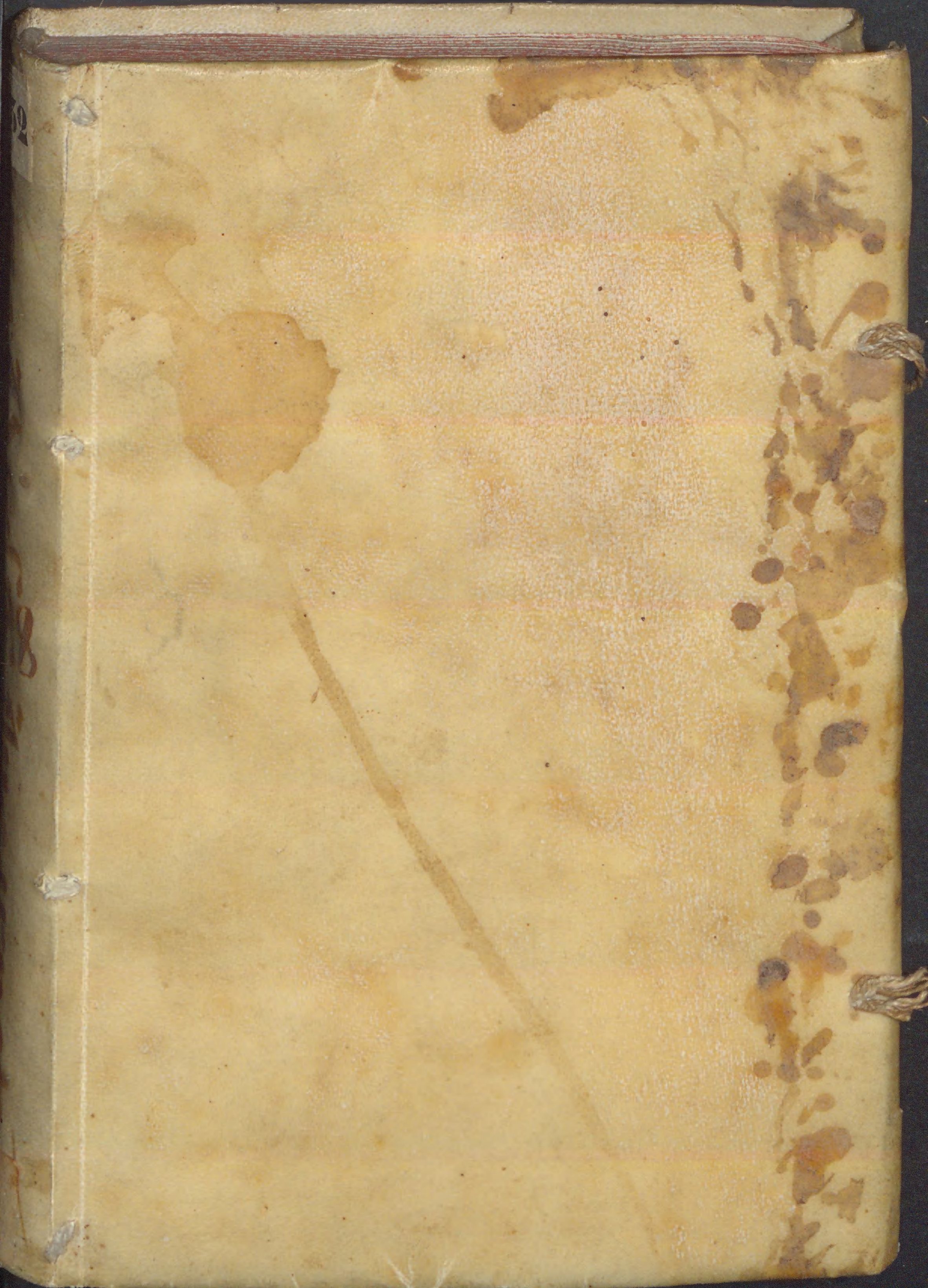

Tractatus de Incarnatione. - 2.ª parz.

M. S. 4.º pergamino, completo, sin foliar, bien tratado.

Pr = Prima pars. De Incarnatione.

1

Ad Auditores nostros Eloquutio.

Verbi D. œconomia, seu dispensatio, quam communiter Joannis Evang. imitati, quo Verbum caro factum esse, ab infima hominis parte desumpta voce, majori dignitatis expressione, asseruit, Incarnationem divinam, inhumanationem Græci appellant. Deificationem Corporis Hilarius, hominis ad Divinum. Consortium assumptionis, naturæ nostræ supra Angelicam dignitatem, exaltationem: nusquam enim Angelos apprehendit, sed semen Abrahæ apprehendit: mysterium à sæculis absconditum, et vel Cherubinorum, et Seraphinorum oculis obvelatum: hoc vobis (Auditores) tradere, et explanare aggredior. Factus sum insipiens, ut cum Paulo loquar, vos me coegistis. Magnum equidem opus, et cui vel summatim describendo librum grandem visus est sumere Evangelicus Vates. Et quidem novum: quo et rei maiestas, et sublimitas, extra omnem communis providentiæ ordinem, altiori consilio disposita, ingenti cum novitate conjuncta, admirationem sibi iure extorqueant. Mirabilis quippe Consiliarius Deus homo est.

Cujus me tantarum rerum magnitudo, et stupor animum despondere cogat, scribendum in eo libro stylo hominis designatur; sive quod humanis ingeniis, et auribus omnia contemperanda, quæ dicimus; sive quod claritate, ac facilitate, quantum magis gravitas, et difficultas patiat, condienda. Huc ergo omnes animi vires, huc omnem studij contentionem, huc audiendi, scribendique alacritatem advertite. Meum erit, tum ingestas ex alijs Theologiæ partibus quæstiones hinc amandare, aut, si opus sit, breviter supponere: proprias pro dignitate explanare, usitatamque methodum, stylumque retinendo.

Est autem tractatio hæc proprie Theologica, cum illius objectum sit res illa tota Theologiæ clarissima, Divina scilicet Jesu ex natura nostra Operatio, ut loquitur Dionysius cap. 2° de D. Nominibus. Procedit ex principijs fidei, et rationis, ex quibus conclusiones proprie Theologicæ deducuntur. Ut: omnis homo est risibilis: Christus est homo: ergo Christus est risibilis. Ubi altera præmissa evidens est, altera fide traditur. Hujus magis objectum attributionis est Deus homo, ad cujus cognitionem ordinat quidquid tradit, ut potè tractatio speculativa, quæ ad sui objecti effectionem nullo

facto dirigit. At oratio tandem more Theologiae vere Christianae, et sacrae dirigat, dirigat ad praxim, nempe ad affectus amoris, gratitudinis, reverentiae, admirationis excitandos: et ad fructus uberrimos ex adeo mirabili Divini beneficii pignore capiendos. Divinum m. bonorum fons, et radix nobis est Deum hominem factum esse, ait S. Chrysostomus in Evangelium Matthaei. Nec plura loquamur operae pretium est. Adsit sacer ille Spiritus, quo Virginis Beatissimae obumbrante tantum mysterium peractum est, ut eo non admodum indigna promamus.

Disputatio Vᵃ

De possibilitate, et convenientia Incarnationis.

Caput Iᵐ

Incarnationis possibilitas.

1 Incarnationem existere, sive Deum hominem esse factum, fide constat. Et cum ab existentia exercita evidens consequentia sit ad possibilitatem, inde etiam constat, incarnationem esse possibilem. Et ecce 1ᵘᵐ theologica conclusio: Quod nunc existit, possibile est; sed Incarnatio nunc existit: ergo Incarnatio possibilis est. Maior ex terminis evidens est, et minor ex fide constat. Hoc autem, quod supposita revelatione existentiam Incarnationis, nobis certum est; Judaeis scandalum, Gentibus stultitia est, nobis autem credentibus Dei virtus, et sapientia. Et quamvis Judaei ex S. Literis Veteris Testam. manifeste convincuntur. Pagani, qui S. Scripturam non agnoscunt, et soli rationi assensum praestant, aliqua opponunt, quibus Incarnationis repugnantiam ostendere conantur.

2 Vᵘ: Deus est immutabilis: ergo nequit fieri homo. Antecedens evidens est naturae lumine. Consequentia autem probatur. Si Deus fieret homo, mutaretur. Probatur antecedens. Fieret homo per unionem intrinsecam cum humanitate, ratione cuius unionis aliter intrinsece se haberet, ac antea se habebat; hoc autem est intrinsece mutari: hinc enim res proprie, physice, et intrinsece mutatur, quod physice intrinsece, ac proprie nunc aliter se habet, ac se habebat antea: ergo Deus mutaretur. Transiret siquidem de non unito intrinsece ad esse intrinsece unitum: ac proinde Verbum transiret de contradictorio in contradictorium intrinsecum, et novam denominationem intrinsecam physice subiret; quod est proprie mutari: ergo.

3 Resp. Vᵘ M. Sorra disp. 15. nᵈ. 4., unionem hypostaticam esse intrinsecam soli Humanitati, extrinsecam autem Verbo Divino, seu Verbum extrinsece uniri, ac proinde Verbum non mutari intrinsece. Resp. 2° P. Hurt., unionem recipi in Humanitate. Et in subiecto receptionis, id est passionis, sive a quo materialiter influente causatur: at quod neque Unionem, neque Humanitatem recipi in Verbo, et in subiecto receptionis, seu materialiter influente; in quo tamen, dicit, dari impossibile: nec renuit, Verbum dici subiectum adhaesionis. Utraque solutio displicet. Vᵃ; quia Verbum

Divinu cu Hum.te constituit unu substale per se, et non per accens; atque, si Verbu esset extra Hum.ti, sive extrinsece illi uniret, ex Verbo, et Hum.te resultaret unu per accens, et non per se: ergo Verbu non est extra, seu extrinsece unitu Hum.ti Pbt mar. Nq ex Verbo, et Hum.te resultat Christus: et sicut aia rationalis, et caro unus est homo (nempe unu per se vere, ac proprie) ita Deus, et homo unus est Christus, ut ex Athanasio in Symbolo repetit Eccla. Min. est ex pluribus explicitat. Nq quod cu alio tantu extrinsece unit, non facit cu illo unu per se, sed per accens: sic ex hoe, et veste unu per accens fit, quia vestis extra est hoi: sic ex Deo, et visione Beata fit unu per accidens, quia Deus extrinsece unit visioni Beatae, non intrinsece; in quibus, et alijs silibus non unu proprie, sed plura adhuc talia manent.

Q.

Confirm.

Iam intime unit Verbu Hum.ti, ac unit aia rationalis corpori ex Athanasio; sed aia intrinsece unit corpori: ergo et Verbu intrinsece unit Hum.ti. Confirm. 2. Deus est homo intrinsece, sive per denomem intrinsecam: ergo Verbu intrinsece unit Hum.ti, et unio intrinsece afficit Verbu. Ans. pbt, et insuper firmat ex eo, quia effectus formales a Verbo, venientes sunt intra Hum.tem; alioquin Hum.tas extrinsece subsisteret per subsistentiam quod falsum est. Cons. a pori. Eo ipso, quod Deus sit homo per denomem intrinsecam, et non per extrinsecam, ratio formalis, qua constituit in esse hois, debet esse intra Deo; sed unio Verbi cu Hum.te est ratio formalis, qua Deus constituit in esse hois: ergo est intra Deo. Ideo enim homo est cognitus, et amatus per denomem extrinsecam, et non per intrinsecam, quia ratio formalis constitutiva hois in esse cogniti, et amati est hoi extra, scilicet cognio, et amor. Adde quod vix potest intelligi, quo pacto unu extrinsece sit intrinsece alteri, seu intrinsece unitu cu altero, et aliud extrinsece non intrinsece, sed extrinsece conjungat cu illo: si ergo Hum.tas intrinsece unit Verbo, quomodo Verbu extrinsece tantu unit Hum.ti? nq, ut demq, unione aia rationalis cu materia recipi tantu in materia, adhuc tam intrinsece unit aia mat., qm materia aie: ergo tta.

S.

Quae solius displicet. Quae cum omnes apprehens. quoltratio substi proprie, et physice talis (quo excludit subsm denomois pure logicum, quod neque petit distinctionem a forma, neque est proprie subm) rationem dicit ingressus, independeter ab influxu subi in formam, sed unionem: quare tam subm adhaesionis, qm subm inhaesionis, receptionis, sive sustentationis dicit formaliter aliquem ingressum, rationem cuius semper

relegandā ē à Deo ois rāo subti physicè, ac propriè talis: q Verbū Dī n ſd negt ēē subtū receptois influens mãali in Vniong, l. Hum, d ē negt ēē subtū adhesois. Adde, q impssio negt reqrere subto ex eo, q influat in frā l. vniong: q si subtū receptois dicit frī impssiog, ē illa dicit subtū adhesois.

Probo ans. Nā defin rōg subti, rōg utriq, iphg, q addit subto sustentois, l. receptois, tūg ē, q subtū physicè influeat in frā, et q frā depeat à subto: (q tn influg in gre effectivo absq sufficienti fundo addit, vt in Physicā ostendimg) acq influg subti in frā ex gre suo, et dependa frē à subto nully dicit impssiog in subto, imò pōng vel arguere pfog: q n ex influ, d aliunde ex cōpte coi subti repperit impssio: q in oi subto physicè, ac propriè tale reperit: q 4a.

do
Scotg Hur.

astruit duas vniones, alteram se tenentē ex pte Verbi, alteram ex pte Hum: sit in composto huiuo alterg ex pte aeg ad mag, alterg ex pte mag ad aeg asserueg rat. Sed contra qm q altera harū vniony superfluit: cū, pōta vnā, q ex pte Hum ì Verbū, necesse sit, et Hum ēē vnitā Verbo, et Verbū Hum: q oppositū n illigibile sit. Preterea, ingm, n evadit diffs, quę in eo tota ē, q Verbū Divinū denuò (sive vnica, sive pluribg vnionibg) vere intrè sit vnitū Hum, quomò antea n erat; et tn Verbū n mutet physicè. Alij recentiores Dd adstruunt vniong increatā idatā Deo, quę sit ratē oī adveniat denuò Verbo. Sed imprìs hoc ē augere diffs achuū liberorū Dei. 2o, cū Incarnao sit contingens, temporalis, et denuò adveniens Verbo: evens m. ē, hanc propōg, Deg ē hō, denuò in indi detrato ēē verā, quę antea falsa erat: necesse ē rōg fralē ipsig ēē aliq rē à Deo disctā, contingens, temporale. Omissis q hīs, alijsq solutiobg, crēo, Verbū ēē tūg purè intrū vnioni, ac pte intrè vnire Hum, n minus qm Hum. intrè vnit Verbo.

7

Si à quęras, q sit, ēē tūg intrū purè talē rēo, hoc meliq explari p exclog, qm p compty aliquę purè positivy: atque adeò tūg intrg purè talis ille ē, q physicè vnit alteri extro ad compōnendū vnū pse, et n p mū subti, nec p mū frē. Et quidē certū ē, poēe confiundi compōy aliquę trandi intrè vnog, q compōg sit cois subto, et frē, et sit prior, vniversalior compōte subti, et frē

dum quod duae partes completae humanae, sive corpus et anima tota humana, v.g. aquae invicem uniunt, tantum physice unionem per se continuativam, quae neque sit subiectum physicum, neque forma alterius. Dicimus quod ratio unionis intrinsece per se et sic tantum petit, unum extremum ita alligari alteri, ut ratione illius debeat esse intime illi praesens, et cum ipso penetratum, debeatque ad ipsius motum moveri, ad quietem quiescere, et ubicumque per motum localem naturaliter locetur, illud comitari: est enim unio physica inter duorum situalium physicam penetrationem, et intimam praesentiam, et naturaliter inseparabilitatem eorum inter se: in quo conceptu non affert adhuc ratio subiecti physici, nec ratio formae physicae, cum sit conceptus utrique communis. Aliud autem conceptus, in quo forma, et subiectum conveniunt, est conceptus tantum intrinsecus unionis. Ratio autem tantum pure intrinseca, qualis est in Verbo, tantum addit exclusionem subiecti physici, et formae physicae: sive quod ita tenet unionem intrinsece, ut tamen neque exerceat munus subiecti physici alterius extremi, neque munus formae physicae. In quo quidem nulla repugnantia est, cum haec exclusio est reperiatur in duabus aquis per se invicem uniti: ergo non implicat Verbum ita intrinsece uniri humanitati, ut neque sit subiectum physicum, nec forma physica humanitatis.

8 Et inde fit, Verbum divinum per unionem non mutari. Quare ad argumentum nego antecedens, et ad probationem nego antecedens. Ad eius probationem, data maiori, simpliciter impropriae locutum haberet, nego minorem. Neque ad physicam, et propriam mutationem non sufficit transire ens intrinsece de contradictorio in contradictorium, nec sufficit aliter intrinsece se habere entitatem, ac antea se habebat, utrumque et improprie; sed necesse est aliter se habere proprie per munus subiecti physici, vel per munus formae physicae: cum autem Verbum divinum nec sit forma physica, nec subiectum physicum humanitatis, nec unionis, inde est, quod non mutetur physice intrinsece per unionem. Ratio est: quia propria motio physica, seu mutatio physica est transitus de potentia ad actum, seu de privatione ad formam, de potentia, ingressu, physica, et receptiva; ordinario involvunt subiectum physicum, sive receptivis, sive ingressivis, et formam physicam: ergo quod neque est forma physica, neque subiectum physicum, non mutatur physice intrinsece. At enim Verbum intrinsece uniatur humanitati, non mutatur intrinsece, quia neque est forma physica humanitatis, nec subiectum physicum illius, et unionis. Ita Pater Suarez, et Card. de Lugo disp. 11 sect. 4.

9 Instas. Ratio multorum formarum, est anima rationalis non est subiectum unionis, nec magis neque est forma alterius membri; et tamen per unionem non solo mutatur intrinsece materia, sed est anima: ergo licet Verbum neque sit forma

nec subsy physicy unois, si intrê unit, mutabit p unionē. Rso, dabis cmissi, nando cog. q ala ralis lt n recipiat unionē, neq fit fra xu unionis, e tn fra physica xu. mag: ac pde n id mutat intrê maa, que e physicy subsy alig, et unionis, d e mutat ipsa aia, que mag physica fra e. Rao a, cur subsy, et fra mutet intrê ea e, q volt qq e fra physica, l. subsy physicy, eo ipse e q incmpletg, ac pfectibile p aliud, cui unit: q opiid rei certg e, neq assignabit fra vlla physica, l. subsy physicy, et ppriê tale, q n fit aliqua roe incmpletg, et capax, vt ab alio intrê pfiat; cu dc roe subsi, et fre fit ee pts, ac pde ee entitate incmpletg, potentg cmpleri p unionē ad alig pts, l. ad alig mg pficientg. Et hinc apparet rao, cur Verbg Divinz n fit subsy physicy, nec fra physica; q sict Verbg nulla roe e incmpletg, nec perfectibile p q lt aliud, d e purg tag pficiens intrê id, cui p unionē accesserit: purg a txq intrê pfiens, et nullo mo pfectibili, n mutat p unionē ad alterg extrg. Sed inde

Pb Arguunt V. Rugnat, duas entitates oio cmpletas physicê uniri inti se; atq et Verbg, et Hum. tas sunt duę entitates oio cmpletę in suo ee: q rugnat, Verbg physicê uniri intrê cu Hum. te Mar pat. q a m. alteri unit., alig cmplementg, l. pfoe accipit ab illo altero, ac pde erat in poa ad eigmi pfoe, et cmplementg: entitas a cmpleta e oio in au, et cveng nihil pote ab altero extro recipere. Mir, q attet ad Verbg. cstans e: q attet ad Hum. tis pbr. q a Verbg assumpsit Nrg Humang integrg, et pfctg, qua lis e in alijs hoibg, et cui nullg cmplementg physicy deerat: q tam Vlag, gm Hum. tas sunt dug entitates cmpletę, et coeng inunibiles.

R Rso 1, mg ee abte falsg. Nq duo cpsta integra, et cpleta substali, v.g. dug ptes aque, l. ligni, uniunt, et cponunt ung cntinuy physicy p se: q mali log. cplg e, duo entia cpleta substalia n poee uniri. Adde, q hoc argtg assumg s fat, tm n pote nali. accidere. Rso in 2, data mae, nando mj quoad cg pts. Ad pbg distinguo ant: Verbg assumpsit ng hung integrg, et pfctg in roe ng, cdo: in roe subsistentis, et pfoe, no ant. Subsista e cplementg ng substali, ac pde, desi. subsista, na n e oio cpleta, nec oio in au, d in pta ad subsistig, quarg p illg pote cpleri,

et trahi. Et quamvis natura humana quoad suas partes physicas, scilicet materiam, formam, et unionem, integra sit in esse naturae; adhuc tamen dum non subsistit, non est omnino completa: quare potest cum personalitate, sive subsistentia Verbi univi, et ab illa ultimo compleri.

12 Arguunt 3°. Ad unionem physicam duarum requiritur aliqua proportio earum inter se; sed nulla proportio datur inter Verbum, et Humanitatem, cum sint extra inter se distantia: ergo nequeunt univi. Respondeo 1°, negando consequentiam esse de unione connaturali, non de unione supernali. Ea, quae connaturaliter univi postulant, aliquam proportionem naturalem inter se habent: ea autem, quae tantum supernaturali univi possunt, licet ex se improportionata sint, univi a Deo supernaturaliter operante, non repugnat. Unio autem Hypostatica Verbi ad Humanitatem est omnino supernaturalis, atque nulla naturalis proportio dari potest, sed tantum capacitas, seu potentia obedientialis. Respondeo 2°, omissa maiore, negando minorem. Nam, licet inter se distent Personalitas Divina increata, et natura humana creata, adhuc ex genere suo inter personalitates, et naturam datur proportio, quatenus natura ex se petit aliquam personalitatem, et personalitas Divina potest complere aliquam naturam. Unde sicut quod intellectus petit aliquem intellectionem, habet proportionem sufficientem, ut possit elevari ad habendam intellectionem supernaturalem; ita quod natura humana petit aliquam personalitatem, sufficientem proportionem dicit, ut supernaturali unioni possit Personalitati increatae Verbi. Nec obstat distantia: nam quamvis inter se distat, proportio creata Humanitatis ab entitativa perfectione Verbi, post Incarnationem, ac ante Incarnationem: non tamen post Incarnationem videtur Humanitas cum Verbo, quo uno modo vinceret illa distantia insuperabilis creaturae a Deo. Si autem nomine distantiae intelligatur incapacitas ad unionem (quae sola posset obstare) haec non probatur argumento, et quamvis facile negatur.

Caput 2um

De Convenientia Incarnationis.

13 Dupliciter aliquid alteri conveniens dicitur, 1° negative, 2° positive. Negative conveniens est quod nullum inconveniens, aut repugnantiam affert: et in hoc sensu omnia possibilia conveniunt Deo, quod nullum eorum aliquam Deo repugnantiam affert. Et sic Incarnatio Deo conveniens, quod possibilis est; quae tamen contraria pro fide nostra, quae Incarnationis possibilitatem docet. Positive conveniens, quod aliquid bonum, honestum, commodum, utile, vel delectabile affert subiecto: sive, quod perficit subiectum, eius inclinationem, et appetitum satiat, seu illi debet tempe-

passio, .1. proprietas: quodlt m. modo istorum se habeat, dicitur conveniens subiecto. V.g. anima corpori, calor igni, gratia mag., albedo parieti, homini scientia, honor, divitiae, et voluptas. Unde fit, nullum bonum creatum esse conveniens Deo proprie, quatenus illi afferat bonum aliquod intrinsecum, utilitatem, .1. delectationem ratione sui esse, .1. addere esse. Quare tantum potest esse conveniens, quatenus afferat aliud quoddam bonum, nempe laudabilitatem, et glorificationem.

19. Et in hoc genere Incarnatio fuit Deo conveniens proprie, non quia dignum laude fecerit, sed quia ostenderit, quatenus Deus tali opere demonstravit suas perfectiones, amorem erga homines, bonitatem, sapientiam, potentiam, ratione quarum, et summa laude dignus est, et glorificandus. Probatur. Quod id dicitur convenire alicui, quod est consentaneum suae naturae, sicut homini convenit rationinari quatenus rationalis est; atque Deo, ut Summo Bono consentaneum est se communicare, cum bonum natura sua sit communicativum, et diffusivum sui, Dionysius de nominibus Divinis: deinde Incarnatio est optima, maxima Dei communicatio in creaturis rationalis: ergo Incarnatio est maxime conveniens Deo. Probatur V. id Deo conveniens est, quod eius Maiestatem, Potentiam, et liberalitatem decet; sed Incarnatio est opus maxime decens Maiestatem, et liberalitatem Divinam, ut ponderat Damascenus lib. 3° de Fide cap. 1: ergo Incarnatio conveniens ~~mar~~ Deo est.

25 V. Incarnatio Verbi conveniens fuit naturae humanae assumptae. Siquidem ea natura effecta fuit cum excellentissimae dignitatis, supremaeque felicitatis, quae consistunt in maxima propinquitate creaturae ad Deum; atque nulla maior propinquitas possibilis est creaturae rationali, quam physica substantialis unio cum Deo: quodlibet alia unio .1. per Charitatem, .1. per visionem Beatificam tum accidentalis est, tum pure affectiva, .1. intentionalis, non autem substantialis, et physica, qualis est unio Incarnativa: neque ratione ullius alterius unionis homo fit vere, ac proprie Deus, et Deus homo: ergo Incarnatio summe conveniens fuit naturae humanae assumptae. Sed nota cum D. Thoma, unionem hypostaticam non dici convenientem naturae humanae per ordinem connaturalitatis, debiti, .1. inclinationis innatae; quia talis unio maxime supernaturalis est, et omnino indebita, et gratuita. Immo, naturae humanae physice pati violentiam eo, quod spoliet subsistentia propria, et uniatur subsistentiae Verbi, addunt aliqui; quod forte probabit admittentibus eius subsistentiae positivam repugnantiam. Qui autem subsistentiam creatam in negatione unionis ad alterum locant, nullam agnoscunt violentiam physicam: nam minuere

ne foali donj supnale, et excellentissy, lt sio indebity, volentiane.
16
3. Incarnao
Dveni fuit toti gñi hum. Cª, lt vnio hy pacta sit cy vna Hum.
singulari, m tohy gg huny exinde honoratiy e, eon eidq speciei coicos,
ac uere mito e Angis venerandy. Cª notant … hum ad illa verba
Pli: Nusqm Angos apprehendit, d semen Abrahq apprehendit. Sum ex eo,
q Angi, q in Veteri Testam. se ab hoib adorari patiebant; postqm
Deq ho factq e, iq adorq hoy n recipiunt. Sic Angq Joanni Evang.
ey summisse venerari volenti dicebat: Vide, ne feceris; servq m. huq
sy. Apocalipsi 22. Vt m. regiy matrimiy toty sponsq familiy nobilitat, ita
Dei cy Nª huna mirabile Dnuny toty gg huny extulit in altissq dignitatg,
qm vt recognamg, hortatur S. Leo serm. 1º in Nate Dni. Praeterea toty
gg huny à pecco, à dmonis servitute liberaty e, innumersq in illud gratiq
ab Dina hac Incarnoe effluxere: nq de plenitudine eiq nos oes accepimg.
Joannis 1. Et si Plo, vt par e, standy e, n sio hoibg, d oibq sio creaturis,
toty universo Dveni fuit Incarnao Verbi: Placuit m. instaurare, recapi-
tulari, et colligere oia in Xpto. Ad Ephesios cap. 1.
17
Dices 1. Noe bony,
e coicaty sui. Sidq Angq e aliq bq; nec m pote se coicare: q n pot, In-
carnoq ee Deo Dvenig ex illa roe bi. Rº, assumpty illq ee de bono
quaty by e, nisi ex ppria na specifica limitet, et impediat illq coicao.
Nq, roi, q c ee coicaty sui e ppho sine imppe: pote a eigni pio in
aliquo bo creato n reperiri sepy suq limitos. et finitudq, cy n ipsq sit, ymlt
ppq Dvenire creq. Cuare, lt Angq sit maiq by, qm ho, l. arbor, adhuc
Angq caret virtute sui coicava, qua hoes, et arbores gaudent. Cy vo
by, e insy, et nullq dicens imppq, capax e oi ppoi n admixte imppe,
sive oi ppoi, poli; ac ee coicaty sui p Incarnoq e ppio poli, absque im-
ppoe, vt aliunde supponit: q Deo, qua Bono Dvit, se coicare p Incarnoq.
18
Dices 2.
Incarnao, n fuit Dveni Angi: sidq na Angica, que oibg alijs superior
erat, reddita e inferior, et quasi deiecta de suo principatu, vt supra se

videat locatq. nq. inferiorq. illq. veneretur. R. Deo nando assumptis, et diss. prs: na Angica reddita e inferior seu inferiori nq. nulla dignitate addita huic nq. inferiori, no: addita dignitate supexcellente os dignitatis nq. Angicq. Jdeo ans, et ro cog. Arguty alig. valeret, si na huna manens intre absq. addoe dignitatis supioris locaret supra Angicq. illiq. superneret in honoris gui. At q. addita nq. huiq. Unione Hypostatica et physica Junctione cu Deo (qq. dignitas e superior si excella Angica; nq. q e supnalis, nimq. inter supnales substanhsa e: q. m. dedit mihi P., maiq. ois e ait Xpty D. Jg. na huna sit supior, et debeat ab Angis adorari, neq. e direcq. reg. l. ordq., neq. e insipiens seu Angorq., neq. ideo Angi de suo principatu deiechi si; q Angica na excellit ob na e roales, quq Deo Junctq. n si, n pote a excedere Deq.; atq. ille ho Deo Junctq. vere, ac physice Deq. e: g. Angq n det excedere dignitatq., neq. eiq. hum., q eq supra se venerari, et pote Deo expingorq. Adde, q maiora ba in Angos redundarunt ex evectione hum. in Unioq. cu D. Perso, qm foret illa nalis sepeminia Angi supra eq. nq. humq., si n sequeret Incarnao.

Disputatio 2da

De necessit. Incarnois.

Caput 1s

Multiplex necessitas, et q. sui.

1s Narium dicitr aliq. l. abste, et simplr, l. ex suppoe. Abste, et simplr narium e, q indepr a qualt suppoe, et Jsideroe alteriq., n pote n ee. Talis e Deq., eiq. exista, et spio. Narium ex suppoe illud e, q lt abste poruerit n ee, tn facta aliqua hyposi, n pote n ee. Sic necesse, al moveri, ex suppoe, q currat: hoq ee roale, supposito, q existat.

2o Supponda

1o, triplq. ee necessit., nempe metisq., phycq., et moralq. 1a e, qua aliq. itaq. narium, et impole sit n ee. Sic impole e, Deq n existere, atq. adeo Dei exista metisice naria e. Physica e, qua ita aliq. e narium, ut lt possibile sit saltq. de pota Dei absta, et miraculose, id n ee, stante tn rerq. cursu nali, et ordinaria providentia, seclusoq. miraculo, n possit n ee. Sic phyce narium e, ignq. ag-

platy rite dispto, igne comburere, sole producere lucem: amors. m. p miraculum absq contradictione possit oppositum evenire, in hoc verum ergo, et causam exigente natura neget oppositum accidere. Moralis est, quae aliquid ita naturam est, ut licet absq miraculo possit non esse, adhuc aegre, difficillime, rarissimè possit deficere. Sic necesse est, famelicum fame morientem appositos cibos edere; rarissime m., et difficillime accidet, quod illos non edat, quamvis absq ullo miraculo id evenire aliquando possit. Hanc nostri necess. explatam habes in tractatu de Voluntate n. 202, quem consulere oportet pro toto hoc cap., in quo eius diff. circa compendio habimus.

21

Rogat modo:

an Incarnatio fuerit Deo naturalis vel absolute, et independenter ab omni suppositione? deinde an fuerit naturalis Deo ex suppositione aliqua? potest autem multiplex esse in praesenti suppositio. 1°, an ex suppositione mundi conditi, Deo naturaliter fuerit incarnari. 2°, an ex suppositione peccati Adami? 3°, an ex suppositione decreti Divini de reparando homine, et redimendo genere humano? 4 denique, an ex suppositione exigentiae condignae satisfactionis pro peccato.

Suppono

à V. absolute loquendo, et independenter ab omni suppositione, Incarnationem non fuisse Deo naturalem ullo pacto, sed omnino liberam etiam moraliter. Probatur iis rationibus, quibus probavimus Deum non esse moraliter necessitatum ad ullam creaturam et optimam producendam. Eatenus m. esset naturalis Deo incarnatio, quatenus Deus saltem moraliter teneretur ad eligendum opus creandi; sed hoc falsum est: ergo absolute loquendo nullo modo fuit Deo naturalis incarnatio. Maior patet: ex eo m. astruitur Dei moralis necessitas ad Incarnationem, quod Incarnatio est maximum, et excellentissimum Dei opus, ex quo maxima Dei gloria resultat, quae excedit quamlibet aliam perfectionem, et bonitatem creatam. Minor autem probatur. Deus tum in se ipso esse, tum in sua felicitate, et beatitudine independens est ab omni, et qualibet entitate creata; est m. ab intra, et essentialiter sibi ipsi sufficiens ad suam felicitatem, et perfectionem, quae maxima, et infinita. Dei perfectio omnino relaxata esset, si Deus teneretur ad eligendum alicuius entitatis creatae, quamlibet perfectissimae; probatur tertio. Adde, quod, si id verum esset, eadem necessitate Deus debuisset ab aeterno incarnari, nec potuisset per totam aeternitatem carere perfectione Incarnationis. 2°, debuissent incarnari tres D. Personae: 1. debuissent assumi omnes naturae rationales humanae, et Angelicae; quod saltem extensive melius esset, magisque D. Voluntatis allicerent, satiaretque infinita illa communicandi inclinatio. 3°, teneret Deus omnibus creaturis rationalibus infundere cognitionem naturalem ...

quæ in Incarnatione manifestantur; et plura alia aptè absurda sequerentur: ergo, absolutè loquendo Deus nulla necessitate morali, tenetur ad opposìtum, et consequenter neque ad Incarnationem.

22 Suppono 3°, Incarnationem fuisse Deo liberam, et nullo modo naturalem, etiam supposita creatione mundi. Ita contra Theologos Raymundus Lullius asserentes eo ipso, quod Deus decrevisset mundum creare, teneri ad incarnandum. Cujus fundamentum erat. Quia actus Dei amplectens melius objectum est melior actu amplectente objectum ignobilius; sed Deus ex sua infinita perfectione determinatus est ad actum meliorem: ergo determinatus est ad eligendum id, quod melius est: cum ergo Incarnatio inter omnia creata sit objectum honestissimum et nobilissimum, determinatus erit ad eligendum Incarnationem. Contra, ut bene notat P. Suarez disp. 2ª sect. 1ª, hoc argumentum efficacius probat, Deum teneri ad Incarnationem absolutè, et independenter à creatione mundi: nam Incarnatio absolutè est objectum honestissimum, et optimum æquè, ac supposita mundi creatione. Deinde Deus ratione suæ libertatis, dominij, et independentiæ à qualibet creatura non tenetur ad actum amplexivum melioris boni creati, neque absolutè nec boni creati, quamvis ille actus, quatenus ratione naturæ distinctus ab alijs actibus amplectentibus inferius objectum, esset extrinsecè, et objectivè melior illis. Ratio est: Quia non tenetur Deus ad actum liberum ratione naturæ melioris ex objecto; quod alioquin amitteret magnam sui dominij in creaturas perfectionem, imò nullam haberet libertatem: idque ex necessitate morali eadem ratione, quod à suis Authoribus P.P. Montoya, Granado, et Ruiz adstruitur, ponunt sequi necessitatem metaphysicam, ac proinde perit omnino D. libertas. Potuit ergo Deus nullam creaturam velle producere: in quo casu Volitio D.ª excludens ab extrinseco omnes creaturas esset physicè infinitè perfecta, ut potè identificata cum Deo; et tunc careret Deus perfectione extrinseca, et libera proveniente ex extrinseca aliqua, vel aliquarum creaturarum. Quod à Deo pro sua libertate, et dominio careat ejusmodi perfectione extrinseca, et objectiva, nullum arguit in Deo imperfectionem.

23 Probatur ergo suppositio.

Quia creatio mundi nullam dicit connexionem cum Incarnatione Verbi: ergo, etiam supposita creatione mundi, fuit liberum Deo non incarnari. Antecedens probatur. Tum quia res omnes naturales æquè consisterent, etiam non facta Incarnatione: tum quia hæc, ut potè supernaturalis, nequit deberi titulo connexionis, vel exigentiæ ulli rei naturali, imò neque alijs entitatibus supernaturalibus in inferiori ordine constitutis: ergo. Dices. Respondeo, quod Deus ratione ut creare mundum, cum debet facere optimum; sed non esset optimus absque Incarnatione: ergo

ex illa suppõe det. dari incarnão. Alr̃ pbr ex xõe summi, et opti Artificis, cuius ē oĩa, quę facit, opta facere. Rẽo 9ª ē. Cª etsi Deus sit summus Artifex, potuit nihil producere, in quo cū cessaret à pductõe optimi, nempe Incarnõis: q ñ cadet à xõe summi Artifr, esi, pducit aliq, ñ in pducat opta, quę pote. Nã æquè cessat à pductõe opti, cū quo creet mundũ sine Incarnõe, ac cū quo nullã entitatẽ pducat: q. l. hoc sãy ñ opponit cũ xõe summi Artifi; (et sic argutũ plo pbat, qm intendit, sigdẽ pbat necessitã. aotã). l. illud ſ3 ē opponit cũ Artifis excellĩa. 9ª ē Vª. Cª in conventi assecut Sullũ, Incarnoẽ ēe magis nãriã, qm assumptõẽ nẽ Angeli: sigdẽ, si Deus ad meliora teneret, potiũ ad hanc, et pote ptorẽ, qm ad illã ēet necessitatũ. Rẽo igr nãndo ãns, et eiũ pbtẽ. ñ summus Artifex liber ē, ñ tenet in aũ Vª efficere meliora, d pote p suo libito hęc, l. illa facere, et l. ab oĩbus, l. ab his, l. illis cessare ly ppqui summus Artifex Deus mundũ fecerit valde bũ, lt 9parativè ad alia ōpa pdlia ñ sit optũ.

24

Obiicies Vº.

Deus ē infiẽ bũ, et coẽnũ ē infiẽ coicavũ sui: q hẽt infiã inclõẽ ad se coicandũ; d infia inclão facit necessiẽ, saltẽ moralẽ se coicandi: q saltẽ morali tenet Deus ad infiã, seu maxã coicõẽ sui, quę fit p Incarnõẽ Verbi. Rẽo, 9cesso ante, dist. 2ª coẽns: hẽt inclõẽ phyce, et entitativè infiã ad se coicandũ, 9ao: si infiã in xõe inclis, nõ coq. Oĩa quę in Deo s, entitativè, et phyce infiã s, acq de hoc pacto quęlt inclão Diina ē infiã; hęc ã infiã ñ obstat libertati, quę fr 9sistit in indiffria; indiffria ã ñ tollit p inclõẽ, lt ipse infiã, sitã in in xõe inclin., seu mov. voluntatẽ. Atq huiusmi ē inclinão Dei ad se coicandũ, vt pbo. Inclinão Dei xũ talis, l. talis obti creati quãqmo ppit fr ab ipsa bonitate obti creẽ, quę mio cogne alliat Deũ ad ipsiũ amorẽ; d bonitas creẽ, lt pfectissẽ, et optimẽ ē fa: q fitè movet et inclat, sive thũ movet ad amorẽ in xõe talis fr fũ, qmvis in Deo xõe sui amor sit entitativè infiã: q ñ oppit indiffriẽ, et libertati D. Voluntii. Quare nõ obtimũ coq.

25

Obiicies 3º

Plures ex SS. PP. asserunt, Deum semp facere meliora. Et quẽ Anselmus lib. I Cur Deus hõ cap. 4, et 25, et saepe alibi; et hunc 9ferti cap. 12 indicat

eque impole fuisse Deo, n incarnari, supposita mundi creae, et pecco Adami, ac e illi impole mentiri: addita, hoc n arguere illg in Deo impg, sicut n posse mentiri, nullg arguit impog in Deo. Neo, C. Ber si rigorose illigant, n sd pbare necess. morale, d e phyca, ac methz: ac pde ne hic absurdiss error D. libertatis destructivg admittat, explandi st, ut signent V, Deu semp facere, q bg e entitative, et morali, ita ut nihil mali, aut noge facere possit. Vo, Deu semp facere ea, que aphora, et gvenientia sr rery nis, et exigijs gnaturalibg, qq n vult inferre violentiq; et qq ut Dng supra ocs eary vires, et exigias opet. 3o, Deu facere ea, que magis gducunt ad universi pulchritudg, et venustatg, aliaq q cy alijs reb pportionem; Q bi explat supo diss. 2. sect. 2. no 53. Qy tory hoc fit a Deo libere n modo libertate phyca, sed e libertate morali: ng eque pale poest Deg aut rery exigijs n annuere, aut res alr disponere.

26 Dra gplerg e Thg., q alicubi oppg vel docere, pcuque disputans go Manichaos. Tum celebri illa argutie, qua a Deo omng necess. relegat, ac pde e moralg: Ubi nullg defg, nulla ,, indigia: ubi nulla indigia nulla necess.: nullg a defg in Deo: g in ,, Deo nulla necessitas. Tum e lib. 13 de Trin. cap. 10, ingus desg= ,, senti materia, scilt Incarnoe, disserens, ita logr: pary e gt iry mg ,, quo nos p Mediatore Dei, et hoq Xty Jesg Deg liberare dignat, as= ,, seramg, bmg, et D. gqruy dignitati; very e, ut ostendamg, n alig ,, mg, pole Deo defuisse, cuig potestati cuncta gquali subiacent. ,, In qq. verbis nota 1o n defuisse Deo alig mg pole lib. hog, scilt sa Incarnoe: g Deo pole fuit, e hoe creato, et lapso, n incarnari, d alio mo hog liberare. Nota 2o, cuncta gquali subjacent D. Potestati: g cuncta eque libera Deo st, et coenj nulla necess. e morali, tenet ad hoc bmy pralijs: g qmvis Incarnao opta sit, Deg n tenet, e morali, ad Incarnog.

27 Verba Sti Anselmi pfecto difficilia st, ea tn bi explat Pater St disp. 4 sect. 2a cy S. Bonavra, et Alens: Pore m. Anselmg illigi de necess. ex suppoe, q Deg decreverit, ducere hog in Beatudg; ng, posto hoc decreo, necesse fuit, hog in pecco n relinquere. 2o, pore illigi, ut nomine necess. hyperbolica mg dicendg, l. gvenientig illigat

Deinde, oia emoliunt, si notes, eyde Anselmus ibid. vocare hanc necessitatem coentem ad vol.tes liberam creandi, et liberandi hoim. Adde, qd Anselmus in caput 5.m Epistolae ad Rom. sup illa verba: Commendat autem charitatem suam Deus: asserit, plures alios mos liberandi hoim Deo fuisse; elegisse autem hunc incarnois, ut commendaret suam charitatem. Vide Vasquez cap. ultimo disp. 1.ae, ubi alios PP. interpretat.

28 Ergo infert, Incarnoem fuisse Deo liberam, etiam supposito lapsu 1.i hois. Prob. Nam lapsus 1.i hois nullam dicit connexionem cum voluntate incarnandi; adhuc m. 1.o poterat Deus .1. hoim oio relinquere in suo pecco: .1. 2.o posset cum alio modo liberare a pecco. Demum qd poterat Deus, nulla commissa satisfone, gratis oio condonare peccum: .1. qualit satisfone, etiam inequali, contentus esset, et sic hoi remittere peccum: nihil. m. horum impossibile est, etsi sit impossibilis puro hoi equalis, et condigna satisfactio pro pecco. Ergo, etiam supposito lapsu 1.i hois, Deo liberum fuit incarnari. 1.a pars antis constat ex cap. 12 Sap: qs imputabit tibi, si perierint nationes, quas tu fecisti. et ex comparatione figuli, et luti ad Rom. cap. 9. Adde, qd Deus de facto plures hoes perire permittit, et Angelos absq remedio reliquit: ergo sibi poterat oes hoes relinquere. Denique plurima, quae in Script. commendant Dei amorem, benignitatem, charitatem, liberalitatem, misericordiam in Incarnoe, eadem oie probant, Incarnoem Deo liberam fuisse, etiam supposito pecco. Nam si Incarnatio Deo necessaria fuisset, nullam propterea Deus eximi commendonem mereret.

29 Dicit etiam ex dictis, Incarnoem fuisse liberam Deo, etiam ex suppoe decreti de reparando hoe, saltem reparatoe imperfecta. Nam huiusmodi decreto satis factum esset, si Deus hoi condonaret peccum, illique gratiam gratis infunderet, .1. si ad hoc exigeret aliqualem satisfonem hois propriam; et haec oia possibilia erant, et illis positis repararet hoem absq Incarnoe: ergo, etiam supposito decreto utcumque reparandi hoim, saltem reparatoe imperfecta, liberum fuit Deo incarnari. Si autem consulti, qui dicunt: Non poterat aliter Sapientia Dei hoim liberare, nisi susciperet hoim, ut inquit Aug. lib. de Agone Xpiano cap. 11.

Caput 2.um
Referuntur variae sententiae

30 Hac leviora si. 2.a maior restat difficultas, an scilicet necessaria fuerit Incar.

Veati ex suppone, qd Deus postulet pro pecco satisfoem æqualem, et condignam: quæ vi-
dendum est, utrum pura crea possit eiusmodi satisfoem Deo offerre? quia si pura crea id
posset, non fuisset necessaria Incarnao etiam ex hac suppone. Si autem nulla pura crea Deo
satisfoem condignam pro pecco exhibere posset, Deusque illam exigere suppeat, sequitur Incarn.
ad talem effectum fuisse necessariam. Itaque tota difficultas ad hoc punctum reducitur: utrum sit possi-
bilis puræ creaturæ condigna, et æqualis satisfao pro pecco mortali. Nomine autem puræ
creæ, ut aliqui cum Caiet. illexerint creæ in puris naturalibus condita, id est, sine gratia,
et sine pecco; adhuc ad rem praesentem illius. a crea, quæ non sit hypostatice unita
Deo, in illo eodem sensu, in quo a Garcio dicitur, Xpus Dnus non esse purus homo,
seu pura crea. Nam, si crea non unita Deo, etiam gratia sanctificante ornata, posset
condignam satisfoem offerre, cum Deus possit, ipsius Deus condonare, eique gratiam elargiri,
absque assumptione alicuius naturæ creatæ, sequitur, eiusmodi assumptionem non fuisse necessariam ad
satisfac. condignam Deo æquali pro pecco.

31 Prima sententia, quam communem, et constantem Theologorum vocat P. Suarez disp. 4. sect. 7. ... vocat P. Rip. disp. 97 sect. 1a, asserit, nullam puram creaturam, ut quantumlibet
gratia sanctificante ornatam, posse offerre Deo condignam satisfoem pro pecco mortali
contra D. Mai. commitio. Ita D. Thomas, Bonav., Richardus, Durando, Capreolus,
Ferrara: Nostri Gregor. Suarez, Vasquez, Valentia, Vergas, Hurt., Lugo, Arriaga,
Ripalda supra, et communiter Recentiores.

32 Secunda sententia affirmat, posse esse æqualem, et condignam satisfoem
ortam a pura crea maximis gratiæ donis ornata. Ita Alex., Palud., Aureolus, et
Richardus, Mayr, et alij apud P. Suarez disp. 4. sect. 7. Horum alij de satisfoe
pro pecco proprio, alij pro alieno loquuntur; censent tamen in ea esse potestatem condignæ
satisfois pro pecco mortali. Et quidem, si homo constitueret caput morale aliorum
in ordine ad satisfacndum, posse condigne satisfacere pro pecco mortali alterius,
docet Scotus, Lichetus, Paludanus, et alij relati a P. Amico disp. 7, sect. 9.
Ubi notabis illustrissimum Godoy tom. 2o disp. 2a. § 6. referre pro hac sententia
P. Suarez, et quidem omnino immerito: nam P. Suarez disp. 4. sect. 7. palam affirmat, eiusmodi
satisfoem non futuram esse æqualem offensæ Dei, ac proinde neque condignam. Illi etiam sententiæ videtur
accedere P. Tanner disp. 1a cap. 2o, dum ait, purum hominem in gratia constitutum
potuisse divinitus satisfacere aliquali de condigno pro pecco mortali alieno.

: Sed n. oio ꝯvit, cũ doceat, eiᵍᵐ satisfoẽ n. indiᵍ ẽẽ cũ offensa illiᵍ equal.ᵗᵉ qm hent opera hoĩs iusti cũ gr̃a; et ex alia p. doceat, opera hoĩs iusti n. ẽẽ ex se equalia cũ gr̃a, ut de facto illiᵍ mereant de ꝯdigno. Inde fit, eiᵍᵐ satisfoẽ n. fore equalẽ, ac pᵗᵉ nec pᵗᵉ ꝯdignã p peccõ mortali.

33 Observa tñ, aliᵍ ẽẽ qq̃stioẽ, an pura crea possit de ꝯdigno mereri remissioẽ pecci mortalis, i. infusioẽ grẽ: et aliᵍ, an possit ꝯdigne p tali peccõ satisfacere. Siqdẽ plura ad satisfoẽ ꝯdignã requirunt, qm ad mitũ. Siquidem qd mitũ extinguit offensã, et roabilẽ offensi indignoẽ depr a favore, et acceptione ipsiᵍ p se offensa: satisfao ꝟ illiᵍ extinguit indepr ab illiᵍ acceptoe, ac pᵗᵉ velit, nolit offensus, tollit ab illo iᵍ ad roabilẽ indignoẽ. Siqd mitũ remissiois ponit in merente iqqdẽ exigens tolli aversioẽ offensi; satisfao a. p̃pria tollit ab ipso offenso iᵍ, qd habebat supra obsequia, et actoes offendentis. Quare ex pᵗᵉ pol. miti ꝯdigni remissiois pecci n. infert fr̃ politas satisfois ꝯdignẽ p peccõ orta a pura crea. Mitũ qdẽ facit, ut sit in crea iᵍ, roe cuiᵍ n. indignet roabilr Deũ: satisfao a. tolleret a Deo iᵍ exiᵍ a crea obsequia debita in ꝯpensoẽ iniurie; que duo diversa st. De mito postea, nunc de satisfoe. Ꝯsistit a. fr̃ ꝯdigna satisfao in eo, qd equocat offensã, sive ponat tale obseqũ, qd prudenti iudio tanti estimari debeat in roe obsequij, ac displicuit offensa, pᵗᵉ deᵗ ẽẽ eiũdẽ estimabilᵗⁱ, ac erat n. fuisse offẽ. At in mito n. tam equalᵗᵃˢ, qm pporto estimat.

34 Pro 1ª pᵗᵉ nante polᵗᵉ afferunt plura PP.ᵘᵐ testimia. Sed, ut notat Pʳ Wadingus disp. 1ª dub. 4º plures eorũ loqᵘent de hoĩbẽ de facto existentibẽ sub peccõ originali ꝯcepis, i. iuxta statũ ordĩs ꝯ fenris pvidentiẽ. Adhuc tñ aliᵍ clariᵍ, et strictiᵍ eiᵍ impolᵗᵉ asserunt, ut Ambrosiᵍ in caput 9 Ep. ad Heb.: Tantiẽ fuit peccũ nrũ, ut salvari n. possemᵍ aliᵍ, (nempe p ꝯdignã satisfoẽ) nisi Unigenitᵍ Filiᵍ Dei moreret p nobis. Sᵗᵘ Leo Ep. 81: Quę reconciliatio ẽẽ poterat, qua humo gñi ppitiaret Deũ, nisi oium ca, Mediator Dei, hoiũ q. susciperet? Mitto Cyprianũ, Basiliũ, Athanasiũ apte ẽ loquentes, quos apud P. sz reperies. Sufficiat pcoibẽ Augᵘ inter plura alia loca, in Enchiridº

cap. 108: Neq. ipsis liberaremur vnq Mediatore Dei, et hoiq, Hoiq Xpq Jesq, nisi eet Deq. Nq tota huig q. diffa. qsistit in assignanda ratione huiqmi impoltis.

35 Illq ortu ex infta malitia peccati mortalis censuere Caietq, Capreolq, Alvarez, Ximenez, Araujo, Illust. Godoy disp. 1a: ex Nris P. Coninck disp. 10 de Paena, dub. 2o Bernal de Incarnatione disp. 2a sect. 3, Illust. Martinon, et alij. Censeo tn, impol.tis offer. Deo satisfoem qdignq pro peccato mortali orta à puaa crea n nasci ex infta simplr illiq malitia: nq malitiq peccati mortalis tantivè, et extrinsecè infta, simplr tn fq ee, judico, vt tradit à P.e Sz disp. 4 sect. 7, Vasqz disp. 2a cap. 2o Wadingus, Hugo, itna cy Scoto, et Scotistis. Quq fa inq Thtas. coi great à Cabrera e Dhta. disp. 4 de Incarnatione n 81. Pro eo n mineq, qm pro opposita refert Ang. Dfoas. num q. 2a de Malo art. 9. ad 5. vbi ait, Qa à Bono info aliqs avertitur aui fo, ideò peccatq essalr fq e, vt dicat. Intuitq ad boiq infq. Ioq adstruit 1. 2e. q. 87. art. 3, et 4o: vbi, vt dicat. peccatq infq ratione aversionis, quatq Deq, à quo tro avertit, e Boiq infq; adtrnc tn in ratione qversionis ad creq, quq essalis, et intra peccato e, fq qcedit. et qdq in hac 3a. p. q. 1o. art. 2. infinitate restrictq, et n simplr talq ponit in peccato: Peccatq qra Deq qmissq quandq infin.tq het ex infinitate Diviq Mai. Et eadq limitiue loqt in 3. disone 1. art. 2. ad 5., et disct. 20. q. 1. art. 2. Et alibi loco illiq vocis quandq vtit tro quodqmo clariq rediniq. Sic in 4. disone 16. q. 3. art. 2. Nq asst Sq D.r, peccatq ee abte, et simplr infq, s quodqmo, et fdq.

Caput 3q
Malitia peccati n e simplr infta.

36 Pbr 1o. Io, cuiq oia qstiva intra fi essalr fa, natio e fq simplr, s oia qstiva intra peccati mortalis fi essalr fa: q peccatq mortale natio e simpliciter fq. Mar e evens. Implat m. intus, qd aliqd fit simplr infq, et tn oia eiq qstiva fint essalr fa, cq infinitudo simplr talis .1. ab oiq, .1. saltq ab aliquo qstivo debeat illi pvenire. Mir à pbr. Oia qstiva peccati mortalis fi 1. ipse aq, .1. omissio V.g. desiderij furti gravis: 2. cognio, et deliberatio,

sub qua ponit, scilicet advertentia ad Deum, ut displic. de tali actu, illius prohibition: neque, si homo omni advertentia invincibiliter carens, i. Deum invincibiliter ignorans eundem actum poneret, non offenderet formaliter Deum, imo nec peccaret peccato theologico, sed pure philosophico. Atque tam actus volitionis, quam omnis advertentia essentialiter finita sunt: sicque cognitio et quoad entitatem, et quoad intensionem finita est, et desiderium ipsius volitionis in sua entitate, intensione et unatu finitum est: ergo omnia constitutiva peccati mortalis sunt essentialiter finita, et consequenter malitia illius negatur esse simpliciter infinita.

37 Dicent, in peccato mortali esse duplicem rationem, scilicet primam malitiam dissonantiae cum ratione, i. cum lege, ac prohibitione naturali: et secundam malitiam theologicam, quatenus est offensa Divina, scilicet rationabile motivum displicentiae Dei de peccatore: et licet 1° ratio finita sit, 2° infinita est; quod unum ex constitutivis peccati mortalis in ratione malitiae theologicae, seu offensae Divinae est ipsa Divina Maiestas, quae simpliciter infinita est: ac proinde infinitatem provenire peccato ex infinita dignitate personae offensae, nempe Dei, quae laesa est per peccatum mortale. Sed contra est 1°. quod Divina Maiestas, et dignitas infinita solum est terminus extrinsecus, non autem constitutivum peccati mortalis: ergo licet ea dignitas sit infinita, adhuc omnia constitutiva peccati mortalis manent essentialiter finita. Probo antecedens. Eatenus dignitas personae offensae spectat ad peccatum, quatenus tali persona est obiectum cognitionis proponentis illius dignitatem, et displicentiam de peccato, et illius contemptum per peccatum, et quatenus sub tali cognitione peccatum ab homine ponitur; sed esse obiectum illius cognitionis, sub qua ponitur peccatum, non sufficit, ut sit constitutivum peccati, sed terminus extrinsecus, et obiectum illius: ergo dignitas infinita Dei non est constitutivum peccati, sed terminus extrinsecus offensae per peccatum illatae Deo. Minor patet, et magis manifeste urget in actu Charitatis perfectae elicito sub cognitione bonitatis infinitae Dei, et eius complacentiae, et honoris; quia actus nec constituitur per Divinam Bonitatem, nec evadit simpliciter infinitus.

38 Contra est 2°.

Neque, dato, quod dignitas infinita Dei constitueret peccatum in ratione offensae, adhuc non constitueret peccatum, quatenus infinitum est; sed eo ipso non refunderet infinitatem simpliciter talem in peccatum: ergo illam non refundit. Probo minorem. Neque, licet Deus sit entitative infinitus, adhuc non constituit peccatum secundum suam entitatem Divinam immensam, et simpliciter, sed quatenus applicat peccanti per cognitionem et quatenus peccans attingit Deum; atque Deus applicatur peccanti mediante cognitione finita quoad entitatem, et vim repraesentandi, et peccator tantum attingit Deum, quatenus ipsi applicatur: ergo Deus non constituit peccatum secundum suam dignitatem infinitam, sed modo finito. Patet maior. Nullum enim obiectum, ut tale, constituit

.l. refundit bonitatem, aut malitiam in actum, nisi quatenus per cognitionem applicatur: unde sicut infinitus calor si applicaret tantum suum gradum, non posset infinite operari, nec constare effectus infinitus, sed pure finitus ratione applicationis finitae: et sicut operatio, quae simpliciter infinita, ratione applicationis seu actionis finitae tantum producit effectum finitum: sic, et multo magis objectum infinitum per se, et infinite cognitum tantum potest refundere in actum effectum formaliter finitum, ratione applicationis limitantis, et minuentis ipsius, et efficaciam objecti. Sic infinitudo Dei tantum concurrit ad constituendum peccatum per mensuram cognitionis, qua applicatur, procul dubio per se concurrit: Ergo, et dignitas ipsius offensi sit infinita in sua entitate, tamen in ratione constituentis peccatum est finita: Ergo etc.

3º.

Probo, idque probare, peccatum veniale esse simpliciter infinitum, et conveniri non leve, sed grave, siquidem convenit cum mortali in tra(n)sgressione, nempe habere pro objecto D. Majestatem infinitam. Probatur est, nam charitas v.g. esse simpliciter infinita, quia aeque habet pro objecto D. Bonitatem infinitam, ac eadem per illam constituitur. Sicut ergo quia Deus non amat, .l. honorat nisi prout cognitus, cognitus a se a creatura; non refundit infinitudinem simpliciter in actum amoris, .l. honoris a creatura exhibiti: similiter quia non offenditur, nec contemnitur, nisi prout cognitus, (neque enim est per se, et per se amabilis, .l. iniuriabilis, nisi prout percognitus percipitur) ratione cognitionis finitae reddit suam offensam aeque, et simpliciter finitam: convenit ex habitudine ad bonum infinitum, ut aiebat D. Th., extrinsece, et objective offensa sit finita quia infinita.

4º

Nec satisfaciunt dissentientes. Aiunt enim Adversarii, peccatum veniale non esse simpliciter infinitum, quia propter levitatem materiae est incapax gravitatis infinitae, cuius capax est mortale propter materiae gravitatem. Displicet 1º quia hinc sequitur, objectum infinitum quasi sumptum non esse sufficiens ad refundendam infinitudinem simpliciter in actum. 2º. Peccatum mortale tantum per se distat a veniali; sed hoc est finitum: ergo et mortale. Patet consequentia; quia, quod tantum per se distat a finito, necessario finitum est. Probatur maior. Peccatum mortale tantum distat a veniali in eo, in quo excedit veniale, et tantum excedit per illud, in quo differunt: in eo enim, in quo inter se conveniunt, neque unum excedere alterum; sed differunt formaliter per aliquid finitum: ergo peccatum mortale tantum excedit, et distat a veniali per aliquid finitum. Probatur minor. Peccatum veniale formaliter differt a mortali per hoc, quod veniale sit leviter, seu parum contra Dei legem, illud vero sit graviter, seu multum; sed hoc multum finitum est: nam furari v.g. centum argenteos graviter, et multum opponitur 7º praecepto, et Dei voluntati: furari autem unum obolum parum, et leviter opponitur; at excessus centum argenteorum supra unum obolum est finitus: ergo formaliter differunt per finitum.

11 Cfr. Fu additu fo negat facere infu; d peccu mortale in
roe offensa ofhuit ex dupli prato divisive fo: g n e fi simplr infu. Pbo
mj. Peccu mortale in roe offensa indivisibr ofhuit ex his duobg pratis, nempe
ee 9a Deu, et ee in maa ex se gravi; d alt ex his praty e fu, et neutru e infu:
g. Probo mj. Peccu veniale e 9a Deu: et qdg coi Ths. sa, et qm expre
docet Illust. Godoy. ttu. V. disp. 1., tenet, peccu veniale ee 9a Deu, seu
offensa Dei proprie; et tn n e infu, nec ofhmat, ut infe grave: deinde peccu
9missu sub ignorantia Dei invincibili, l. sub errore, q n displiceret Deo
tale peccu, e in maa gravi neq eet infu, nec offensa Dei fralis: ergo neu-
tru ex illis pratis e divisive infu: g cu unu addit alteri, fu moralr addit
alteri fo: g n resultat ens moralr infu simpli tale.

12 Cor V. Deg n amat
infe appretiative ex g. tri observans sug legis: g n detestat infe appretiative ex g tri tran-
sgressos sug legis, sive peccu mortale: tty m. detestat vol. malu, quantu amat bonu
oppositu: g offensa Dei tantu vi het mov. vol. D. ad detestos, quantu het observao
legis D. movendi ad amore; aeg hoc; ut pote bonitas fa n het vi infu movendi ad
amore: g illa n het vi infu mov. ad detestos, et coenty eig malia e simpli fa.
Cfr: tanta e fi, et simplr pecci malia, quantu e bonu, quo fi, et imme pri-
vat hoe; d peccu mortale fi, et imme tty privat bono fo simplr: g eig malia
e simplr fa. Mar e adversariory. Probo mj. Peccu mortale fi, et imme tty
privat hoe gra, et visoe Beata: ng, ut coenty faciat, hoe carere Deo, ut obto, seu
n vere Deu; cu Deg n sit fra aig, n privat aia fi, et imme Deo satu sug enti-
tate, d visoe Dei, et coenty peccu privat Deo tty reduplive, quate assequibili g visoe;
e visio Beata e by simplr fu, et sd stty q infu: Deg e reduplive, quate g visoe
assequibilis e by fi, et simplr fu: g peccu mortale privat bo simplr fo: qd. Cfr V.
Eode mo se het Deg ut assequibilis g visoe Beg rue ag meritorij, cuig e pmiu, ac rue
pecci mortalis; d n e pmiu simplr infu rue aui char. supnalis meritorij Dg:
g neq e by simplr infu rue pecci mortalis, et coenty hoc n privat hoe fi bo simplr
info. Pet mar, et mir pbr. C, ut 9stat apud Theos, opera meritoria iustoru n merent
pmiu simplr infu; at merent visoe Beg, et Deu ut assegbile g visoe: g visio Bea,
et Deg, ut fi assegbilis g visoe n e pmiu simplr infu rue aui meritorij: g tt.

13

23 Pbr 3º destruendo argute Jaria. Eatq malia pecci mortalis ect simplr infa, quatq peccy mortale meret pœng simplr infq, nempe ęting: 1. 2º, quatq infa dignitas psse offensq à crea vilissa reddit peccy infy, q. quò crescit dignitas offensi, et maior vilitas offend. tis, cò mar e malia in offenso: 1. 3º, quatq privat bo simplr info, sclt Deo: 1. 4º, quatq exse e destruchy Dei boni infi, et tollit ab eo psse infq vlti finis: 1. deniq 5º, quatq het infq inelipibilitatq, hoc e, n e voalr elegibile, qmvis eis electio deserviret ad Jsequendy by infy; d nully ex his pbat peccy ee simplr infy: p. Pbr mir singillatim mar m: Jtet pcipua objectiy capita.

N ly; ny q equè opera supnalia justi merentur visog Bea, ęting, ac peccy mortale meret pœng ęting; d illa n si simplr infa in roe bonitatis, et miti: q neq hoc in roe demiti, et maliq. Mar pet ex Cone. Trid.no sess. 6. cap. 16, et canone 32 dicente, p opera ba supnalia nos mereri vita ęting: et Scriptura: Æterny gloriæ pondq operat in nobis, ait Paulq. Et neq Conc., neq Plo pote aptare solus illa P. Hurt. § 29 ita deprimens, ut ba opa, ut mereant gog subdiq visi Beq, n d illiq ęting. At quq Ptli energia ect, si app by operat gog gig, red n ęting glq pondq? sigdq n in glã vtayq vj facit, d quq in eis ęt Jparata cy opere momentaneo. Et Sti Hilariq canone 6. in Matthey expsè, nos ęternitatq jemereri, ait. Verq e q (ut egregiè ingt Aug.ng Ep. 105) sicut mito pcci tmqm stipendiy reddit mors, ita mito iustiq tmqm stipendiy vita ęterna. Visio ã temporalis etsi magny ect dony, vita ętna n ect. Inde segt, 1. opera bona justay ee simplr infa, q à nullo Jcessy e: 2. mito abte sò poce rere bmy infinm, et coens culpq ff poce rere pœng infq, q e Ja adversarios: 1. q longe verq, nec bmy, nec pœng ęting durantq ee simplr infq ex eo capse cap. Neo igr, pœng inferni ee infam, sò sdy q, hoc e, quoad durat, et syncathegorematicè; semp m. pœna, quq existit tty fa e; n s ff acte, et simplr infq, et coens peccy mortale n ee cq pœng simplr infn. Pote e disqui illa p pio: q meret pœng infq, e infq eadq infinitate pœng, Jdo: alia infini. ab adversarijs intenta, no. Sicr pœna e infa quoad durat, ita et peccy mortale, q exse e irreparabile peccati, nisi liberalr Jmet, et coens, nata Jdoc, (sicut nat hri decedentis in lethali) ęternitq ęting.

N ly. Nq

24

eius ē dignitas nu aui hi char, et ag venialr peccati; neuter ae simplr inf. Adde ea dignitas in ꝯstituit offense gravitatē, sdy sui subaq, et entitatē immē, ꝺ ipsius sdy q applat ꝓ cogn fq, et imperf: quare quantū offensa crescit ex tali dig., sic decrescit, et limitat ex imperfē cognoi. Ita n ꝗque Regē offendit, q existimans, ēē hoē privatū, eū lædit, ac si, ēē Regē, agnosceret: ita puerorū offense leviter feriunt ꝓpter imperfē eorū cognoi. Fallit ā argutū calculatoriū, tum in pœna, tum hic; alioq eodē arguto ꝓbaret, vol. omnd. infros hoēs ēē simplr infq. Sed offā ꝯª Dey gravior sit offā ꝯª qmlt creā poss, ac pōte infiniti offis ꝯª creās, cū obiū n refundat gravitatē in aū arithmetice, sive ꝗualr, ꝺ geometrice, et ꝓportionalr, n eradit aui simplr infq. Adde, q peccū veniale ē offā ꝯª Dey gravior infiti offi leviꝰ ꝯa hoēs: erit ꝗ alite infq. Ꝓterea sequeret, satisfoē Xpi Dni n fuisse mq, et supabundantē ꝓ oibꝰ peccis. Prob. cū satisfaō Xpi Dni n excedit infq dignitatē ꝑse Dī satisfai., et Dei offē; ꝺ peccū mortale assurgit ad dignitatē Dei offensi, sicꝗ ꝓ illā ꝯstituit, et ex illa eradit simplr infq: ꝗ erit ꝗuale satisffoi Xpi Dni: ꝗ hæc n erit supabundans. Quod q absurdū. Nec aliꝰ huic arguto reāi posset, censet P. Bernal disp. 2 sect. 6. nisi dic., ꝺ aui Xpi Dni fuisse infē intensꝰ.

48

N. 34.

Ꝗ peccū mortale sr, et immē tm privat visioē Bēā, et grā, mediatē ꝺ privat Deo, ut possesso: visio ā, et grā, et Deꝰ sub reduplīoe possessi ā crea ꝓ visioē ē tm simplr fq, et tm sdy q infq: n ꝗ privat immē, et sr nisi possessoe fa ti infe infq. Dices. Privat oī grā poli, oī visioē Bēā, imo et unione Hypostlica; hæc ā si bona infa: ꝗ privat bo simplr infq. Reo cū Card. de Lugo disp. 5. sect. .. disting. mq: privat oī grā poli ꝓ mq extri inꝯpossibilis cū illa, ꝯdo: tamqm ēā meritoria talis privai, ut pœnē, nō mq. Peccū mortale tm meret, ut pœnā, privoē grē ꝓꝗ existentis, et glē illi respondentis; n ꝺ meret privoē oiū grarū poliū tamqm pœna, ꝺ ꝯstituat hoē in statu inꝯpossibilitatis cū oibꝰ illis grjs. Ꝗ pet ꝺ in peccō veniali, q ponit hoē in statu inꝯpossibili cū visioē Bēā, et cū unione hypostlica; n tn meret, ut pœnā carentiā visiois, et unionis Hypostlicæ: meret ꝗꝺꝰ pœnā purgatorij, cū qua inꝯpossibilis ē tā visio, qm unio; et dū peccū veniale durat, sub tm carebit utraq, n tn in pœnā illo peccō ꝓmeritā, ꝺ q talis statꝰ inꝯpossibilis est

cum ratione, et amore. V°, actus odii remississimus impossibilis est cum quolibet amore etiam infinite intenso, privatque subiectum tali amore: erit ne propterea simpliciter infinitum illud odium? 3°, actus charitatis summus est impossibilis cum infinitis actibus displicentiae divinae, et infinitis poenis, quas complectuntur infinita peccata: an ideo actus charitatis est simpliciter infinitus?

26

Nego tertium. Licet peccatum est destructivum Dei improprie, et tantum affective, non vero effective, et proprie: et sit actus charitatis, qui tribueret esse Deo, si Deus esset capax accipiendi esse, vel illo careret, nec tamen propterea est simpliciter infinitum bonum; eodem pacto dicitur peccatum mortale esse destructivum Dei, si Deus esset destructibilis, nempe quoad affectum, et exsequere; nec ideo est infinite malum simpliciter. Deinde sicut peccatum mortale tollit a Deo rationem ultimi finis (scilicet non in se, et re ipsa, quod chymaericum esset, sed tantum affective, et in exercitio, et tantum quoad ipsum peccantis) ita actus bonus, et honestus tribuit Deo rationem ultimi finis; sed tamen non est infinite bonum: ergo neque illud est infinite malum. Igitur peccatum tollit a Deo rationem ultimi finis quoad peccantis, quatenus est exercitium non ordinatum ad Deum, et ad ultimum finem, et est actus, quo peccator tunc, et nunc non ordinat ad Deum, et ultimum finem suas actiones; ac proinde per peccatum excluditur ordinatio actualis hominis in ultimum finem, quae ordinatio est bonum finitum, et Deo extrinsecum. Nulla ergo hinc in peccatum infinitudo redundat.

27

Nego denique quartum. Licet enim peccatum veniale non est moraliter eligibile, etiam si ex eius electione penderet salus omnium hominum, infinita gratia, immo et Unio Hypostatica; nec tamen peccatum veniale aut est tantum malum, quanta sunt illa bona, neque est simpliciter infinitum. Sed ergo ineligibilitas peccati provenit ex eo ipso, quod sit peccatum, et opponatur voluntati legislativae Dei, quae est regula cuiuslibet electionis moralis. Cumque non sint facienda mala, ut eveniant bona; sive malum sit finitum, sive infinitum, sive sit grave, sive leve, est ineligibile, etiam supposito infinitis bonis ex illo proventuris, vel illorum malorum impediendis.

28

Hoc pro coronide. Unum peccatum mortale est gravius alio, et non solum secundum oppositionem cum dictamine rationis, (ut vult P. Pruninck) sed etiam in ratione malitiae divinae, seu aversionis a Deo; sed, si peccatum mortale esset simpliciter infinitum in ratione malitiae, seu offensae, omnia essent aequalia, neque unum posset esse maius alio: nam inter infinita, quae talia, non datur maius, aut minus, propterea quod infinitudo non est in numero, vel in toto, sed in perfectione, vel quasi perfectione intra, rationem alicuius constituit summum in aliquo genere: ergo peccatum mortale non est simpliciter infinitum in ratione offensae divinae. Probatur minor. Quo difficilior fit regressus ad Deum, eo maior fuit aversio a Deo per peccatum; sed per aliquod peccatum fit difficilior regressus

ad Deum, quam alia: ergo odium Dei difficiliorem facit regressum ad Deum, quam furtum: infidelitas difficiliorem reddit conversionem ad Deum, quam alia pecca cum fide consistentia, cum infidelitas tollat fidem, sine qua impossibile est placere Deo: ergo etiam in ratione aversionis a Deo datur unum peccatum gravius alio. Idque confirmatur. Ille magis avertit se a Deo, qui voluntarie incurrit magnam Dei indignationem; sed qui ponit peccatum philosophice gravius cum advertentia ad Deum ejusque prohibitionem, voluntarie incurrit magnam Dei indignationem: malitia enim physice gravior gravius prohibetur, magis Deo displicet, et magis illius indignationem accersit: ergo ille magis avertit a Deo, et consequenter datur in peccatis inaequalitas, etiam in ratione formali aversionis a Deo, seu offensae: nullum ergo est simpliciter infinitum.

Caput IV

Aliarum rationum discussio.

49 Alii discurrunt P. Vasquez disp. 2. cap. 5., et 6. Asserit, nullum purum creaturam posse satisfacere pro peccato mortali, quia per illud incurrit debitum carendi omni auxilio, et cogitatione congrua, et salutari; sed ad quamlibet operationem satisfactoriam necesse est praecedere auxilium, et cogitationem congruam, et salutarem, sine qua nullum opus bonum elici valet: ergo cum hoc elicitur, jam supponit remissionem partis debiti contracti per peccatum, et supponit favorem illum tribuendi auxilium congruum: ergo numquam posset satisfacere pro toto debito, sed ad summum pro parte ipsius debiti. Et cum omnis satisfactio purae creaturae debeat supponere illum favorem collationis auxilii, et partialis debiti remissionem, inde fit, nullam satisfactionem purae creaturae posse aequare, id est esse condignam absolute pro peccato mortali.

50 Sed haec ratio probat Christum Dominum non satisfecisse condigne pro nostris peccatis. Consequens absurdum est, illatio a probatur. Homo per peccatum mortale incurrit debitum carendi Redemptore: ergo cum Deus misit Redemptorem, jam liberaliter remisit aliquam partem debiti, et consequenter non pro toto debito satisfecit Christus Dominus. Patet consequentia, et antecedens probatur, quod immittitur a P. Merato disp. 3. sect. 8. Nam Redemptor est causa meritoria omnis auxilii congrui, et salutaris; sed qui incurrit debitum carendi effectu, scilicet omni auxilio, etiam incurrit debitum carendi causa: ergo qui incurrit debitum carendi omni auxilio, incurrit debitum carendi Redemptore: ergo etc. Major colligitur ex Tridentino sess. 6. cap. 5. dicente: Ipsius justificationis exordium in adultis a Dei per Christum Jesum praeveniente gratia sumendum esse. Idque probat P. Suarez disp. 41. sect. 2. Dices 2.º Primo aliud est remittere aliquid de poena debita pro peccato, et aliud remittere culpam: ergo, licet Deus tribuens auxilium congruum gratis remiserit aliquid poenae debitae, adhuc tota culpa manet, pro qua satisfaciendum est, et integer titulus rationalis aversionis

à peccare: ergo, si ideò deficisset pura creatura neget condignè satisfacere pro peccato, quia posset
illi remitti illa pars pœnæ, sequitur puram creaturam posse condignè satisfacere pro tota culpa.
Consequentia patet, et antecedens probatur. Posset Deus totam pœnam remittere, et ab omni pœna subeunda peccatorem
absolvere, quin culpam remitteret: deinde cum peccatum mortale mereatur statim è morte cor-
porali, quælibet minima vitæ prolongatio est aliqua debiti remissio; et tamen manet integra culpa,
nec propterea potest homo pro reliquo satisfacere de condigno: ergo etc.

51 Card. de Lugo disp. 5. sect.

2. Sic ratiocinatur. Sicut peccatum mortale, quantumvis abstractè sit, meretur pœnam quantumvis
ingentem, ut homines eius intuitu deterreantur ab illius perpetratione; ita sibi Dei recta guber-
natio meretur, non posse absolvi satisfactione creata: nam, si homines (ut impii, et leves sunt, et ad ma-
lum propensi) scirent, posse absolvi peccatum satisfactione creata, facilius auderent Deum offendere,
minusque graviter de Dei offensa iudicarent, quam oportet: ergo ad condignè placandum Deum
pro peccato mortali, nulla obsequia creata admittenda sunt, sed debet semper manere Deus
sibi integrum ad notabiles aversos, quolibet facto obsequio posito.

Deficit tamen hæc ratio; quia debet pe-
tere prius. Nam vel aliqua satisfactio puræ creaturæ possibilis est æqualis offensæ Divinæ, vel nulla. Si nulla,
unde hoc probatur? Si aliqua, nullo modo vilesceret offensa, nec minus deterrerent homines à
peccato ex eo, quod illa admitteretur: scirent enim se ad eiusmodi satisfactiones æquales obligari, neque
aliter evadere posse. Sicque non minuitur offensa ex eo, quod satisfactio aliqua æqualis illius gra-
vitati debeat admitti; æqualitas tamen, vel inæqualitas aliunde probanda est. Vel certè satis
deterreri possunt homines à peccato, cognita gravitate supplicii, privatione gratiæ, et aliorum bonorum
gratiæ, magis deterrerent, si ideò impossibilis esset ipsi Domini satisfactio; et tamen
non propterea hæc crederet impossibilis: ergo non ex eo capite creditur impossibilis satisfactio condigna
puræ creaturæ. 2°, quia, licet possibilis esset satisfactio puræ creaturæ, tamen possibilis esset virtute gratiæ confer-
endæ ab ipso Deo offenso: ergo homines scirent, impossibile sibi esse eiusmodi satisfactionem, nisi gratis tribuatur
illis gratiæ auxilium ab ipso Deo, quem offenderunt per peccatum; atque hoc sufficit, ut prudenter
absterreri debeant à peccato: ergo etc. Nec potest, peccatum reddere impossibile de remedio suo, eo
quod, si ita esset, magis averterent homines à peccato. Denique hæc ratio ad summum vim
habet pro hominibus, non pro Angelis, quia nec habent illius incitamenta ad malum, nec imperfectionem, aut
passionum in ordine, propterea quam egeant implacabilitate Dei pro genere satisfactionis creatæ, ut deter-
reantur à peccato; et tamen in illorum Angelorum est impossibilis satisfactio condigna orta à pura creatura: ergo.

52 Durandus, et cum eo Maior, et Almainus à fortiori arguunt. Impossibile est Deo aequales gratias agere pro acceptis beneficiis Dominus Thomas lib. 8 Ethic. cap. ultimo: ergo impossibile est creaturae satisfacere condigne pro mortali; cum hoc maius sit. Displicet primo, quia ut Philosophus docet, non potest reddi aequale parentibus pro beneficio generationis: et erit impossibile condigne parentibus satisfacere. Et hoc quis concesserit? Displicet 2º, quia, ut bene notat P. Lugo, ipsa gratiarum actio est novum Dei beneficium; ut patet faciens ex gratia praeveniente, cuius collatio inducat nova obligatio agendi gratias, ac proinde semper maneat debitum gratiarum actionis; at ipsa satisfactio, et gratia data ad satisfactionem non induceret novam obligationem satisfaciendi; siquidem neutra esset novum peccatum, quod solum inducit obligationem satisfaciendi: ergo nulla est paritas.

53 Celebris est explicatio huius impossibilitatis per recursum ad diversitatem ordinis, quam post Patres Salmanticenses tradunt plurimi cum Arriaga disp. 4. sect. 4., et est communis Recentiorum. Supponunt, offensam crescere ex duplici capite, et ex dignitate personae offensae, et 2º ex vilitate offendentis: ac proinde offensam eo graviorem, quo persona offensa dignior est, et offendens vilior; et ideo offensam ortam à vilitate creaturae contra personam infinite dignam esse omnino gravissimam. Supponunt 2º, satisfactionem ex iisdem capitibus decrescere: unde idem obsequium, quod à Rege exhibitum magnum esset, exhibitum ab homine plebeio quam Rege est minus, ac proinde satisfactio ipsa vilitate, quam dignitate est minimum aestimabilis. Quare si offendens sit superior offenso, minore satisfactione opus habet, quam si sit aequalis, et multo minus, quam si esset inferior. Sic Philosophus 5 Ethicorum cap. 5. ait: si is, qui Magistratum gerit percutiat alium, non est repercutiendus: at si quis Magistratum percusserit, non solum repercutiendus est, sed est supplicio afficiendus. Crescit enim iniuria ex offendentis inferioritate, et ex superioritate offensi. Haec vera sunt, et in moralibus tamquam quaedam prima veritas, quorum difficile reddit alia ratio, nisi prudentium iudicium [illegible] probabile.

54 Ex quibus arguunt. Omnis satisfactio purae creaturae est inaequalis iniuriae illatae Deo per offensam gravem: ergo impossibilis est purae creaturae condigna satisfactio. Probatur antecedens. Omnis satisfactio purae creaturae oritur à persona minuente aestimabilitatem satisfactionis, scilicet à persona vilissima, et respicit personam minuentem valorem satisfactionis, scilicet personam dignissimam: econtra omnis offensa Dei oritur à persona augente gravitatem ratione persona vilitatis, et respicit personam superiorem inaequabiliter augentem eandem gravitatem; sed haec personarum conditio est ratio inevitabilis, et inaequalis: ergo omnis satisfactio purae creaturae naturaliter inaequalis est iniuriae illatae Deo per peccatum, neque ullo pacto potest ascendere ad illum ordinem dignitatis, in quo consistit gravitas offensae. Explicatur. Ideo

alterius Regis, et quod hinc gravior offendat Rex regum: ille pro sua offensa deberet offensae satisfactionis ordinis divini, eo quod eius offensa fuisset contra Regem: ergo offensa creaturae contra Regem gravior est, quam esset offensa alterius Dei: sicut gravior est offensa Regis facta a plebeio, quam offensa facta ab altero Rege: ergo offensa creaturae contra Deum magis exigit satisfactionem, quam offensa alterius Dei. Atqui satisfactio orta a creatura rationali est infinite minor, et in longe inferiori ordine, quam satisfactio orta ab altero Deo: ergo impossibile est satisfactionem ortam a pura creatura esse aequalem offensae gravi Dei: ergo etc.

55 Haec ratio videtur 1° petere principium. Contra ideo satisfactio peccati est in superiori ordine

... (heavily abbreviated manuscript; best reading continues) ...

nisi inter personas aequales; hoc autem falsum videtur. Siquidem homo plebeius potest aequaliter satisfacere Regi pro offensa, manente personae offendentis vilitate, et ipsius dignitate: istud modo, et tanta obsequia potest exhibere, ut eorum magnitudo illius suppleat inaequalitatem personarum. Pone hominem privatum offendisse Regem ita, ut mereretur statim ultimo affici supplicio. Interim occurrat casus, in quo idem ille homo cum eventu sui vitae discrimine Regem a morte eripiat, vel regnum illi conservet, aut a ruina imminente liberet; quis deficiet huic obsequio, quomodo aeque placeat Regi, et aeque aestimabile sit, ac displicuerat offensio praecedens? Et si ponas eum hominem privatum, non esse illius Regis subditum, cui proinde eiusmodi obsequium non deberet ex alio titulo, quam obligationis satisfaciendi pro offensa? Sic ut possent concurri obsequia tam magna, aut difficilia, ut prudentum iudicio aequarent offensae gravitatem: ergo inter personas inaequales potest esse aequalis satisfactio. Unde, quod hic latet ratio quare satisfactio Christi Domini non esset aequalis; quod absurdum est. Probo illationem. Satisfactio Christi Domini ad summum esset aequalis satisfactioni praestitae Deo ab altero Deo offendente. Maior enim esse quomodo potest? Atqui offensa creaturae contra Deum, ratione vilitatis creaturae, exigit maiorem satisfactionem, quam exigeret ab altero Deo, ut ipsi adversarii suo exemplo probare intendunt: ergo offensa creaturae contra Deum exigit maiorem satisfactionem, quam possit exhiberi a Christo Domino. Siquidem titulo dignitatis personae offensae ab aequali exigitur tota dignitas personae aequalis satisfactionis: ergo alio titulo vilitatis offensoris infinite distantis ab offenso nihil restat ab aequali offerendum: ergo satisfactio personae aequalis non aequat offensam personae vilissimae: ergo satisfactio Christi est inaequalis. Vide P. Ortega controversia 2. disputatione 9. quaestione 3. certamine 2., ubi hoc argumentum bene urget contra infinitam malitiam peccati.

56 3ª e argum, à quo difficile se expediunt hi Authores, ipsi recidendo sic ratione contraria. Nempe gravitas peccati e simpliciter finita; quod quod est finitum, potest aequari per aliud, vel augmentando intensionem, vel multiplicando numerum, aut extensionem: ergo gravitas peccati potest aequari per obsequia pure creata, vel intensa, vel admodum multiplicata, vel, si mavis, infinite intensiva, vel ex infinita gratia perfecta; qualia admittunt plerique plures adversariorum. Nec licet verae res superioris ordinis non possit aequari per alias inferioris ordinis, sicut enim homo perfectio non aequatur per multitudinem infinitam formicarum. Nam e inter res diversorum ordinum potest dari aliqua aequalitas: sic aurum potest magna multitudine aeris, vel stanni aequari; et in moralibus frequentissime: neque, licet quaevis pretium pecuniae non possit aequare per se perfectionem viventis, verbi gratia equi, aut mancipii, adhuc moraliter aliquid est pretium aequale, et aeque aestimabile: sic actus charitatis remissae potest aequare vel per plures actus, vel per unum intensissimum misericordiae, aut iustitiae: ergo res diversorum ordinum possunt moraliter aequari. Restat ergo, ut adversarii ostendant, quare diversitas ista ordinis tanta sit inter peccatum mortale, quod e aversio a Deo, et actum charitatis intensissimum, qui e perfecta conversio ad Deum, ut nullo pacto possit aequari.

57 Denique P. Ripalda disp. 97. sect. 2. ingeniose hanc rationem excogitavit. Creatura per peccatum contrahit novam servitutem rigorosam talem rationi Dei; quod a tali servitute per nullum suum obsequium potest liberari: ergo neque satisfacere Deo ad aequalitatem. Maior probatur. Nam ex servitute nobilis, et ingenua e iusti conditione, peccator fit novo titulo servus servitute ignobili, infami, et stricte servili, ratione cuius dicitur venumdatus sub peccato, servus peccati, emptus, et redemptus, et quidem pretio magno sanguinis Christi etc. Deinde per peccatum homo contrahit ita subiectionem Deo, ut, seclusa quolibet alio titulo, Deus habeat ius exigendi ab homine omnia obsequia, et homo teneat ea praestare: ergo nullum obsequium potest praestare, quod non possit Deus ratione peccati ab homine exigere; et cum Deus possit obsequia e syncathegorematice infinita exigere, sequitur, nullum obsequium pure creatum posse aequari iniuriae Divinae, et consequenter satisfacere condigne. Non longe abest P. Wadingus disp. 1. dub. 5, et 6., ubi negat posse satisfactionem satisfactionem aequalem, quod quodlibet obsequium pure creatum sit a persona subiecta Deo ratione peccati, ac proinde e Deo debitum.

58 In hoc discursu mihi non probatur (cum non satis patet) rigorosa illa, strictaque servitus talis rationis, ut ab ea non possit peccator redimi

satis pro offensa alterius creaturae, quia non debeantur Deo ratione peccati, ut offensa S. Michaelis. Deinde, sicut peccatum non est possibile infinitis poenis omnino quae infinitatis, ita non exuunt debita Deo ratione peccati infra offensae omnino gratiae infinitudinis: ergo potuerit homo aliqua ratione offerre obsequium non eundem debitum titulo peccati. Sed, filius, aut subditus non patitur rigorosam servitutem pro offensa Patris, vel Regis. Quo, quod a servitute contracta per peccatum liberant homines per gratiam: ideo non dicimus nos servos, dicit Christus D., sed amicos: ergo opera hominis iusti sunt opera hominis ab eiusmodi servitute iam liberi: ergo nisi aliud obstaret, aliquando possent esse satisfactoria condigne pro peccato.

Caput Sextum
Probabilior ratio impossibilitatis redditur.

5.

Propius venit accedere Waddingus, et Aliqui, dum satisfactionem purae creaturae condignam esse posse negant, eo quod debita sit aliunde; ex aliunde autem debitis nemo condigne satisfacit. Quod ut planius explicetur, nota I, satisfactionem condignam pro offensa esse actionem tanti aestimabilem in ratione obsequii quanti offensa, ut tollat rationabile ius, et motivum, quod homo habebat ad displicentiam, vel aversionem ab offendente: ac proinde, cum ex sua natura sit compensatio, et solutio debiti, talis esse debet, si condigna futura, ut independenter a favore, et voluntate offensi extinguat debitum, et tollat ab ipso ius ratione offensae acquisitum ad rationabilem aversionem: et consequenter talis esse debet, ut respui ab offenso non possit, sed debeat acceptari. Nota II, quod obsequium purae creaturae debere omnino ad auxilium gratiae divinae: et tamen auxilium, quam ipsum opus bonum obsequii esse novum beneficium Dei in creaturam, et pro quo creatura debet gratias Deo conferenti referre. Ex his probo impossibile esse purae creaturae satisfactionem condignam pro peccato.

6.

Argumentor sic. Satisfactio condigna pro peccato mortali talis esse debet, ut, illa posita, si extinguat offensa, et tollat a Deo offenso ius rationabilis aversionis contra offendentem: ita ut neque obsequium oblatum possit iuste reiici, et si offensus velit ulterius indignari, censeatur irrationabiliter agere; sed nullum obsequium purae creaturae potest esse eiusmodi: ergo nullum purae creaturae obsequium potest esse condigna satisfactio Deo pro peccato mortali. Maior certa est, et ab omnibus admissa. Probatur minor. Quia obsequium purae creaturae potest non acceptari a Deo in solutionem debiti contracti per offensam,

et conseq. quodlibet obsequium potest, Deus posse alterius aversi reconciliabilis a crea, et aliud obsequium exigere: sed nullum purae creaturae obsequium tale est, ut illo potest extinguat offensam. Probo ant. Est obsequium purae creae posse applicari in solutionem alterius debiti diversi a debito contracto per peccatum; sed quod posse applicari in solutionem alterius debiti, posse non acceptari in solutionem debiti contracti per peccatum: ergo est obsequium purae creae posse non acceptari a Deo in solutionem debiti contracti per peccatum, et consequenter nullum est condigna satisfactio. Patet minor. Nam qui ex contractu debebat v.g. centum aureos Petro, et insuper gravatus est ab illo aliis centum, non satisfacit Petro, si centum tantum offerat; siquidem posse Petrus eos accipere in solutionem unius debiti, manente integro iure ad alterum. Et qui ex conditione sui status tenebat Regi exhibere obsequia A, et B, si Regem offenderit, non satisfacit positis eisdem obsequiis, cum Rex possit illa exigere in solutionem tali obligationis, et consequenter adhuc illis positis, possit permanere reconciliabiliter aversus ab illo. Satisfactio igitur condigna natura petit exhiberi per bona, id est obsequia alio titulo indebita, quae sola independenter a voluntate, et favore offensi acceptari debeant in solutionem offensae.

67 Maior probanda est, et quidem dupliciter.

Arg. 1°. Quodlibet obsequium purae creaturae debitum est Deo ratione dominii Divini in creaturam, et essentialis subiectionis creaturae erga Deum. 2°. Quodlibet obsequium purae creaturae est debitum Deo ratione gratitudinis, qua creatura obligata est Deo; sed uterque hic titulus diversus est a debito contracto per peccatum: ergo quodlibet obsequium purae creaturae est solutio alterius debiti diversi a debito contracto per peccatum. Pars 1a maioris probatur. Deus est essentialiter Dominus cuiuslibet creaturae, tum ratione Divinae excellentiae, tum ratione creationis, et conservationis, tum ratione dependentiae, et subiectionis essentialis creaturae respectu Dei: quare nihil frequentius in Sacris Literis sonat, quam Ego Dominus: et praesertim quando Decalogi praeceptum tradidit Moysi, fere cuilibet mandato apposita est ea clausula, Ego Dominus. Ex quo titulo ius habet Deus ad exigendum a creatura quemlibet honorem, et obsequium quodlibet; nec potest creatura ullum Deo exhibere, quod non possit Deus exigere tamquam sibi debitum aliunde: ergo nullum obsequium potest Deo creatura exhibere, quod Deus teneatur acceptare in solutionem deter-

minati debiti contracti per peccatum. Unde fit, quod nullum obsequium possit esse condigna satisfactio pro peccato; cum de ratione satisfactionis condignae sit, quod sit talis, ut offensus teneatur illa acceptare, nec possit ea sibi pro alio titulo, vel debito vendicare: ergo etc.

62 Prob. 2a pars maior. Obsequia pure creae aut ex iuvamine gratiae liberaliter collatae a Deo: deinde ipsius obsequii, v.g. actus contritionis, charitatis, i. quod aliquod est novum Dei donum, et beneficium; et eo ipso quod est obsequium debet Deo titulo gratitudinis, tum pro collatione gratiae praevenientis, excitantis, et cooperantis, tum pro ipsomet opere; dat. nobis, et velle, et perficere pro bona voluntate: ergo Deus potest exigere condigni obsequium in solutionem debiti gratitudinis. Quod autem utrumque hoc debitum sit diversum a debito contracto per peccatum (quod erat minor argumenti praecedentis) facile patet: quia homo non subditus alteri, nec ab illo dependens, neque illi alioqui subiectus, neque debens aliqua obsequia, adhuc si illi offendat, illique iniuriam irroget, iam fit illi aliqua ratione subiectus, debetque se illi summittere eo modo, et ratione, quo non tenebatur antea; et hoc debitum subiectionis permanet, donec condigna satisfactione deleatur; ubi tamen non intervenit illa essentialis subiectio, i. dependentia, neque gratitudo: ergo debitum subiectionis essentialis dependentiae, et gratitudinis diversum est, et separabile a debito contracto per peccatum: unde fit, quod ille, qui prioribus titulis est subiectus nequeat obligare offensum, ut accipiet obsequium a se exhibitum potius in compensationem iniuriae, quam in solutionem alterius debiti. Sicut si titulo ~~gratitudinis~~ emptoris det Petro 100 aureos, et titulo legati tenetur alios 100 solvere, nequit obligare Petrum, ut acceptet 100 pretii in debitum, quod ex legati titulo

63. Hanc nos reddunt apud P. Vasquez disp. 2. cap. 4 n. 9, Capreolus in 4. dist. 15. q. 1. art. 1., Scotus, et alii. Pro nobis illam reddidit S. Anselmus lib. 1o Cur Deus homo, cap. 20, ubi adstrans rationes: Quid ergo solves pro peccato tuo? cum discipulus assignasset poenitentiam, contritionem etc., addit Magister: Quid in his omnibus das Deo? et postea expressit: Cum reddis aliquid, quod debes Deo, etsi non peccasti, non debes computare pro debito, quod debes pro peccato. Adiungo Scotum in 4. dist. 15. q. unica dicentem, quod potest homo pro aliquo contritionis reddere

Deo congruens pro offensa peccati, si talis aliunde non esset alias debitus, nec a Deo exigeretur. Ergo
quod illexit Caietanus dum asseruit, atque Christus fuisse condignus satisfactor, si homo separari omnino
illius posset elicere.....

63 Dices. Etiam servus habet aliqua obsequia, quae offert Domino suo in satisfactionem
offensae; quia licet non omnia obsequia servi exigunt a Domino ratione servituti tamquam debita, ac
proinde servus potest per obsequia aliqua indebita Domino satisfacere: ergo licet omnis creatura sit
serva, et subdita Deo tamquam Domino, adhuc potest habere aliquod obsequium, quod non de-
beat Deo ex tali titulo, et consequenter per illud poterit Deo satisfacere. Confirmatur ex
eo, quod licet Deus sit Dominus essentialiter omnis creaturae, non tamen constat, Deum exigere omnia obsequia creaturae,
ut sibi debita titulo dominii: ergo ex iis, quae a Deo non exiguntur, aliquod obsequium poterit
offerri in satisfactionem, nisi aliud obstet. Respondeo negando antecedens. Ratio est quia servus non debet omnia obsequia
possibilia suo domino creato, cum tamen dominium, quam servitus non essentialiter, quod accidit ipsis conveniant
et extrinsece; ac proinde servus solum debet Domino obsequia extrinseca, et quidem non omnia possibilia; quod per mi-
nus, quod restet servo posse aliquod obsequium indebitum Domino, per quod possit illi satis-
facere. at creatura ratione Dei est essentialiter, et intrinsece serva, et Deus est essentialiter illius Dominus ratione
productionis, ratione dependentiae naturae, ratione excellentiae infinitae: quare omne, et quodlibet obsequium creaturae
possibile debet Deo, neque aliquod reperiri potest, quod sit revera Deo indebitum ex hoc capite:
nullum ergo erit, quod possit offerri in satisfactionem condignam. Ad confirmationem Respondeo. Ratio est, licet concedamus Deum
de facto non exigere omnia obsequia possibilia creaturae, ut debita iure dominii in creaturam, adhuc
potest illa exigere, et habet ius ad illa: ergo, si velit acceptare quodlibet obsequium in solutionem
huius debiti, iure potest: ergo nullum obsequium creaturae tale esse potest, ut Deus teneat accepta-
re illud in satisfactionem pro peccato, et consequenter nullum est, quod sit condigna satisfactio pro illo.

67 Dices 3°

Ratio est, omisso titulo dominii, quodlibet obsequium creaturae est debitum Deo titulo gratitudinis ratione gratiae
collatae ad illud exsequendum: ergo solutio nulla est. Antecedens probatur, et explicatur. Si servus creatus
solum posset offerre domino suo obsequium. Ratio, quod supponat indebitum titulo servitutis, ad
quod tamen natura indigeret auxilio, favore, et gratia eiusdem Domini offensi: licet exhiberet illi
tale obsequium indebitum titulo dominii, adhuc non posset illo condigne satisfacere pro
offensa, quia licet enim obsequium debitum esset domino titulo gratitudinis; ac proinde non esset tale
quod independenter ab omni gratia offensi, deberet acceptare. Atque eodem omnino pacto se habet
quodlibet obsequium purae creaturae quoad Deum: ergo. Probatur minor. Licet obsequium purae creaturae quoad Deum tale est,

ut indepr à favore, et volte Dei offi ñ debeat admitti in solucq pro offa: ng hunc id, et eo Jdue admittet, si videt Deg noli illud exigere tmqm debitq iure dominij, .l. saltq tmqm debitq ex gratitudine pro colloe gre; ad qd Deg volt illud exigere aliquo ex his titulis, è mere favor, et gra unicè dependens ab ipsig Dei volte liberali qa offensorq: quod gst obsequq purq creq tale è, ut indepr à favore ipsig offi ñ debeat admitti in solucq pro offa. Nullq pole è purq creq obsequq, qd Jdignè extinguat Dei iq in offensorq, ac pde sit Jdigna satisfactio.

Caput 6q
Argutorq solutio.

65 Duo sd argutorq capita, alterq Ja Jdoq ipsq, alterq Ja roq Jdoi à nobis traditaq. Ja Jdoq argues 1o. de fq poe Jpensare p aliud fq; ad malia pecci è fa, et satisfactio è Jpensatio: q malitia pecci pote Jpensari p satisfoq fq purq creq. 2o. Qui reddit torq illud, qd abstulit, satisfacit ad equalitatq; ad ho p aq charit .l. pro Jtrio reddit Deo torq, qd abstulit p peccq: q p aq charit, .l. Jtrio satisfacit ad equalq pro pecco. Pbr mir. Nq p peccq ho avertit se à Deo, et abstulit Deo roq vltimi finis; acq p aq Jtrio ipse Jvertit se ad Deq, torq se Deo tradit, et ordat in Deq, ut in vltimq finq pro tt.

66 Adq, data mai, disquo mj: satisfactio è Jpensatio, si sit alio titulo debita, ño mj: si ñ sit alio titulo debita, Jdo mj, et ño roq. Nemo Jpensat, qd alteri abstulit, reddendo Jplisse id, qd alioq illi debebat, ut evenit è: cuq ho semq reddat, qd alio titulo debebat; numqm pote eqquè Jpensare debitq iacturq p peccq, p qd totaliter obligatur, et subjicit ad Jpstandq supra oè id, qd aliàs debebat. Huc alludit Sptq Dnq, cq docet Luc cap. 17: Cq feceritis oia, que precepta sd vobis, dicite, servi inutiles sumq, qd debuimq facere, fecimq. Ecce ex Jceptu roe debiti ostendit Sptq Dnq inferioritatq, et inequalitatq cuiqlt obsequij creq ad Dei; qd pterea indigeat gra, et favore Dei, ut quamlt acceptet: exquo fit, nullq pofrce Jdignq satisfoq. Adq sitr renaq .l. nando, .g. dista mj: ho reddit Deo torq, qd illi abstulit p aq charit, alioq debitq Deo, Jdo: p aq charit alio titulo in-

debitum Deo, non omne, et ideo. Ille ipse autem character, independenter omnino a debito peccati, est debitum Deo sive titulo dominij in hominem, sive titulo gratitudinis hominis in Deum conferentem homini gratiam ad illum eliciendum: quare Deus talem actum exigere potest in solutionem illius debiti, manente integro iure ad exigendam aliam satisfactionem pro peccato. Ubi notandum, aliud esse debitum restitutionis pro ablato, et aliud debitum satisfactionis pro offensa. Si quis Regi auferat centum aureos actione offensiva, vel iniuriativa, dans centum aureos compensabit damnum, et solvet debitum restitutionis; at non solvet debitum pro offensa, nec satisfaciet condigne, nisi praeterea exhibeat obsequium aequè aestimabile. Quare hic loquimur non de restitutione, seu compensatione damni, aut rei ablatae; sed de satisfactione pro offensa, quae requiritur, ut nihil ablatum sit, ac proinde nihil sit restituendum.

67 Arguitur 3°. Qui reddit totum, quod potest, satisfacit ad aequalitatem; sed homo per opera supernaturalia reddit Deo totum, quod potest: ergo satisfacit ad aequalitatem pro peccato, et consequenter possibilis est pura creatura aequalis satisfactio pro peccato. Probatur maior. Qui reddit totum, quod potest, ad nihil amplius tenetur; neque amplius debet: deinde crudelis, et immisericordis Domini esset, exigere amplius, quam debitor potest: ergo etc. Resp. Negando maiorem. Aliud est, quod debitor reddens totum, quod habet, et potest, non teneatur hic, et nunc, neque possit obligari ad amplius, quia nemo tenetur ad impossibile: aliud vero est, quod tunc satisfaciat ad aequalitatem, et nihil debeat. Primum est verum, secundum est apertè falsum. Nam qui furatus est centum, et modo habet tantum 10, solvens 10, quamvis hic, et nunc non teneatur ad amplius, quia supponitur amplius esse illi impossibile; adhuc non aequat solutionem debito, neque aequaliter satisfacit, neque compensat damnum illatum; semper quae verum est, adhuc debere 90. Et quamvis pura creatura exhibeat, quantum potest, cum non possit offerre Deo obsequium aliàs ipsi non debitum, nihil offerre potest, quo aequaliter solvat debitum contractum pro peccato, et quo extinguat iram Dei contra peccatores. Quia enim creatura totum, quod potest, ipse Deo debet: unde non relinquitur sibi, ut pro alio satisfacere possit. Ita D. Thomas in 3. dist. 1. q. 1. art. 2. Et quamvis Deus ex misericordia acceptare velit hanc, vel illam satisfactionem, non probat, eam fore aequalem; sed esse benignum creditorem, qui quale est impossibile contentus sit.

68 Arguitur 4°. Opera bona iustorum, ut sint Deo debita utroque illo titulo dominii, et gratitudinis, adhuc merentur de condigno gratiam, et gloriam, ponuntque in iustis gradus iure Deum ad praemium: ergo et si sit obsequium purae creaturae sint Deo debita titulo gratitudinis, et dominii, poterunt ponere in homine ius contra Deum ut deponat vocabiliter aversionem, et extinguere iram Dei contra peccatores, et consequenter possit condigne sa-

nisfacere pro pecco. Ex nº 33, promissiones dictas, et solutiones. Ratio, dato ante, nandis cog.
Thes. nihil a satisfactione hec est: nam meritum ponit in merente ius ad premium ex pacto,
et promissione promittentis: at satisfactio condigna tollit ab offenso ius ad aversiones vindictae a
voluntate, l. favore offensi. Quare, si Deus homini bene operanti supernaturaliter promittit gloriam, licet iustus
per bona opera solvat debitum gratitudinis, Deus ex sua promissione det iusto premium pro opere:
itaque iustus solvens illo opere debitum gratitudinis simul acquirit ius a Deo petendi,
cum bene operetur; et illa solutione posita acquirit ius ad premium, oriundum tamen ex promissione, et
pacto Divino, quo deficiente, totum illud opus bonum cederet in solutionem pro debito gratitudinis.

69 Et manifestius fit exemplo. Ponamus, Principem promittere 100 aureos cuicumque
homini opus iustitiae exercenti: nunc servus illius eo ipso, quod Principi inserviret, solveret
debitum suae servitutis, et illud extingueret, simulque acquireret adversus Principem ius in
100 aureos, quos deberent servo ex promissione condonari, pro tanta solutione. Nec obstat, quod eodem
opere solvat debitum servituti, et simul ex promissione, l. pacto superioris illum obliget
ad praestandum premium. Sic in praesenti. Deus, ut supremus Princeps, ac Reipublicae totalis
Gubernator ad promovenda inter homines virtutum opera, promittit premium gratiae et gloriae
bene operanti, suppositis reliquis conditionibus ad merendum requisitis; haec tamen a promissione ex parte
Dei facta, cuius bene operans existens in gratia acquirit contra Deum ius ad gratiam, et gloriam, quod non
acquireret, si non intercessisset promissio; hinc enim totum opus, licet ex se quasi in aliud condignum,
expenderet in solutionem debiti gratitudinis.

70 Ratio in contrarium. Opus bonum hominis iusti, licet satisfaciat debito
gratitudinis, potest simul satisfacere condigne pro poena peccati, et solvere debitum poenae: ergo aliis
obsequiis hominis iusti, licet debitum titulo gratitudinis potest simul cedere in solutionem condignam
pro offensa. Ratio dilg. ant.: opus bonum iusti potest satisfacere pro poena peccati satisfactione
perfecta, et rigorosa, non ante: satisfactione imperfecta, et veluti admixta misericordiae, et
liberalitati Dei, conditio ante, et non cog. Ratio est. Quia cum iustus per bona opera satisfacit,
seu solvit poenam debitam pro peccato, Deus acceptat haec opera in solutionem eius debiti, et remittit
ius, quod habet ad exigendam poenam ab ipso Deo determinandam: 2º, promittit, sibi satisfieri
per commutationem poenae voluntariae, cuius electionem creaturae committit: 3º, non vult computare
eiusmodi opera tamquam in solutionem debiti gratitudinis. Quare talis satisfactio non est rigorosa, et perfecta, sed admixta gratiae, et favori ipsius Dei offensi, qui aliquando posset non

acceptare eg satisfos, ut bè notat P. Wadingg diss. 1ª. dub. 4º. § n. 90. Sic in Inimicis arg, q se 1. gravissi poenis castigaret, n censeret condigne p debito satisfacere; q ut eignmi poenæ in solutos acceptarent p debito delicti, opg erat, q illass cederent iure suo taxandi poenas delinquentib arbitrio iudicis, n ipsorum delinquentiy: acspte posset. Resp. voluntarias eignmi poenas n acceptare, s alias à Iudice detrandas exigere, ut bè docent Hugo, et Rig.

71 Argues 5º. tanty placent Deo bª iustoy opera, quanty displicent pecy: p opera bª iustoy poss eē condigna satisfactio p pecco mortali. Pbt coa. Ng satisfactio condigna nihil aliud è, qm opg eque movens ad complacentig, quanty offa movit ad displicentiz. Ans s probr. Ng sicut ex displicentia Dei p pecco resultat ghny peccoris supplicij, ita ex complacentia Dei in bono opere resultat ghny iusti præmij: p. Confr. Ho iusty pote de condigno mereri gra sanctificante; s gra sanctifans è deletiva pecci, et extinguit ig Dei con peccorg roe offg: p ho iusty pote extinguere igDei con peccorg roe offe; ho. a è satisfacere de condigno p illa: p.

72 Reo nando ans. Ng bª opera iusti, lt maxè Deo placeant, attamen mènt intra lineam obsequij, et cultg, q nullg ita magng eē pote, q mar Deo debity, et condecens sit roe sug infinitæ excellentig: et ille, q exhibet, Deo debity è illi pluribg de titulis, hum creois, et conservois, ny dominij, et gratitudinis: at s pecy è inhonoratio, et contempty Dei, q ao n debet Deo, imò pong repugnat, et det ho illg n ponere. Cujis à n videat, longè minus complacere Regg in eximio lt neg ... acdi= gnitatis honore, qm displiceat in gravi eigdg contemptu. Regg m. honorari decens è, et debity, contemni s indecens è ào, et extraneg; ac pac ho mg displicentig cat, qm illud causet complacentia. Ad probg antis distinguo ans: ex complacentia Dei in bono opere fcty se spectato resultat ghny præmij, no: in bono opere conjuncto cy promissioe Divina, cdo ans, et no coq. Ut m. comy dicitr, Deg præmiat ultra, et punit citra condi= gny. Igr in pecco mortali è maig motivy Divinæ displicentiæ, qm in bono opere sit mo= tivy complacentiæ.

73 Reo 2º, dato ante, nando coq. Ans ad summy probat in aū bono iusti dari bonitatg equantg malitig pecci, ac pde cy bonitas sit motivy

complacentiã æquè Deum moveri ad complac. in bono opere; ac ad displic. in peccato: ex quo quaeritur an sit bonum opus possit esse proportionatum ad hoc ut sit meritum condignum praemij æqualis pœnæ debitæ pro peccato; non dicitur sit, quod possit esse æqualis satisfactio pro peccato. Ratio est. Quia quod opus bonum sit debitum, vel indebitum, non tollit ab opere, nec mutat suam intrinsecam, et substantialem bonitatem, quam si procedat à subiecto Deo grato, et amico, habebit proportionem cum praemio: unde si opus eiusmodi sit debitum, verum erit, quod Deus non teneat illud praemiare, neque inire pactum cum operante: si autem Deus liberaliter velit pactum inire, non tollet, quod opus sit condignum praemij, et Deo placens, ut rectè explicat Pater Wadingus disp. 6. §. 3. n. 5. Condignitas autem satisfactionis maxime pendet ex eo, quod actus sit aliquo indebitus, cum debeat extinguere ius offensi independenter ab eius favore. Unde licet actus magnopere placeat Deo, imò æquè, ac displicuit peccatum, quod sua bonitate æquat huius malitiam, si aliunde sit Deo debitus, nequit esse condigna satisfactio pro peccato; potest tamen acceptari à Deo in alterius debiti solutionem, manente integro debito peccati.

74 Ad confirmationem, data maiori, distinguo minorem: gratia sanctificans est deletiva peccati mortalis, et extinguit ius Dei contra peccatorem per modum formæ incompossibilis cum peccato, concedo: per modum satisfactionis, nego minorem, et consequentiam. Aliud est condignè satisfacere pro peccato, aliud ponere formam incompossibilem cum peccato, cum sint plures eiusmodi, quæ nullo modo satisfactoriæ sunt. Sic communiter extraneæ Dei, vel est liberalis gratiæ infusio, visio Beata, et in pluribus sententia actus contritionis, vel dilectionis Dei super omnia, sunt formæ incompossibiles cum peccato; nulla autem est condigna satisfactio pro peccato ad satisfactionem condignam requirit non æqualitas moralis obsequij cum offensa, nimirum quod tale obsequium non sit aliquo debitum offenso; quod non reperitur in actu meritorio gratiæ, vel contritionis, vel charitatis perfectæ, cum quilibet actus meritorius supponat liberalem Dei promissionem: et quamvis aliquo æquarentur moraliter cum peccato, semper erunt obsequia ex alio titulo debita Deo, ac proinde inepta ad æqualem satisfactionem.

75 Argues 6. Pura creatura potest satisfacere Deo ad æqualitatem pro peccato veniali: ergo quod obsequia puræ creaturæ sint Deo debita titulo gratitudinis, non tollit ab eis rationem satisfactionis; vel non requirit ad satisfactionem condignam, quod obsequium sit aliàs indebitum. Antecedens communiter traditur à Theologis. Quia per actum perfectæ charitatis, vel contritionis nobilis, et perfectæ convertitur homo ad Deum, à quo imperfectè tantum aversus erat per peccatum veniale.

Imò viribus naturae posse hominem satisfacere pro peccato veniali, docuerunt aliqui sine nomine citati à P. Suarez disp. 8. sect. 11. quos non improbandum. Et inquit P. Suarez, et Arriaga admittunt satisfactionem pro peccato veniali dependere à novo favore Dei. Sed haec ratio ideo deficit a quo satisfactio condigna, de cuius ratione est, quod extinguat ipsam offensam independenter à favore, et voluntate ipsius; ac proinde eo ipso, quod ab offensore praestatur satisfactio condigna, extinguit offensam: non enim eget acceptatione gratiosa satisfactio stricte condigna non est: ut docuit ipse Arriaga disp. 6. sect. 2. n. 3. Quare P. Vasquez contendit docet, actus charitatis independenter à favore Dei esse condignam satisfactionem pro veniali. Dicendum P. Aragon disp. 97. sect. 3., asserit, actum charitatis esse re ipsa, et ex se satisfactorium pro veniali; de facto non in omni casu satisfacere, quia in his eventibus totus valor charitatis exhauritur in promerendo augmento gratiae, et gloriae, ac proinde non restat valor de facto applicabilis ad satisfaciendum. Nam sicut inter homines offensor non satisfaceret in omni casu alteri pro obsequio (ut ex se condigna, et satisfactoria) quae ab offenso remunerantur mercede pacta; ita homo non satisfacit Deo pro veniali per talia opera (ut ex se satisfactoria in omni casu) quia Deus eiusmodi opera munerat maximo praemio gratiae, et gloriae promisso.

76

Adhuc vero nanda ...; quod notat etiam Magister de Soto de Poeni. lect. 12., P. Vasquez disp. 14. dub. 6. §. 3. n. 65., et Doctores Salmanticenses. Dico igitur, purum creaturam non posse perfecte ad aequalitatem satisfacere pro peccato veniali. Et quoniam eiusmodi satisfactio naturalis non est ad illius deletionem, cui sufficiat, homo iustus, et amicus Dei potest mereri de condigno illius deletionem, et potest saltem imperfecte satisfacere pro culpa, et pro poena etiam ea, quae diximus n. 70. Probo prima, actum charitatis habere magis bonitatis, et esse perfectiorem conversionem hominis ad Deum, quam sit malitia, et aversio peccati venialis: actum charitatis constituit hominem Dei amicum actualis, (et si velis, esse sanctitatis actualis) cum tamen peccatum veniale non constituat hominem Dei inimicum. Adde, quod licet peccatum veniale sit offensa levis, nec sufficiat ad perfectam aversionem voluntatis Dei ab homine, sufficit tamen ad aversionem naturalem, nempe adhuc, ut Deus iuste, et rationabiliter deneget homini specialia benevolentiae signa, et beneficia. Nam cum sit voluntaria, et libera actio posita cum cognitione Divinae displicentiae, ut levis, minuit Deo ideo, et rationabile fundamentum, non ad rescindendam amicitiam, nec ad odium inimicabile, sed ad denegationem homini specialium signorum benevolentiae divinae. Sit

acquirit ius irritabile ad exigendas ab homine amico aversionis purgatorii poenas pro eiusmodi offensa levi, sicut acquirit Deus ius ad exigendam satisfactionem.

77 Ratio dubitandi est. Quia quilibet opus purum creaturae Deo debitum est pluribus aliis de titulis, quod proinde possit non acceptari a Deo in solutionem pro offensa levi: ergo nullum opus purae creaturae est omnino condigna satisfactio etiam pro peccato veniali. Ut enim saepe diximus, opus perfecte satisfactorium debet esse aliàs indebitum creditori, et cuius acceptatio non pendeat ab offensi voluntate. Et licet contritio v.g. sit ex se aequalis satisfactio pro veniali, ut P. Arri. disp. 6. sect. 3. n. 9. asserit, de facto illud non tollere absque condonatione Divina, quia contritio, aliaque omnia sunt Deo debita titulo dominii, et aliis. Et propter hanc ergo rationem aliàs debiti docet P. Ragusa disp. 7. §. 2. satisfactionem puri hominis pro peccato veniali non posse esse de rigore iustitiae. Confirmatur solutio. De facto homo non satisfacit perfecte, et condigne pro peccato veniali: ergo nec potest. Probo consequentiam. Nam si opus hominis iusti esset ex se perfecta, et condigna satisfactio, oblatum ab homine iusto ex aequo, et iustae satisfactionis non posset non delere aliquid offensae peccati venialis. Quid enim obstaret, cum offerenti satisfactionis natura ea sit, ut oblata a debitore ex aequo satisfactio non possit a creditore non acceptari in solutionem eius debiti. Antecedens vero patet. Quia PP. et Concilia generaliter docent, omnia peccata tam mortalia, quam venialia de facto remitti, non consistere ex nostra satisfactione, sed ex applicatione satisfactionis Christi Domini, cuius sanguis nos emundat ab omni peccato, ut ait Apostolus Joannes cap. 1. Epist. 1., ubi expresse de venialibus agit: ergo seclusa satisfactione Christi Domini de facto pro nullo peccato seu mortali, seu veniali condigne satisfacimus: ergo etc.

78 Solutio, aliàs verè, notandum supponit, scilicet quod peccatum veniale sit offensa proprie dicta. Sic D. Thomas q. 7 de Malo art. 1. ad 1. ait, quod defectio peccati importat offensam, et tamen quod peccato veniali. Et art. 2. ad 10. repetit proprie loquendo non habere rationem offensae. Vide et 1. 2ae. q. 88. art. 1. P. Su. disp. 4. sect. 11. Cum enim culpa veniali non sit causativa aversionis, nec minuat illo pacto Dei amicitiam, sicque nullum gradum gratiae expellit, non videtur esse offensa proprie talis; ac proinde non exit materia satisfactioni pro culpa, sed tantum pro poena. Ergo satisfactio pro poena, etiam quod aequalis est, eget acceptatione liberali Dei; non sic satisfactio pro culpa. Differentia est, quod satisfactio pro culpa pertinet ad offendentem, et illi debet esse voluntaria: ac inflictio poenae pertinet ad superiorem, cuius est vindicare legis transgressionem, ac proinde superioris arbitrio taxanda est: unde non tenetur acceptare voluntariam satisfactionem, licet aequalem, et tantam, quantam posset exigere; et quod de acceptat, gratiose id facit. Confirmatur solutio. Nam

satisfaō p culpa ejus fierȳ dēt, ut reus hēat mūs, quo possit abolere offā, ē indepr à favore, et liberal. offi: sed oīs culpa fundans satisfōs dēt ēē talis, ut si pēr ea non satisfaciat, possit offensus iure suo utens, iure suo utens manere semper aversō ab offendente; atq hoc rugnat gravitē pecco veniali, cuius nā ē, ut lt nulla ponat satisfaō, necessē sit illud dimitti amicis, nec durare aversōs; alioq impediret felicitās ēpng, et fā adeptiōis in fīy Dei: sed peccā veniale n ē mād satisfōis quoad culpā. Ita P. Haunoldus Controvā V. §. 5.

79 Ultimò argues. Ex roē tradita seq., satisfōs Xpti Dñi n fuisse ēgnā p hōy peccis; hoc absurdū ē: sed rao tradita n subsistit. illāo maiē prot. Atq opera Xpti D. ē erant Deo debita titulo gratitudinis, imò et titulo dñij; cū Xptus Dñus fōrā servi acceperit, quā essabr intra ē nē hunc, ut poē creats; sed ā roē tradita negat ēgnē satisfieri p offā p opera ex alio titulo debita: sed opera Xpti D. n poterunt ēē ēgna satisfactio p peccis hōy. Deo nando illos. Ad probōs nō mq. pa. lt nā huna Xpti D. prot spectata antr, et indepr ad vniōne Hypica n petat, ut sibi debita auxia supernalia grē; at si specitet sub vniōne, illi dlum. prt vnits, sive illi hoi Deo (qua roē satisfecit ēgnē indivisibr ut Deus Hōe), sunt oīa debita oīa auxia supernalia, et oīa opera honesta: sed dlum. prt vnits Verbo D. n ēferunt liberalr à Deo, sed ex debito, auxia supernalia grē, et tota illā grē plenitudo. Atq ubi liberalitas n ē in collōe n ē fōr beneficij: et ubi n ē fōr beneficij, n resultat debitū gratitudinis: proinde dlum. prt vnita Verbo D. n ē debitū gratitudinis propter auxia sibi collata. Sed obsequia dlum. prt vnits Verbo n sunt debita Deo titulo gratitudinis. Potuit sed Xptus D. offerre, et obtulit Deo pro peccis nris obsequia alias n debita. Deinde lt dlum., ut poē crea sit in aliquo sui, et sub dominio Dei; at Xptus D., seu Deus Hōe (à quo indivisibr exit satisfaō ēgna) n ē ppriè servus, nec adstringr Deo titulo domij, ut ex Ariano V. Pontifice, et alijs probabimus suo loco: quare obsequia ab illo hoē Deo exhibita neq hoc titulo erant debita Deo: obtulit igr Xptus D. pro nris peccis obsequia alias Deo indebita; quare potuit ēgnē, imò et superabundantr satisfacere.

80 Adde, quod, lt omitteremus auxia grē

fuisse liberali collata Christo D., adhuc tamen Christi D. opus non solum fuit infinite meritorium, sed etiam infinite satisfactorium, et compensativum cuiuslibet debiti gratitudinis pro quocumque beneficio; ac proinde per tale Christi D. opus ab ipso oblatum sufficienter solvit debitum gratitudinis non solum ratione auxilii, sed etiam ratione ..., et reliquorum omnium auxiliorum: sed saltem opus Christi D. et reliqua subsequentia erant Deo indebita, nec poterant vendicari in solutionem pro debito gratitudinis: quod tamen gratitudinis debitum manet adeoque extinctum, et solutum per opus Christi opus: ergo subsequentia opera ... indebita ponuit satisfaciens. Immo cum Christi D. opera ex parte D. infinita dignitate ... in ratione merendi, et satisfaciendi, ... satisfactio ipsius infinita parte maior, et sufficiens ... fuit. Adeoque postea.

Disputatio 3.a

De necessitate Incarnationis ad merendum de condigno remissionem peccati.

Caput 1.um

Sententiae, et conclusio.

81. Cum in titulo disputationis quaeratur, idest, an negare: utrum pura creatura possit mereri alteri de condigno remissionem peccati mortalis? alteri, inquam: quia utrum homo possit mereri sibi remissionem peccati mortalis? quaestio est prorsus aliena a praesenti instituto, quae in materia de Merito locum habet. Ergo dicimus purum hominem posse constitui moraliter caput aliorum, illisque mereri gratiam sanctificantem, et mundantem a peccato, sive coniunctam cum remissione peccati, docet cum aliis Ill. Godoy disp. 2.a §. 8. Et quod iustus ... mereri possit ipsam peccati remissionem asserit Lugo disp. disp. 26 referens alios. Licet non consideretur gratia, eiusque infusio, ut separata a remissione peccati, quod si sit conferenda homini in gratia ... si conferat homini nec gratiam, nec peccatum ... non; Cumque duobus casibus infusio gratiae separat a peccati remissione, scilicet quando peccatum in remissione est in 1.o, scilicet quando nullum ... peccatum in 2.o), sub hac consideratione communis sententia docet, posse hominem mereri alteri de condigno gratiam sanctificantem. Ita Soto, Vega, Suarez. lib. 12 de Gratia cap. 16, Granados, Carleton, et ... disp. 96. sect. 2. Cum distinctione vero Card. de Lugo, aitque, si iustus mereri valeat plenitudinem gratiae, qua habere potest, scilicet habitualem est, tunc posse mereri alteri gratiam: si autem non valeat eiusmodi plenitudinem, non posset mereri alteri, quia tunc solum sibi potest mereri. Ita disp. 5. sect. 8.

82 Sed absolute naturam ... tenet P. Vasq. disp. 7. cap. 5., Albertinus disp. 7, sect. 3, Hurt., et Torres, Arr. disp. 5. sect. 6., Aldrete disp. 6. sect. 2 et plures RR. Et quoad fundamentum P. Vasquez hoc est: Gratia sanctificans nequit dignificare opera hominis iusti in ordine ad merendum remissionem peccati alteri a merente: ergo nullo modo potest mereri alteri de condigno remissionem peccati mortalis. Probatur antecedens. Illa gratia esset eiusdem rationis cum gratia de facto existente; atque de facto gratia non dignificat opera hominis iusti ad merendum alteri remissionem peccati lethalis: ergo neque de potentia absoluta id potest praestare. Nam si id posset, cur non de facto dignificaret? Attamen hoc argumentum non urget. Quia aliud est, quod non de facto conferatur remissio alieni peccati tamquam praemium ... operi dignificato ex gratia: et aliud est, quod gratia non dignificet opus bonum hominis ad remissionem alieni peccati. Hoc enim falsum est; quia de facto opus bonum hominis iusti dignum est, cui tribuatur pro ipso, ut praemium remissio peccati mortalis alieni. Illud autem verum est; quia de facto tale opus non praemiatur remissione alieni peccati. Ratio autem, cur de facto tale opus non muneretur remissione peccati alieni, est quia muneratur illud alio praemio aequali, vel maiori, nempe augmento gratiae, et gloriae collato ipsi merenti. Nam electio talis, vel talis praemii ex pluribus aequalibus, pendet ex arbitrio munerantis potius, quam merentis; dato autem uno praemio aequali, non obligat munerantem ad tribuendum aliud, etsi opus meritorium habeat condignitatem cum illo. Unde nandum est ...

83 ... et explicatur exemplo. Nam si heroicum fortitudinis facinus a Duce ... in bello dignum est ex se (etiam independenter a Regis acceptatione, et promissione) quod praemietur aequali, vel dominio alicuius oppidi, vel annuo augmento redituum, vel titulo honorario, v.g. Marchionis, vel Comitis: Rex potest pro sua libertate, et electione acceptare tale facinus ad praemium hoc, vel illud morale aequale; et si contulerit, v.g. dominium oppidi, non obligatur ad aliud praemium, quamvis ... aequale facinori, et facinus ex se sit illo praemio dignum. Tunc facinus erit dignum etiam illo praemio, quod in actu 2.do non meretur, seu non causat. Ergo a ratione causandi in actu 2.do tale praemium detrahi non valet consequentia ad negandam actui condignitatem ex se conveniens comparatione praemii: ergo ex eo, quod opus bonum hominis iusti de facto non causet meritorie remissionem peccati mortalis alieni, non sequitur, quod tale opus non sufficienter condignificetur a gratia ad promerendam illam remissionem: siquidem ... illud provenit aliunde, nempe ex eo, quod tale opus alio praemio ex electione Dei praemiantis muneratum sit, nempe,

augm. grae.

84 Quare supponendum est, posse hominem iustum mereri alteri praemium. Nam sicut meritum est opus potens inducere alterum ad illud munerandum aliquo compensandum; quod accedente promissione, seu pacto illius pariet ius in merente ad hoc, ut ipsi offerat munus: ita praemium, ut sic, est res merenti grata, ex qua ipse voluptatem capiet. Atque collatio gratiae, vel auxilii specialis, quod tribuit alteri, v.g. Patri, fratri, vel amico condignissimo hominis iusti intuitu boni operis, est res grata iusto, ex qua rationabilem capiet voluptatem: ergo eiusmodi collatio alteri est res potens cedere in compensationem, et praemium iusti bene operantis. Nam licet donum morale tribuat alteri, sed tamen iusto tribuit, cum intuitu ipsius illud tribuat; adeoque iustus ipse quasi per interpositam personam praemium illud morale accipit. Nec dicas cum Cardin. de Lugo, non esse bonum hominis, nec prudenter expetibile, quod gratia offerat alteri, quae ipsi posset offerri: quod velit tunc iacturam proprii boni, nempe augmenti gratiae propriae, et ideo, si ait, faciet gratiam collatam alteri non esse iustam remunerationem boni operis. Hoc non vere dicitur. Nam quis credat imprudenter facturum hominem iustum, qui a Deo peteret, ut ex gradibus gratiae ipsi offerendis aliquos largiret alijs infidelibus reprobis, ne hi perirent, et ut ita Deus a pluribus laudaretur? imo eiusmodi petitio ad actum censetur opus magnae, et ardentissimae charitatis. Hoc ergo supposito,

85 Sit vera conclusio. Potest iustus saltem divinitus in alia persona mereri alteri remissionem peccati mortalis, et gratiam sanctificantem. Probatur 1. quia bona hominis iusti habent aequalem bonitatem cum gratia sanctificante, et remissione peccati; et eo ipso possunt mereri de condigno gratiam sanctificantem, et remissionem peccati alterius: ergo iustus saltem divinitus potest mereri de condigno gratiam sanctificantem alteri, et remissionem peccati mortalis alieni. Probatur minor. quia ad meritum condignum nihil aliud requiritur ex parte merentis, nisi status gratiae, et aequalis bonitas operis, ut dignitati a gratia comparatione praemii: nam quod detur promissio, vel pactum dandi praemium, hinc se habet ex parte remunerantis, hinc requiritur ad merendum de facto, non vero ad bonitatem operis ex se. Probatur ergo maior. Opera hominis iusti de facto merentur de condigno augmentum gratiae: ergo ex hoc capite nihil deficit operi iusti, ut mereri possint de condigno alteri collationem gratiae. Deinde remissio adiuncta peccati mortalis non excedit determinatum condignum creaturae: ergo ex hoc etiam capite possibile est, iustum mereri de condigno

alteri remissos pecci. Probo ant. De facto opera bona hoīs iusti merent de cōgno cōmiū estimabilis remissoe pecci mortalis: ergo e mereri possunt de cōdigno remissos pecci mortalis alterius. Probo ant. De facto opera iusti merent de cōgno visios Beatā; sed visio Bea e cōmiū estimabiliq remissoe pecci mortalis: ergo de facto opera bona iusti merent de cōgno cōmiū estimabilis remissoe pecci mortalis. Cōstat mar, et pbo mi. Remissio pecci mortalis eo bona e, quantū bū e carere magno malo, scilt peccō mortali; sed visio Bea e bū estimabiliq eiqmi carentia pecci: ergo e bū estimabiliq remissoe illius. Pbo mi. Sts estimabiliq bū e incapacitas ad peccandū, qm carentia pecci; sed visio Bea affert bū incap. ad peccandū, seu impol. pecci et ppea clarū, et intuitivū Dei cognū, et amorē; quæ ora estimabiliora bā st, qm carentia pecci: ergo visio Bea e bū longe estimabiliq carentiā pecci: ergo iusti, q suis bonis operibus de cōgno meret visios beā, poterit e (accedente pacto Divino) de cōgno mereri carentiā pecci, sive eius remissos.

86 Pbr V. Remissio pecci n dicit ullā infinitudinē simplr talē, cū malitia pecci sit intrē simplr fā, et solū extrcē, et solūq infā: tiēe mriti cōgnitas in ordē ad cōmiū crescat ex magnitudine cōmiantis: nā quo mar e, et excellentior psa remuneratrix, eo meritū cōgnū e ad maiq cōmiū. Præpea id, q sine magna diff. nulloq pacto incōmodo cōstare potē Pater fijs charissimi, l. amicus amicis Quincissimi, potē in istorū mitū cōgnū cadere: cūq iusti st filij adoptavi Deo charissimi, st amici gratissimi, eorumq obsequia poss ēē valdē placentia Deo: nullū infiq cōmiū incōmodū Deo agt ex pecci remissoe, nec magna e Deo vincenda difficultas: deniq, lt peccū ipsū huic favori resistat, Dei excellentia evehit mitū iusti, taleq potē eiqmi resistiq vincere, cū marē sit ad mitū dignitatis pp̄ensio: ergo adeō grata ēē poss Deo opera iusti, ut pp̄t pecci malitiā, sive ut roabiler possint Deū movere ad remittendū peccatū hoī intuitu mitorū alterius: ergo etc.

Caput 2ū

Solvunt arguta.

87 Sed videamus, quae afferant nostri adversarii, ut eius solutione non levis nostrae doctrinae probatio consurgat. Nam 1° arguunt. Satisfactio condigna pro peccato mortali est impossibilis homini, seu purae creaturae: ergo est impossibile meritum condignum remissionis peccati mortalis, et gratiae; hoc enim plus esse videtur, cum secum afferat Dei amicitiam, quam possisse carere peccato, sive non esse inimicum. Resp., dato antecedente, nando conseq. Discrimen tamen dedimus num. 33., et 68. Impossibilitas satisfactionis perfectae non tam oritur ex inaequalitate, seu importantia operis purae creaturae ad peccati malitiam, quam ex eo, quod omnia opera creaturae aliunde debita sint Deo; ac proinde nisi Deus liberaliter velit ea opera acceptare in solutionem debiti pro peccato, sed in solutionem alterius debiti, posse adhuc iuste alia, et alia exigere. Haec autem ratio debiti non obstat merito.
Sed quia videtur probari illatio ex eo, quod plus sit mereri, quam condigne satisfacere, resp., creaturam debere esse causam adaequatam satisfactionis condignae, cum haec ratione sui tollat offensam ad aequalitatem, ac proinde non debeat dependere ab acceptatione liberali offensi: at creatura non est causa adaequata remissionis per meritum condignum, cum hoc non obliget in actu 1° ratione sui potestatem ad conferendum praemium, sed ultimo ratione voluntatis liberalis Dei promittentis tali operi tale praemium. Nam si Deus pactum non ineat, nec promittat, opus quod exit esse dignum remuneratione, non tamen Deus obligabitur ad tribuendum eius remunerationem. Ergo ex eo, quod creatura non possit condigne satisfacere pro peccato, (ut hoc esset minus, quam mereri) non infertur, quod non possit condigne mereri peccati remissionem: nam hoc magis non fit a sola creatura, sed completur per a Dei promittentis voluntatis liberalitate.
88 Arguunt 2°.
S. Th. 1. 2. q. 114. art. 6. ait, nullum hominem, excepto Christo D., posse alteri mereri primam gratiam. Addunt alii PP., qui expresse docent, impossibile fuisse liberationem, et redemptionem generis humani a peccato, nisi per hominem Deum: ergo quod nulla pura creatura possit alteri mereri de condigno remissionem peccati mortalis. Resp. S. Th., aliosque PP. loqui de praesenti providentia, in qua Deus non promisit operibus nostris eiusmodi praemium. Resp. 2°, intelligendos esse SS. PP. de merito, et liberatione generis humani eo modo, quo per Christum Dominum praestita fuit. Nam Christus Dominus non solum condigne meruit, sed et condigne satisfecit: et inde plura alia beneficia contulit hominibus, sacramenta instituit, omniumque peccata delevit: quae omnia praestare non potest pura creatura. Neque enim quia aliqua

tura creatura potest mereri alteri de condigno remissionem alicuius peccati mortalis, et infusionem gratiæ, ideò potest omnium peccatorum totius humani generis remissionem promereri, ad quod infinita opus esset gratia, ac pæne infinitis obsequijs, actibusque perfectissimis. Unde ad promerendam omnibus hominibus gratiam, ac mortalium remissionem simul cum perfecta satisfactione ea ratione, qua Christus Dominus id præstitit, certè necessaria fuit Incarnatio: cum præsertim meritus sit Christus Dominus eiusmi gratiam propè infinitis hominibus, ac toti naturæ, in qua quamdam infinitatem agnovit Sanctus Thomas propter universalitatem infectionis. Cæterum, ut hic notaveram, magnum in Sancto Augustino fundamentum habet conclusio nostra, dum tractatu 8 in Joanne, inquit: Potuit Jesus Christus, si vellet, dare potestatem alicui servo suo, ut daret Baptismum tamquam vice sua, et transferre à se baptizandi potestatem, et eam constituere in servo, et tantam vim daret baptismo translato in servo, quantam vim haberet baptismus datus à Domino. Hoc noluit: & potuit Christus transferre in hominem potestatem communicandi gratiam, quam ipse Christus habet, nempe nomine proprio cum eâdem vi, qua modò illam communicat nomine Christi. Quod etiam indicat Divus Thomas 3. p. q. 64. art. 4. allegatis Divi Augustini verbis. Vide P. Suarez. disp. 96. sect. 2.

89

Arguunt

3°. Gratia sanctificans non dignificat opera iusti in ordine ad merendum alijs, sed præsuppositè subiecto, in quo est: siquidem solum subiectum gratiæ sanctificatur, et dignificatur per illam: ergo iustus nequit mereri alteri de condigno gratiam, et remissionem peccati mortalis. Respondeo negando antecedens. Quia, licet gratia dignitate formali solum dignificet subiectum, in quo est, quia solum illum constituit Sanctum formaliter, et Dei amicum: adhuc potest dignitate meritoria, et valorosa dignificare opera illius iusti, ut mereantur alteri præmium. Sic homo Regi gratissimus

dignitate opera illius subiti, qt mereantur alterius premium. Sic tru Regi gratissima
offsequia, quae ipsius subdita pote mereri, quia Rex offerat suo parenti premium, quamvis stercora, quae sibi Regem conciliant, sibi sunt sub dignissent, et morali laude dignum
constituunt, non sic Patris: et tunc premium parenti moralis collatum, fit, et morali offert
filio, cuius opus intuitu patri offert: ergo ut dignitas talis, et sanctitas gratiae non
extendatur ad sanctificandum subiectum alienum, dignitas tamen mitaria, et quasi causativa
moralis pote extendi ad subiectum distinctum a merente.

90 Arguit 4°. Remissio peccati etiam bonum, quia malum est ipsum peccatum; sed nullum meritum purae creaturae pote esse tam bonum, quia malum est peccatum: ergo nullum meritum purae creaturae pote esse tam bonum, quam remissio peccati: nulla ergo pura creatura pote de condigno mereri remissionem peccati mortalis. Maior supponit. Minor probatur. Peccatum mortale reddit creaturam indignam infiniti boni; sed nullum obsequium purae creaturae eam pote reddere dignam infiniti premiis: ergo nullum obsequium purae creaturae pote esse tam bonum, quam malum est peccatum. Hoc argumentum urgent Adversarii putantes, impossibile esse, quod meritum creaturae aequet remissionem peccati, et quod non aequet offensam; inde inferunt ex possibilitate meriti condigni remissionis, posse esse satisfactionem condignam pro peccato: id est si enim hoc sit impossibile, illud quoque impossibile futurum.

Pote responderi ut cum P. Ripalda distinguendo

96 nando maiorem, volt, quod remissio peccati (nude sumpta, et abstrahendo a restitutione in amicitiam, et collatione gratiae) sit tam bonum, quam malum est peccatum. Nam peccatum mortale constituit hominem summe infelicem, Dei inimicum, et dignum aeterna poena damni, et sensus: remissio autem peccati nude sumpta, ut extrahat hominem ab eius mi infelicitate, non constituit eum summe felicem, nec dignum amicitia Dei, et aeterno premio: ergo haec nude sumpta non est tam bona, quam malum est peccatum. Unde pura remissio peccati solum restituit hominem in pristinum statum indemnitatis, neque illum ulterius elevat; neque pristinus status indemnitatis non est tam bonum, quam malum est peccatum: ergo nec remissio peccati tam bona est. Igitur sola pura dignitas amicitiae Dei, et felicitati poterit comparari in ratione boni cum malo peccati in ratione dignitatis adimitis, et summae miseriae. Et si remissioni coniungatur etiam collatio gratiae, et amicitiae, pote dici, non esse tam bonum, quam malum est peccatum; ex eo, quod peccatum constituat hominem pote indignum infiniti boni; gratiae vero collatio, et peccati remissio tam constituat

hoc pore digny ōi sī ho, nempe visoe fruita Dei: nec reddat hoc sum-
me felic, nec illy faciat impeccabile, et relinquat donoxiy peccandi peri-
culo.

91 Reō 2°, data mai, nando my. obsequ pura crea dignitaty
à gra pote ee tty bony in xoe miti, qty maly e peccy in xoe deme-
riti. Rao e. Cª, ut obsequy sit tty bony in xoe miti, n opp e, q
mereat infa pmia; d sati e, q mereat ablaione dignitatis ad
infa mala, sive q tollat porg illg indignitate sucti ad infa bona.
Unde ad probos mis dato ante, xio cog. Cª ut obsequy n possit red-
dere creg pore digng infi pmijs, pore in tollere à crea porg indig.
ad illa infa pmia, et dign. porg ad summg infelicitate; ablaio a
huig indignitatis ad pmia, et dignitatis ad mala e remissio pecci: ng
remissio pecci p se fr n reddat creg digng pmio, d tollit ab ea dignitate ad porng,
et porg indignitate ad pmia, qm hebat xoe pecci. Sic ut aligs mereat apud
Rege remissoe iniuriæ ab altero commissæ, n opp e, q reddat hunc altery
digny oi honore, et benefo offeribili à Rege; d sufft, q tollat ab illo
indignitate, qm hebat ad quelt honore, seu q reducat illy ad antiquy
stty, in quo neq erat pore digng oig illis honoris, nec in erat orig, et
quelt pore indigng: ng aliud e mereri amicitiæ, et specialg benevol. Regis:
et aliud separabile, mereri, ut Rex iniuriæ remittat. At cy certy sit, obsequy
pura crea pore mereri de condigno grg sanctificante, quæ e Dei amicitia, et positiva
dignitas specialis benevol. D.; n e cur dignet, q mereri de condigno possit re-
missoe pecci.

Ex dictis infertur 1°, hinc pore mereri de condigno alteri augmy grae.
2°, pore mereri de condigno 1ā grg hoi n peccati, sive existenti sine gra,
et sine pecco. 3°, pore mereri de congno hoi peccati remissoe pecci mortalis:
sive separata ab infusione grg, cu quo Deg ita remittat peccy, ut in nolit grg
infundere: sive e coniunctg cy infusione 1ā grg. Cuq oia de pta abta, et in alia
pr. illig. fs. Unde 2° inferendy e, Incarnoe n fuisse simplr nariæ ad meren-
dy de cgno hoib remissoe pecci mortalis, et grg infusoe. Pbr. Cag ad hunc
finē fuisset simplr naria Incarnao, quato nulla pura crea. e dimitus, et

in alia pt. mereri potuisset de condigno homib remissionem pecci mortalis, et infusionem gratiae; quod divinitus potest fuit, pura aliqua crea mereri de condigno homib remissionem pecci mortalis, et infusionem gratiae: quod ad hunc finem non fuit simpliciter necessaria Christi persona, cum etiam non crea. Cum tamen omnino necessaria fuit ad exhibendum Deo equalem, et condignam satisfactionem pro pecci homin.

Disputatio Va

Utrum, Adamo non pecante, Verbum D. carnem assumeret?

Caput 1m

Necessaria Praesupposita.

92 Accedimus ad investigandum motivum Incarnationis. Pro cujus notitia supponendum. Primo, Deum potuisse decernere Incarnationem Verbi omnino independenter a pecco Adami, ejusque remedio. Sicut enim liberum fuit Deo, etiam supposito pecco, non incarnari; ita fuit liberum Deo, carnem assumere, etiam nullo praecedente pecco. Quae enim repugnantia potest ostendi in eo, quod Verbum sibi uniret naturam humanam, ut natura humana nullam pecci infectionem pateretur? cum Mysterium hoc adeo sit excellens, et in illo Dei perfectiones, et attributa maxime elucescant, ac proinde intra hanc bonitas movere Deus potuerit ad praedicandum hoc Mysterium independenter a quocumque alio. Quare merito P. Vasquez disp. 13. §.22. rejicit opinionem P. Ragusa, qui disp. 28. §.16. ut obscure Incarnationem adeo ponit dependentem à pecco, ut, illo non existente, Incarnatio esse non potuerit. Siquidem Incarnatio ex se habet bonitatem, et amabilitatem potentem allicere D. voluntatem ad sui amorem, etiam abscindendo à pecco; cum peccatum non auxerit bonitatem intrinsecam Incarnationis, sed fecerit Incarnationem convenientissimam ad pecci remedium, et ad condigne satisfaciendum pro pecco necessarium.

93 Supponendum est 2o, praesentem quaestionem non esse, quid Deus decreturus esset, si Adami peccatum non extiturum esset. hoc enim quaerere impertinens esset divinatio in re omnino libera Deo, nobisque minime cognobili: sicut esset quaerere, quot Angelos Deus creaturus esset, si non hunc mundum, sed alterum decrevisset condere. Quid igitur est: utrum redemptio humani generis à pecco fuerit Deo motivum Incarnationis

de facto: sive vnus Deus decernens existentiam Incarnationis habuerit de facto pro se exprobri movente ad suspiciendum tale decretum redemptionem hominum à peccato. et si hoc ita fuit, sequitur: vnum enim redemptio fuerit vnicum, et adequatum motivum, vel saltem vnicum, et simile talis decreti, itaque de facto nullum aliud extiterit motivum sufficienter adequatum, propter quod Verbum carnem assumeret, et neque existeret peccatum, neque futura esset redemptio. Si autem de facto extitit aliud motivum sufficiens Incarnationis, hoc poterit dupliciter explicari. Vel supponat in Deo de facto duplex decretum, quorum quodlibet ex diverso motivo sufficienter poneret Incarnationem Verbi, et altero motivo, et decreto deficiente. Vel quamvis sit vnicum decretum (non solo re, vt supponimus, et fide certum est propter Dominum simplicitatem, sed etiam virtualiter vnicum) quod attingat indivisibiliter vtrumque motivum, adhuc ita in vtrumque ferat, vt ex ipso decreto duo possint inferri, quod si vnum motivum deficeret, et consequenter deficeret praesens decretum, Deus habiturus esset decretum aliud, quo propter alterum motivum Incarnationem exsequeret.

92 Hoc idem aliis terminis solet proponi. Vtrum decretum Incarnationis fuerit prius praevisione, et cognitione peccati, an posterius. nam si ante cognitionem Adae peccatum habitum fuit à Deo decretum se communicandi creaturis per Incarnationem, sequitur Verbum venturum in carne, etiam si peccatum non extitisset. Si autem Incarnatio decreta sit post cognitionem peccati Adae, consequenter decretum Incarnationis dependebit ab existentia peccati cogniti, et sic, peccato non existente, tale decretum non existeret, ac proinde Verbum carnem non assumeret. Quaestionem in re non satis exponit, quod Ill. Godoy disp. 8. n. 37., et ante eum P. Vasquez, et alii adstruunt, decretum Incarnationis antecedere decretum permissivum peccati, huius quod futurorum; et simul doceant, decretum Incarnationis connecti cum permissione peccati, atque adeo (non obstante praecedentia decreti incarnativi) Christum non venturum vi praesentis decreti, si peccatum non existeret. Et, vt omittam libertatis creaturae eversionem, quae sequitur ex decreto efficaci abso, et infrustrabili connexo cum operatione creaturae ante eius cognitionem et futurorum: omisso etiam, quod Deus ratione esset specialis auctor peccati, ponens decretum infallibiliter connexum cum positione peccati, ante ad determinationem creaturae, quo decreto se obligaret ad ponendum peccatum, vel saltem ad tuenda omnia efficacia ad ponendum peccatum, hoc est, auxilia inefficacia, vt talia ad bona opera: si enim daret auxilium efficax ad vitandum peccatum, destrueret sui decreti infrustrabilitatem. Contra quam veritatem, et animi synceritate conferret bona opera, et suspiceret vitare illud peccatum, quod apud se ante, et in-

frustrari disposuit, ut existeret. His, igitur, omissis, non stat decretum Incarnationem antecedere praevisionem, et futuritionem peccati, et sub connexione cum peccato. Nam in actibus divinis nihil aliud est unum antecedere alterum, quam esse independens ab illo: ergo, si decretum Incarnationis antecedat praevisionem peccati, ab illa non dependet, neque cum peccato connectitur: ergo et non existente peccato, decretum Incarnationis, et verum Incarnatio existeret.

95

In praesenti

controversia duae sunt extreme oppositae, celebresque sententiae, altera D. Thomae, Scoti altera. Subtilis Doctor in 3. dist. 7. q. 3., et dist. 19. q. unica docuit, Incarnationem à Deo decretam fuisse anterius ad praevisionem peccati: motivumque illius decreti non fuisse remedium peccati, sed excellentiam ipsius Mysterij secundum suam substantiam consideratam: et cum in sequenti signo Deus vidisset, Adamum peccaturum, decrevisset que illi afferre remedium, et Incarnationem Verbi in carne passibili esse optimum remedium reparandi hominem, decrevit hanc circumstantiam Incarnationis, scilicet passibilitatem Christi ob redemptionem hominum à peccato. Unde substantia Incarnationis, et Christi secundum se decreta fuit ante, et independenter à peccato: at Incarnatio secundum circumstantiam passibilitatis, et passionis decreta fuit posterius, et dependenter à praevisione peccati. Hinc fit, quod, si Adamus non peccaret, Christus non veniret in carne passibili, neque ut Redemptor; adhuc tamen veniret impassibilis. Et hanc sententiam ita ordinant signa actuum divinorum. In 1. Deus novit, et amavit se ipsum: in 2. novit omnia possibilia. In 3. elegit praedestinatos ad gloriam, et inter eos primum Christum: in 4. novit lapsuros esse per peccatum Adami, eiusque posteros: in 5. voluit eorum reparationem, et propter illam decrevit, Christum venire passibilem, et morti subiectum. Ita explicat Mastrius Disputatione 1. art. 3. Et ante Scotum hanc sententiam docuit Albertus, Alexander: postea, post Scotum, Catharinus, Rupertus, et alij apud Patrem Vasquez disputatione 10. cap. 1. Ex nostris Martinus Perez, Martinon, Herrera disputatione 1. sectione 4. disputatione 24. sect. 5.

96

Huic accedit P. Hurtado disp. 13. sect. 13. subsect. 4., addit tamen, Christum fuisse decretum ante absolutam praevisionem peccati; adhuc tamen, nullam fuisse causam Incarnationis independenter à nostra salute, et à peccato, non quidem existente, sed imminente sub conditione praeviso: quare, si Adamus non peccaret, adhuc Verbum veniret non praesenti decreti propter imminentem casum, et ut nos redimeret à peccato, si peccatum contingeret. Adstruit ergo decretum absolutum de Incarnatione, conditionatum tamen de redemptione, cum quo, existente peccato, nostra foret. Quae discurrendi

m. sequunt aliq. Rel. Neq. vz. hēt ꝯa hanc sgā, q. opponunt Dhoe, nempe Incarnoē n. poēe decerni in 1o signo fdy substā, q. decernat circustiā passibil., .l. impassibilitatis. Nq., ut passibilitas radicalis, et remota sit essalis nq. hinq. ut poēe separi ex ꝯariis: at passibilitas pxā ē accidalis, et separabilis à substā, sit pxā impassibilitas, ut pet in Beatis. Sit q. poē decerni existā hoi fdy substā, q. p illo signo decernat, an fuq. sit albq., .l. niger; ita potuit abte decerni existā Xpi, q. n. p illo signo decerneret, an fuq. eēt pxē passibilis, an impassibilis.

97 S. Tho. aa

et si in 3y dist. 1a q. 1. art. 3. dixisset, pbabls sustineri poēe relatā sgā, mox hac 3a pte q. 1. art. 3., et lib. 4o ꝯa Gentes cap. 55, sequt sgā, affirmantē, Xpm n. fuisse venturum abte, Adamo n. peccante: ac pte decry Incarnationis ita eē depens à pvisione pcci; eiq. remedio, ut pcco n. existente, Incarnao futura n. eēt: Xpq. q. decreto 1o fuit, ut Redemptor abte, et in ac 2o; & cq. Redemptor abte talis eē n. possit, nisi supponat peccy. à quo det redimere, ideò Xpq. exitūq. n. eēt, nisi supposito pecco. Quare Deq. 1o decrevit hoi miseriy, et xeny ordiny, qui pcessit peccy: 2o pvidit pecy Adami: 3o decrevit Xpm, sive Incarnoē in pcci remedy. D. Bonav. in 3. dist. 1a art. 1. q. 2. ait, hanc sgā eē magis ꝯsonā pietati, et Scripturae. Sequunt Dhoe ex Nris P. Valentia, Vasqz, Lessiq., Granado, Suaz., Becanq., Raynaudq., Arr. aa et coīq.

98 Eximiq. D. P. Sz, ut emolliret diff.tes ex Scoti sa. pfluentē, nempe Xpm n. fuisse decry abte in remedy pcci, mā quadq. nā rq. ꝯponit. Docet, Incarnoē decretā fuisse à Deo ex dupli mōo ttali, et adequo, et p duplex decry adequy. 1o qdz abte, et esse ante pvisy peccy, et huq. 1i decri adequaty mony fuit ipsa Xpi dignitas, et mystij excellia: et hanc decreto fuit Xpq. abstrahendo à carne passibili, et impassibili; eo q. Deq. tūq. detinaverit Incarnoē mo opto, et ꝯvenientissio exsequendā. 2o post pvisy Adq. peccy habuit Deq. altery decry Incarnois exseqti in pcci remedy, et coīq. detrando adventy Xpi in carne passibili, et ut Redemptoris, iul qua rē n. erat volitā p 1y decry: q. nimy in hypothesi pcci futuri opts mq. coīcois Xpy ē Incarnao in carne passibili, et ppa hoy redemptoq. Quare de fo venit Xpq., et p alta ē Incarnao tum ppr excellmy Mystij, tum ppr pcci remediy. Unde si Adq. n. pvideret peccaturq., veniret

Xpus vi 1i decri; qd, lt 2s deficeret desup amori, 1s perseveraret.

99 Hanc q. ingrediunt plurimi RRes. Differt a ab Scotica in eo, q. 2a Scotus substa Incarnois volita fuit indepr à pecco; et sola circumstra passibilitatis decreta fuit occasione pecci, et post eius previsionem. At 2a 3s sustinet lt substa Incarnois volita fuerit 1o decreto intentivo, et adaequo indepr à pecco: adhuc post pecci previsionem decreta fuit n. sola circumsta Xpi passibilis, et Redemptoris, sed ipsa Incarnois substa decreto 2o executivo pro remedio pecci.

100 Ali distinxere aliqui cum Joanne Vincentio relect. de Gra Xpi q. 6., et alijs apud Ps Alberinum p. 1. 6. corol. 1o: sclt unionem Hypostaticam (abstrahendo ab una, vel pluribus, ab assumptione nae humnae, vel Angelicae, et à Personalitate Verbi, vel Patris) fuisse decretum à Deo, 1o intendente, et efficientiam sui operis ad extra; ac pote unionem Hyp. in eo sic extiturum indepr à pecco, et ex vi praesentis decri. Subsecuta a pecci previsione, necessitate remedij, et eius decreto, Deum determinate voluisse unionem Hypcam Verbi potius, quam alterius Persae, et nae humnae potius, quam eius Angelicae. Ex quo fit, q., si ho n. peccasset, ex vi praesentis decri Verbum n. venisset in carne: adhuc, lt ho n. peccasset, ex vi praesentis Decreti Deus aliqm nam creatam assumeret.

Caput 2um.

Eligitur sententia.

101 Veritati propinquiorem existimo Sti Dh. sentiam, asserentem, Adamo n. peccante, Incarnonem n. extiturum. Hoc duplici parte explicabit. 1a est. Motivum Incarnois decernendae adeo fuit redemptio humani generis à pecco. Haec facile probr. Nam Scriptura, et PP. ei aperte clamant. Ipse Xpus Joannis 3o ait: Sic Deus dilexit mundum, ut filium suum Unigenitum daret, ut omnis, qui credit in ipsum, n. pereat, sed habeat vitam aeternam. Et 1a Joannis 4o: Ipse prior dilexit nos, et misit filium suum propitiationem pro peccatis nris. Ubi notandum, volunts dandi, seu mittendi Filium fuisse specialissimum dilectionis: q. Deus voluit, Filium mittere in bonum hominum, nempe in eorum reparationem, et salutem. Nam alia poterat illa volunts esse specialis amor, dilectio, et charitas erga homines, nisi sit amando bonum eorum, et propter ipsum mittendo Filium. Matthaei 18:

Venit Filius hominis quaerere, et salvum facere, quod perierat. 1ª ad Thim. 1: Christus Jesus venit in hunc mundum peccatores salvos facere. Denique Ecclesia in Symbolo reperit: Qui propter nos homines, et propter nostram salutem descendit de coelis, et incarnatus est. Eadem veritas, quae dogmatica est, traditur a Conc. Nic., Tol. 6, Triid., et ab omnibus PP., quorum testimonia latè urget P. Vasquez disp. 10. cap. 4., et sequentibus, et ex dicendis eorum mens constabit. Hinc

, Hinc fiat argumentum. Finis, seu motivum extra Deum, seu ratio movens ad Incarnationem decernendam de facto illa fuit, quae in Sacra Script. et PP. illiusque exprimitur; sed in Sacra Script. et unanimiter PP. solum, et illiusque exprimitur motivum finis Incarnationis redemptio, salus, reparatio hominis generis lapsi per peccatum: Apparuit m. Filius Dei, ut peccata nostra tolleret: ut ait Joannes ep. 1. cap. 3. versu 5., et ibi expendit P. Justinianus: ergo haec redemptio hominum a peccato fuit de facto motivum, seu finis, et ratio extra Deum movens ad Incarnationem decernendam.

102. Dico secundo pro primo est. Nullum aliud motivum a peccato independens de facto exstitit adaequatum, seu sufficiens se solo ad Incarnationem decernendam. Probatur. In iis, quae omnino pendent a libera Dei voluntate, nihil prudenter potest affirmari, nisi quod ex Divina revelatione constiterit; atque decernere Incarnationem ex hoc, vel illo motivo omnino pendet ex libera Dei voluntate: sed ex Divina revelatione, nullum aliud motivum colligitur Incarnationis decernendae, nisi redemptio hominum a peccato: ergo nullum aliud motivum exstitisse dicendum est. Patet maior. Neque constat aliud principium vel probat solum possibilitatem, non autem existentiam, vel relinquit omnino liberum Deo sic, vel alio modo res disponere, et eventum non potest determinate inferre, talem motivum existere. Et primum certum est, cum nullum motivum sit necessitans Deum physice, vel moraliter, sive absolute ad Incarnationem decernendam, sive ad tendendum illius decretum ex hoc motivo potius, quam ex illo. Quo uno notato ruunt omnes oppositae sententiae. Neque illis obstantibus vel adhuc fuit liberum Deo incarnari, vel non fuit liberum: si 1um, sequitur, Deum non potuisse non incarnari, nec potuisse aliter incarnari; quod est apud Adversarios absurdum est. Si 2um: ergo adhuc illis non probatur, Incarnationem reipsa futuram; cum pro Dei libertate potuerit non esse.

103 Altera minor probatur, scilicet ex Divina revelatione non constare aliud Incarnationis motivum, probatur. In S. Script. ita assignatur pro fine Incarnationis redemptio, ut virtualiter, vel formaliter excludat et PP. illiusque alios fines adaequatos

indepens à redemptione: quod ex revelatione non constat aliquis finis. Probatur antecedens: quia Apostoli, et Scripturae dicunt, et quoties de illo loquuntur, repetit, se venisse ad redimendum hominem; eo ipso Christi naturam, se habuisse aliud motivum sufficiens propter quod antea, et independenter à redemptione veniret. Neque si Rex Hispaniae Carolus IIus ad ostendendum suam Maiestatem, vel ut à suis subditis agnosceretur, et magnifice reciperetur, cum magno Principum comitatu Hispalim venire decrevisset, antequam ad quodlibet nomine belli, vel rebellionis, moxque in oriretur bellum Hispalensibus grave, aut periculosus urbis tumultus, quem Rex ipsius principio extingueret: numquam posset serio, et sincere gloriari, vel exprobrare Hispalensibus, se ex magno amore Hispali liberandae, vel ex speciali benevolentia in eius reparationem venisse adeo Imperatoris copiis, et comitatu aulico? Si Medicus nobilis, gratia invisendi amicum, vel rusticandi, independenter à notitia eius aegritudinis, villam petat; noveritque postea, amicum graviter aegrotare: numquam posset sincere loquens illi dicere, solum eius aegritudinem curandam veni, et longum iter arripui? Quod cum Apostolus Dominus tam serio, et saepe dicat, se venisse ad salvandum, quod perierat, ad quaerendum ovem perditam, descendisse de coelis propter nos homines, et propter nostram salutem, dubitandum non est, nullum alium principalis, neque aeque principale motivum sui adventus exhibuisse, nullum independens a redemptione; sed quodcumque adiungat, ad redemptionis finem reducere, neque esse per se sufficiens ad Incarnationem, deficiente redemptionis causa.

Vo 2

Idem antecedens 2o probatur ex Patribus excludentibus alterius finis. Vide Apostolum D. Matthaei 9: Non veni vocare iustos, sed peccatores; et Ioannis 3: Non misit Deus filium suum in mundum, ut iudicet mundum, sed ut salvet mundus per ipsum. Patres omnium Ecclesiae tum Graeci, tum Latini quemlibet aliud causam excludunt. Et quia haec controversia non tam ratione, quam auctoritate decidenda est, aliquos audiamus. Ex Graecis Sanctus Irenaeus lib. 3. contra haereses cap. 14: Si non haberet caro salvari, nequaquam Verbum Dei caro factum esset. Athanasius serm. 3o contra Arianos: Non propter se ipsum, sed propter nostram salutem, et demolitionem mortis advenit. et infra probat, Verbum non esse creaturam: Cum non propter se ipsum, sed propter nostram salutem advenit: sequitur non fuisse creatura, quod nisi venit, fieri non potest, ut sit creatura. Sanctus Chrysostomus Hom. 67. in Matthaeum: Haec curationis sola causa est, propter quam in hunc mundum descendit. Nazianzenus Orat. 36: Cum humanitatis à Deo propter nos

infecta ca. extitit? profecto ut nobis salus pararet. Quam non aliud causae afferri possint. Ita est reliq. Accedunt factimi. Ambrosij lib. de Incarnationis Dominicae Sacramento cap. 6.: Quae erat causa Incarnationis, nisi ut caro, quae peccaverat, per se redimeretur? Aug. Serm. 8. de Verbis Apostoli: Si homo non perijsset, Filius hominis non venisset. Et Serm. 9: Nulla causa veniendi fuit, nisi peccatores salvos facere. Greg. Magnus lib. 4. in 1. Regum: Si peccata defuissent, eum venire non oporteret. Claudat agmen elegantissime S. Leo Serm. 3. de
» Penthecoste: Si homo ad imaginem, et similitudinem Dei factus in suo honore non man-
» sisset, nec diaboli fraude deceptus à lege sibi posita per concupiscentiam deviasset,
» Creator mundi creatura non fieret.

105 Dicent Scotistae, PP. ita intelligendos, ut, deficiente peccato, Christus non venturus esset ut Redemptor, neque in carne passibili; adhuc tamen veniret impassibili. Sed haec solutio deficit 1.º, quia augmentum PP. Siquidem si venturus est impassibilis, absolute, et vere venturus est, neque de illo potest absolute dici, quod non sit venturus; at Patres absolute dicunt, Christum non venturum, deficiente peccato, et redemptione: ergo non loquuntur in eo in quo venturus est impassibilis. Maior est evidens: alioquin sufficienter posset, qui diceret, Christum non esse venturum ad iudicium: ideo enim dicitur esse verum, haec PP. propositio: deficiente peccato, Christus non veniret; quia tunc non veniret passibilis, licet veniret impassibilis; sed ad iudicium Christus non est venturus passibilis, sed impassibilis: ergo verum erit, Christum non esse venturum ad iudicium. Si autem hoc dici nequit, neque illa interpretatio sustinenda est. 2.º, ubi nulla esset causa veniendi, Christus nullo modo veniret in sententia dicenti; sed deficiente necessitate redemptionis, nulla esset causa veniendi iuxta PP.: ergo nullo modo Christus veniret. 3.º, Christo veniente impassibili, verum esset, quod Creator fieret creatura, quod carnem indueret, quod per se ipsum veniret; sed haec omnia falsa essent iuxta PP., si peccatum non extitisset: ergo nec impassibilis veniret Christus. 2.º

2.º, Script. et PP. ideo assignant redemptionem, tamquam finem motivum Incarnationis, ut exprimant Dei amoris magnitudinem, et specialissimam erga homines benevolentiam; atqui hoc minime fecerit, si idem ex alio motivo excellentiori, scilicet quod independenter à redemptione venturus erat: ergo. Denique quis sibi persuadeat, Script. et PP. omnes de hoc mysterio loquentes scilicet tacere, scilicet excludere finem primarium, et principaliorem Incarnationis, secundarium quod alio deficiente peragenda erat Incarnatio; et tamen referre finem alium minus praecipuum, et secundarium, sine quo ...

existeret Incarnatio? aeque hoc concedendum esset, si independenter à peccato, et redemptione [illegible] excellentius mysterij decreta fuit.

Caput 3um

Argumenta ab auctoritate.

106 Rationes nullas non admodum efficaces, nulla est Scripturae, et PP. testimonia hinc inde colligunt adversarij in suis scriptis. Nunc argumenta ab auctoritate crebrius, et capite sequenti rationes dissolvemus.

Opponunt 1°. Christus est caput omnium praedestinatorum, et causa exemplaris, imo omnium creaturarum: ergo Christus decretus est ante caeteros; atque Adamum, eiusque peccatum est aliqua creatura: ergo Christus decretus est ante ad Adamum, eiusque peccatum, non quoad existentiam in re, (sic enim Christus posterior fuit) sed in intentione. Sed quod quoad decretum est ante ad praevisionem peccati; existeret vi praesentis decreti, etiam non existente peccato: ergo Christus Dominus existeret vi praesentis decreti, etiam non existente Adami peccato. Omnia pendent ex illo ante, in cuius probationem afferunt 1°. locum ex cap. 8. Prov: in quo de Sapientia incarnata, ut PP. exponunt, dicitur: Dominus possedit me in initio viarum suarum, antequam quidquam faceret, à principio. (Vel alia lectio: Dominus creavit me initium viarum suarum:) ergo Christus Dominus primus omnium creaturarum decretus est. 2°. loco ex Paulo ad Ephes. c. 1. elegit nos in ipso ante mundi constitutionem: ergo electi sumus in Christo, et propter Christum praedestinati: ergo Christus Dominus prius nobis praedestinatus est. 3°. loco ex cap. 2. ad Hebr: decebat eum, propter quem omnia, et per quem omnia, Auctorem salutis eorum per passionem consummare. Cui similis 4°. locus ex cap. ad Colos: in ipso condita sunt universa, et ipse est ante omnes, et omnia in ipso constant, et ipse est caput corporis Ecclesiae. Denique 5°. ex 8. ad Roman: quos praescivit, et praedestinavit conformes fieri imaginis filij sui, ut sit ipse primogenitus in multis fratribus: ergo prior est Christus Dominus cui conformes fieri decernuntur praedestinati. Atque non tempore, et executione: ergo prior est decreto, et intentione.

Haec omnia ita probant, Christum Dominum esse caput praedestinatorum praecedentia dignitatis, et meriti: illa quidem, quia dignior est, et excel

lentior oibq, quo in dret primo genitq ois creae, tanq oibq longè p'stantior, ut pote, q primatq dignitis obtinet int creat, ut ait Ansel. V. ad Coloss. Dret q. q, id accip. de Xpto Dno sdq dignitq ab Aug. l. V. de Trinate. Cap. 12. his vbis: sdq fra Dei primogenitq ois creae: et ipse ante oes e, et oia in illo stant. Sdq fra Servi ipse e caput corporis Eccle. Quo mo etq accipiunt plei PP. citati a nro Benedicto Iusnao in Ioami cap. 3. versu 5. Igr. oia stant in Xpto Dno ut Deo, ex quo nil p decro Incarnat. ante prionq creatq. Et etq Xptq Dnq caput pdestinatoq pcedentia meriti, q nullq ho pdestinatq e, ni ex Xpti mitis: Xptq. n. sut oibq pdestinatis mitq e grq et auxilia, qbq sequant gloq, ita ante oes pdestinatq e. D. cq xa. Aug. V. ad Corinth. c. 2. Xptq pdestinatq sit in gloq. nrq, seq incarnae Vbi in eq finq a Deo ordinatq, ut hoes gloq segrent, q obtinere minime poent, ut pecco obnoxij, ni Xptq D. suis mitis grq illis obtinuisset. Vn' nullo mo ptr, Incarnatq fuisse pdefitq anq, et indepenq a pecco, imo potiq post peccq priq (q. erat impedimq glorie ab hoibq segndq) decra fuit in illiq remediq, et hoq redemptq, aut veluti coronq sut adulti obtinere. Igr. pdestinao hoq de facto potior fuit pdestinat. Xpti, ut pote ex illiq mitis; dutraq posterior fuit p-nit. pecci.

Neq obstat, q affert ex Trident. ss. 6. c. 7. nemp. pe cq finalq nrq iustificat. ee gloq Dei, et Xpti. R. qa hoc gloa Xpti D. e q. rr dictq ab ipso Xpto, et ab Incarnat; q. lt Incarnao decra sit in pecci remdq, et hoq iustificat, stare potit, q hec iustificat. series ordet. postea in Xpti gloq, et exaltatq, ñ utcunq, d ex ipsa redempt. eventura: n. n. dr glq Xpti D. ee finq Incarnat. d ee fq nrq iustificat. imo e iustifao, et redemptio e ca finali respa ipsiq Incarnis. Sut. n. pp remedij pecci fuisse decreta e Incarnao; ita pp mortq et humilis cruci solita e Xpto gla.

propterea et Deus exaltavit illum, et donavit illi nomen, quod est super omne nomen, ut ait Paulus 2a ad Philipp. c. 2. Praeviso igitur peccato, volitus est Christus, et incarnatio in illius emendationem, et redemptionem hominum: deinde ipsa redemptio hominum a peccato, voluta est in gloriam, et exaltationem ipsius Redemptoris: quae gloria illi non amaret, nisi redempturus esset; nec redempturus esset, nisi incarnaretur; neque incarnaretur, nisi peccatum existeret, a quo redimi homines deberent. Ergo Christus sub se, et sub suo subtractum est causa finalis iustitiae, et redemptionis nostrae; imo haec est causa proxima finalis Christi sub subtracta, ut alterius amet veluti medium ad gloriam ex illa Christo proventura. Si posuerint pro peccato animam suam, videbit semen longaevum, et voluntas Domini in manu eius dirigetur, ait Isaias cap. 53. Ubi non quomodocumque offert gloriam, sed post actionem redemptionis morte consummatae.

Neque hinc est illius vitium, quod mutua causalitas, ut bene notat P. Hurtado disp. 13. §. 2. Nam incarnatio, et Christus est propter redemptionem, ut propter finem proxime moventem: redemptio autem non est propter incarnationem ipsam, et Christum sub se; sed propter honorem, et gloriam Christi ab ipso ea distinctam, et ipso ea posteriorem, nempe exaltationem sui nominis, adorationem hominum, et Angelorum, suarum laudum confessionem; tamen male m. confundit hanc Christi gloriam cum substantia incarnationis, ideoque non bene impugnat Mag. Soza disp. 10 n. 22. Hoc autem exemplo clarius fit. Ponamus Regem Christianum filium suum ducem, et gubernatorem alicuius provinciae bello oppressae, et in potestate inimicorum redactae eo animo, ut illam in libertatem asserat, suosque subditos a captivitate eripiat: hoc facto maximam provinciae istius intendit magnam finem proximum missionis filii sui, quem aliquo tali fine necessitatem non urgente, non mitteret, nec a se relegaret: deinde consequenter ipso feliciter exitu, post hunc missionem filii, hanc Provinciae, et suorum liberationem ordinavit in magis filii sui gloriam, et honorem ex eiusmodi facto resultantem. Ecce ordinat redemptionem in gloriam filii, quae ab ipso ea distinguitur, et ipso posterior est; cum tamen filii missio, seu decretum de mittendo suo proxime respiciat magnam finem liberationem, et redemptionem vexatae provinciae.

140 Ad argumentum contrarium antiquum, nego consequentiam. Est enim Christus ante omnia non tempore, sed honore, ut ait S. Hieron.; adeoque non opus est, quod fuerit praedefinitus ante omnes creaturas, sed quod sit excellentior omnibus. Ideo patres antiqui vero, illum loquuntur in suo rigoroso literali, loquuntur de Sapientia practica, et gubernatrice,

ipsa abstrahit à crea, et increa, quæ per Apostolus induitur alloquens hoc, et ad sui amorem alliciens, ideoque suæ excellentiæ commendans: inter quas in decursu capitis dicuntur aliqua, quæ soli Sapiæ increatæ, alia, quæ soli creatæ recte aptantur; indeque ab aliquibus PP.bus de Verbo Divino Sapia genita, ab alijs de ipsa Sapia essali cõ tribus Personis, ab alijs e de ipsa Sapia incarnata, Xpto Dno illigunt. Ergo Aug. lib. 1º de Trinit. cap. 20, qui legit: Prinij viarij suarij ad opera sua; et contra Athanasij Serm. 3º contra Arianos legentes: Creavit initium ad opera sua: potius favet nobis, quam adversarijs. Sensus m. e, quasi dicat Xptus Dnus: Deus creavit me, idē, humana carne induit ad opera sua reparanda, et salvanda: sive Deus me elegit, ut essem hominibus via ad cœlum per resurrectionem, et sic essem primogenitus ex mortuis, et 1ª via, quâ homines à cœlo relegati, in cœlum ire possent.

III

Ita illigendus e ille locus, quod scilicet in Xpto Dno electi sumus ante mundi constitutionem; nam Xptus Dnus e electionum 1º, basis, et fundamentum, et omnes alij per Xptum, et in Xpto electi sunt.; quatenus nullum Deus efficaciter elegit, quæ non providerit hominum gratiam per Xptum, quâ gloriam consequeretur. Et cum prædestinatio significet ordinem mediorum infallibiliter conducentium ad gloriam recte, et perspicue dixit, Xptum Dnum esse 1º prædestinatum; quia e causa meritoria omnium mediorum, quibus homines in finem gloriæ perducuntur; scilicet auxiliorum, orationum, victoriarum in tentationibus, aut remotionis tentationum etc. Quod locus eodem recidit. Per Xptum, et propter Xptum omnia, ut Auctorem salutis hominum; nam cum omnia per Adami peccatum collapsa viderentur, decretus e Xptus, per quem eorum reparatio fieret. Ideo eorum reparatio in Xpti gloriam cessit, quæ ex eo, quod fuerit salutis Auctor, oritura eet. Visus est peccatum omnia perdens: decretus e Xptus omnia reparans, et hac reparatione ingentem sibi, Deoque gloriam acquirens: intendit quoque Deus Xptum, ut Auct. salutis eo fine, ut salutem hominibus perditis compararet, quaratione ut Victor magna gloria, et honore coronaretur. Ubi non omitto notare, verglechionem hujus loci contra editionem Vulgatam esse, consummare; non vero ut citat ab Adversarijs consummari. Ac proinde locus Pho de P.e Xpto, quod consummavit filium suum per passionem: ac proinde illa verba, per quem omnia, et propter quem omnia, de Patre illigenda. Sic notat P. Prepositus, et Raynaudus lib. 3º de Xpto sect. 1. cap. 9. Sic e ad 4um Xptus e ante omnes dignitate, et causalitate me-

nitoria. In ipso staty Divini, et nos Verbi condita sunt universa, cujus sit idea omnium, et per quem omnia facta sunt: in ipso etiam statu Incarnationis reparata sunt omnia, quod vult ipse est caput corporis Ecclesiae. Sicut autem corpori quaerit caput, et regno Rex, et sui corporis, regni bonum, et capitis, ac Regis gloria potest intendi; ita Ecclesia primis collapsa sub primo capite Adamo decretus est Christus major caput, et princeps, primo, et immediate in Ecclesia restaurationis, ultimo tandem in ipsius Christi gloria. Sic capiendus est locus: est enim magna Christi dignitas hominis credere Christo conformes Reparatori suo, et ad ejus imaginem quasi fabrefieri.

112

Opponis 2°

Deus de facto omnia decrevit propter se, et propter suam gloriam extrinsecam: omnia enim propter se met ipsum operatus est Dominus: ergo etiam decrevit Incarnationem ex eo fine; atque hic finis est independens a peccato, ejusque remedio: ergo Incarnatio vel decreta fuit independenter a peccato, ejusque remedio: ergo, etiam non existente peccato Adami, Incarnatio existeret. Respondeo concesso enthimemate, negando minorem subsumptam. Certe Deus suo decreto ... non intendit gloriam in abstracto, et indeterminate, nec quovis decreto quamlibet gloriam, neque eam gloriam possibilem, sed talem determinatam gloriam suis respondentem operi, quod decernit. At per illud decretum Incarnationis voluit illam determinatam gloriam, quae ex hominum redemptione per Christum resultat, nempe ostensionem suae Charitatis, Justitiae, Potentiae, aliarumque Divinarum perfectionum, earumque laudem, et glorificationem. Cum ergo dicimus, Deum decrevisse Incarnationem propter redemptionem hominum a peccato, non excludimus hujusmodi gloriam, sed dicimus, talem determinatam gloriam ex redemptione humana proveniente fuisse motivum quasi materiale ejusmodi decreti; ita tamen, ut si redemptio ipsa non fuisset, quod vult peccatum non existeret, nunc Deus neque hanc gloriam praesenti decreto amavisset.

113

Dicitur igitur est duplex veluti finis ordinatus hujus Oeconomiae. Primo, et immediate Incarnatio volita fuit a Deo propter redemptionem hominum a peccato: ubi redemptio est finis quo, homines vero sunt finis cui, et ex hoc concreto hominis redemptio resultat adaequatus finis primarius illius decreti. Ideo ejusmodi opere, et decreto ostensus est maxime Dei amor in homines: apparuit enim benignitas, et humanitas Salvatoris nostri Dei, ait Apostolus: ubi pro humanitate graece est Philantropia, id est, amor hominum. Deinde pendet magna Dei, et Christi Redemptoris gloria ex opere redemptionis consummato, et amat redemptionem propter eam gloriam: ubi ita gloria Dei, et Christi

é finis Cui; Deus â, et Xptus é finis Cui; q̃rectus â Xpto glorificatus, é integer finis huius alterius finalitatis decreti. Unde n̄ sequitur, Incarnationem decretam fuisse ante ad q̃misionem peccati, neque ante ad decretum redimendi hominis.

» Quod luculenter explat S.tus Cyrillus 5° Dialog.o de Trin.te: Sciat, quod hominum
» crimina illi, scilicet Xpto, Omnis gloriae occasio fuerint: neque, si n̄ peccassemus,
» neque factus éet nobis silis (ecce nat futurus Incarnationis fundus substrug) neque
» sustinuisset: (ecce nat passibilis) et si n̄ mortuus éet, n̄ éet assecutus, ut adoraret à nobis, et à Sanctis, vel ab Angelis. Ecce causa n̄ alia solita, quam ut ex redemptione, et morte q̃prensi.

114 Opponunt 3° S.ti PP.s auct. eos, quod unus alter aliquid eius sibi segnet. Ut Cyrillus Alex. 5° Thesauri cap. 8, dicens: Præfundatus ante nos fuisse Xptus, et in ipso nos ei q̃ditari, ordoque Omnino benedictionem antecessisse maledictionem. Addit Rupertus lib. 3° in Matthæum scribens, n̄ hos propter Angelos, & homines, et Angelos propter quosdam hos, scilicet Xptus amatos. Deo, Cyrillus fale illius x° dicta ñ 187 de primitate dignitatis, et causalitatis mutuo. Prætereaque quod eodem ipso capite aperitisse tradit nunquam sig his verbis: Quod Deus sciebat, n̄ fore mortales propter peccatum, ideo sua misericordia q̃stituit, ut Verbum homo fieret. Rupertus â in ea sa inditans fuit: neque alibi docet, hos Xptus multum debere peccatoribus, quod nisi propter illos, in Deum assumptus n̄ fuisset: nisi, peccassent servi, nec assumpta fuisset in Omnis Deus natura servilis. Ita lib. 5° de Genuly Sp. S.ti cap. 6. x° id, quod canit Eccla antiquo illo ad Beatam Virginem hymno: N abhorres peccatores, sine quibus nunquam fores, Tanto digna filio. Et quod si ille n̄ indicat naturam Adæ peccatum, ut Deus homo fieret, è q̃rario Eccla clamat: O certe naturam Adæ peccatum, quod Xpti morte deletum é. Atque n̄ fuit absolute naturam Adæ peccatum ad decernendam Incarnationem, cum Deus posset homo fieri, et integro à peccato: ß taliter fuit naturam ex suppositione decreti q̃sentis, quod vel Deus n̄ alio decrevit Incarnationem, nisi in redemptionem â peccato.

Caput 4um
Argumenta à rõe solvuntur.

115 Oppitur 2º Scotus. Qui, quod ordinatè vult, prius amat finem: deinde
de ex mediis prius amat ea, quæ propinquius attingunt finem: posterius ea, quæ
remotiora sunt. Atqui Deus ordinatissimè vult, et rationabilissimè: ergo eo modo velle debet.
Cum igitur Deus sit finis omnium, prius debet amare se ipsum, et suam gloriam: deinde ele-
ctos, qui propinquius attingunt ipsum Deum et inter electos hominem Christum, qui per In-
carnationem maxime appropinquat Deo in gloria: ergo prius omnibus extra se amat In-
carnationem. Deinde cum prævideat homines casuros in peccatum, amat eorum redemptionem:
et cum ad eorum redemptionem sit convenientissima omnium passibilitas, et mors
Christi, ultimo post prævisum peccatum decernit Deus Christum, ut passibilem, et Redempto-
rem fore, quæ Christi dignitas non erat amata in illo decreto Incarnationis: ergo dicitur 1º ad ultimum,
ut redemptio, et eorum peccati prævisio sit prior decreto Christi, ut passibilis, et Redempto-
ris, sive decreto Incarnationis contractæ, et detractæ ad carnem passibilem; in electio Christi,
et incarnatio abstrahendo à passibilitate prior est decreto permissionis peccati, eiusque præ-
visione: ergo, peccato non existente, Verbum carnem assumeret.
116 Hoc argumentum, quod communiter Scoti-
starum est, probat, ita debuisse fieri, nec potuisse Deum pro sua libertate aliter
Incarnationem decernere; quod absurdum est: ergo nihil probat. Nam, si Deus aliter loquendo poneret
non decernere Incarnationem, nisi post prævisionem peccati, et in eius remedium, (ut fatentur
Scotistæ) qua ratione probat, non ita factum esse, ut cum hoc detracto ordine Scotistico. Pro
solutione igitur nota, ly ordinatè posse dupliciter accipi: 1º ut significet idem, ac rationabiliter,
secundum principium rationis, et normam prudentiæ: 2º idem, ac cum aliquo ordine. Ordo
autem iterum duplex est, nempe 1. ordo ex parte actuum operantis, 2. ordo ex parte obiectorum,
quatenus unum obiectum ordinetur ad aliud. Nota 2º, multa dupliciter dici propinqua fini,
scilicet 1. dignitate, et similitudine, 2. causalitate: dignitate propinquiora sunt, quæ magis ad eius
perfectionem accedunt, et sunt illi similiora: causalitate autem ea sunt propinquiora, quæ proximius influunt
in ipsum finem, et a quibus maxime dependet finis assecutio tamquam a magis necessariis. Deus
igitur est agens ordinatissimum in 1º sensu, quia semper vult secundum principium rationis, et prudentiæ:
licet Deus vult ordinatissimè scilicet ordine obiectorum, quatenus ordinat unum ad aliud, media
ad finem; non 2º in eo sensu, quo dicat bene aliquem ordinem actuum: nam cum ordo actuum
naturaliter postulet eorum distinctionem, sit hic aliter, et proprie in Deo non est, qui omnia uno,
et simplicissimo actu vult, ita ordo proprie, et aliter non est inter Divinos actus. Licet

a discqui in illo aū Chrō simplicissimo ordo qdā roni, .1. criminalis, & discursi
qm quis ibi agnoscit; in quo ferè p libro disseruit.

117 Discqio igr ani: q ordinatè vult, id ē, aliquo ordine aūq volendi, prius amat fine ttu, transeat ani: q ordinatè vult, ordinatè obtra, sive ordinando cūq obty ad aliud, prius amat fine, ord ani. Siqq ē vol. creata (in qua invenit ordo ille realis discursu aūq) potē vnus ra aū velle fine, et mia, et qdā fine ppp se, et mia ppp fine. Et cū hoc pluribus actibus amant, id saepe orit ex eo, q .1. n fuit pperta sint oia mia, .1. ndy fit erry cōdicenda explorata, .1. ex alia ionspē creq. N. ñ necesse ē, qcūq ordinant obta, q prius amet cūq qm aliud. Potē alr discqui ani: q ordinatè vult, id ē, prudenter, et 2 roni cōsenty; prius vult fine ttu, nō ani universalr sumpty. N.m. infert hic prioritas amoris qd fine, et posterioritas amoris mediy ex eo, q subty 2 roni, et prudentię normę, et in hoc su ordinatè opet: sit n cadit a roni cōsensu, qui vnus au oia amat, et mia ad fine ordinat. Cui ordinatè vult, id ē, cū aliquo ordine inti ipso aui amandi, sed dico nō: prius amat mia ppinqiora fini ppinqtate dignitatis, et utilitatis, .1. qrs, nō: prius amat mia ppinqiora fini ppinqtate causali, et necess. ad fine, Qdo ani. Hęc a explois gra dicta sint: nq pprio alte ppy nandy eēt. Siqq q oia cognit sub, et libere vult, n nq lege, & arbitrij potestate, potē prius velle ea, quę se hent expte effs, et posteriq velle, quę se hent ex pte cā: prius velle mey remotq et postea ppinqq qt ipsi cohaerent: cū expte suo (indeps ab hac, .1. illa circumsta, .1. sadh impre) nulla sit necessitas hoc prius mouamandi qm illo.

118 Praeterea Deq amat suā glā n icage, et indfuse, neq oē glā extrica pote, alioq deberet producere oes mundos potes, cū sui cognes potes: neq amat abtē mq glā, alioq nq Angeq. pduce, et hoi ppinqorq assumpsisset. Sed amat determinatē talē glā ex hac incarnatione, et hoq reempne resultante. Siqq in hoc ar indivisibili decreto velimq nrō mō cōcipiendi fralitates discqrere, suppsita vol. creandi hoes, et Angos, et ppvisa lapsq huni, occurrit 1 amor reparandi hoes a lapsu mo

Praeveniendo: vel amor Incarnationis, ut nunc applicati ad talem desiderium cognitionem Dei gloria, satisfactione offensae per peccatum, et humani generis bono: vel est amor gloriae Christi, cui bonum quod est hominum redemptionis, et Ecclesiae caput, et totius universi Principatus. Ubi sicut redemptio est finis, adeoque proxime ordinat alios Incarnationis, non alia decernenda; ita gloria Christi, et Dei per Christum est quasi ulterior finis, in quem redemptio facta ordinatur, ut bene discurrit P. Albertinus prin. 6. corollario 1. n. 27. Hoc autem totum amat a Deo ordinatissime, id est, secundum omnem decorem, et prudentiam dispositionem: ordinatissime est, scilicet ordinatis inter se obiectis, absque illo non ordine aliquo in Deo propter.

179 Deinde non adeo certum est obiectum majus ad Dei, et Christi gloriam esse Incarnationem ipsius, a redemptione, sicut apparet. Nam cum assumptione carnis Angelicae est cum ipsa Incarnatione adveniente hominem redemptionis hominum. Neque cum Incarnatio, ut afferat exaltationem humanae naturae, et secum ferat humiliationem, et exinanitionem Dei; sane nisi gravissima urgente necessitate, et maxima utilitate humani generis (qua compensaret talis demissionem, redderetque rationem ad finem propter redemptionis) decerni non debuisset, ut bene notat P. Vasquius, et Praepositus in 3. art. 3. n. 6. 7. Et quidem sine dubio nunc erat Incarnationis necessitas, non existente peccato: propter quod excellentia majoris minus compensaret illa exinanitionem. Neque enim vero oportuisset minoratum infra Angelos Filium Dei, nisi gloriam, et honorem propter passionem mortis, et in redemptionem esse coronandum. Sine ostensio potentiae omnium Incarnationis, et humilitatis propter omnes non videtur adeo esse expetibilis, nec facta esse adeo gloriosa Deo: sicut alio, et factum se non esse gloriosum Regi filium suum mittere ad servitium servorum; esset autem valde gloriosum, et expetibile, si id assumeret tamquam medium ad salutem regni procurandam. Neque est inconveniens, quod res esse nobilior ordinetur ut medium ad aliud ignobilius: nam quod libere amat, ut Deus, potest pro suo arbitrio perfectiora ad imperfectiora bona ordinare. Sic Angeli perfectiores sunt hominibus; et tamen in ordine hominum bonum a Deo ordinantur: omnes sunt administratorii spiritus in ministerium missi propter eos, qui hereditatem capiunt salutis, ut ait Paulus. Quare bene definivit Caietanus, Incarnationem quidem factam se posse dici magis volibilem propter se, quam salutem hominum; non tamen magis volitam, quod de facto volita est propter hominum salutem. Nam ut faceret homo

numqm destinatus fuisset, nisi hominis necessitas huius rei causa extitisset, verba Athanasij. Serm. 3.° contra Arianos. Notandum est illud unquam. Ergo neque in carne passibili, neque in impassibili, neque ex vi decreti praesentis, neque alterius cum praesenti connexi, et quod ex praesenti decreto possit colligi, nunc extiturus.

Vlo. Oppones 5.° Incarnatio est bonum, adeo excellens, ut non possit esse, nec dici bonum tantum occasionatum; sed si Incarnatio decreta esset tantum in peccati remedium et hominis redemptione, esset bonum tantum occasionatum, hoc est, amatum non propter se, sed solo occasione alterius: quod Incarnatio non tantum decreta fuit in peccati remedium, et hominis redemptione, sed propter se, et propter Mysterij excellentiam. Atque haec est independens à peccato, et eius permissione: quod decretum Incarnationis independens est à peccato, eiusque permissione. Vrale argutum

Vrale argutum. Deo, aliud est, quod Incarnatio non amet aut à Deo, nec decernat, nisi occasione peccati, et in eius emendationem: aliud longe diversum, quod Incarnatio non sit bona, aut amabilis, nisi occasione peccati. 1um verum est, et nihil detrahit excellentiae Incarnationis: solum enim significat Incarnationem non extiturum esse, neque decernendum à Deo (quamquam libere potuit nullo modo efficaciter decernere Incarnationem) nisi extitisset peccatum, quod nisi Dei hominis morte delendum erat. Ut cognatur, inquit, culpa, illi decretae occasionem, ut descenderet, repetit Athanasius oratione de Incarnatione Verbi. Cum non fuit est, cum significet Incarnationem non esse cum se bonum, neque propter se amabilem independenter à peccato, sed solum esse bonum ut vultis: sicut Medicina per se, et independenter à morbo bona non est, et poenitentia per se, et independenter à peccato bona non est; cum haec praesupponat essentialiter peccatum, illa morbum, tum ut sit, tum ut bona sit: quam per se innocentia, et salus, sive immunitas à peccato, et morbo absolute praeferenda est. At Incarnatio non praesupponit ex sua essentia peccatum, neque ut sit, neque cum ex natura rei, et per Dei libertate esse potuerit independenter à peccato propter alios fines: neque ut bona sit, cum sua intra bonitatem, et excellentiam habeat, quam haberet etiam non existente peccato, si Deus decrevisset incarnari, Adamo non peccante, aut si modo Deus naturam Angelicam assumere vellet; quam non excellentiam Deus non amavit effective, nec decrevit. Nunc à priori excellentia intra, secundum quam solam

potuit incarnao amari, amata e effi à Deo praedi ppp bonitatz velarz,
nempe ppp utilitatz ad redimendos hoes à pecco. Et hęc, data mi, na
mj, l. disque: n pote ee bonu taj occasionatu, ide, tty occasiõe alterig
amatu, nõ mj: ide, tty occasiõe alterig amabile, cõdo.

121.

Oppones 6. Xpus
Dng e Caput Angeloy: ng si ee Caput hoy tanti estimabile e, maig
erit ee Caput Angeloy, ac pnde hoc Xpo Dno n e denegandy: q de-
cretg e Xpg ante ad pvisog pecci, et coenty incarnao e indegr à pecco
exequenda eet. Pbr coa. Ng Angi grã habuerunt ante peccy; et Xpg
Dng prior e illa Angeloy grã, ut pote ea illig meritoria: q et pviso e,
et decretg ante peccy. Res, cõcesso ante, nando coq. At pbog cõcessa
mae, nõ mj. Lẽ grã Angis collata n fuit ex meritis Xpi Dni, ut
pote illis decreta ante ad Xpi existg, et mitg; adhuc tn Xpg Dng
e Caput Angeloy dign, et principatu, q e stdy Hum. e Dng Angeloy,
et Rex; Rex aũ sui regni Caput e. Ergo, lg grã n fuisse datz
Angis p merita Xpi, docet cy coi thõ. Mag. Alvarez disp. 20, et
cy Patre Vasquez, et Scoto Vadanguus disp. 10. dub. 6. asserens
q se oes fere Thes
cy pp opposita sã nulla fit. Sicque nullye funty
in Scriptã, aut Pbg ad extendenda merita Xpi ad alios, qqque quq,
ad eos, p qlg mortuus e Xpg, et quos redemit; et nec mortuus e
p Angis, neque Angos redemit: e absque fundo extendunt merita
Xpi ad grãm, et glã Angeloy. Illi certa e, et expre asserit a S. Augustino
in Enchiridio cap. 61, Greg. lib. 28 Moralig cap. 6., et ab Xrg.
Potuit aũ mereri Xpg Angis alia dona accidtalia.

122

Adde, q posset qs
dicere, Xpg Dng ee e Caput Angeloy quoad grã, n qg in ei in-
fisse, qug prior fuit pmisse, et pvise pecci Ade, cy hoc duxerit
originy a tentoe Demonis, qug posterior fuit eig lapsu, et coenter
posterior fuit 1. grã Angeloy; et ee Caput illoy quoad cõservos grã,
et cõfirmg in grã, et coenty quoad pdestg, et glã; qug cõfirmao Angs in
grã, eigq pdestinao posterior fuit pecco Ade, et incarnatione

Conuse Deu 1° decrevisse creare Angos, et ex hoib Adamu, et eam cōntulisse vtriq sufficienti auxiā grā ex generali provida: 2° prvidisse, aliquos Angos lapsuros, Adamuq peccatury: 3° decrevisse mittere Xpm Redempt, q missq sit offerre sua mita p Angis bonis, ne à grā caderent, & in illa firmarent; p hoib verò, ut à pecco liberarent. Ita vt indicare S. Fulg. lib. 2° ad Trasimundu cap. 3°, ubi ait: Una est in utroq grā operata, in hoc (scilt hoe) ut resurgeret; in illo (nempe Ango) ne laberet. At grā Xpi operata ē in hoe, ut resurgeret; p et grā Xpi opata ē in Ango, ne caderet, & in grā iā accepta firmaret. Verū solidior ē 1a responsio: nq hoc Fulgentij testimoniu, aliudq S. Bernardi serm. 22 in Cant., ubi Xpm vocat Redemptorē Angi, et hoīs, & illiq sctj Divin., huiq sctj Hum.: recte accipit, et explat de grā Dei, et Xpi, ut Deq ē; n verò ut hoē, et ex mitoria grā: nq hoc pacto solis hoib profuit.

123 Opponi 1°. 1a grā collata Adamo ante peccy provenit ex miti Xpi: p ante Adami peccy prvisq ē Xpq merens illi grā, ac jā tē existens: p Xpq decretq ē, et prvisq indepr à pecco. Resp. nando ant. Nq illa 1a grā collata fuit Adamo ex gratuita Dei liberalitate, et ant ad Xpi mita.

124 Instabis: p Adamq het nunc grā, et glā, quę n sunt ex miti Xpi. Pba cons. Adamq p penitām recuperavit grā amissā p peccy: p nunc het grā lq illā, et q illi venis; atq non het illā ex miti Xpi. et, Resp. vt ē q [illegible] et pb aperentes, q grā huiq eē p Xpy, et ex Xpi mitis. Resp. imprimis, nec supponendo, nec Pb. aliq, & 1a illa grā, indepr à Deo reparare, signare; sit nq illo absit statū innocentiē, & immortalitatis, Adamo ex Xpi mitis datā: maxime neq. Ad prbam Domq nat ant, aliq Adamq n recuperasse lq grā amissā p peccy; & unanimis pene 1 Patres denegat eū fructū, qui in reliquis agnoscunt SS. PP. et Theol, dū de mirū venire tractant. Melius resp. conso entitatiue, nando mj subsumpta; sit in ea nitā, et ra, ad quirendu collata fuit ex miti Xpi, ita et vta grā, et glā Adamo collata post peccy dependit ex mitis Xpi; p ar. huiq grā et glā q 1a illa.

gra, et gla ipsi venis: ꝑ tota, quanta nunc e, in Adamo gra, et gla, ex meritis Xpi Dni e. Vet explo. Amisit is suo crimine statu, et dignitate, qm habebat: supplicat pro eo Regis filius; satag. parenti obsequa sua illa offert, quorum in merita Rex illi restituit statu, et dignitate, ampliora que addit beneficia: qs dixerit, hunc hoc nunc habere dignitate, vel fortuna, qm n debeat meritis filii Regis? et m. indepr ad illis prius habuerit dignitate; at qd nunc eo habeat, his meritis omne tribuendu e, alioquin dignitate careret. Sic in re nra.

125

Opponunes 8. Gra primorum Parentum fuit effe pdestinationis ipsorum: ꝑ pdestinati fuerunt ante decrety conferendi illis tale gra; et eventus ante peccy pvisi; ꝑ pdestinati fuerunt ꝑ merita Xpi: ꝑ merita Xpi praecesserunt eorum pdestinationes, gra, et peccy: ꝑ Xpi incarnatio anti adhuc ora decreta fuit. Reo dist. ant: vel gra primorum Parentum, vt vel collata, fuit effe pdestinationis eorum, no ant: vel reparata, et restituta, concedo ant, et no cons, ex quo reliqua pendent. Vel gra data fuit Angelis, et primis Parentibus ex eori ipsa, nullibi jo illo signo effe pdestinationis e: pvisus e lapsus aliquorum Angelorum, et hoy; decretus e statutus Angelorum confirmator, hoy Redemptor: et hinc effi pdestinati sunt Angeli, et homines ex Xpi meritis, n praecedentibus, ꝑ subsequentibus lapsum pecci. Vide n 122. Et si loquamur de Adamo (omissa nunc Angelorum pdestinatione, quae prior esse ponitur) gra Adamo collata ante peccy, fuit effe cuiusdam pdestinationis Idatis, v.g. Volo dare Adamo gra ex intento elevandi illum ad gloriam, si ab hac gra n ceciderit. Cum a re ipsa hic ceciderit, eiusmodi voluntas, et elevatio ad finem supernalem jam cessavit, cum pote deficient condicione: donec jo signo posteriore Xpus cum sua merita obtulit, ut lapsus exigeret. Hic vide Ara disp. 11. sect. 3. n 37.

126

Replicabis vel: ꝑ primi Parentes n fuissent pdestinati, nisi extitisset peccy: ꝑ inde depr a pecco, et post ipsum pvisus pdestinati sunt: ꝑ si Adamus n peccasset, nullus posterorum erat pdestinatus; cum pdestinatio omnium pacta fuerit depr a pecco pviso. Atq utrumq evenis videtur absurdum: ꝑ neq hoy, neq aliorum pdestinatio fuit posteri

pecco. Resp. nando utrq cog. Verū ē, qd si Adamus n peccasset, et ipse et plures ejus posteri prędestinati eēnt; imò sit, q dicant, in statu innocentię, et ... nascituros eē prędestinatos. Quis ā auderet dicere, nunc dici forte respondendo ... sit tunc n ex meritis Xpi prędestinarent, (nulla m. tunc forent Xpi merita, cum nec eēt Xpus, nec Incarnao) ita neq ... Xpus haberent auxilia, ... ex Dei providēā speciali, qm qd illos hoēs haberet esse, et abs in illo ..., qm hoēs infallibr ad glm pduceret, si vidisset, Adamum n peccaturum; aut, si decrevisset, Adamum locare in circumstiis, in qqbs prvidebat n peccaturum. Prdeq aliquos prędestinaret post prævisum Adami n peccatum, ex sua Dīna liberalitate, sicut mo aliquos prędestinant ex meritis Xpi Dni post prævisum pecci. Quest. ad qm glm an plures, vel pauciores, qm nunc ... nulli divinant; qd ego consiliarius Dei n fui, nec fuisse, indico, eos, q talia disputant.

127 Oppones demq. Aug. D. Thom. et alios PP., Incarnao revelata fuit Adamo ante suum peccatum in illo extatico sopore, q formata fuit Eva: qd Adamus accepit grā ex meritis Xpi, imò fidem habuit de Xpto, eaq fide sua grā auxit: qd merita Xpi præesserunt istam grā, et consequenter præesserunt peccatum, ejus grā destructivum. Resp. PP. Vaz̄dinum, et Lessium, illum disp. 10 de Incarnone dub. 6. nº 51, hunc verò de Prędestone Xpi sect. 1ª nº 26., narre ani, ut ... qd absq sufficienti fundamto in Script., et PP. adstruat. Et sic ... tota hæc molestaruit nuit diff., ut bē ait P. Arr. nº 53. ~~...~~

Resp. 2º, ponibile revelari Adamo Incarnoem, q Adamus de suo pecco, et more prali Incarnoi aliquo ... venit, cum Incarnao n ab intra sua Dīne, et ab extra Dei ordinatione, dependeat à pecco. Ergo ... exeo, qd revelatio Incarnois fuerit prior pecco, quoad duros, minime sequitur, Incarnoem quoque in præfice, et ordinoe Dīna fuisse pecco priorem. Quid. m. obstat, quominus quæ prius decreta sunt à Deo, posterius revelentur? aut quæ posterius decreta sunt, revelentur prius? Adamum, quo quæ prius decernunt, solent posterius executori ... ut in fine, et ... passim ... Potuit sic Deus decernere creationem

Adami ex tanta gratia: prævidit eius lapsum, decrevit Incarnationem in eius remedium, et posterius decrevit revelare Adamo Incarnationem, et ab illo exigere fidem in Christum venturum. Neque ad hoc opus est ut Adamo revelatum fuisse suum peccatum, neque Adamum habuisse gratiam, ut fidem ex meritis Christi, neque existentis Christi, ut sufficientis, ut merentis fuisse gratiam Adamo, sed tantum ut obiecti credendi.

128 Per eandem gratiam, dependenter à revelatione Incarnationis collatam Adamo descendisse ex meritis Christi: non inde sequitur, merita Christi fuisse priora peccato, ut fuerant ea ipsius gratiæ, quæ in executione data fuit ante peccatum. Ratio est, quia eiusmodi gratia decreta fuit Adamo post prævisum peccatum, nempe post decretum revelandi Adamo Incarnationem, quod decretum fuit posterius decreto Incarnationis, et prævisionis peccati. Exemplo res explicatur. Revelet Deus Petro suum peccatum crastinum, et pœnitentiam: Petrus ob revelationem Deo gratias agat, et sic gratiam præsentem augeat: hæc nova gratia confertur Petro dependenter à peccato præviso, ut existente pro tali tempore, et à peccati revelatione; quare posterius est decretum conferendi hanc novam gratiam decreto permissivo peccati, et decreto revelationis; et in accedente cras peccato, hæc nova gratia fuit cum omni alia destruitur. En peccatum est occasio prius permissa conferendi hanc novam gratiam, et gratia hæc prius tempore confertur, quam ponatur in re peccatum, et peccatum existens destruat gratiam post sui prævisionem et permissionem decretam: quare et peccatum erit occasio, ut existeret illa gratia, in ordine intentionis; et erit ea destructiva eius gratiæ in ordine executionis: ac proinde nihil talis gratiæ prius est, et fuit ordine decretorum posterius peccato Petri præviso, quæ in executione destruenda erat. Sic merita Christi causa erunt ea gratiæ illius, quæ collata homini dependenter à revelatione Incarnationis, fuerunt causa [illegible] post prævisum peccatum talis gratiæ destructivum.

Caput 6um.

Expediuntur appendices.

129 1um est. An potuerit a Deo decerni Incarnatio cum triplici motivo adæquato, quia praedito altero sit excellentiæ manifestandæ a se, altero in peccati remedium? et de facto ex illis duobus motivis [illegible]

e vniy adequy quasi ex duab; partialib. et thy partiali, et indivisibi-
moventib; et qd̄ p vniy indivisibile decry sit, atq adeo absq antece-
dentia pcci, eiq̄ prevision̄ in Incarnation̄, aut e contra, docuit P. Valentia
ad qm̄ 23 3æ p. art. 4. disp. 1a. At vero eos duos fines ita de
facto movisse, ut q̄lt adequē sufficeret suo influxu ad Incarnationis propria-
tionē; sp P. Sz disp. 5. sect. 4 tradunt P. Fonseca in 6 Metaphys.
cap. 2o q. 6., Magallanes, Spinola, et Perlin tract. de Concept. disputatione
4a. cap. 15, et 16.

130 Ex opposito P. Vasqz non modo facti veritat. sed et possibilitat:
eo q̄ censeat, repugnare actū creatū, q. a movat a duplici fine adequato,
seu totali: et eqque impossibile credit, eund̄ effectū pendere a duplici ca finali
adequata in suo genere, ac pendere a duplici ca efficiente in suo genere adequata.
Atque a ratione non urget. Tum, q. saltem supernaturaliter potest idem effectus a duplici ca efficiente
in suo genere adequata provenire: tum q. etiam naturaliter pendere potest a duplici
ca finali adequata, saltem mediante duplici actu, seu duplici amore ejusdem
finis. Et q. in creatis per se potest mediante duplici actu ex dicto, stare potest
in Deo per duplex sc. l. virtualem amorem ejusdem effectus. Quare quod attinet adequationem
de possibili, credo affirmative. At vero de facto censeo, Incarnationem non fuisse actu
decretam ex duplici motivo adequato eque totali movente, ac proinde nec per du-
plex decretum virtuale adequatum.

131 Probatur 1o. evidenter. Quia excellentia mysterii Incarnationis
tum plene, illa potuisset amari propter se, non vero fuisse de facto amata,
ratione et propter finis adequati moventis. Quia in utraq hypothesi (nempe peccati
futuri, et peccati non futuri) liberum erat Deo, Incarnationem decernere. Potuit
ergo in utraq hypothesi non Incarnare: ergo potuit non moveri effective ab excellentia
mysterii, ut a fine totali: ergo cum nunquam in Scriptura significet, Deum decre-
visse Incarnationem propter illius excellentiam adhuc partialiter, multo minus dicendum est, de-
crevisse illam de facto adequate propter ipsius excellentiam independenter a peccato; quamvis di-
cat, fuisse decretam alio decreto adequato propter peccati remedium. Itaque Nam
licet in Scripturis aliqui alii fines veluti partiales insinuentur, nullus tamen as-
signatur independenter a peccato, ac redemptione. Hoc patet ex Joannis 18: Ego ad hoc
[illegible]

veni in mundum, et ad hoc natus sum, ut testimonium perhibeam veritati. Et Joannis 10: Ego veni ut vitam habeant, et abundantius habeant. Et ex Conc. Trid. sess. 6. can. 21, ubi defin. Christum Dominum non solum datum hominibus ut Redemptorem, sed ut Legislatorem, cui obediant homines: hoc est incidendum in liberationem, seu a peccato, sive in redemptionem propter quam factus est homo. Unde quod Incarnationis ex peccato (id est, redemptionis a peccato, ejusque remedii) causam assignat, ut ait D. Thom. hic art. 3, et hoc curationis sola ea, propter quam in hunc mundum descendit.

VIII

Aliunde probatur vejiciendo omnem, quae ea decreta statuunt ... potest duplici actu, quorum neuter alium supponat, amare idem objectum propter duplex motivum, quod adsequitur pro se in uno actu velle largitatem eleemosynae propter motivum misericordiae, et altero actu propter motivum obedientiae, 1. charitatis; attamen: neque amare idem ... objectum duplici actu efficaci inter se connexo, sic quorum unum supponat alterum: atque ita ostendunt in hac sua duo decreta efficacia ejusdem Incarnationis ... Sed ... decretum Incarnationis propter remissionem peccati supponit Incarnationis efficacis decretum, existentiam ... a peccato ... quod voluntas habeat ... decretum aliud, et effectus ... objectum, ... decretum supponit, objectum existere ... prioris decreti, et motivi, quod neque voluntas efficax decernere existentiam objecti quam videt aliunde ... potest quidem velle, seu decernere aliquam ... circumstantiam, ... possibilitatem, temporis, loci, ... potest ... gaudere speculative ... suo ... decreto, et objecti existentia, ... hoc ... si hoc objectum ... videbis ... illud; placet mihi amavisse hoc objectum: at decernere effectus existentiam objecti, quam aliunde ... videt, est plane repugnans: ... Deus ... decreto decernere circumstantias Incarnationis effectus ex ... nostrae Redemptionis, 1. de illius existentia gaudere propter hoc motivum; non vero ejusdem Incarnationis substantiam propter hoc motivum decernere ... sufficiens non ... ut ... nec. ... Deus destinavit Angelos in custodiam hominum, neque dici, Angelos esse ... propter homines, quod vult ... ab ... hominibus decreto antecedenter esse effectus Angelorum existentiam: ... si existentia Incarnationis est a Deo efficaci amata decreto ante peccatum, non potest dici, Deum propter nostram salutem hoc fecisse, ... decreto ...

naret in pecci remedium.

133 Quaestiuncula sit. Cum pecca remedium fuit praecipua occasio Incarnationis. De fide est, Christum Dominum in orbem peccatorum emendorum venisse. Venit enim, ut nos redimeret ab omni iniquitate, ait Paulus ad Titum cap. 2; et Joannes Ep. 1a cap. 1: Sanguis Jesu Christi Filii ejus emundat nos ab omni peccato. Et quidem sub illo toto universali ab omni peccato claudi peccatum originale, actuale mortale; et veniale, ex eo patet, quod certum adest Evangelio: si dixerimus, quoniam peccatum non habemus, ipsi nos seducimus; quod de venialibus accipi esse, ostat ex Concilio Milevitano can. 6, 7, et 8. Certum est etiam, Incarnationem, et Redemptionem Christi ita esse, et singulis esse propriam, et videri esse posse, ac si principaliter, et singulariter pro unoquoque, et pro quolibet ipsum esset decreta. Ecce sic Paulus dixit ad Gal. cap. 2: In fide vivo Filii Dei, qui dilexit me, et tradidit semetipsum pro me, ut ponderat S. Chrysostomus lib. 2o de Compunctione cordis, et alii Patres. Ut enim Solis creaturam et illuminationem quilibet potest, ac debet ut beneficium sibi singulariter praestitum agnoscere eo, quod quilibet in parte eo fruatur, ac si solus frueretur, vel si pro eo solo creatum fuisset; ita Redemptionem, et Solis justitiae exortum aestimare quilibet debet: sic enim redempti sumus, et sic fruimur quilibet parte Christi beneficiis, ac si solus esset redemptus, vel si pro eo solo facta esset Incarnatio.

134 Solum quaeritur, facta comparatione inter Adae peccatum, et reliqua pecca: an, existente Adae peccato, licet nulla alia essent extitura, Christus veniret? et quae est, an existentibus aliis aliorum peccatis, si Adae peccatum non extiterit, venturus esset. Patres Granado, Bernal, et Ortega censent, omnia pecca mortalia fuisse promissa, et omnium remedium fuisse motivum aequale praesentis Incarnationis. Ideo 1o; omni praesentis decreti, deficiente peccato Adae, Verbum non assumeret carnem, et si alia pecca futura essent. Ita cum aliis P. Moraris disp. 9 sect. 3. Nam deficiente motivo totali, et primario, ob quod decernitur aliquid faciendum, deficit etiam decretum; sed motivum totale, vel primarium Incarnationis de facto fuit Redemptio hominum a peccato totum genus inficiente, sive Redemptio humani generis infecti peccato originali: nullum enim aliud est peccatum humani generis, sive peccatum mundi, ad quod tollendum venit Agnus Dei: deficiente autem peccato originali, licet alia essent pecca, non esset futura hominum Redemptio a peccato originali: ergo deficeret decretum Incarnationis: ergo in ea hypothesi, vi praesentis decreti, Verbum hominum

40

n incarnaret? Et quia ardentissimus Christi Domini amor paratus esset pro uno quolibet mori, sicut non probat, Incarnationem decretam esse pro uno solo, ita nec probat, talem decretam esse, ut uno, vel aliquibus peccantibus foret.

135 Imo neque est, unde colligatur, Incarnationem futuram in illa hypothesi ex alterius decreto. Probatur. Non omnia peccata fuerunt occasio Incarnationis, et ut eius redemptio per Christum facta sit: ergo non est fundamentum ad existimandum hic pro aliis, etc. quae foret Incarnatio, deficiente peccato originali. Probatur antecedens: aliqua peccata sunt posteriora decreto Incarnationis; et ea non fuerunt Incarnationis occasio: ergo non omnia peccata fuerunt occasio Incarnationis. Probatur minor. Existimo eorum, qui per preces Sanctorum nati sunt, est posterior decreto Incarnationis, v. g. Isaaci, Joannis Baptistae, S. Francisci de Paula, et aliorum: siquidem auxilia ad eiusmodi preces fundendas obvenerunt illis ex meritis Christi Domini: ergo peccata originalia ipsorum, ut in illis contracta, et actualia, saltem venialia, fuere posteriora decreto Incarnationis, et meritis Christi: ergo non potuerunt esse occasio Incarnationis decernendae: ergo non omnia posteriora peccata eiusmodi fuerunt: ergo etc.

136 Resp. 5, in hypothesi, qua tum existeret peccatum Adami, Verbum carnem assumeret ex praesentis decreti. Ita PP. Valentia, Suarez, Vasquez, et communiter. Hanc hypothesim metaphysice vocat Card., et merito; cum sit Adam lapsus est, nulla praecedente infectione, potuit eius posteritas cadere, imo et moraliter certum est, plures fuisse peccaturos. Probatur responsio. Existente peccato Adae manebat finis integer, et principalis, propter quem Verbum Incarnatum est; manente autem integro fine, etiam maneret idem decretum circa Incarnationem: ergo ex praesentis decreti Incarnatio existeret. Probatur maior. Finis integer, et principalis fuit reparatio generis humani collapsi; et existente Adae peccato, genus humanum collapsum erat, et egebat reparatione: illud enim peccatum, licet a solo Adamo physice patratum, non fuit solius Adami, sed totius generis peccatum; reliqua autem actualia peccata sunt personalia, et quae norent committenti, non vero aliis omnibus; Scriptura autem, et PP. clamant, Christum Dominum in hominum redemptorem, in humani generis salutem, in generis humani liberationem advenisse: satis ergo affirmant, Incarnationem decretam esse ex occasione peccati generis humani inficientis, et communis rationem peccati Adami: ergo existente Adae peccato, existeret finis integer Incarnationis, et decreti praesentis.

137 Huius ergo peccati, in cuius remedium absolute, et primario decreta est Christus, praecessit in ordine cognitionis decretum Incarnationis; atque nec peccata actualia Posterorum, imo neque eorum originalia, ut ea data, praecesserunt decretum Incarnationis, sed solum Adae peccatum, quod futurum erat originale aliis Posterorum: ergo solum Adae peccatum fuit illud, in cuius remedium absolute, et primario decreta fuit Incarnatio: ergo vi decreti, ut Incarnatio existeret, debuit solum Adae peccatum existeret. Patet maior tum ex generali ratione, qua medium praecedit in cognitione decretum absolutum remedij, magis quam necessarium varius ad remedium: tum ex Athanasio dicente: Necessitas, indigentiaque hominum anterior est, quam illius nativitas, ut interim alios PP. omittamus. Minor autem probatur: Christus decretus fuit, et praedestinatus ante Adami peccatum impoenitentiam: eius ex meritis Christi habuerunt Adamus auxilia sufficientia ad poenitendum ante gratiam ordinis suae: ergo peccata originalia Posterorum, ut ea data, et illorum actualia, peccata ipsa secuntur post impoenitentiam Adami ergo et post decretum Incarnationis. Probatur maior: omnia peccata Posterorum supponunt corruptionem per originale, quod est radix omnium; at corruptio non per originale supponit impoenitentiam Adae posteriorem decreto Incarnationis: ergo et peccata Posterorum. Probatur minor: quod Adamus non incurrerit inevitabiliter poenam mortis, exilij a Paradyso, debitum transmittendi peccatum in Posteros, nec Posteri contraxere debitum eiusmodi, nisi post impoenitentiam Adami, eius exclusionem, et gratiam ordinis sui, ut ex pluribus PP. apertissimis testimonijs probat erudite P. Penalosa in Apologia pro Conceptione D. 5. Cap. 5, et 6. et infra n. 139 constabimus. Si peccata Posterorum ipsa sunt post decretum Incarnationis, sequitur, ea non fuisse motivum Incarnationis decernendae, sed solum Adae peccatum.

Disputatio 5.ta

De ordine decretorum, et immunitate B. Virginis.

Caput 1.um

Ordo decretorum proponitur.

138 Ex dictis assignanda sunt signa ordinis nostri. Sed difficultas invenit non leves, quomodo constituat B. Virgo Mariae vera praedestinatio Christi ordinis

redemptio, et sub eius illibata semper immunitas à peccato originali; et à debito illud contrahendi. Ratio dicti. Quia decretum incarnationis debet esse prius electione Matris, eiusque praeservativa redemptione: aliunde decretum incarnationis supponit praevisum Adae B. peccatum, in cuius remedium parabat tamquam opus quod antequam Christus decernatur, et creatur pro hominibus moriturus, supponuntur omnes Adae Posteri infecti peccato originali, et consequenter B. Virgo infecta supponitur: ergo quamvis in executione praeservata sit à contrahendo reipsa peccatum originale per infusionem gratiae in primo instanti suae animationis, saltem liberari non potest à debito proximo incurrendi peccatum originale. Hunc modum dicendi probant Mariani quidam Assertores

139 Alii vero asserunt, B. Virginem non fuisse clausam in pacto, quod Deus iniuit cum Adamo transfundendi in Posteros iustitiam originalem, si servaret praeceptum, aut originalem noxam, si transgrederetur illud: quod scilicet B. Virgo semper excepta fuit ab illa communi lege. Quidam alii B. Virginem cum caeteris in pacto comprehendunt; quia cum Deus, ut potentissimus Supremus Princeps, possit in suis legibus dispensare, asserunt ante incursum originalis dispensasse cum B. Virgine intuitu meritorum Christi. 3.° Card. de Lugo disp. 7. sect. 3. distinguit. Ait enim, Deum omnes Adae Posteros in pacto clausisse in quoad praemium praecepti obedientiae, quam quoad comminatam poenam transgressionis: at vero B. Virginem in pacto clausam tantum quoad iustitiae originalis transfusionem pro eius obedientia Adae, exclusam vero quoad ipsam poenalem pro eius inobedientia. Denique Archiepiscopus Salazar lib. de Concept. cap. 24. ita rem explicat. Primo, Deus decrevit existentiam omnium hominum filiorum, non de cetera existentia B. Virginis. Secundo, statuit Adamum caput omnium in suo pacto et foedere: 3.° praevidit eius lapsum, et omnium Posterorum eius, atque ad illius reparationem decrevit Christum Redemptorem. 4.° ex Christi meritis elegit Matrem, non quidem ex iis feminis, quarum existentia iam erat praevisa, et quae in Adamo peccaverant: sed ex aliis potius novis omnino, et quae numquam extitura erant, si Christi merita non essent: quae proinde in Adamo non peccaverat, neque in pacto communi comprehensa fuerat.

140 Breviter vero signa decretorum ita possunt disponi, supponendo signum simplicis intelligentiae, et amoris Dei naturalis et scientiae. In primo signo liberorum, sive ad extra decrevit Deus condere

universalis, Angelos, Adamum, et Evam, illisque largiri gratiam ex lege universali justitiae: deinde imponere Adae praeceptum hujusmodi: Ne comedas ex hac arbore: et si obedieris, tu, et omnes tui Posteri habebitis justitiam originalem: si peccaveris transgrediendo meum praeceptum, illam amittes tibi, tuisque Posteris, et illi easdem poenas vi originis incurrent. Fortasse est Angelis aliquod est a Deo impositum praeceptum. In 2.º signo praevidit Deus lapsum aliquorum Angelorum. In 3.º praevidit Adae peccatum, Daemone, et Eva mediantibus. In 4.º decrevit Incarnationem Verbi in remedium ejus peccati, quod Adamo fuit personale actuale, et potentiale in Adamum praelatum futurum erat originale omnium Posterorum, qui in signo praelatoris adhuc in pacto clausi erant. In 5.º praevidit Christum offerentem sua merita Patri in redemptionem praeservativam suae Matris ab omni peccato, et laesionem et in redemptionem curativam aliorum hominum: deinde ex Christi meritis in eodem signo decernit existentiam B. Virginis in Dei Matrem electae, et illi decernit gratiae plenitudinem: in 6.º signo praevidet impoenitentiam Adami usque ad finem vitae: deinde decernit existentiam Posterorum Adami, et eorum praevidet peccatum originale in debito pro omnibus Posterorum, qui nunc in pacto clausi manebant; quod peccatum praevisum signo existentiae illorum vel ab ipsis re ipsa factum. Inter Posteros Adami pro eo signo ipsa non erat B. Virgo, et prius quae ante in 5.º signo decorata erat cum gratia, et exclusa a communi pacto.

191 Unde patet 1.º, Incarnationem Christi decretam esse ex fine reparandi genus humanum, et post absolutam praevisionem Adae peccatum: proindeque Christum Patri decreto exhibitum possibilem, ac Redemptorem, ut 1.º Joannis Ep. 4. cap. 14: Nos vidimus, et testificamur, quoniam Pater misit Filium suum Salvatorem mundi. Patet 2.º, Christum Dominum fuisse decretum priusquam ullus ex Adae Posteris in particulari videretur futurus. In hoc maxima ex parte conveniunt Thomistae, ut ait Arriaga disp. 16. sect. 2. Ita et P. Vasquez dicit, Christum non supposuisse originalia facta et peccata, et imminentia: sed nec supposuit ullius Posterorum existentiam. Ita est P. Alvarus, Lugo, Bernal, et alii citati ab Ortega tomo 3. disp. 2.ª q. 4. certamine 2.º. Idque Christi cetera collegit ex insigni testimonio S. Cyrilli fragmento n.º 114 insinuato, ubi fere eodem ordine rem hanc explicat: Praevidit inquit Deus hominem peccaturum, et in mortis casurum: ecce prius visum Adami peccatum: praevidit et

rentia gratiae eius, et quomodo renovaret, et ad immortalitatem reduceret: ecce statim post praevisum Adae peccatum, decreta est, et ipsa reparatio, et redemptio Christi: ideoque radices nostrae spei in suo Filio nobis disposuit: quia prius quam existentia filiorum Adami videret, et eorum ante eorum peccata originalia contracta, et ante illorum auxilia, decretus est Christus Redemptor. Petes 3°, quomodo Christus Dominus obtinuerit B. Virginis immunitatem, cum videatur futurus esse debere posterior B. Virgine Noster Christus? Verum ipse fuit existens cum corporis mensura, ea aetate, et per illos actus à Deo solo pendentes, quae existebat tempore suae passionis: nunc ipsa sibi eius muta; obtinuerunt quae decretum productae eiusdem Christi citius 30 multis annis ex B. Virgine absque viri opera cum ore, quam reliqui infantes à suis matribus producuntur, ac sic de ut produceret per actus aliquos à B. Virgine pendentes. Sicut quod homo potest prius decernere, quod facturus est cras, quam quod facturus est vespere: ita Deus, quod re ipsa Christus producit per actus pendentes à Matre Virgine, et posterius eum conservavit per alios actus ab ipso Deo solo pendentes; potuit prius decernere existentiam Christi per hanc actus posterius ponendam in re, et posterius decernere eandem existentiam per alterum actus Virginis prius tempore futurum. Sic notat recursus ad duas actiones totales simultaneas, productivas Christi, quas aliqui adstruunt, alteram solius Dei, alteram Virginis, et clarius res explicatur, ut bene notat Rhadaus Disp. 16. Sect. 3.

142 Petes V, B. Virginem praeservatam fuisse ex Christi meritis non modo à contrahendo peccato originali, sed etiam à debito proximo illud contrahendi. Explicatur. Peccatum originale potest considerari, 1. in facto esse ipsa, 1. in debito proximo illud contrahendi, 1. sed in periculo, aut imminentia illud contrahendi. Peccatum originale in facto esse dat, quod aliquis Adami per seminalem propagationem filius concipitur. Inglat. m. peccatum originale esse factum, non existente subiecto, quod illud contrahat; sed non concipitur Adam ius ea ratione, non existit subiectum illud contrahens: ergo neque existit peccatum originale factum. Ubi autem illius ea ratione conceptum Adae, statim illius factum peccatum originale, quatenus illi subito applicatur Adae peccatum, et quae peccatum illius. Hoc pacto non extiterant contrahendi peccata originalia posteriorum, ut quae facta, nisi ubi considerent

existentes hi, et illi Adæ filij, q contraherent; decreti fuerunt Adæ existis decreta fuit, et prævisa post Xpi præcoi originalis Posteriorj. Ut ig facta decretoris Incarnationis posteriora fuerunt.

193. Dedo peccat originale in debito peccato, sive debitum contrahendi peccatum originale nihil aliud est, nisi necessitas contrahendi data contrahendi peccatum originale, quo sub existat. Hæc necessitas requirit duo: hic est, qui filius concipiat per seminalem propagationem ex Adamo. Si qui procederet alio quocumque modo, vel à Deo solo, vel ex aliqua alia parte, ut Eva, vel ex sola femina, neque haberet peccatum originale, nec debitum illius debitum hoc, seu necessitas habendi originale petit rationem, qui filius concipiat per propagationem seminalem ex Adamo. Quare pactum Dei cum Adamo non extendebatur ad omnes homines possibiles, neque ad omnes quomodolibet exituros; sed ad eos, qui ex Adamo per viri et feminæ commercium orirentur. Ergo, qui ad illud debitum requiritur, est, qui filius contineretur in illo pacto à Deo cum Adamo inito pro illo signo, pro quo Adamus incurrit inevitabilem pœnam sibi transgredienti præceptum à Deo minatas, nempe pro signo prævisionis peccati Adami impœnitentis. Quare qui ante prævisionem peccati Adami excluderetur ab illo pacto, non deberet habere peccatum originale, quamvis more ex Adamo descenderet. Atqui B. Virgo ante signum prævisionis peccati Adami erat decreta existens cum plenitudine gratiæ; et exclusa erat à pacto cum aliis Adami filiis: ergo non incurrit debitum peccati habendi originale.

194. Minor subsumpta probatur ex alia oratione approbata pro officio Conceptionis, ubi dicitur: Ut fuit ergo ex morte filii tui prævisa, ab omni labe præservasti. Ergo præservata post prævisionem Xpi Domini mortis Beatissima Virgo præservata est. Atqui mors Xpi Domini prævisa fuit ante prævisionem peccati, et ante prævisa Adami impœnitentiæ: ergo et ante debitum habendi originale. Confirmatur ex cum illa ordine observatione. Ante prævisionem peccati Adami, maledixit Deus serpenti, et Mariæ victoriam præmonstravit. Illius verbis, ipsa conteret caput tuum: ergo ante prævisionem peccati peccatores, B. Virgo prævisa est caput serpentis contritura, et contentum ad longissimo veneno eius afflatu immunis; neque ante prævisionem peccati nullus posteriorum videatur existens, neque habens peccatum originale: ergo B. Virgo exclusa est à pacto

cum aliis filiis Adami, et exempti a debito habendi originale. Maior a illa
prob. Nullus Adami filius incurrit debitum habendi peccatum originale vsque ad prola-
tionem sententiae Dei contra Adamum: sed soli illi, qui in signo prolationis sententiae continebantur in pacto,
debuerunt habere originale. Minor prob. Adamus potuit poenitere de suo
peccato ante prolationem sententiae: et si tunc poeniteret, evaderet poenas a Deo
impositas, et eius Posteri non haberent peccatum originale; ergo eo ipso ante pro-
lationem sententiae non incumbebat Posteris necessitas, sive debitum habendi origi-
nale. Ergo ante prolationem sententiae de Adamo nullus Posterorum eius (licet aliorum in-
clusus in pacto) incurrit debitum, seu necessitatem habendi originale.
195

Minor declaratur; quia, licet Adamus per peccatum statim amiserit gratiam, et poenas
incurrerit; tamen non incurrit inevitabiliter statim, sed ita ut haberet locum
poenitentiae, et si poeniteret ante sententiae prolationem, posset tum sibi, tum Poste-
ris gratiam recuperare. Hoc saepissime asserit Augustinus Serm. 19 de Sanctis:
Si humiliter se accusasset, et in Auctorem suum culpam non retorsisset, non exu-
laret a Paradiso. Iterum lib. 14 de Civ. Dei cap. 14: Peior, atque dam-
nabilior superbia fuit se excusantium in peccatis, quam eorum peccatum.
Quomodo autem esset peior, nisi quia eius excusatio impoenitens occlusit ia-
nuam adhuc post peccatum apertam ad recuperandam gratiam. Idem habet lib. 13
de Civ. Dei cap. 3o, et super Psalmum 14, ubi etiam Glossa, et Incognitus idem
asserunt. Audi S. Greg. in Ps. 1 poenitentiali ita scribentem: Qui se
confiteri culpabilem renuit (non enim fuisse quod peccavit) mortifera damnationis sua
in Posteros misit. Ergo non miserat eius damnationem in Posteros, eo eodem
peccavit. Sic Bernardus lib. de Praecepto, et dispensatione cap. 14: Neque
enim tantum nocuit simplicis actionis transgressio, quantum adiuncta excusationis
cum tumenditione obstinatio. Hanc sequitur non esse improbabile dixit Card., addens,
sed non habet, unde probet, ita nec unde esse reijciat. Ita tom. V in
1. 3 p. disp. 95 sect. 2. n. 28, pro illa affert Augustinum, et Iustinianum cita-
tum a P. Ari lib. V de opere sex dierum cap. 9. n. 28. Sed posset
afferre eos citatos, S. Antonium Hom. VI in Genesi, S. Prosperum
de Praedictionibus cap. 9o, P. Damiani Serm. VI, Anninum, Rupertum,

Avilensis, S. Ths. de Villanueva, q allegat B. Bernardinum; Praeterea Athanasij, Cyrilli, Isidori, Cassiani, quos affert P. Penalosa disp. 5 de Concep. a cap. 5: g dicunt PP. nunc demum affirmant Adami, sibi, Posterisq inventam poenas incurrisse, cum audivit Domini illud: Terra es et in terram ibis: in eo cum peccavit: Ergo ...

incurrendi ...

Capitulum ...

Difficultas ex redemptione

B. Virgis.

136 Sed dicitur ... B. Virgo Maria fuit vere redempta morte, et sanguine Xpi Dni; vera redemptio supponit, vel captivitatis peccati, vel saltem necessitatis, et debiti incurrendi illud: ergo B. Virgo habuit peccatum originale, vel saltem debitum ejus, et necessitatis incurrendi illud.

Resp. redemptionem esse duplicem: aliam curativam seu vulgarem; aliam eximiam, sive praeservativam. Prima supponit malum morbi captivitatis, peccati; nemo enim curat, nisi aeger: neque est opus sanis medicis, sed male habentibus: Hinc sic ait Aug. serm. ... in Ps. 70: Ipsa redemptio clamat captivitatem nostram. Hoc redemptionis genus ... omnes Adami filij, excepta B. Virgine: eramus enim natura filij irae: et omnes in Adamo peccaverunt. Secunda redemptio praeservativa supponit, non esse incursum malum, sed ... vel debitum, vel saltem periculum captivitatis aut mali. Si nullum sit debitum in necessitate incidendi in morbum, ac ... nisi speciali favore servet, debiti incurrendi incidere, tunc habet debitum; et q a morbo servaverit, redimet. Potest accidere, ut licet aliquis non sit debitum in necessitate cadendi in morbum, sit tamen in periculo ejus necessitatis, et cadendi morbi: tunc q aliquem ex eo periculo eripiat, redimere vere, et proprie, speciali beneficio dicendus est. Sic aiebat David: Qui redemit servum tuum de gladio maligno, nempe de gladio Goliath. Rogo nunc: eratne David vulneratus Goliae gladio? minime. Rogo iterum: erat forte in debito, vel necessitate ... vulneris? nequaquam; cum non esset

illa lex infallibili, q[uod] quisq[ue] cum Golia manum conseceret, ab illo esset vulnerandus. Adhuc in David erat in magno periculo, ne ab immani hoste vulneraretur: et q[uia] Deus dexteritatem illi contulit, ut ictu lapidis limpidissimi conveniret, et Goliam deijceret, dicitur verè Davidis redemisse de maligno illius gladio: sed ad verum redemptionis, eximendi, et conservationis, sufficit, q[uod] subjectum fuerit in periculo, licet non fuerit in necessitate, neque in debito proximo vulneris, captivitatis, vel peccati.

147 Sed quodnam fuit in B. Virgine periculum, post à debito discessum? Sic explico. Omnes Adami Posteri, qui in pacto clausi erant in signo praesentationis sive in Adamum, incurrerunt debitum proximum contrahendi peccatum originale; quia ex tunc necessum fuit cuilibet Adami filio communi more seduci, statim ac conciperetur, habere originale peccatum: ex tunc enim vera fuit haec propositio conditionalis: Quicunque ex Posteris huius hominis, adhuc non exclusus à pacto, concipiatur more communi, erit filius irae, carebit gratia [illegible]. At si quis post commissum Adae peccatum, sed antecedenter ad suam praesentationem à Deo praevisae, vel per merita Christi Domini, excluderetur ab illo pacto, eo ipso non haberet debitum incurrendi originale, neque de illo verificaret alia propositio, quia supra illum non caderet ea. Adhuc in tale subjectum fuisset in periculo incurrendi eiusmodi debitum: quia quod periculum nihil aliud est, quam simultaneitas huius duplicis veritatis, esse ex Posteris Adami, et Adamum peccasse: cum enim Adamus suo peccato amisisset iustitiam, (licet adhuc reparabilis esset per poenitentiam naturae suae) quilibet eius filius, nisi à communi pacto ante praesentationem suam eximeretur, naturaliter incurrisset debitum. At B. Virgo est post Adami peccatum clausa erat in pacto; et ab illo exempta fuit intuitu meritorum Christi ante suam praesentationem: ergo fuit in periculo contrahendi debitum, non tamen illud contraxit: ergo conservatio illius à debito fuit vera redemptio.

148 Postremum autem patere debet. Nam si B. Virgo omnino excluderetur à pacto, nullo modo redempta dici valeret; quia non verè redimitur, qui nec saltem periculum habuit. Ita si nunc Deus hominem produceret, non ex Adamo, ille nullo modo redemptus poterit dici; quia, licet non contraheret originale peccatum, nec eius debitum; non tamen ab illo periculo incurrendi illud liberaretur. Maior autem propositionis pars non minus liquet. Quia necessitas incurrendi originale, seu quod idem est debitum proximum, est inque=

sece macula; dicit ā Eccla, B. Virginē p merita Xpi ab oī labe ꝯser- vatā fuisse: ꝑ et à debito ꝓxo. At si educeret à pacto post ꝑlatione s. 9ᵃ Adami, liberaret qdē à pecco origali, n. m ab illis debito ꝓxo: ꝗ ante ad ꝑlatione s educta ē à pacto cōi. Hoc tamē explat exēplo. Tripli- cis stū habere pōtē miles in bello. Iᵒ, si ab hostib capto sit: IIᵒ, si absq armis inter hostes eos occidentes versetur: 3ᵒ, si absq armorum munimine et- iciat, n valde procul ab hostib, cū tn n circa dato. Nā, si illum in Pa- tria ꝯsidere, longe à bello, qui eum redemptum dixerit, eo qd bellum n vi- derit, nec periculum aliqd adierit. Iᵒ igr ē captivus, IIᵒ ē in debito ꝓxo, i. necessitate cadendi in hostium potestate, et captivit. 3ᵒ neq ē captivus, nec in de- bito ꝓxo ꝯstitutus, ꝗ tn ē in periculo. Si Iᵒ liberet, erit redemptio vulga- ris, et curativa, educens captivum ex hostium potestate. Alij duo ꝯservativē redimuntur: nā IIᵒ redimit à captivitate n incursa, ꝗ qm ratiō deberet incurrere, nisi antea liberaret; ac pᵗe facto ꝗ debito, ꝯservat à captivitate: 3ᵒ redimitur n modò à captivitate, verū et à debito illā incurrendi, quatenus eruit à ꝑsenti periculo incidendi in eius stū, et possessionem hostium, ubi necesse foret illum cadere in hostium potestate.

189 hic in ꝑsenti. Angeli, alijq homines proles n geniti ex Adamo n sunt redempti. Sed Adā posteri à captivitate pecci facta redempti st redemptione vulgari, et curativa. Si alicui numlibet in Iᵒ insti animationis grā infunderet, ille qdē debitum traxisset, ꝗ tn pec- cū origale n traheret; eet q redemptus à pecco, ꝗ n à debito. At B. Virgo redempta fuit ꝯservativē, siqde n modò collata ē illi grā in Iᵒ insti physico fere animationis, ac pᵗe n traxit peccū origale; verū ē ante ad ꝑlatione s. 9 Ada- mi, eiusq Posteros, exclusa fuit à pacto, et decreta eius existentia, et conceptio cū grē plenitudine, et eodem debitum ꝓxū n habuit: ꝗ hoc m Deum servata fuit à periculo subeundi eiusmodi debitum. Hoc tamē exemplat apte Thus. explic medici alij curantis, alij ante morbum ꝯsmonentis, ne in illum incidat: explic debitoris, qui fuit qdā à carcere, l. à carceris periculo ante capere, soluto pollio pretio. Ita in Dist. 85. Et hec pro Deipara glā, de qua q ma- gna d. et gloriosa liberavit, neminem a veritatis scopo aberravit, & sequen-

Reverendi P. Baptistæ Lovaniensis [illegible] in Anno [illegible]

Disputatio 5.ta

Cujus peccati remissio suppeditat [illegible] Christi Redemptoris.

Caput 1.m

Prænotiones, et sententiæ.

150 Constat ex dictis, Christum Dominum [illegible] esse Redemptorem, ejusque [illegible] de facto fuisse post actualem [illegible] peccati. Nunc ut ad magis scholasticam theoriam accedamus, quærendum est: cujusnam peccati [illegible] fuerit Deo ad tendendum decretum efficax, et absolutum, seu [illegible] Christi, ut Redemptoris. Pro quo suppono 1.º triplicem peccati [illegible] in Deo [illegible], vel simplicius [illegible], [illegible], et [illegible]. 1.º scientia de peccato ut possibili, sive de possibili peccato; [illegible] est, Adamum peccare. 2.º de peccato futuro sub conditione, quod Adamo creato, et in talibus circumstantiis [illegible] si crearetur Adamum in Paradiso cum tali gratia, [illegible] auxilio [illegible], [illegible] succumberet, et peccabit. 3.º denique est, qua Deus videt, Adamum pro tali differentia temporis peccaturum absolute: [illegible] Adamus in initio [illegible] peccabit.

151 Suppono 2.º Redemptorem posse dupliciter accipi: primo specificative, seu in actu 1.º, primo reduplicative, et [illegible], seu in actu 2.º. Redemptor specificative, et in actu 1.º est quasi [illegible] Redemptor, [illegible] potens esse redimere, [illegible] in tali statu, in quo, si occasio se offerret, et necessitas urgeat, posset redimere [illegible]. Redemptor [illegible], reduplicative, et in actu 2.º est absolute Redemptor, qui re ipsa debet redimere, et redempturus est, et ad redimendum re ipsa destinatus. Suppono 3.º, quod Christus Dominus potuit [illegible] a Deo [illegible] ut Redemptor in actu 1.º, [illegible] ut Redemptor in actu 2.º: nempe 1. decreto [illegible] Incarnationem [illegible], et, data necessitate, [illegible] occasione peccati redimendi [illegible] a peccato; quod decretum esset [illegible] datum ad redemptionem, [illegible] esset absolutum ad Incarnationem, quale a [illegible] Scoti [illegible] decretum. Vel decreto [illegible] definiente Christum absolute, et determinate Redemptorem: [illegible] volo, Verbum meum redimere genus humanum: quod decretum esset absolutum, et efficax non modo ad Incarnationem, [illegible] ad redemptionis [illegible] agendæ.

152 Suppo [illegible] decreti [illegible], [illegible] [illegible] decreti [illegible], et effectus [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] redemptio a pecco, et [illegible] in pecco in re toto, sine [illegible] impletae, [illegible] redemptione vulgari, de qua loquimur; atq decreti [illegible], [illegible], et [illegible] decreti de Xpo [illegible] speculative Redemptionis, si vult [illegible] fit, [illegible] [illegible] redemptione, neq infert [illegible] [illegible] pecci: [illegible] decreti effectus, et [illegible] [illegible] Redemptione [illegible] redemptore, et [illegible] [illegible] pecci: [illegible] decreti [illegible], [illegible], nec [illegible] decreti Xpi [illegible] Redemptionis; [illegible] decreti [illegible], et effectus Xpi [illegible] Redemptionis.

153 Ea [illegible] [illegible]: an [illegible] ante [illegible] [illegible] pecci [illegible], [illegible] [illegible] [illegible] [illegible], [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] pecci, [illegible] [illegible], et esse [illegible] Xpi, ut [illegible] Redemptoris [illegible]. Cuq difficultatis [illegible] [illegible], qua in [illegible] de [illegible] [illegible]: an [illegible] esse intendere [illegible] de pecco ante [illegible] [illegible] [illegible] pecci. atq illi [illegible] ex [illegible] de [illegible]: an Deus ante [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] decreti [illegible], et effectu [illegible] [illegible] [illegible] [illegible], [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] de pecco, [illegible] Deus [illegible] [illegible] Xpi [illegible], ut [illegible].

154 [illegible] decreti [illegible], et [illegible] ante [illegible] pecci [illegible], [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]. [illegible] disp. 5. [illegible], [illegible] Granado [illegible] disp. [illegible], [illegible], [illegible], [illegible] [illegible] de [illegible] decreti [illegible] [illegible] disp. 22 de [illegible]. [illegible] disp. 55. sect. 4., [illegible] [illegible], et [illegible] [illegible] [illegible] ante [illegible] [illegible] de [illegible] [illegible] Xpi [illegible] [illegible] pecci, [illegible] disp. [illegible] n. 55.

155 [illegible] decreti [illegible], et [illegible] [illegible] [illegible], [illegible] [illegible] [illegible] disp. 5. sect. 3. [illegible]

q̃ꝫ e comm. sequunt. Th.ᵃˢ, Caietanꝰ, Medina, Capreolꝰ, sic interpre=
tantes illa verba D. Th.ᵃ hic: Predestio presupponit presciꝫ futurorꝫ.
hmo n̄ potuisse decerni abs, et esse e post sciꝫ tiꝫ [illegible] data peccati
tenet P. Vasquez cꝫ suis, Hurtado, Ulloa, Torres, Henriq. P.
Ribadeneira de Predestione disp. 8.ᵃ cap. 3.ᵒ, Aldrete disp. 10 de Incar=
noe. sect. 1.ᵃ, Item Ixovia 3.ᵒ disp. 1.ᵃ c. 9. 3.ᵒ, et quotquot intos effug
pueniꝫ, i. qui decretos abs opens liberi, et presupposita sua data, ante
absꝫ, rejiciunt. Utraque sña int Thtas comm. e.

156.

Audit P. Alvarez disp.
21.ᵃ, Sapꝫ, et Rod.ˢ, potuisse predefiniri ante absꝫ praevisos pecci in se
ipso, et n̄ ante previsos illiꝫ absꝫ in alio; quod sic explat. si
Deꝫ p. sciꝫ miꝫ prvideat, q. si libere complaceat in hoc universo,
creabit mundꝫ, et Adamꝫ, et hoc peccabit: deinde in sequenti signo
complaceat libere in hoc universo: ecce dimundꝫ ex hac libera compla=
centia, et illo scia mia [illegible] [illegible] cꝫ absꝫ futurꝫ pecci: in eo
[illegible] potuit Deꝫ videre [illegible] ad peccꝫ in se, existiꝫ vero absolu=
te [illegible], et [illegible] potuit decernere redemptionꝫ. N. [illegible] discurrit P.
[illegible] disp. 22 de Predestione sect. 4., & ubi e dicens [illegible] [illegible] hum.
[illegible] disp. 23 c.ᵃ 1.ᵃ intos pueniꝫ ante absꝫ pecci previsos.

157

Et [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] praecipua capita reducunt. 1.ᵒ [illegible] [illegible] [illegible]
decerni predefos absꝫ, et efficaces, [illegible] post sciꝫ [illegible] [illegible]
[illegible] futura sub condoe cupiat. 2.ᵒ, q. creat Deꝫ [illegible] [illegible]
[illegible] peccꝫ. Hoc 2.ᵒ specialiꝫ e [illegible] connexꝫ cꝫ pecco, [illegible]
decretio efficax Xpi, ut [illegible] Red., aut decretio effax pueniꝫ, q. [illegible]
nec [illegible] sine pecco ee [illegible]. 3.ᵒ vero universaliꝫ e [illegible]
tos absꝫ, et [illegible]. Cigmi [illegible] e post sciꝫ mia [illegible] rejiciunt [illegible]
[illegible] P. disp. 30. cap. 10, et disp. 92 cap. 3, et [illegible] disp. 93 cap. 10. [illegible]
Henriq, Becanꝰ, Martinon, Hurtado, Salmaticenses hic disp. 13. [illegible]
Valentia, et plurib. alij relati [illegible] P. [illegible] de Predestione sect. 6. cap.
15.

Caput 3

Primum fundamentum negantium.

11 Ex 1° cap. sic arguitur: Omnis necessitas antecedens operationem evertit libertatem operationis: sed praedefinitio alta, et efficax operationis ante illius altam praevisionem, et habet post, seu [non] datam, illius, est aliqua necessitas antecedens operationem: ergo praedefinitio alta, et efficax operationis ante actum illius conversionem, et habet post seu datam operationis, evertit operatoris libertatem. Patet maior, ut videbimus in [causa] de libertate primo. Minor probatur: Ea praedefinitio alta, et efficax habet intrinsecam connexionem cum operatione, ita ut metaphysice [repugnet] coniungi naturam operationis cum praedefinitione alta illius: atque talis praedefinitio est ea connexio; sed omnis ea connexio intrinseca cum operatione est necessitas antecedens operationem: ergo talis praedefinitio alta est necessitas antecedens operationem. Maior quoad hoc probatur: est supposita. Neque enim seruiunt ij authores, qui ex una parte adstruunt praedefinitionem efficacem, et altam operationis sub conditione [praevisi]: ex alia vero parte aiunt eam connexionem, et infallibilem praedefinitionem esse tum ex sola omnia infallibili operatoris, vel ex ipsa operatione ut de futura, vel ex medijs, sive auxijs, sub quibus operatio ponenda est.

Hoc non cohaerent, ut expendit P. Ortega Controversia 3ª diff. 1. q. 3. certam. 1. Neque cum media sint indifferentia ad operationem, et non operationem, cum futuritio ipsa sit contingens, cum sua media tam longe connexionem habeat cum futuritione operationis, et illa supponat; inde sequitur praedefinitionem ipsam non esse intrinsece, et ex se connexam cum operatione alte, ut quasi [condicionate], et differt a medijs indifferentibus: et sicut hoc ex se potest coniungi cum non operatione, ita et praedefinitio tamquam se intrinsece spectata potest. Non ergo addit ad [dictionem] praedefinitionis altae, et efficacis operationis, ut saltem virtualiter conditae. Quale confero hunc: volo, tamquam elicere actum amoris per auxilium quod intrinsece indifferens: sicut enim auxilium quod est compossibile cum non amore, ita erit etiam [praedefinitio]. Supponenda igitur est ea pars 1° maioris, scilicet praedefinitionem altam, et efficacem operationis esse intrinsece ex se connexam cum operatione: et illam esse infallibilem. Contrarium autem effugium [auxiliare] quod coniungat cum non operatione: [tota] non immutatio. Nam cum praedefinitio sit talis non potest deficere: [unde] illa potest [ideo dari] antecedens metaphysice inferens hoc evenire: [sed datis] [non]: quod sit in potestate ulla creata, imo nec increata, facere quod sit [talis] non consequens.

manente vero hoc uno, scilicet, datur praedefinitio efficax, et antecedens operationis.

159 Superest probanda 2a pars, scilicet eam praedefinitionem esse cum operatione. Probatur antecedens. Illa praedefinitio est cum auxilio, sub quo ponenda est operatio: ergo ea praedefinitio est cum operatione. Consequentia patet. Cum illud auxilium datur (in hypothesi praedefinitionis) ex intentione efficaci operationis, ac proinde ea intentio, seu praedefinitio ipsa se applicat potentiam executivam ad collationem auxilii, vel infert infallibiliter, et naturaliter decretum collationis auxilii: quamvis meo iudicio hoc ulterius decretum superfluum sit, stante illa efficaci praedefinitione, quae sufficienter se habet ad applicandam potentiam ad auxilii productionem: nam cum sit amor efficax operationis, sicut est amor efficax influxus in operationem; amor autem efficax influxus in operationem sufficiens per se est ad applicandam potentiam executivam ad influendum in illam. Ergo eo ipso illa praedefinitio est cum auxilio, sub quo ponenda est operatio: ergo. Prima vero consequentia necessaria videtur. Cum id, quod vere causat aliquid per modum alicuius causae in ordine ad aliquem effectum, et quatenus praeditura est talis causa in talem effectum, est etiam cum effectu; atqui illa praedefinitio causat auxilium quatenus continuit aliquid per modum libertati ad operationem, et quatenus libertas cum illo praeditura est in operationem praedefinitam: ergo ea praedefinitio eo quod sit cum auxilio, est etiam cum operatione. Adde, quod praedefinitio ita est cum auxilio, ut sit, et dicatur recte amet operationem: ergo est cum operatione. Cumque omnis causa antecedat suum effectum, sequitur praedefinitionem antecedere operationem, sed de esse connexam cum operatione: ergo tandem sequitur esse necessitate antecedente.

160 Huic argumento sane efficaci multiplex solet adhiberi solutio. 1a est, praedefinitionem esse causam extrinsecam eius voluntatis, non intrinsecam; ac proinde non immutare modum operandi voluntatis creatae. 2a est, praedefinitionem esse causam remotam, seu mediatam operationis, quatenus solum est cum auxilio; non vero esse causam immediatam, neque influentem in operationem; at causa tantum remota, seu mediata non tollit libertatem, licet connectatur cum operatione, quod relinquat totum aliquid per modum, et immediatum indifferentem ad utrumque extremum, quod sufficit, ut operatio libere eliciatur a voluntate. 3a est praedefinitionem non antecedere operationem, quod non requiritur ad operationem efficaciter; atque produceret operatio a voluntate sub illo eodem auxilio, licet non daretur ea praedefinitio, ac quod datur; ergo sola causa efficaciter requisita ad effectum praecedit. Nam ipsum effectum, non vero causa efficaciter non requisita: ergo illa praedefinitio non praecedit naturaliter operationem: ergo licet connectatur cum operatione, non est necessitas antecedens. 4a, et communissima

é ex praedef. n. praecedere opis, d. prius subseq. illa; q. ex praedef. supponit essentialr. seq. mig. de ope futura sub ordine, v.g. sub auxio ?: supponit opos futura: supponit ig. libertate vol. exercitio: , lt. connectat intrè cu ope, erit necessitas coens, n. ans.

161 Urgent in nantes V.; q. ii. priores illas aeque probant, praedef. absta, et effica opis inta ante sui. ordata illi n. tollere libertatis. Ny é praedefio inta ante sui. mig. opis é ea extraea sui vol., n. intra, ac ipse n. immutat mes operandi vol. 2°, é illa praedefio ais é ponere iuxe ea mata, seu remota opoi, et quq. pr decreta subsequentia causabit auxia: si causet auxia intrè indifferenti, relinquet ei [illegible] pas, et immata indifferente; et coens opis erit libera. 3°, illa praedefio n. é essalr. requisita ad opos; et in Ddi. Nri. gtanter asserunt, praedefes efficaces, et abstas ante sui. mig. opis intas evertere libertate: nulla earu solutioni satisfacit, d. iz arguti equalr. relingt praedefes efficaces, et iota, qui fiat post sui. mig. [illegible] illi ordere praedefes efficaces opis ante sui. ordata illi n. repugnare ex ag. libertatis ever[illegible] ex eo, q. Deo exponeret periculo frustrationi, q. [illegible] nullu eet auxiu indifferens, quo stat se vol. eet opi[illegible] in quo eu sa[illegible] methaphe. poli deberet Deo necessitare voltes. Cetu hoc Nri. Maiores intendu fuit, vlt. absta, et efficu Dei esse intrè connexa cu ope, ante ad sui ordata opis repugnare cu illi libertate; ac proinde ex [illegible] cap. [illegible] illa impugnant, ut videri é [illegible] Reverendissimi [illegible] 2° diss. 3. de Praedefione sect. 1°, et diss. 3. [illegible].

162 Urgent V.; [illegible] é neq. [illegible], neq. Anselmu, neq. D. Thom. pro [illegible] libert. huma. cu divina vol. solicitos [illegible] meminisse eiusmi illuos. [illegible] ignorare n. poterant, Diva praedefio [illegible] eé extraq. vol., eé [illegible], imo et n. eé essalr. requisita ad opos liberos; adhuc in ad alia diversa capita re[illegible] curexunt. [illegible] Augustinus lib. [illegible], et [illegible] cap. 27. universalr. dicebat [illegible] illa intra, aut [illegible], aut [illegible] requisita, d. [illegible] illa [illegible] ei resisti, sine [illegible] ei [illegible] n. [illegible] libere, [illegible] [illegible] [illegible] [illegible], et ante opis, [illegible] ante [illegible]

[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] e [illegible] cum [illegible] tempore: [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] qui in ponendo opus, quod [illegible] implicationis est, vel [illegible] opere: [illegible] eiusdem [illegible] non libere, sed necessario cedit. Atque [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] Dominium, quod habet voluntas supra suos actus, [illegible] in eius potestate est velle, et non velle, excluditur [illegible] virtuti ad [illegible]. [illegible] [illegible], et [illegible] [illegible].

163 [illegible] 3° [illegible] [illegible] [illegible]. [illegible] [illegible] [illegible] esse [illegible]possibili cum [illegible] libertati, [illegible] indifferentia [illegible] ad utrumque extremum, et [illegible] evertit libertas; [illegible] [illegible] [illegible] [illegible], et [illegible] operis, [illegible] [illegible], [illegible], [illegible] [illegible] imo et [illegible] [illegible] [illegible], [illegible] [illegible] ex se [illegible]possibile cum [illegible] libertati, [illegible] cum [illegible] operis: [illegible], posita eiusmodi [illegible] [illegible] indifferentia [illegible] ad utrumque extremum, et [illegible] evertit libertas [illegible] opus. [illegible] [illegible] vel. [illegible] indifferentia [illegible] ad utrumque extremum [illegible] omnino, et [illegible] [illegible] vol. [illegible] [illegible] extremo: posito [illegible] ante ex se [illegible]possibili cum altero, tollit [illegible] [illegible], et [illegible] [illegible] [illegible] [illegible], et [illegible] [illegible] tollit indifferentia [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]. [illegible] [illegible] operis exit intra [illegible] [illegible] cum [illegible] [illegible], quae est [illegible] [illegible] libertatis: [illegible] [illegible] ex vol. cum [illegible] indifferente, et [illegible] [illegible] amoris est [illegible] [illegible]possibile [illegible] cum [illegible] amoris: [illegible] non est [illegible] indifferens ad utrumque, [illegible] [illegible] ad [illegible].

164 [illegible] 4°. [illegible] [illegible] [illegible] [illegible], et [illegible] [illegible] [illegible] indifferens ad amorem, et eius [illegible], [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] indifferens ad utrumque extremum; [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] amoris, [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] indifferens ad utrumque extremum, [illegible] [illegible] [illegible] ad amorem: [illegible], posita [illegible] [illegible] [illegible], [illegible] [illegible], et [illegible] [illegible] manet indifferentia ad utrumque: et [illegible] libertas [illegible] [illegible] [illegible] [illegible], et [illegible] indifferentia ad utrumque, [illegible], [illegible] libertatis. [illegible] est [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] Praedeterminantes, [illegible] efficaciter [illegible] P. Molina, Suarez, Bellarmino, [illegible], [illegible], [illegible], et alii, quos [illegible] [illegible] tom. [illegible] disp. 3 sect. 11. [illegible] inde [illegible] arguunt [illegible] [illegible] [illegible] [illegible], [illegible] ex illis [illegible] infert [illegible] [illegible]determinativum [illegible] vol., sive [illegible] [illegible] [illegible]

[illegible] ne [illegible] ad [illegible] [illegible] [illegible] [illegible], et [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible],
quo [illegible] [illegible] [illegible]. [illegible] [illegible]: quia [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible], [illegible] [illegible] [illegible], [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] ex [illegible] [illegible]
[illegible]. [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible], [illegible] [illegible] [illegible] ex [illegible] [illegible]
indifferens ad utrumque extremum, [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] indifferens, [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]. [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible], [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] amoris [illegible] [illegible],
quo infallibiliter [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
infallibiliter [illegible] amorem [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] indifferens, [illegible] [illegible].

185. Arguent [illegible] [illegible], et [illegible].

[illegible]. [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] infallibiliter
indifferenti [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] ad [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible], [illegible] [illegible] [illegible] [illegible], [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible], [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible], [illegible],
et [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] ad [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]) [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible],
ac [illegible] [illegible] [illegible] careat, [illegible] [illegible] [illegible], et [illegible] [illegible] [illegible] ad [illegible]
[illegible] [illegible], [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible], [illegible],
et a [illegible] indifferens ad utrumque extremum: [illegible] [illegible]. [illegible] [illegible]
[illegible]. [illegible] [illegible], [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] ad [illegible], [illegible]
[illegible], [illegible] [illegible] [illegible], [illegible] [illegible] [illegible] [illegible], [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible], nec ad [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible],
[illegible] ad [illegible], [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible], nec [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible]. [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]. [illegible], et [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible]; [illegible] [illegible] [illegible] ad [illegible] [illegible] [illegible] amat.
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] ad amorem [illegible] careret [illegible], [illegible]
[illegible] ad amandum [illegible].

[illegible] Urgent [illegible], [illegible]. [illegible] [illegible] operationi non est causa [illegible] [illegible] [illegible]: aliunde est determinata ad [illegible] externum: ergo [illegible] [illegible] [illegible] indifferentiam [illegible] [illegible]. [illegible], et [illegible] patent. [illegible] [illegible]. [illegible] est [illegible] et formaliter, seu operationis, [illegible]: ergo [illegible] [illegible], sive [illegible] [illegible] omnipotentiam ad operationem. [illegible] antecedens. [illegible] intentio operationi tamquam [illegible] [illegible], et [illegible] [illegible] [illegible], et [illegible] [illegible].

[illegible]

[illegible] [illegible] [illegible] operationis [illegible] [illegible] indifferens [illegible] [illegible] [illegible] decreti indifferentis [illegible] non manet [illegible] ad [illegible] operis, et ad [illegible] [illegible] indifferens, et ad auxilii, [illegible] non est [illegible] auxilii, et [illegible] indifferentis; [illegible]: [illegible] [illegible], [illegible] [illegible] [illegible] auxilii; non [illegible] ad [illegible], [illegible] operi, [illegible] [illegible], [illegible] auxilii, et [illegible] [illegible] non erit indifferens: [illegible] auxilii, et decreti indifferentis, non vero operis.

167

Urgent deniq.

Possibilis solum est sto [illegible], qui [illegible] [illegible] afferentes. Illi [illegible] sua [illegible] nil obstat, quoniam [illegible] [illegible] operis ante illius [illegible] [illegible] libertatem: [illegible] [illegible] [illegible], cum [illegible]. et [illegible] sua [illegible] operis, [illegible] antecedunt solo [illegible] in sensu [illegible]; nam libertas exercenda non in sensu [illegible], [illegible] [illegible] [illegible] [illegible], in sensu [illegible]: [illegible] [illegible] antecedit necessario exercitium libertatis, et [illegible] est supposito [illegible]: [illegible], cum alioquin sit intrinsece [illegible] cum opere, [illegible] libertatem operis. [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] ponens [illegible] [illegible] operis [illegible] in sensu [illegible] operationem [illegible] in [illegible], [illegible] [illegible] [illegible] adversarius est. Neque, si [illegible] dicant, [illegible] [illegible] [illegible] in sensu [illegible] eo modo, quo ponerat [illegible] in [illegible]: [illegible] in [illegible] [illegible] ponit sub [illegible] efficaci operis: [illegible] in sensu [illegible] [illegible] fuit ponenda sub [illegible] efficaci ipsius hoc pacto: si dedero Petro auxilium [illegible], et [illegible] efficaciter eius operationem, Petrus operabitur; atque haec non est sua [illegible], [illegible] [illegible] [illegible]; et opus ex illo ante non liberum, et [illegible], [illegible] [illegible] [illegible]: [illegible] in sensu [illegible] [illegible] fuit opus non liberum, [illegible] [illegible] ponenda.

168 Si dicant [illegible], nempe in sensu [illegible] [illegible] videri opus sub auxilio [illegible] [illegible], in sensu vero [illegible] dari [illegible] [illegible], et [illegible] immutari opus, [illegible] infero: [illegible] ex eo, [illegible] in sensu [illegible] [illegible] [illegible] opus libere ponenda, [illegible] [illegible], [illegible] libere ponenda in sensu [illegible]. [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]: opus sub auxilio [illegible] indifferentis ponitur libere: [illegible] opus sub auxilio [illegible] indifferentis, et [illegible] efficaci illius ponitur libere: [illegible] [illegible] libere ponit, [illegible] [illegible] antecedit opus, est intrinsece indifferens: atque ~~[illegible]~~ [illegible] [illegible] ex auxilio, et [illegible], [illegible] antecedit opus. [illegible]

[illegible]

am. Si decem collatio auxij n. sit omnino decay indifferens, decay collatio
ex... potenit ee desirabilis; at hoc implicat, quod si decay collatio ex... [illegible]
sit desirabili, sua illa si exit omnino, [illegible] marxia, ut hoc. Si decem [illegible]
auxilij indifferenti ... decay [illegible] cujus opere operabi..: hoc in [illegible]
[illegible] marxio [illegible] ex illo ante: ... decay collationis auxij, quod [illegible]
[illegible] ex... [illegible], debet ee omnino decay indifferens: [illegible].

Caput [illegible]

De [illegible]

169 [illegible]
[illegible] et effici [illegible]
[illegible]
[illegible] cur [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

170 [illegible] et effici [illegible] ante [illegible]
[illegible] amare [illegible]; implicat, [illegible] amari [illegible]
[illegible], et effici [illegible] ante
[illegible]. [illegible]
[illegible] amari [illegible]
[illegible] redemptor [illegible] amarent [illegible]
[illegible] amari [illegible]
[illegible] redemptor [illegible]
[illegible] et effici [illegible]
[illegible] amare [illegible], sive non [illegible]
[illegible] et non [illegible]
redemptoris; cum non implicat [illegible] redemptio [illegible]
ipso, quod Deus amet efficaciter, et absolute redemptio [illegible] amare
amare [illegible].

171 [illegible], et explat. Quiuis [illegible]

et debeat ad consequendum finem, nisi ab eiusdem vol. deficiat; quod accidit homini, q. l. [illegible] diffinivimus, [illegible] in [illegible], aut finis possibilis [illegible], [illegible] cognita, saepe [illegible], et [illegible] voluntas efficax finis. [illegible] Deo evenire, cuius voluntas est immutabilis, cui nullum [illegible] esse impossibile, cui nulla cognitio supervenire potest [illegible] semel accepta efficaci, et [illegible]. At eiusdem [illegible] finis intentio efficacis [illegible] ad electionem omnium, in [illegible] quae si sint plura aeque in [illegible] conducentia: si autem aliquod unicum sit medium, et adaequate necessarium, et sine quo impossibile sit finis [illegible], debeat ex [illegible] efficacis [illegible] ad eligendum tale unicum; electio autem [illegible] est amor unici [illegible] finis: ergo ex illo amore efficaci debebit ad amandum unicum [illegible] finis. Atqui redemptio est finis amatus illo [illegible] efficaci, et [illegible] intendente [illegible] [illegible]: peccatum est medium unicum, et [illegible] necessarium, sine quo impossibilis est [illegible] redemptio: ergo ex [illegible] efficaci, et [illegible] redemptionis necessario sequitur electio, sive amor peccati. Et [illegible] amor peccati [illegible] Deo, [illegible] ipsius [illegible] effectum redemptionis ante [illegible] peccatum.

177 [illegible] amare efficaciter finis [illegible] obligare amantem ad ponenda illa omnia, [illegible] ad finem, quae ab ipso amante ponenda [illegible] vero illa, quae ponenda [illegible] ab alio, [illegible] dependent ab alterius libertate: imo [illegible] alia [illegible] amant [illegible] ea, quae ponenda [illegible] intendente finem; alia [illegible] amant [illegible]. Et [illegible] peccatum, [illegible] sit omnino necessarium ad redemptionem, [illegible], [illegible] ponendum Deo, nisi dependet a libertate creaturae, inde est, non obligari Deum ex amore efficaci redemptionis ad amandum peccatum. [illegible] ad [illegible] peccatum, et si velimus [illegible] amare [illegible] peccati, quae haberet [illegible]

[illegible] ad amandum [illegible] [illegible] [illegible] amandum. [illegible] hac [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] et exclusio [illegible] et amari [illegible] amore efficaci [illegible], [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]. [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] ante [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible], [illegible] [illegible] finis [illegible] et finis [illegible].

178 [illegible]

1° sit amans efficax sine det exigere, ut amans vivi omne naviy, q a invictis praedate, et ab ipso omnii pmeniye; ita pote, ac debet amare positos mij, l. requisiti omnii, q ab alio pmeniye: sive det amare, q alter ponat omni requisity, et ea exe. ptz ex pte sua, q illud ponat: et nisi sue intoi effici finis facere velit, nec debet, nec pote apponere illy impedimenty obstans tali requisiti positioni ad alteru faciendo. Similiter nec pote amare positos pecci ab hoe perpetrandi, eu n pote amare, q hō p sua libertate ponat peccy, nec facere ex se, q hō peccy ponat, immo apponit impedim, ne illud ponat, et serio retrahit hoe a pecco: ergo nequit esse amare redemptor, ut finis ante alta pecci praevisos. Ergo q tale requisity, l. mediy ea supponit esse, et vet a pte existens, sic stare pote amor efficax, et alia finis; tunc en amans tunc neq obligat ad positos requisiti, neq ad gaudiy aut complacentiy de illius positione, neq ad n impediendo illa; sed tiy obligat ex illo amore ad ablatos hujus requisiti. Sic ipso morbo, et supposita eius existentia, pote esse, et a pte intendi medicina, ex qua l. medici gla, l. medicamenti exploratio et firmior hominis sanitas consequat; ad qs tamen mediis ante existentiam morbi, eius alta suppos. esse, et a pte amat tali modi curationis, ut ejusmi bono afferente nonne, durante hac effici intoe, tenebit morby ponere, l. amare, et n impedire, nec ab illo contrahendo hoe serio retraheret, sic sue efficaci voluntati contraire velit, immo reipsa pugnantia velet &c.

179

... Deo et 2°. Probi ... peccati Deo q hoe serio revocat, ... et serio ... ut ... nec n peccare ita, ut q peccat, cum ... Dei ... adeo ... ut ... n ... faciens: sic volitis hoes faciunt, n Dei, q id faciunt contra Deo ... [illegible] ... peccy ... [illegible] ... peccantes infert ... [illegible] ... redemptor, et sit ... velle, et serio ... [illegible] ... redemptio ... [illegible] ... nec det ... [illegible]

et sic amare redemptionem ante absolutam peccati [illegible]. [illegible] Praecedit [illegible] [illegible] peccati [illegible] [illegible] et applicat [illegible], ne fiat peccatum, [illegible] [illegible] [illegible] et [illegible], [illegible] [illegible]: [illegible] autem [illegible] [illegible] [illegible] peccatum, eadem [illegible] tendunt [illegible] et non existat redemptio, quae sine peccato existere nequit. Quidquid ergo Deus facit ut non existat peccatum, ut non existat peccatum, [illegible] et [illegible] [illegible] redemptionem. [illegible] a [illegible] dat. [illegible] apparet [illegible] et [illegible] intendere [illegible] [illegible], [illegible] [illegible] et [illegible] [illegible] ad [illegible] [illegible]. [illegible] Nemo [illegible] [illegible] [illegible] [illegible], ut non fiat id, quod [illegible] requirit [illegible], [illegible] [illegible] effectum [illegible]. [illegible] Deus [illegible], [illegible] et [illegible] [illegible], ut non fiat peccatum, quod [illegible] requirit redemptio: [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] et [illegible] amare redemptionem. [illegible] [illegible] [illegible] [illegible], [illegible] [illegible] [illegible] effectum [illegible] [illegible]; [illegible] [illegible] [illegible] infert; [illegible] [illegible] a Deo.

175

[illegible]

et [illegible] Deus, [illegible] amat carentiam peccati, [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] carentia peccati, [illegible] [illegible] [illegible], ut non fiat peccatum: [illegible] [illegible] amat [illegible] [illegible] [illegible], [illegible] [illegible] apprehensive [illegible] [illegible], [illegible] [illegible] et [illegible] [illegible] [illegible] requirit: [illegible] Deus [illegible] [illegible] [illegible], [illegible] [illegible] [illegible] non [illegible] [illegible] apprehensive [illegible] [illegible], et carentiam peccati, [illegible] [illegible] redemptionem: [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] misericordia, [illegible] [illegible] [illegible] 15; [illegible] redemptionem [illegible] Dei [illegible] [illegible], et ex [illegible] [illegible] peccati. [illegible] Deus, [illegible] [illegible] redemptionis [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible], [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] peccat, [illegible] [illegible], et [illegible] [illegible] [illegible], [illegible] [illegible] [illegible] [illegible], [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]; [illegible] [illegible]. [illegible] [illegible] Deus vere, et serio [illegible], ut [illegible] [illegible] [illegible] [illegible], Deus [illegible] [illegible] [illegible] redemptionis ante [illegible] [illegible] peccati.

176

[illegible]

[illegible] [illegible] [illegible] Deus ante [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

esse redemptor, Deus tribueret hoc auxilium ineffax, quod ineffax: sicut [illegible] ret tale auxilium A, quod ineffax est, non collaturus [illegible], si foret effax: sicut [illegible] de industria [illegible] eligeret auxilium ineffax [illegible] hoc; hoc implicat [illegible] ei amittere peccatum redemptionis. Aliter pet. [illegible] ex illa [illegible] effaci detraxet Deus [illegible] [illegible] [illegible], [illegible] consequendo est finis redemptionis, et ad excludendum illum [illegible], quo [illegible] tali finis [illegible] consequendus; [illegible] auxilium A ineffax quod ineffax est, consequendus est finis redemptionis: et si tale auxilium foret effax, finis redemptionis [illegible] non est [illegible], dato auxilio effaci, peccatum non existeret, et [illegible] redemptio: [illegible] ab illa [illegible] effaci, et alta redemptionis detraxet Deus [illegible] [illegible] ineffax, quod ineffax, quod non [illegible], si foret effax. [illegible] .m. [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] industria [illegible] est, donec [illegible], et [illegible] [illegible] si [illegible] [illegible], [illegible] [illegible] quasi cogeret, [illegible] liberare, et [illegible], eo non moriente, resurrectio impediret: ita si efficaciter, et [illegible] resurrectionem hominis a peccato per redemptionem, [illegible], cogeret, [illegible] illi [illegible] auxilium impediens peccati mortem, ideo effax, [illegible] eligeret auxilium ineffax, quod [illegible] dato, non impediendum esset peccatum, [illegible].

177

[illegible] [illegible] hoc implicet, prob. Amare auxilium ineffax, ut ineffax, est [illegible] amare peccatum; implicat Deum amare peccatum: [illegible] implicat Deum amare auxilium ineffax, ut ineffax. Aliter, et [illegible] patent. Probatur Amare auxilium ineffax, ut ineffax, est amare auxilium [illegible] [illegible] ad [illegible] redemptionem, [illegible] poenitentiam; [illegible] auxilium [illegible] [illegible] ad [illegible] redemptionem [illegible] poenitentiae, est auxilium [illegible] [illegible] afferens peccatum: [illegible] amare auxilium ineffax, ut ineffax est amare auxilium, [illegible] [illegible] afferens peccatum. [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] peccatum, sive [illegible] [illegible] [illegible] peccato, [illegible] amare peccatum: [illegible] amare auxilium ineffax [illegible] ineffax [illegible] est amare peccatum. [illegible] [illegible]. [illegible] [illegible] auxilium A [illegible] ad [illegible] [illegible] auxilio B effaci, quod auxilium A est ineffax; [illegible] [illegible] [illegible] ineffaciam auxilii [illegible] [illegible], ac eius [illegible] ad redemptionem, [illegible] poenitentiam. [illegible] [illegible]. [illegible] [illegible] [illegible] auxilium A ineffax [illegible] ad poenitentiam, quatenus [illegible] auxilio A ineffaci [illegible] peccatum, et [illegible] [illegible] tali auxilio: [illegible] eo [illegible], quod sub auxilio B non esset [illegible] peccatum, eo ipso auxilium A neque esset ineffax, nec [illegible] [illegible] ad redemptionem, [illegible] poenitentiam [illegible]. Aliter B [illegible] [illegible]. [illegible] auxilium ineffax [illegible]

dimittendi cum pecco, sed tractatio pecci: ergo amor auxilii inefficacis, per dimit-
tendi cum pecco sed est amor pecci.

178 Urgeo argumentum: nam licet ... auxilium
auxilium inefficax, sed inefficax, possit diversimode accipi: verbi gratia, sicut dicitur infirm-
mus inefficax, ... dicitur quod apponere medicamentum inefficax, et tale
sit quando sit inefficax, ... quod amet ipsam inefficaciam, seu malevolen-
tiam ejus morbi; at in sensu ratio infert amorem ipsius inefficaciae, et consequenter
pecci illius dimittendi; quare Deo repugnet. Probo consequentiam. Quia in sensu
Deus non approbaret auxilium sub conditione futurum esse inefficax; quod aliquando evenit,
quoties Deus sua libertate offert homini auxilium, quod videt contrarium ...
tale auxilium sub ratione inefficacis formaliter esse utile, ... dum ...
a se efficaci amati redemptoris ... ita ut ... apponere
auxilium in ratione inefficacis, sed pecco, deserviat rationi utilitatis, ... in ...
a Deo intentum, immo fiat impedimentum ecclesiae ..., ac potius rejici deberet tale
auxilium: ergo ex illa intentione ... apponit hoc auxilium inefficax, illud appo-
nit, et eligit sub ratione utilis, et conducentis in finem, et consequenter electio fertur
ad ipsam inefficaciam, quia formaliter ... utile, ... conducens; at ista inef-
ficacia est ipsum peccatum: ergo electio hujus auxilii inefficacis, ut talis ex vi illius
intentionis deberet ferri ad ipsum peccatum.

179 Urgeo ... Nego ... trahi ad
... mea, quia videt esse utilia ad finem, et bonitas finis ..., ... placeat
in ipsa bonitate finis, ... et amet bonitatem finis: ergo ... electionem
ut utilia ad finem ex intentione finis, nisi ... placeat utilitas mediorum: ergo ... debet
inefficax complacentia in utilitate medii ad finem, quoties trahit ... ad ... .
... medii ex intentione finis, et quod utile est ad finem: ergo ... a Deo et ...
auxilium ... utile ad finem redemptoris ex intentione redemptoris, nisi ...
... in utilitate talis auxilii; atque tale auxilium ... utile ad redemptorem
... pecco, ... ejus utilitas consistit ... dimittendi cum pecco:
ergo ut eligat tale auxilium ex intentione redemptoris, ... inefficax amare dimittendi
illud cum pecco, et ... ipsum peccatum. ... cognitio utilitatis medii,
... illius ... finem, nisi ... utilitatis

sit sola cognitio bonitatis finis non trahit ad ponenda media, nisi interveniente amore ipsius bonitatis finis. Ubi vero offerat auxilium Deus ipsi poenitentiae, vel redemptionis, non satis est cognoscere, illud esse utile; sed necesse est amare, saltem inefficaciter, ipsum auxilium, quia utile, sive ipsius utilitatis. Non amari debet auxilium sub ratione bonitatis suppositae sua cognitione; quia bonitas sua cognita supposita est utilitas ipsius: ergo debet amari sub ratione utilitatis, et ratione utilitatis: cum autem ratio propria utilitatis ad redemptionem sit peccatum sub tali auxilio eventurum, debebit amari sub ratione peccati; quod implicat.

180.

Denique refellitur solutio. Nam Deus ex sua libertate potest non permittere peccatum, non amare ipsius permissionem peccati, sive activam, sive passivam. Passiva permissio peccati est collatio auxilii indifferentis sufficientis inefficacis, et denegatio auxilii alterius: activa autem peccati permissio est voluntas conferendi auxilium indifferens inefficax, et nolitio conferendi aliud. Ergo sicut autem est peccati permissio, quod cum tali auxilio ex defectu libertatis creatae quandoque est peccatum, ita quod suo omnino pendet. Potest igitur Deus amare non collationem auxilii indifferentis, inefficacis sub ... denegare alterius, quod non ... ipsius voluntatis tribuendi illud, et nolendi alterum: quia in Deo ... voluntatis ..., nec in eorum effectu, sed defectu unius auxilii, et aliorum negatione aliquid indecens, aut moraliter inhonestum apparet: sicut enim Deus cuique omnia dividit singulis, prout vult, nulli debet, neque tenetur beneficiis plures ostendendi suae libertatis, liberalitatis ..., ... in distributione gratiae, et aliorum quos potest reddere ita gratia. ... Et hinc non se inferunt adversarii, Deum posse ... tribuere auxilium inefficax, quod est ingratum, ... eligere illud ex intentione absoluta, et efficaci ... poenitentiae, vel redemptionis decreto ante ad peccati ...

181.

Nam Deus tribuens auxilium inefficax ex intentione poenitentiae ante ... absoluta, et efficaci, ... in illo auxilio collato, ... non tribueret illud, si videret futurum esse efficax, et ... si tale futurum esset, opponeret illi intentioni efficaci, et absolutae, cujus frustrationem intenderet; ... repugnat autem dari in Deo voluntatem intendentis frustrationem alterius voluntatis efficacis ante ... At vero Deus conferens auxilium inefficax, denegans quod sit aliud auxilium, ita illud confert, ... quantum est ex quo voluntatis conferentis aeque imo et ...

illud creatura est, si fuit efficax: quod tamen non tenet conferre aliud, et licet finis honestus, per quem recte velle possint conferre hoc auxilium A, illud esset, quod sciat, futurum esse infructuosum. Quare ad ominosae peccati sunt oblatio auxilii existentis indifferentis, quod ex sua natura est frustraneum; quod constito ordo mo, est inefficax ex sua intrinseca ... : at nos ad inferenda auxilia infructuosa ex motivo efficacis voluntatis redemptionis reavit ... auxilii infructuosi ... in ... ... futurum esset ... electio ... ; et in hoc ... est repugnantia. Deus ... ... Deus ex se ante ... voluntatis ... ad Deum finem sibi ... retrahat a collatione alicujus auxilii ... efficacis, ... ad conferendum aliud ... illius ... quod tamen adversarij ... dicere debent.

Caput 24.

Solutio argumentorum.

Ex hoc 24 ... ... non morabor referre argumenta ... ... soluta; ... ... non deerit opportunitas. ... ... non possunt ... ... et efficaciter ... redemptionis ante ... peccati ... Proinde dic. notis, ... non ... decerni a Deo, ... Redemptore ..., et in ... voluntate ..., et efficaciter, ... peccati: ... debuisse ... ... de peccato ... ... Et ... Alderete ... ... , non esse ... menti D. ... ponere ... Christi ... Redemptionis ante ... peccati ... . hoc decretum ... .

182 Objiciunt 1. Ideo repugnaret volitas efficax, et ... redemptionis ante ... peccati, quia sequeretur Deum amare peccatum, hoc non sequitur: ergo illud non repugnat. ... ... ideo Deus deberet amare peccatum, quia amor peccati necessarius esset, ut redemptionem poneret ex intentione efficaci antecedenter, et ad hoc non opus est Deus

hēre vllū amōe peccati: g. n̄ reqt Deū amare peccatū. Pt. mā; q^a si n̄ ē nariūs amor peccati etiā supposita intentiōe effi caci redemptiōis, hec intentiō nullo mō dedeceb^it Deū. pbat q^s. mī ut ponat redemptiō ex intentiōe efficaci ignū, suffit q^d Deus vi illiq decret ad penendas pmissiōes peccati, l ad tuen dū auxiū pvisū inefficax, ō hoc ponit absq^d vllo amore pec cati: q^s n̄ ē nariūs vllus amor ^tta. Pt mar, et mī pbt, ut Deus pmittat peccatū ex intentiōe efficaci redemptionis, n̄ opus ē q^d amet auxiū inefficax, ita ut ipsa inefficacā sit raō movens ut amata ad collaōē auxij, ō suffit, q^d inefficacia sit cditiō ad amandū auxiū pptr redemptiōē: q^o n̄ reqt vllū am^r peccati. Sicūt cditiō amari n̄ debet, cū paupetas sit cdiō ad amandas eleemosinas, q^n paupetas debeat amari.

183

Reo data

mare, neg^do mīres. Ad pbaōē, nō mīres. Ad eius pbaōē, dist^o da mār: ut ponat redēptiō ex antecente intentiōe efficaci, suffit pmit tere peccatū: seu, q^s Deus decret ad tuendū auxiū ineffi cax, ita ut quantū ē ex pte affectus tuēre, q^ue tueret, si fuisset efficax, nō: ita ut quantū ē ex pte D. affectus ideo tuat q^a ē inefficax, nec posset tuiri, si foret efficax, cedo maiores, et nō mīres in hoc 2° sū. Nā q^d Deus ex intentiōe efficaci pcedente absolutas pmissiōes peccati se cstituat in statu, in quo quantū ē ex pte D^i affectus n̄ posset tuere auxiū, si fuiū ē efficax. imo ut satisfaciat illi affectui pcedēti debeat seligere auxiū. q^d videt inefficax, et q^a inefficax ē illud tuere: hoc inquā nec stare potest sine aliquo amo re saltē virtuali peccati, nec potest decere dinā volūtatē. Sertiasq^3 suasiōes fugiendi ne peccatū ^ttr inefficaces. Ad mī nerī pbaōē, nō acrīs. Ad, q^d de cditiōe dit, verū ē si illa supponat posita, ut cū q videt paupetatē, q^a pprimus pre mit, vult q^ue illi tuere eleemosinā, q^a pauper ē, tuni

paupertas movet ut conditio praesupposita, non vero per se ratio; at sic antecedenter ad omnem provisionem paupertatis Petri decrevisset aliquam eleemosynam illi tribuere in ruinam paupertatis, saltem virtualiter deberet paupertatem amare, ponere, non impedire, imo etiam eligere medium ducens ad Petri paupertatem, rejecto quolibet alio illam impediente, quod est inconveniens.

184 Obijunt 2° et instant. Si supposito peccato praedefiniatur redemptio, non tenetur Deus amare peccatum, quia ut extat peccatum non est necessarium ullus Dei amor circa illud; ergo quamvis praehabeatur intentio efficax redemptionis, ut extat peccatum non est necessarius ullus Dei amor circa illud, cum sufficiat collatio auxilii inefficacis; ergo etiam praehabita intentione efficaci redemptionis ante omnem provisionem peccati, non tenetur Deus ulla ratione amare peccatum. Respondeo data maiore, negando minorem. Nam ideo supposito peccato, aut cum provisione Deus praedefiniens redemptionem non tenetur amare peccatum, quia supposito peccato potest consequi finem redemptionis a se intentum per media excludentia peccatum, neque opus est ullum medium apponere afferens secum indispensabiliter peccatum: at vero si non supponatur existentia peccati, illa intentio efficax redemptionis praehabita necessario tenetur Deus ad medium aliquod includens essentialiter peccatum; et tunc ab eo ponendum, ut per sua libertate peccatum, tum medium afferens peccatum ponendum est a Deo, et eligendum prae alio non afferente peccatum; nam si eligeret medium non afferens peccatum, frustraret eiusdem intentionem: quod Deus curans ne frustretur, sed potius impleat ea efficax intentio, ideo eligit, et ponit tale medium scilicet auxilium inefficax, quia ratione suae inefficaciae aptum est ad consequutionem finis intenti. At ponere auxilium inefficax ideo, quia ratione suae inefficaciae aptum est ad finem a Deo intentum, est formaliter amare ipsam inefficaciam, quae formaliter constituit per peccatum, et consequenter saltem virtualiter amare peccatum. Confirmatur sic, quia uno morbo aim(?) at curam. ergo nam artem ostenderet. non tenetur amare morbum: at vero quod antecedenter

ad morbum absolute decernat in tali subiecto mala antea experiri, sine dubio illum morbum saltem virtualiter amare convincitur; et durante illa intentione absoluta, non potest illi displicere esse inefficaciter morbum. Deo autem semper displicet vere, et serio peccatum, licet inefficaciter negatur ergo antecedens habere eiusdem intentionem efficacem, et absolutam.

185 Dices. Recte componi voluntatem efficacem, et absolutam unius finis cum voluntate inefficaci opposita: ac proinde stare potest, quod Deus efficaciter intendat redemptionem essentialiter connexam cum peccato et simul illi displiceat inefficaciter peccatum, ex qua displicentia oriatur magis, et minus, et cetera. Vulgatum est Mercatoris exemplum, in quo simul datur voluntas efficax proiiciendi merces in mari ad vitandam imminentem mortem, et voluntas inefficax servandi merces, sive displicentia quaedam inefficax in proiectione mercium. Id exemplum ad rem non est. Primo quia Mercator ab extrinseco cogitur vi tempestatis ad habendam illam voluntatem efficacem proiiciendi merces in mari, quam voluntatem ipse vellet non esse necessariam ad servandam vitam, cum ex se, et ex suo affectu magis dependeat in mercium conservatione, quam dum proiicit ut vitam aestimabiliorem, quam hic et nunc apparet incompossibilem cum conservatione mercium, conservet. At Deus ab intrinseco, et a se ipso potest independenter efficaciter, et absolute permittere, vel redemptionem, et habere hanc voluntatem efficacem oppositam illi odio inefficaci peccati. Esset ne prudens Mercator, qui ante fortunam tempestatem, voluntate efficaci, et absoluta decerneret: volo proiicere merces, ut vitam servet. Hic idem saltem virtualiter esset amare vitae periculum, et tempestatem. Imo potius quilibet ex se directe vult vitam servare absque tempestate, et necessitate proiiciendi merces, quamvis dato et supposito casu tempestatis mortisque imminentis, quam unice effugiet proiectione mercium, debet ad illarum amissionem.

186 2° q. a Mercator n ex suo affu, d cupit ut vitg servet aliás amittendo, retrahit illius vol.te servandi merces, impeditq efficacia ejusdem vol. ex dispositione boni occasionalis emergentis ex precibus, alit ex dispositione vitg servandi. At verò q antea intendit redemptor, l paenitig, ex hoc affu, ut illi servet, debet saltz n serio velle oppositu, e inefficacem, nempe carentiq pecci; imò saltz virtualiter amare illiq positos et pote conducente ad suum finem. 3° q impossibilis e vol.tas abta, et effax redemptoris cu vol.te inefficaci carentis peccati, qug vol.tas intenderet frustrationem primi vol.tati effacis. Ad oppositu cj habet, q lt abtè sit ineffax vol.tas carentig pecci, n tn e omnio ineffax, d quadateng effax, cu sit seria procuratio, et conatu ad obtinendum carentig pecci, adeoq apponit efficacem mediam, lt intrè indifficacia; at n e omnio ineffax illa vol.tas, que habet vim ponendi re ipsa media apta, lt n infallibiliter, ad finem: ergo lt hoc vol.tas carentig pecci abtè sit ineffax aliquid illius, adhuc efficaciter conaret ad carentiq pecci, et ceretz a frustratione primi vol.tati ex redemptore; hoc a repugnat: ergo.

187 Objiciunt 3°. Ideo repugnaret vol.tas effax redemptoris ante praevisionem abtq pecci, q repugnaret in Deo vol.tas efficax connexa cu pecco; d hoc 2°. n repugnat: ergo nec 1°. Maior liquet. Minor probr 1°. Potest Deus decernere permissionem pecci, cu in ejusdem permissione nihil indecens sit: d decretio permissionis pecci, seu vol.tas effax permittendi pecca effaliter connectit cu pecco, et illud infallibiliter infert: ergo possibilis e Deo vol.tas effalis connexa cu pecco. Probr 2°. Supposita scientia media de inefficacia auxilij A, potest Deus decernere vol.te abta collationem auxilij A, et negationem auxilij B alterius; d hoc vol.tas connectit effaliter cu pecco: ergo. Probr 3°. Deus potest habere hanc vol.tem: huiet filiq peccaturij Petri, si ego conferam illi auxiliu B, volo conferre illi tantu auxiliu A: d hoc vol.tas effalis sortit suam vim de pecco, et effaliter connectit cu illo: ergo etc. Ita arguit cu alijs l Quiros.

188 Disting. ma: ideo repugnaret vol.tas effax redemptoris, q repugnaret Deo vol.tas effalis connexa cu pecco, connexione orta ex eo, q talis vol.tas amat, conceda ma: q repugnaret Deo vol.tas effalis connexa cu pecco connexione orta ex eo, q talis vol.tas supponit, nego ma. In eiusdem sensu disting. e minor.

sit rugnat Deo 1º quis vol.tas, n 1; et nanda e coa. Dup.li ex cap. pote evenire, q. vol.tas sit cnexa cu pecco: 1º qa fing. que amat, q. strinexi negt, nisi inpedeat peccy: 2º qa alig. q. suppit, et n amat, hg. sig. de pecco, aut ipsg exting. pecci, cuig alteq intendit. 1º rugnat Deo vol.tas asalr cnexa cu pecco qa, q. amat, q. ex illa obliganet ad pmendu, l. pcurany pecy, n esset frustranet fine amato in ipsgbili nisi pmat peccy. Deo rugnat Deo vol.tas effax redemptoris, l. pmitg anterior pntve pecci; q. ex illa redemptne effacitr amata detranet ad pcurandy peccy, nec posset semis omani et suadere obsenare pcepti, nec offerre auxiy, lt inesfar eo affu, et mallet, fore effax: hec m. omnia cnaiant illi vol.ti effrai, et altq redemptoris.

At verò vol.tas, que peccy inferat, n rone obti amati, d. rne alicuig alterig suppositi, n rugnat, q. ex eo n sequt Deu amaniy ee illo mo peccy, ut patet in 1º, et 2º pbre. Na Deg pmittens pecci ty amat collos auxij sufficienti intre cpossibilis cu observe pcepti, et carentia pecci, et neqeq cuiglt alterig auxij: bna obti amaty n cnecht esalr cu pecco, imò stare pote cu carentia pecci: q. cnexio illig vol.tis cu pecco n orit ex obto ab ipsa amato. Orit a ty ex eo, q. suppit, nempe ex sua mia de pecco futuro sub tali auxio, qm sig Deg n amat illa vol.te collativa; imò pag sit Deg anti vellet, n poni peccy, ita anti vellet habere illig cognity: q. peccy infallibilr infert, n ex vol.te illa Dina, neq ex obto illg amato, d. ty ex cuncto Deg mig de pecco, et illig vol.tis, accpte ex obto alio, q. suppit. Quare Deo n tenet ad amandy peccy, neq ad amandy auxiy ut inefax, neq ad tribuendy tale auxiig eo afu, ut si foret effax, reprimend eat: ex eo et, q. Deg pmit, et amat, n seqt infallibilr peccy.

189 In 1º pte rn zntandu, nj falsy ee pprie loq. N vol.tas amans pmitg pecci pt, et imme n cnecht esalr cu pecca. Sigdé ty illig vol.tis ty e collao

auxij sufficienti, et non auxilt alterius; aeq hoc ideo n.e. efabr connexum cum pecco, et incompatibile ex se cum carentia pecci, et observone precepti, imo collatio illius auxij st ex se ordinat ad conjunctionem cum carentia pecci, et volitas collativa eius auxij non supponit efabr. et intrinsece suum mis de pecco, et extrinsece, et accidentaliter, cum illa eadem volitas stare possit cum sua opposita de non pecco. Illa enim volitas serio intendit observonem precepti, adeoque applicat illud mium sufficiens, etsi indifferens; implicat autem volitas divina incompossibilis cum illo esse, quod serio intendit, et ad quod applicat mium: ergo implicat, quod volitas collativa eius auxij sit incompossibilis cum observone precepti, et sit intrinsece connexa cum pecco. Volitas ergo collativa auxij neque efabr supponere suum mis de pecco, quod hinc sequeretur, esse efabr incompossibilem cum fine a se intrinsece, et non efficaciter, serio tamen intento. Hoc autem volitas sic constituta, cum sua mia de pecco (ex qua oritur connexio cum pecco) denominat permissio activa pecci; sicut ipsa collatio talis auxij indifferentis, et neque aliorum denominat permissio activa pecci.

190 At Deus amans permissionem sive activam, sive passivam tamen amat id, quod in recto affirmat, nempe collationem, aut volitas. Sed auxij sufficientis; nec potest amare ipsam suam mis de pecco, quae affirmatur in obliquo in illa denominatione permissionis pecci, nisi volitas carente ipsa sua inefficacia; non vero volitas acta ante, et efficaci: ante enim ponitur amare potest, et amat suam oppositam de carentia pecci. Unde reiicienda est mihi 1a, et 2a sententia, ut suis dilectione data explicanda est. Hac vero non magis placet; quod eiusmodi volitas inefficax est collativa auxij sufficientis: aliunde est efabr incompossibilis cum fine, adeoque dat auxij, ut cum observone precepti, et carentia pecci; aeq repugnat, Deum habere volitatem intrinsece, et efabr incompossibilem cum illo fine, quem per eandem volitatem (licet inefficacem) vere, ac serio intendit, et propter quem re ipsa applicat mium, ut ex hic satis manifestum: ergo repugnat, Deum habere eiusmodi volitatem.

191 Dices. Habita sua mia de pecco sub auxio st, potest Deus ita determinare: volo conferre Petro auxium st, et nullum aliud: ideo potest Deus refflexe amare

hoc decretum quo vult quod supponat illud futurum quod erit aliter connexa cum peccato: ergo est perfecte Deus offerre auxilium sub illo decreto supponente esse futurum eius de peccato, et etiam quod est cum peccato. Sed antecedens probatur. Respondeo: inter decretum collationis auxilii, intrinsece sufficientis, et inefficacis, et alterum decretum reflexum non negat peccatum: quod decretum collationis auxilii sufficientis (ut futurum sit inefficax) habet pro fine observationem praecepti, et carentiam peccati, quam Deus collato tali auxilio vere, ac serio intendit tali, ut quantum est ex parte huius affectus libenter illud efficeret, si posset effectus: quare hoc decretum negat esse intrinsece incompossibile cum observatione praecepti a se intenta, neque intrinsece connexum cum peccato; atque esset intrinsece connexum cum peccato, et incompossibile cum observatione praecepti a se intenta, si intrinsece et essentialiter supponeret futurum eius de peccato ea ratione, qua in priore dicitur: quod ea ratione sumatur. At vero decretum reflexum negat decretum collationis auxilii non habet pro obiecto observationem praecepti, neque illud intendit: quod amat decretum collationis auxilii sufficientis, quod propter aliquos fines amabile est: ergo ut hoc decretum reflexum supponat intrinsece futurum eius de peccato, ideo non erit incompossibile cum fine a se intento, neque cum aliquo obiecto a se amato: ergo ab hoc decreto reflexo ad illud ducitur nulla vis.

192 Obiiciunt 8. Deus permisit peccatum Adami, ut sequeretur bonum ingens redemptionis per Christum: sicut et solet in praedestinatis permittere peccata, ut ex ipsis eliciat multa bona, scilicet humilitatis, poenitentiae, gratiarum actionis, cautelae in posterum, quod habet passim a Sanctis Patribus dicitur: ergo ex intrinseca humilitatis, poenitentiae, redemptionis ratione etiam per permissionem peccati: ergo potest Deus efficaciter intendere redemptionem, poenitentiam ante absolutam permissionem peccati. Antecedens probatur ex Damasceno lib. 2. de fide cap. 29, Thomas nostro lib. 2. contra Gentes cap. 39., Augustino lib. 11 de Civitate cap. 23, et saepe alibi, ex D. Thoma 1. p. q. 19. art. 9 dicente: Deus permittit aliquos cadere in peccatum, ut peccatum suum cognoscentes, humilientur, et convertantur. Plurima horum, et aliorum Patrum testimonia videri possunt apud P. Suarez disp. 10 de Praedestinatione sect. 8,

et Isquierdo tom. 2. disp. 43 q. 3.

193 Posse vero cum PP. Vasquez, Herice et alijs, in similibus locutionibus plures ut (in qua ij faciunt adversarij) non signare causam, seu finem intentum, sed finis eventum, ut probari potest innumeris S.S. testimonijs. v.g. in illa Christi repetita phrasi, ut impleretur Scriptura: quo vulgari loquendi modo nihil aliud signat, nisi talis eventum praedictum in Script. esse, et re ita exequi mandatum a hominis liberi (ut Juda Christum tradente) factum fuisse, ut Scriptura impleretur, ejus veritas innotesceret. Cum quibus solutio dari omnibus PP. testimonijs potest aptari: nempe subsecuta poenitentia, humilitate, passione, aut redemptione Deus ostendisse quanta bona possint elicere ex permissis malis; non quod supponat in Deo anterior intentio efficax, et absoluta eorum bonorum, quae, peccatorum ratione sequi afferre debeat; sed quod Deus, permisso peccato dare voluit eximia bona, inde colligeret. Nam antequam ad peccatum permittendum potest esse in Deo affectus quidam conditionatus, v.g. si homo peccet, volo ut poeniteat: non vero affectus efficax, et absolutus de poenitentia.

194 Planius vero dico, bona dupliciter posse amari, et movere voluntatem, vel directe, vel indirecte. Directe amat id, quod a parte rei sui, independenter a qualibet alia suppositione amat, et intendit: indirecte vero amat id, quod tamen ex aliqua suppositione non per se amata, vel amabili ita movet, ut quasi minuat affectum faciendi, vel permittendi aliquid, quod aliquo genere adversum, aut nullo pacto permitteret, vel faceret. Sunt aliqua bona directe amabilia, ut gloria, gratia, et quaecumque habent moralem intrinsecum valorem; ea bona, quae ratione sequi afferunt peccatum, non sunt directe, et per se amabilia, sed tamen indirecte, v.g. redemptio, poenitentia, humilitas ex proprio lapsu etc. Sicut in. directe amat, et intendit convalescere (amare cum primum valetudinem) ex gravissimo morbo, antequam ad morbi supposit. certum supposito eo morbo, minuit affectum, quae esset in permittendo appositionem alicuius remedij valde utilis, quod tandem sanitati recuperandae, optimum exemplum apponit P. Albarete. Habet Nobilis quidam duos filios, et juniorem impensius diligit: non quidem amat directe ut idem deserviat maioratum; certum ex impensione illo affectu, ut filio permittit,

sui nam cunq. militare, l. navigare, q. tunc n. permitteret propter imminentia mortis pericula, si illius spem sui haberet, aut nisi a. eius tenerius diligeret; permittit a. hoc minus difficultas, q. eum, quo ille incumbat, habet solatium, nempe eo malo supposito, seq. bonum, q. vult filius huius evadat bonus heres.

195 Sic in praesenti. Amat Deus directe quasi, ergo, deferre vos peccati: at redemptionem, et poenitentiam eius indirecte, et ex suppositione; q. vult videre hos, si in peccatum labi permittat, a Christo redimendos, Deus autem Pater actum esse inspirare poenitentiam, humiliores evasuros, ex eiusmodi bonorum spe ratione minuit difficultas, quam alioquin haberet in permittendis Adami, l. Patris peccati. Neq. enim permitteret Deus Adami peccatum, nisi videret inde sumendam occasionem tam ingentis boni, quantum est redemptio Christi, ut apte docet S. Thomas Hum. de Deo, et Gra., et bene explicat Card. de Lugo disp. 1. de Incarnatione sect. 2. At posse bonum redemptionis, l. poenitentiae peccatoris a Deo (q. complacet in eo, q. si hic ceciderit, poeniteat, l. habeat redemptionem a Christo) est ratio, quare Deus permittat, et non impediat peccata; non q. Deus directe amet poenitentiam, ut hic redimat, l. humiliet, sed q. impediret peccatum, neque illud permitteret nisi talia bona inde necessario colligerentur. Et haec est clausula Aug. doctrinae pluribus in locis, quorum duo seligo. Primo in lib. 11 de Civit. Dei cap. 18; ubi ait: Neq. enim Deus ullum, non dico Angelorum, sed l. hominum crearet, quem malum futurum esse praesciret, nisi pariter nosset q. eis bonorum usibus accommodaret. Secundo in lib. de Corrept. et Gra. cap. 10: Sicut magis ad suae Omnipotentiae, Bonitatis pertinere, et de malis bene facere, quam mala esse, non sinere. Ergo ex aspectu boni in eiusmodi bona minuit difficultas, quam alioquin Deus haberet in permittendis malis: non q. mala permittat ex intentione, ut illa bona fiant; sed q. non permitteret illo pacto mala, nisi illa bona secutura praenosceret.

196 Ob[?] tandem. Sed Potest tamen optare bonum martyrium, ut fiat, non posse obtineri, nisi interveniente peccato Tyranni: et potest Deus decernere ma-

tyrii corona iusto, et ex eo fine pecc. tyranni permittere. Sic permisit pecc. Iudeorum, ut Xtus Dnus redemptor consummaret in cruce. Deus desiderium in iusto potest dupliciter considerari: 1º in ordine ad non impediendam mortem sibi ab aliis inferendam. 2º absolute id, obtinendæ aureolæ martyrii peccante tyranno in illius occisione. Si illud, potest esse absque peccato: nam iustus licite potest absolute decernere non impedire suam mortem: potest velle offerre se tyranno, et illi se subjicere, et Xtum glorificare sua confessione. Hoc modo licite absolute desiderari ... si vero quempiam obtinere martyrii aureolam, tyranno peccante, neque nisi conditionate desiderari; ex suppositione nempe, quod tyrannus mortem inferat martyri et faciat confessionem. Immo vero Martyrum desideria supponunt voluntatem tyranni obstinatam in odio fidei, et persecutione eius, utique feruntur ad monstrandum Deum, et Xpo Dno ... suæ sanguinis pro illius amore, ac fide. Hoc ex eo patet, quia æque, immo forte magis gaudet fidei Testis, si tyrannus detesta obstinatione, credat Evangelio, ad fidem convertat; nec in hoc casu dolet exceptum sibi martyrii palmam, cum consequatur finem Deo, utique gloriosum, et primarium laborandi ... quia desiderium illius mortis obeundi pro fide non erat absolutum, et efficax, sed potius conditionatum ex suppositione, quod tyrannus pervicax mortem illi inferre paratus sit, nec ad fidem converti velit. Quare nec Martyr optare potest absolute coronam martyrii, ante ad pecc. tyranni lapsum: nec Deus pecca Iudeorum permisit ex intuitu ante cognitum Xpi ut redemptoris mortem: sed permisit Iudeorum pecc., eorum occasione mortem Xpo Dno Redemptori praedecrevit, quem ob passionem mortis gloria, et honore coronavit redemptorem, ut ait Paulus ad Hebr. cap. 2.

197 Claudo ego dispositionem, assensum Dei

post lapsum absolute ante pecc., et tamen huius non lapsum, decrevisse redemptionem seu Xpum ... et in eo ... Redemptionem huius: nec potuisse decreto absoluto, et efficaci ... Xpum ... Redemptorem ante absolute lapsum pecc. Providit omnia Deus quanta haberet fieri ... de transgressione hominis: et ideo illam permisit, ut ait S. Chrysostomus loco citato.

Ex his sequitur

constat 1º, Incarnationem esse ... esse convenientem Deo, et homini. 2º ...

Deo a b'e libera tum operis, tum meriti. 1°, quia nanq ex suppos. q Deus vellet, sibi offerri Adamq lapsum a pecco. 5°, n quia nanq fuisse ex cap. merendi de condigno gra. et remissiones pecci: q hic tantum Christus potuerat saltem de rigore a° aliqua pura crea. n vero 1° q ipso ab aliqua na assumpta ab unione hypostatica cu pa Dna poruit pervenire. 6°, motiv Incarnonis fuisse Redemptionis hoy a pecco, et consequens ex vi p̄senti decreti, si Adamus n peccasset, Verbum n assumpturum fuisse carnem. 7°, decretum absolutum, et efficax de redemptione, sive de Xpto &, et in qu° redemptore n potuisse dari ante absolutum pecci praevisionem; ac proinde prima fuisse, n n̄u praevisione data, pecci, d et absolutum, eiusq permissione, et in signo subsequenti decretum fuisse a Deo in pecci remedium mitt Person Verbi cu na humana, qui sic D. & Deus genus humanum a pecco redimeret. Ipse n. salvum faciet populum suum a peccatis eorum, ut ait ad St. Josephum, in suo Evangelio summus Angelus. Sequitur ut de ipsa Incarnonis substantia disputemus.

Disputatio 1a

De na p. Incarnonem assumpta a Verbo.

Caput 1um

Incarnonis notionem, et Divina explicamus.

198 Incarnatio Verbi, de qua agimus, complectit id totum, quod significat haec propositio: Persona Verbi Divini unita est hypostatice, et assumpsit per hypostaticam unionem na humanam; ita ut in Xpto Dno sint duae na ex una Divina, et humana, una vero Persona, scilicet Persona Dna Verbi. Ita Incarnatio afferunt Persona Verbi assumens, na humana assumpta, et assumptio ipsa: et ita haec causa intrinseca, sive Divina Incarnonis concretive, sumpta pro toto mysterio, ut communiter usurpatur in quo sic id significat Incarnatio ac Xptus, eadeq est Xpti, et Incarnonis Divina. Solet et, Incarnatio duplici alio sensu accipi, nempe sumi sc, tum effective. Incarnatio formaliter accepta significat actionem divinam productivam unionis Verbi cu humanitate Incarnatio

sic accepta significat ipsam unionem Verbi cum Humanitate. Unio enim praedicat extra unita; actio autem productiva unionis, sive unitio id ipsum, dicitur efficienter, sive causaliter. Cum igitur significationes omnes nominum verborum, et generaliter, ea esse ... Itaque quod de Incarnatione dicemus, de assumptione naturae humanae a Verbo dictum volumus.

199 Est quod certa fide tenendum est 1°. in Christo Domino esse duas integras, et perfectas naturas realiter distinctas, divinam naturam, et humanam naturam, absque confusione, mixtione, aut conversione unius in alteram: ratione illarum est verus, ac realiter Deus, ratione unius est verus, ac realiter homo; quod scilicet Deitas in Humanitatem, scilicet Humanitas in Deitatem conversa sit. Hoc contra Eutychem, utramque naturam confundentem, saepe definitum est. De illius errore vide Valentiam disputatione 1. cap. 1.

200 Tenendum est 2°. in Christo Domino non esse solam carnem, seu corpus humanum, sed et animam rationalem corpori realiter, ac vere unitam, aeque ac in aliis hominibus. Hoc definitum est contra Apollinarem, delirantem, Verbum Divinum fuisse in Christo loco animae rationalis: dicentem, eiusque carnem non ex B. V. sumptam, sed e caelo allatam, in quam conversa sit pars Verbi: cuius error manifeste convincitur ex eo, quod constet, Christum esse verum hominem; at absque anima rationali verus homo esse non potest. Nec sic homo, sed sola caro; sed quod homo constat ex carne, et anima, totus est homo in Christo, ut ait S. Aug. tractatu 47 in Ioannem. Quod si Verbum dicitur caro factum, et incarnatum, usitata est loquutio per synecdochem pars pro toto ponitur, caro pro homine. Ut Genesis cap. 6. Omnis caro corruperat viam suam. Et Genesis 3°: Terra es, et in terram ibis. Videatur Toletus in 1° Ioannem. annotatione 38.

201 Tenendum est 3°. Unionem Verbi Divini ad Humanitatem non esse moralem, et affectivam, qualis est Regis ad regnum, amici ad amicum, Gubernatoris ad navem, aut est Dei ad iustorum animas; sed esse unionem omnino veram et realem, ratione cuius Verbum Divinum vere, proprie, physice, et realiter unitum est humanae naturae, ita ut ex Verbo, et Humanitate non resultent duae personae, sed unica: sicut ex anima rationali et carne realiter unitis resultat unus homo, ut ait in Symbolo Athanasius. Contrarium adstruxerat Nestorius, ut infra 259 latius dicemus, qui blasphemavit, unio

in Xpto, sive in Xpto duas esse personas: ac inde B. Virgini nomen Matris Dei, sive Deiparae, graece Theotocos, denegavit, solumque nomen Xpotocos, seu Xpiparae concessit; aiebat enim: B. Virginem enixam esse purum hominem Xpum, quem postea Filius misit, sibi desumpsit Verbum, ut in illo habitaret affective per quandam unionem voluntatum, et amicitiae, et sic communionem nominis, honoris, auctoritatis, imperiique communionem obtineret, ea ratione, qua amicus dicitur alter ego, et qua homines in Scripturis appellantur Dii: cum unione a huiusmodi mere affectiva, et morali stare, Xpum, et Verbum esse duas personas, divinam Verbi, humanam Xpi; et hac ratione sortita sit nomen Filii Dei; ac proinde Xptus appellatus sit Filius Dei per cognominationem, ut ex ipso Nestorio refert S. Cyrillus Lib. de Fide ad Theodosium.

202 Tenendum est 4°: Verbum divinum assumpsisse, sibique unisse, veram animam rationalem, sicut est veram carnem humanam, non apparentem, non imaginariam, non phantasticam, ut somniavit Cerdo Marcion, eiusque Asseclae, quos Phantasticos Xpianos vocat S. Leo Serm. 15 de Pass. Xpi. Optime arguit Aug. serm. 125 de Diversis cap. 12: Si Verbum caro factum est, vera caro factum est; nam si non vera caro, nec caro. Quod autem ait Apostolus, Xpum in similitudinem hominum factum, non excludit hominis, et carnis veritatem; similitudo enim, ut alio loco ait, fuit carnis peccatricis: In similitudinem carnis peccati; vera enim fuit Xpi caro, quae in illa similitudine carnis peccatricis gestavit rationem mortalitatis, et passionum, cum tamen peccatrix nullo modo fuerit caro Xpi.

203 Denique 5° tenendum est, Verbum Dei substantiale, et personale, revera Deum unitum fuisse cum humanitate; et consequenter Xptum esse verum Deum, substantialem. Hoc est contra Photini delirium dicentis, in Xpto est Verbum prolatum, et nuncupativum, ac proinde non Deum revera, nec Personam, fuit Verbum ab homine prolatum quod non est homo, nec persona: unde addebat, Xpum esse merum hominem, ac purum hominem; ideoque Photiniani ab Aug. vocantur Homunculionistae. Eosque impugnat Tertullianus contra Praxeam cap. 7., Cyrillus supra: et damnati sunt in 2° Concilio Nysseno, ut refert S. Anastasius Synaita in Duce viae cap. 5°.

Ex quibus deducitur optime, in Xpto

Primo ēē hūnq nq. 2°, n̄ ēē hūnq pls. 3°, ēē pls Verbi. 4°, ēē vnionq verq, et realq, physica, physicq, seu psalē Verbi cū hūna n̄a, et coentj duas n̄as, vnaq psq, de qbq suo ordine agendū ē, et post partēj ḡ-ihum hēj explēq, de Xpto, et toto quodq, ḡ-ihuto tractemq.

Caput 2ūj

Quo pacto Vbū assumpserit ptes ḡ-ihum.

100 De fide igr ē, Verbū assumpsisse aīq roalē, et corpq, quq sī ptes hūnq n̄q. Et qdē sr, et immē assumptas fuisse ā Verbo, pbt. q̄ de fdē, Verbū assumpsisse verū corpq, et verq aīq abtē, et ppiē, et coentj abtē, et ppiē cū ipsi vnitū fuisse; aīq si n̄ sr, et immē assumpsisset aīq, et corpq, n̄ ēēt ppiē, et abtē vnitū cū ipsis: ḡ ptes sr, et immē assumpsit. Pbt mar, et mīr pbt. Ea, quq tāj mīatē vnita sī, abtē, et ppiē vnita n̄ sī, ḡ ponq physiē, et ppiē sī invnita, et separata: sic caput abtē, et ppiē vnitū n̄ ē cū pede, et illecto ppiē vnita n̄ ē, nec dicitr cū mīaa (ut inpendat vnio mīata) eo q̄ deficiat vnio sralī, et immata: ḡ ut ppiē, et physiē verū sit, Verbū assumpsisse aīq roalē, et corpq hūnū, verū ē ēē debet, Verbū sr, et immē vnitū fuisse aīq roali, et corpori hūno Xpi Dni. Propterea desitū ē in Concilio Ephesino can. 13, et in Calced. acte 5, Verbū Dīnū assumpsisse carnē aīatq aīa roali: vnde claré infert, Verbū Dīnū assumpsisse carnē veré vnitq aīq roali. Siqdē caro n̄ vnita aīq, n̄ ē caro aīata, cū aīa n̄ alr animet carnē, nisi sit veré, et sr vnita carni: ḡ si Verbū assumpsit carnē aīatq, assumpsit carnē veré vnitq aīq, et sīul aīq veré, et ppiē vnitq carni.

105 Poté ā queri: an Verbū veré, et physiē assumpserit ipsā vnionē aīq cū corpore? an veró pssuppositā vnione aīq cū corpore, sōl assumpserit has ptes substales hōis ḡ-ihivas? Pro hac 2ā pte stare vr ille illud Theorū axioma: q̄d sel Verbū assumpsit, numqm dimisit; aīq in triduo mortis n̄ habuit vnionē aīq cū corpore; qd hinc aīa, et corpq inter se separata fuerunt: ḡ 1. Verbū n̄ assumpsit vnqm eī-ni vnionē corporis, et aīq: 2., si assumpsit, illā dimisit ḡ illud cōe pronuntiatū.

Vº stare vet. Cª ut hum.das sit fr, et immè assumpta à Verbo Divino, suffit, immè assumpta esse aiq, et carnq inter se unitas, ut non sit immè assumpta ipsa unio physica utriusq. Nq hum.das nil aliud e, quam corpq, et aia rationalis, quq sunt eius partes substantiales unitq. Sº, Cª dº frequenter plurium Patrum, et Conciliorum, Verbum assumpsit corpq, mediante aia, et assumpsit aiq, mediante mente: neq assumpsit fr, et immè unionq aiq cum corpore, neq utraq partes hum.

206. Cijq, et author ultimo impugnamq, ea loquuntur Patres, non significant, aiq physicè mediare inter Verbum, et corpq, quasi Verbum ideò tantum sit unitum corpori, q. è unitum aiq, aut quasi aia sit nexq Verbi cum corpore: neq significant, mentem esse physicè medium inter Verbum, et aiq ullo ex his modis, ut bene explicat Vasquez disp. 37, et 38. Nec significat, aiq prius dign. esse unitam Verbo prius, quam corpq, ut volunt Durandus: neque adstruunt ullam prioritatem realem inter unionem Verbi ad animam, et eiusdem unionem ad corpus: simul enim, et in eodem instanti reali Verbum est verè, et realiter unitum animae, et corpori inter se mistis; sed impugnant Apollinaris Hereticum, qui prius dixit, Verbum assumpsisse solam carnem, non verò animam: postea testimonijs Sacrae Scripturae convictus asseruit, Verbum etiam assumpsisse animam, non verò mentem. Cº Patres arguunt, assumpsisse carnem media anima, id est, non aliter carnem idoneam fuisse assumptioni (iuxta Dei intentionem assumendi, et reparandi naturam humanam) nisi quatenus ordine rationis praesupponebatur caro unita animae, seu anima informans carnem; caro enim assumpta fuit à Verbo, quatenus humana: fit autem formaliter humana per unionem, et informationem animae rationalis. Dicit ergo anima medium assumendi carnem, quatenus est ratio reddens carnem idoneam, ut assumeret. Sic dicunt Patres, aiq assumptq esse media mente, quatenus ratione mentis aia è capax mer. redim. videndi Deum, quq à primo à Deo intentq natura erant: unde non sequitur, aliqr ita partes hum. fuisse tantum mediatè physicè unitam Verbo: nec sequitur, solas partes abstas, exclusa earum inter se unione, fuisse fr, et immè unitas.

207 Ad 2um dico, antecedens fal-
sum esse; quia humanitas essentialiter, et constitutive dicit non solum
animam, et corpus, sed etiam earum partium unionem (quidquid
tandem ea sit) ac proinde hec propositio in rigore logico fal-
sa est: ~~Natura~~ Caro, et anima unitae sunt homo, seu humanitas, vel compositum.
Nam homo, humanitas, compositum est concretum quidditativum, et essentiale afferens in recto
omnia sua constitutiva; ideoque ut in rigore dicatur, Humanitas esse physice, et immediate assumpta
a Verbo, sive unita Verbo, non solum anima, et corpus debent trahere unionem Hypostaticam,
verum et ipsa unio animae cum corpore, quae physice, et essentialiter est constitutiva humanitatis
debet physice, et immediate unionem Hypostaticam trahere; alioquin non tamen Humanitas, quam
partes Humanitatis unitae traherent unionem Hypostaticam physice. Immo neque verum esset,
Humanitatem assumptam a Verbo, si anima unita corpori esset assumpta, ita ut
sola anima physice, et immediate traheret Unionem Hypostaticam, corpus vero tantum
mediate; atque hoc falsum est: ergo et 1um.

208 Ad 3um autem respondetur, illud axioma ita ac-
ceptum, et illectum esse a Patribus, et Theologis, ut significet, quod postquam Verbum ca-
ro factum est, et assumpsit naturam humanam, numquam potuit absolute verificari
de Verbo, quod non fuerit unitum animae, et corpori humano; nam etiam in triduo
mortis Christi Domini perseveravit unio Verbi tam cum corpore, quam cum anima,
inter se separatis. Nam quod aliquid assumptum a Verbo sit dimissum, evenire
si quidem Verbum assumpsit Humanitatem; et in triduo mortis dimisit Humanitatem,
sive non fuit unitum Humanitati, nec fuit homo absolute, et physice: anima enim, et
corpus physice separata (ut tunc vere separata fuere) nec sunt Humanitas,
nec homo: ergo Verbum dimisit Humanitatem, quam semel assumpsit, licet partes sub-
stantiales Humanitatis, nempe animam, et corpus numquam dimiserit. Ex hoc igitur ca-
pite nihil deducitur contra assumptionem formalem, et immediatam unionis physicae inter
animam, et corpus.

209 Quare dicendum est, Verbum Divinum vere, et physice assumpsisse etiam
ipsam unionem physicam animae cum corpore. Probatur 1o ex Damasceno lib. 3. de fide
cap. 6: Me totum assumpsit, ac totus toti unitus est: ergo toti Humanitati unitum
est Verbum physice, et proprie. Atqui tota Humanitas formaliter dicit unionem animae,

et corporis: ergo fr, et proprie unitu à Verbo mimi aie, et corporis. Ostr. Ubi
integ Unionis Hypq. e reddere Dey, hoc fr; d hoc fly eet in opposita,
fa: et illa fla eet. Probo mj. In fo opposita fines integ Unionis Hyptg
fr tly eet reddere Dey gnity aie, et unity corpori; d p hoc cessabet, et q
Deg n reddit hoc: q) pet in tridew mortis Cgli Chri: p tl.

Prob. 2.

Verby Divny assumpsit fr, et proprie nq humanq, sive Hum. phyce
Oppletq; d. Hum. phyce Oppleta Osthuit n fo ex aia, et corpore, d e
ex physica Vtriqq unione: p Verby fr, et proprie assumpsit physicq
unionq aie cy corpore. Pet Mar., et mir pbr: q) Ceusse abla-
ta (sive physice, sive p illecty) unione aie cy corpore, n manet,
aut n illeg Hum. physice Oppleta: nq Hum. physice Oppleta
e quedq substa physice Opposita; ablata a unione, que e fralis Oppo-
sitio, n manet substa physice Opposita: p neq Hum. physice Opple-
ta. Illud a, quo Ceusse ablato, n illeg Hum. physice Oppleta
e fatyq illeq Osthuy: p unio aie cy corpore e physice Osthva Hum.
Ostr. 2o D. Th. 3a pte q. 6. art. 5: Caro assumpta e a Verbo
Faty ordine, et bituding ad aiq, faty gon Osthuit in ee carnis hu-
ne; d in ee carnis huna fr, et proprie Osthuit p unionq physicq
cy aia huna, seu rali; qua unione Ceusse ablata, caro n het
proprie ros carnis hune: p caro assumpta e a Verbo Divno e
Faty unionq ipsiq cy aia: p unio Physica n fo trat fr, et imme
ad aiq, et corpg Xpi Chri, d e ad physicq corporis, et aie unionem.
Uto

Exqqbq

Obat deterenq ee fq illeg. Scry, q. Denuit, Verby n assumpsisse partes
Hum. unitas: qua ydq n manit, partes Hum. in Xpto Chro ee unitas; d.
excludit inj illas p aliq unionq fq Unionq Hypqq, qua et Verbo, et inj
se copulari, censuit. Sed Oe. p Verby Divny assumpsit Hum., seu
hung nq in ee talis Osthuta; d si partes assumpti n eent aliunde uni-
te nisi p ipsq Unionq Hypqq, Verby n assumpsisset hum. in ee talis
Osthuta: cy partes n alias inj se unite n fint hum.: imo et ante sequeret,

humanitatis in esse tali dicitur per unionem physicam, cum humanitas constat per unionem partium inter se: sed Verbum Divinum assumpsit partes humanitatis habentes unitatem inter se. Patet ex D. Thoma. Quod assumit, dat subsistentiam, et illius ad assumptum, sive ad unionem physicam; sed natura humana integre considerata assumpta est a Verbo Divino: ergo natura humana integre considerata subsistit, et illius ante ad unionem physicam. Sed natura humana integre considerata dicit essentialiter unionem partium inter se: ergo unio partium est unionem inter se illius ad unionem physicam: ergo partes humanitatis non uniunt inter se per solam unionem physicam.

211

Dices. Posset unio physica unionem exercens, nempe unire partes humanitatis Verbo, et simul eas inter se copulare: ergo superfluit alia unio partium humanitatis per unionem physicam. Sed imprimis consequentia nulla est, cum non adsit sufficiens ratio ad exigendam unionem animae, et corporis cum unione physica. Deinde e contra sequeretur, Christum Dominum non habere eandem speciem humanitatis cum reliquis hominibus, neque esse consubstantialem hominibus cum illis; quod erroneum est. Illatio a priori. Nam humanitas Christi Domini in esse humanitatis constitueretur per unionem physicam ad Verbum; sed nulla aliarum humanitatum constitueretur per similem unionem: illa quidem per unionem simul constituentem substantiam, aliae autem per uniones tantum constituentes naturam: illa per unionem supernaturalem, aliae per uniones naturales tantum: ergo humanitas Christi Domini specie differret a ceteris humanitatibus. Deinde 3.° sequeretur, Christum Dominum in triduo mortis fuisse vere, et absolute hominem; hoc autem est erroneum, ut D. Thomas 3. p. q. art. 4: ergo unio physica non est eadem cum unione partium humanitatis. Illatio maioris patet. In triduo mortis mansit anima, et corpus, et eorum unio cum Verbo Divino; sed hypostatica unio cum Verbo Divino uniebat inter se partes humanitatis ante hanc. ergo aeque mansere inter se unitae partes humanitatis in triduo mortis, ac antea erant; ac antea per talem unionem Christus erat vere, et absolute homo: ergo et in triduo mortis fuit vere, et absolute homo.

212

At a veris conceditur a Magistro, in dici negat. Iam, quod Christus Dominus fuit vere mortuus, ut fide constat; sed homo mortuus non est vere, et simpliciter homo, sed tantum aequivoce, et impropriae: ergo Christus Dominus in illo triduo non fuit vere, et simpliciter

Mir evens e; neq ho mortuus e ho destructus: q n e vere ho. Dede hum. in roe vive, seu viventi perijt in medio mortis Xpi: q aliqd fratz qsling hum. in roe vive, hinc perijt. Itaq n perijt aia, neq corps, neq Vnio Hypca copulans vtraq ptes cu Verbo: q perijt vnio nectens aiq cu corpore. q hc e aliqd distinq ab vnione copulante ptes Hum. cu Verbo. Deniq tria illa et erant ante mortis, et mansere in illo medio, et post resurrectioe; et in in illo medio defecit aliqd, qd antea erat, et in resurrectioe restituty e aliq roe cuq Hum. vivens facta e, scilt vnio corporis cu aia: q vnio corporis cu aia perit, man. Vnione Hypca, et de novo ponit, Vnione Hypca n mutata: q altera vnio vr ab altera distinguit.

Caput 3u

An Verbu imme sibi vniverit Sanguine.

213 Cu Verbu Diny assumpserit imme corps huny, et hoc qstet pluribs ptibs integrantibus, deijs pote queri, an ptes, et imme vnite sint Verbo Dino. q e a dubiu de illis ptibus, que informant aia, vt sunt caro, ossa, nervi. Ita supponit ad oiq cu D. Thoe. 3a p. q. 5. art. 4. Atq cu hc substalr pertineant ad qstiones corporis humi, n e mar rao de vna pte, qm de alia, ac qte dei pse, et imme assumptas sunt. At de sanguine specialis querit. Negant Durandus in 3o disst. 6. q. 1a censens, sanguine meate tm vnitu Verbo, quate erat in Hum. pxe, et sr vnita 2e causet. quais aiunt sanguine, aiy impse decotu, et q sit qumimentalis: aliy vero pse decoctu, et q sit vera hois pars: hunc dy, aiut, imme vniu Verbo, 1u vero, nat. Caict. sequit Silvester, et aliqq Sequuy funty e, qd sanguis alimentabs n informat aia rbali, et Galeni 1o lib. 4 de vse partiy, et Aris 2l de Partibs aialiy cap. 3o, D. Th. hic q. 31. art. 5. addy.

214 3a sa alte affrat.

Tract. Ds Th 3a p. q. 5. art. 2, Alberty, Lyra, Maior, Capreoly, Soly, Valentia, Pr Vazq disp. 36. cap. 4, q e cu Pr Suarez diss. 15. sect. 6. art, trare C3 im certa ea, vt qariy sine errore dici n posset hoc tempore.

solet probari pluribus SS. locis, in quibus redemptio nostra specialiter tribuitur pretioso, Sanguini Christi Domini. V.g. Act. 20: Ecclesiam, quam acquisivit sanguine suo. 1 Joan: cap. 1: Sanguis ejus emundat nos ab omni peccato. Apocalypsis 7: Dealbaverunt stolas suas in sanguine Agni. Ad Hebræos 9: Per proprium Sanguinem introivit semel in Sancta æterna redemptione inventa. At hæc, et alia non adeo esse probant immediate oriri Verbi cum sanguine, ut expendit Arr. disp. 22. Sect. 3. Ut m. ea omnia decora Sanguini Christi Domini tribuant, satis est, Dominum effundentem sanguinem esse Hypostatice unitum Verbo: quod eo ipso actio effusionis sanguinis haberet infinitum valorem, et res oblata, scilicet sanguis ejus fuit non haberet; nam eximius valor infinitus omnino pendet, et desumitur ex dignitate infinita personæ offerentis. Quare æque posset Christus Dominus una lacrymam .l. voce (lacrymas m., et clamores valuisse annumerat Paulus inter meritorum redemptionis, cum ait: Qui in diebus carnis suæ preces, supplicationesque offerens pro peccatis cum clamore valido, et lacrymis exauditus est pro sua reverentia) redimere genus humanum; quia vel lacrymæ .l. voces oriuntur Hypostatice Verbo.

15

Efficacius probatur illud Pauli verbis ad Hebræos cap. 2: Quia pueri communicaverunt carni, et sanguini, et ipse similiter participavit eisdem. Ubi similitudo Christi cum hominibus probat ex eo, quod æque participaverit, sive æque habuerit carnem, et sanguinem, ac reliqui homines; at hæc participatio fuit per Unionem Hypostaticam. Ita Cyrillus lib. 5 de Fide ad Reginas: Verbum ex Deo factum est particeps carnis, et sanguinis. Et Epist. 8. explanans illud Joannis 1: Verbum caro factum est, ait: Nihil aliud est, quam quod in carne, et sanguine nostro communicaverit. Cujus explosionem refert, et probat Concilium Calcedonense actione 1. Præterea in 6 Synodo actione 10 damnatur quidam Hæreticus, qui dicebat in Cruce carnem, et sanguinem fuisse dimissum a Verbo. Expendi a det. [?] æque loquitur de sanguine, ac de carne; atque Verbum communicavit carni per Unionem immediatam: ergo et sanguini. 3º Clemens 6. in Extrav. Unigenitus definivit, unam guttam sanguinis Christi fuisse sufficientem pretium redemptionis generis humani ad Verbum. Et confirmatur. Christus Dominus Joannis 6 loquens, ait: Caro mea vere est cibus, et sanguis meus vere est potus: qui manducat meam car=

carnem, et bibit meum sanguinem in me manet, et ego in illo: ergo ipse
Divini Verbi aequè manere dicitur in bibente sanguinem, ac in mandu-
cante carnem Christi Domini; sed in manducante carnem manet ipse Verbum
[illegible] immediatè Verbi unionem ejus carne: ergo in bibente sanguinem manet
[illegible] immediatè unionem Verbi ejus sanguine.

Prob. 2º: quia SS. Patres, et Conc.
aequè loquuntur de sanguine Christi Domini, ac de ipsius corpore, et carne
quoad unionem, assumptionem, dignitatem inde resultantem etc.: ergo non est major
ratio adstruendi unionem immediatam Verbi cum corpore, quam cum
sanguine. Cujus ratio inde desumenda est, quia Verbum assumens immediatè,
et per se naturam humanam debet assumere immediatè vel ejus partes, tum essentiales, quam
integrales pertinentes ad ipsius integritatem physicam; (alioquin assumpsisset naturam inad-
aequatam, imperfectam, aut mutilam) atque sanguis est pars integralis humanae
naturae pertinens ad ejus naturalem integritatem, et sine qua natura non potest esse, et operari non potest, ut [illegible]
apud Philosophos, Medicosque: ergo Verbum assumere debuit immediatè sanguinem. Minor probatur
ex Aristotele 2º de Partibus animalium cap. 2, et 3; Galeno 1º de Elementis,
S. Thoma 3 parte q. 54 art. 2º ad 3um. Cui [illegible] Quodlibeto 5 art. 5 ad-
dit sanguinem ad veritatem naturae pertinere. Et ipse firmatur. Nam generatio
vitalis est origo viventis à vivente, à principio conjuncto, [illegible], ita
ut substantia, et pars aliqua viventis generantis maneat in genito;
sed Christus Dominus carnem assumpsit ex purissimo sanguine B. Mariae Virginis:
ergo sanguis erat principium [illegible], seu pars intra, et [illegible] B.
Virginis inter humanam naturam. Alioquin si sanguis non esset vera pars humanae
naturae, Christus Dominus non esset genitus à B. Virgine à principio conjuncto, et consequenter
non esset verè, et propriè ejus filius; quod absurdum est: ergo sanguis pertinet ad integritatem
adaequatam, et integram humanae naturae [illegible]: ergo immediatè assumptus est à Verbo Divino
integram naturam humanam per se ipsum assumente.

Ex quo fit 1º contra Calv., quod verum
sanguinem Christi Domini, quandiu erat sanguis, et sub forma sanguinis, fuisse
immediatè unitum Verbo Divino. Item quia Conc., et PP. aequè de ipso sanguine
Christi loquuntur. Item quia nulla est ratio [illegible] unionem [illegible] quam unionem

dy, q. cy ois sanguis in corpore hino fit ḋtinuus, et aeque ad integr. nec hinc dicitur ptineat, n. pote cy probabil. asseri, inq. eis pte assumpta ee, alia vero non. Dixi verum sanguinem: q. mea ctrys, quae ex cibo, et potu perae efficit, solet habere aliqua accidentia accidentibus sanguinis similia, n. e tn sanguis substalis, d. alij humor ptinens ad sanguinem; et ht eiusmi humor n. fit vnitg hypostice Verbo, ppi inde fit, aliquis verum sanguinem sub fra substali sanguinis caruisse vnione hypostica Verbi. Dixi e quamdiu erat sanguis: q. si aliqua sanguinis pte (vt in quolibet corpore hino accid) in Xpto Dno n. calore natiuo, aut alr, resoluta fuit in aere, l. in alia mag; statim ac fra sanguinis amisere, e vnione ad Verbum n. retinuere, cy iam n. ptinerent ad integritatem corporis humani.

218 Fuit vero, e sanguine, q. in triduo mortis Xpti Dni effuso, et in Resurrectione fuit reassumpto, mansisse semper vnitum hypostice Dno Verbo. Ca hoc fuit olim inter Dominicanos, et Franciscanos ingens ḋtroversia, his negantibus, illis asserentibus. Illas a ptibus dy, q. in Directorio Inquisitorum parte 2. q. 10 refert, Clementem 6 damnasse sententiam eiusdem, q. dixerat, sanguinem Xpti in triduo mortis n. mansisse vnitum Verbo, et ipsum iussum fuisse retractare ea sententia Barcinone: q. decretum Clementis dicitur ab ipso Pio V, et refert Sylvester in Summa Aurea q. 31. dy, q. ille sanguis ptinebat ad veritatem hinc nae, et pillo triduo tempore ḋservavit fram sanguinis, atq ideo postea assumptus fuit ad ḋiunctionem cy corpore Xpti.

219 Sed d. dices 1. Verbum Dnum assumpsisse vnam nam, vnius speciei; d. hoc falsum eet, si immediate assumpsisset sanguinem: sanguis enim. vt pote n. informatus aia viventis, d. sua propria fra substali e nra alterius speciei a ḋposito ex aia, et corpore: e Verbum n. assumpsit immediate sanguinem. Resp. imprimis, hoc argumentum nihil probare ḋtra eos, q. aiunt, sanguinem aiari fra viventis. Deinde, data maiori, nego mi. dy. Natura na humana e vna, et vnius speciei, n. q. sit vna simplex, d. ḋposita ex pluribus partibus, quarum aliae ptinent ad vitae essentiam, aliae ad integratem, et ad veritatem ipsius.

nq. Sict & in alijs hoib. bt sanguis n̄ uivat aīa v̄ali, d' informet sua ppria fr̄a substali, vt com docent Phi, adhuc ē vna n̄ra hūna, et vnig speciei ɔstans aīa, corpore, et sanguine, q' volt sanguis ē p. ɔpositi hūni; ita hūna n̄a Xpi Dni à Verbo immē assumpta ē vna; et eiq de speciei, lt ɔplectat aīq, corpq, et sanguinē sua ppria fr̄a ɔpoitq; q' oēs ist̄e partes ordinant ad ɔstos vnig integre, at pfē nq.

220 Dices 2°. Corpq, et sanguis s' duo entia ɔpleta, et adequata, quorq q̄lt ɔstuit sua nq adequatq: & si Verbq immē assumpsit n̄ m̄o corpq; d' ē sanguinē, assumpsit duas n̄as adequatas. Pbr ant. Quia sanguis, vt pote fluidq n̄ ɔtinuat cū parti solidis corporq; ɔti à abē vnio, neqt dici ēē duo entia impleta ɔcurrentia ad ɔplendq vnq nq, d' pōiq duo entia ɔpleta: &. Pr. Quia reliq humores n̄ s' immē assumpti à Verbo: & nec sanguis; cū de hoc n̄ sit mar ratio, qm de alijs. Rēo negando ant. ad pbos, data mai, nō mj. Nq lt corpq mathematicē vnq n̄ resultet ex partis n̄ ɔtinuis; at pōrē ex illis ɔsurgere corpq phycē vnq, dūmō illę partes insile ordinent ad ɔstos integritatq, et opeōes alicuiq nq ɔpletq. Sic corpq suas ptes solidas n̄ ɔtinuat cū sanguine in venis fluente, ac veluti in vase quodq ɔtento, totūq corpq pmeante; ita tn̄ in illo sanguis ɔtinet, vt sit v̄ale q̄dq vnitq pertinenti ad integritatq, ɔservationq, et opōes vnig ejusd. hūnq nq. Quare nec ptes solidę sine sanguine, neq sanguis sine ijs ē abte, et phycē ens ɔpletq, et integrq, d' inɔpletq. Ad ɔtroq nō ant. Nq pbb eqdq rōq reliq humores, ex qbq ɔstat corpq integrq, et ejus v̄ale, assumpti fuēre immē à Verbo Dīno.

221 Dices 3°. Adhuc in terris s' aliquę ptę sanguinis à Xpo Dno effusi; at illę n̄ s' vnitę Verbo Dīno hypce. & nullq sanguis immē vnitq fuit Verbo Dīno. Rēo, mq ēē valde probabilq vt docet D'. Sr tom. 1°. disp. 37. sect. 3. Vasq, et Valentia prot D. Bonav'. Havet Pig 2°, q declaravit, n̄ negrare

veram fidei, ut contendebant non nulli, Christi Domini aliquam partem sui sanguinis in terris reliquisse in venerationem, et memoriam suae passionis. Quomodo cunque S. Th. alijque voluerint; nullum in terra esse verum Christi sanguinem, nisi consecratum in Eucharistia. Ipso enim, eiusmodi sanguinis, postquam amisit formam sanguinis (ut aliqua actio conservet, ut notas ruber) non manere unitum hypostatice Verbo: eoque nec sit pars Corporis Christi, nec ad eius naturalem integritatem pertineat, nec iterum corpori Christi Domini uniendum sit. Adhuc eiusmodi veri quondam sanguinis guttae, etsi iam in aliquam substantiam commutatae, dignae sunt adorari latria per unionem praecedentem, et veluti contactum ad Verbum Divinum. Mitto alia minutiora. Vide P. Tannerum disp. V. q. 7. dub. 3., Hugo disp. 12. sect. 6.

Caput IV

De ordine assumptionis Humanitatis, et eius partium.

222 Plurima hic dicunt, forte moralia. Certum vero est, nullum ordinem temporis fuisse inter productionem corporis, animae rationalis, eiusque cum corpore unionem, et assumptionem ad Verbum. Nam de fide est in eodem instanti reali fratrem fuisse corpus Christi Domini, creatam fuisse eius animam, et unitam corpori, et in eodem ipso instanti factum esse corpus etiam cum Verbo Divino unionem: nec praeextitisse ullum productum ante ordinem temporis ad unionem: neque in ullo instanti reali extitisse neque, hunc antequam Verbo uniret: neque animam rationalem (ut somniant quidam) fuisse in principio mundi cum alijs creatam, et postea unitam. Haec veritas saepe definita est, et a Patribus tradita. Expresse S. Leo Ep. 11, et Sophronius ep. approbata in 6. Syn. act. 11: Simul caro, simul Dei Verbi caro: simul caro animata rationali, simul Dei caro animata. Vide P. Suarez disp. 16.

223 Et licet

materia 1º fuerit se sumpta extiterit in rerum natura ante assumptionem, tamen corpus humanum Christi Domini, seu caro illo eius accidentibus, et organizationi disposita ad recipiendum animam rationalem non extitit ante unionem; sed in eodem instanti reali disposita, et organizata fuit, et unita animae, et simul unita 21

Verbo. Et tradunt PP.es, et expressius Basilius Hom. de Christi genere. Dam. Lib. 3. de Fide. cap. 2. Licet ista hum. nas subsistit ante-rius ad Verbum, ut volebat impius Nestorius; postea hic homo Christus nuncupatus fuit purus homo, qui ex quo fuit homo, post tempore fuit unitus Verbo, et vere Deus. Aliter si illa Hum. nas non fuisset unita Verbo à primo instanti suae conceptionis, Beata Virgo non concepisset Deum, sed purum hominem: necesse m. foret, illam Hum. nem, pro instanti, quo nondum unione hypostatica affecta erat, propria subsistentia subsistere, et esse ipsum hominem; hoc autem haereticum est: ergo.

222 Diff. est, an sit esse potestas,

sic ordo naturae, dignitatis, vel interioris: sed quis, et quo pacto intercesserit inter assumptionem Hum. nis, et partium illius, sive partium ipsarum inter se? Valde confuse hic loquuntur DD.es Breviter, et clare

Dico 1.o inter assumptionem totius Hum. nis, et assumptionem partium non intercedit ullus ordo naturae. Probatur. Ordo naturae tunc datur, inter causam et illi omnes, quae se habent ex parte causae, et effectum; atqui assumptio totius non est causa verè, et physicè assumptionis partium, neque è contra: ergo nullus ordo naturae intervenit inter assumptionem totius Hum. nis, et assumptionem partium. Maior est physice constat. Minor probatur. Quia vel de formaliter est assumptio totius Hum. nis, ac assumptio omnium partium Hum. nis: et illa neque est causa, neque effectus illius. Si verò de partibus divisim acceptis loquamur, assumptio totius Hum. nis est totum includens assumptionem cuiuslibet partis; et totum non est causa physica partium illud componentium: quippe partes sunt causae intra totum, quae quidem non aliter causant, nisi componendo, ac proinde non possunt esse priores natura, quam totum: ergo inter assumptionem totius Hum. nis, et assumptionem cuiuslibet partis divisim non datur ordo naturae. Tantum is ordo datur, quo bene valet locutio ab assumptione Hum. nis ad assumptionem omnium partium, et è contra: deinde ab assumptione Hum. nis ad assumptionem cuiuslibet partis, non verò è contra. Neque bene valet: Verbum assumpsit Hum. nem: ergo assumpsit aurem; non verò è contra. At haec est logica prior. illatio, non verò est prioritas naturae, quae proprie loquendo physicam causalitatem esse debet.

225 Dico 2.o Neque datur ordo interioris inter assumptionem Hum. nis totius, et

assumptione partium: ac proinde assumptio Humanitatis non est prior in intentione, quam assumptio illius partium, neque est contra. Probatur. Assumere Humanitatem totam, et assumere partes constitutivas Humanitatis est formaliter idem, non modo ex parte; ergo eiusdem ad se ipsum nequit dari prioritas, aut posterioritas in intentione: ergo assumptio Humanitatis totius non est in intentione prior, nec posterior assumptione partium illius. Confirmatur. aliud, quaeso, intendit Verbum, et Spiritus, qui intendit assumere Humanitatem veram, nisi assumere veram animam rationalem, verum corpus humanum, et utriusque unionem. Ergo implicat prius intendere assumere Humanitatem, quam partes illius constitutivas, aut e contra.

Dixi partes constitutivas: quia si sermo sit de partibus non physice constituentibus, sed solum integrantibus Humanitatem, et sine quibus posset salvari constitutive dari Humanitas; potest dici, assumptionem Humanitatis fuisse priorem in intentione assumptione illarum. Ratio est; quia finis a Deo intentus fuit fieri hominem, seu assumere Humanitatem: ad quem finem constitutive sufficiens erat assumere corpus, animam, et unionem, ex quibus constat constitutive Humanitas, et quam assumptionem natura sequeretur, Deum fieri hominem; at quia decebat, esse hominem perfectum, completum, integrum, et ad naturale complementum, et integritatem Humanitatis praeterea partes integrantes, veluti sanguinem, humores, etc.; ideo assumpsit etiam praedictas:

226 Dico 3°. Ipsa Humanitas, seu corpus, et anima in se unita prius natura fuit ad unionem Hypostaticam, sive assumptionem. Probatur. Ipsa Humanitas est subiectum physicum assumptionis: sive hoc nomine intelligatur actio productiva unionis, sive est ipsa unio Hypostatica; atque subiectum physicum est prius natura forma in se recepta: ergo ipsa Humanitas est prior natura assumptione. Denique dico 4°. Ordine dignitatis prior est assumptio totius Humanitatis, quam assumptio cuiuslibet partis: et prior est assumptio animae rationalis, quam corporis. Patet; quia anima dignitate prior est, quam corpus; et integra Humanitas dignior qualibet parte seorsum sumpta: ergo.

Disputatio 8a

An Verbum Divinum assumpserit hominem.

Caput 14

Utrum Christus quatenus homo sit aliquid? Dicitur negativè praeterquam Verbum quod ad personam

227 Hac difficultas, ut ad nostram loquutionem pertineat, gravis est. Dicimus, Verbum Divinum assumpsisse Humanitatem: et quia homo tantum hominem saepe humanum significat, seu naturam humanam, videtur inferri aequaliter verum esse, quod Verbum Divinum assumpserit hominem: quam loquutionem plures ex S. S. Patribus, plurimaque usurpant Concilia. D. Thomas 3. p. q. 4. art. 3 illam videtur rejicere, et ut ibi notat P. Suarez, omnes Scholastici, non sequuntur. Verum, ut hoc obiter dicamus, eam loquutionem admittit Magister in 3. dist. 2. et 6, et ibi S. Thomas q. 1 art. 3. ad 4, ubi ait, proprie, et simpliciter hominem esse unitum Deo. Et in 3. ad Annibaldum dist. 2. q. 2. Deinde Richardus, Carthusianus, Guillelmus, de Rubione referentes Maurus, et Aureolus, Hugo Victorinus, Henricus, Alex., Catharinus, cum illis P. Wadingus disp. 13 dub. 3, quos postremo sequitur P. Ortega tomo 8. disp. 3. q. 1. Quare non recte dicitur, omnes Scholasticos eam loquutionem rejicere.

228. Ratio autem illam rejiciendi haec traditur. Quia nomen homo significat aliquid, sive naturam subsistentem; atque Verbum Divinum non assumpsit aliquid humanum, nec naturam humanam subsistentem: ergo Verbum Divinum non assumpsit hominem. Idque probatur a D. Thoma testimonio quodam Felicis Papae, quod (ut non reperiat in Synodo Ephesina, inde allegat) recitatum est in Concilio Chalced. act. 1. cap. 8: Ipse (loquitur de Jesu Christo) est atque Dei Filius, et non homo a Deo susceptus, ut esset alter praeter ipsum. Omittunt adversarii haec ultima verba, quae tamen declarant mentem Felicis, quod non neget hominem assumptum, seu susceptum, a Verbo, sed negat ita susceptum, ut esset alter praeter ipsum Verbum. Quod patet ex iis, quae subiungit: Neque enim hominem assumpsit Dei Filius, ut esset alter praeter ipsum: assumpsit enim hominem, ut esset idem cum ipso Deo. Allegatur et locus Cyrilli in Defensione anathematismi 8.: Non hominem assumptum dicimus a Deo Verbo, sed legamus sequentia: Et copulatum illi secundum habitudinem quandam, quae extrinsecus illegatur ergo assumptus non dicatur a Deo

q dicat, hoem assumptum a Verbo moraliter, et extrinsecè, et ita susceptum adorandum esse cum Deo, ut alterum cum altero. Quare hi, et similes testimoniis nihil probari, docet Vasquez disp. 35 cap. 2.

227 3º affert locum Joannis Maxentii in Dial. 2º contra Nestor., ubi ait: Ego a Deo susceptum hominem dicere non audeo, sed Deum sine diminutione divinitatis factum hominem fateor: ne si susceptum a Deo hominem dixero, duas videar in Christo Dei predicare personas. Sed sane, ut bene notat D. Ortega certamine q. disp. 5., iste Maxentius fuit unus ex quibusdam Monachis Concilii Francofordiensis. Atque in eo Concilio Epistola ad Episcopos Hispaniae, approbata ab Alex. Summo Pontifice dicit: Perfectum Deus hominem assumpsit. Deinde ipse Pontifex concepit: Hominem, quem assumpsit. Praeterea 1. Maxentius illum Dialogum prius conscripserat, quam scripserit posterius, sicut, sequitur, quod illum metum deposuerit ex 300 Patrum auctoritate et suffragio. Si 2. quod adhuc timet, certum ipse in sequentibus se explicat: Quia susceptor Dei, atque Fidelium Deus dicitur: melius fortasse susceptus a Deo unus trinus, quam susceptum a Deo hominem dicere. Ergo sic Deus a Davide dicitur: Susceptor meus, et susceptor Fidelium, nempe per gratiam, amicitiam et affectum, susceptione morali absque physica unione; ita Maxentius timebat dicere, Verbum suscepisse hominem, ne in illo sit tantum morali acciperet a Nestorianis, indeque inferrent, esse in Christo duas personas, sicut in Deo, et Davide.

230 Certum mihi est incredibile vel, hanc opinionem, ut iacet, et absque aliis adiunctis signis mutantibus, Verbum suscepit, seu assumpsit hominem, esse propositiones impossibiles in rigore sermonis, aut falsas, aut quae benigna expositione, seu interpretatione indigeat. Itaque est 1., quod D. Aug. plus quam in 30 locis illas absque abusu usurpat; immo quoties de Incarnatione loquitur, et contra Nestorianos disputat, passim dicit, Verbum suscepisse hominem, assumpsisse hominem, induisse hominem, gerere hominem. Ergo Epist. 66: Homo assumptus est a Deo. In Psalmum 29: Homo ille susceptus a Sapientia Dei. De Praedestinatione Sanctorum cap. 15: Hic homo ipse susceptus hominem. Lib. 1. contra Maximinum cap. 11: Homo

Ncrj verj hoē susceptiẽ, credimg, ultto alia. Ita incredibile e, auctores adtē obiurgasse, e 9ᵃ Nestorianos, ppos impprios suspecta, .l. aequivoq, in qua rigoroso loq, et ut verba sonant in suo sῖ, poeīt, latere error Nestrianq: ō incredibile e, illg ppos, ut iacet, ēē impprios, .l. in sῖ rigoroso falsg.

237 ☉ Boetiq, Nestorio antiqor, lib. de duab. naturis: Hoē à Deo fuit assumptg. Et iterum: Hoē salvavit, quē assumpsit. Ambrosiq citt. ab Aug. in Concilio: Deu ad liberandū susceptum hoē. St. Leo Ep. ad Julianū: Dei Verbū suscepit hoē. Nazianzeng, Ep. 1ᵃ: Hoē assumptū ē maa salute: quē verba referunt in Concilio Chalcedonensi. Cyrillq, lib. 10 Thesauri cap. 4ᵒ: Deq hoē assumpto frater factg ē noster. Proclo, Maxi, Athanasii, Damasceni 3ᵒ de fide cap. 20, Hilarij, Hieronymi, Fulgentiq, Chrisologi, Epiphanij, Gelasij, Bernardi, Ruperti, et Anselmi, q obiterq lib. de incarnatione cap. 3ᵒ acute impugnat eā ppos. Ergo plures ex his PP. 9ᵃ Nestorij errore pugnabant p veritate duplicis in Xpto nǣ, et unig psnē; nec in illā Hereticq eā ppos illis obiecit, nec eā arripuit tmqm sibi faventē, neq illā Ptq ē ad tegendū suū errorē. Itaq ōō incredibile ē, tot PP. ex pfesso de hac maa loquentes, et opposū errorē impugnantes usurpasse mās ppos abte falsg, .l. impprias; q .l. heretici suo arbi illg p se assumerent, .l. PP. illg obijcierent, et q alij catholici DDᵉˢ eiqm ppos notarent: ō ōō incredibile ē, eā ppos in rigore sermonis, ut iacet, ēē falsg, .l. impprias.

222 3ᵒ, et urgentiq. Concilij Toletanq 1ᵘ in confessione fidei: Credimg, filiū Dei ex aeterno Virginis assumpsisse hoē. Toletanq 6ᵘ cap. 1ᵒ, Undecimq in confessione Fei, Tramo-tridentinē, Romanq sub Noelio, Lateran. sub Martino 1ᵒ referunt hec verba Athanasij 9ᵃ Apollinarē: Perfectū hoē assumpsit. Concilq Alexandrinq Ep. ad Nestriq, quē ē 10 inter Ep. Cyrilli, et ē Ep. 11ᵃ, quas approbavit Coelestinq Pontifex respondens

S.to Cyrillo, et in Concilijs, Chalc., et Ephes.ni, illa epistola approbata è, cum eius anathematismis. Hinc fit validus argumentus. In his Concilijs de praesenti mea contra errorem oppositum agebatur, et fidei veritas proponebatur, quia hunc errorem damnaret, hunc catholici intra suam sententiam aperirent. Atque incredibile è, neque ullo pacto admittendum, quod in ipsa fidei professione à Concilijs tradita contra aliquem errorem, proponat veritas per propositiones aequivocas, impropias, alté, et ut iacent, falsas, et quae egeant benigna interpretatione, ut non sint erroris eius: sed contra propositio, Verbum assumpsit hominem non è impropia, neque aequivoca, neque alte falsa, quae in omni rigore sermonis, ut iacet, vera è, nullius erroris umbrae exposita.

223 Idem, quod Aug. in expositione Symboli relatus à Mag. in 3. dist. 5, inquit: Siqui dixerint, atque crediderint, hominem Scti. Apostoli à Filio Dei assumptum non fuisse, anathema sit. Et quamvis hodie non reperiatur liber Aug. sub eo titulo, reperiunt in Sermonibus. Ut serm. 18 de tempore: Ut ostenderet eum de Spiritu S.to, et Maria Virgine natum; ipsum Hypostasim assumptam, quae nascitur, Deus hominem suscepisse. Nam Catholici hominem nascitur. Et lib. de Fide, et symbolo cap. 4: Siqui tenuerint charitatem, ut fidem hominem credat, eum suscepit, satis contra illos munitus è, idem, contra hereticos. Atque si illa propositio in sensu vero, et proprio significaret, assumptum esse, ideo non esset alte fidei catholica, neque eiusmodi veritate fidelis satis esset munitus contra Nestorianos, ut è evenis: sed ea propositio, Verbum suscepit hominem, ut iacet, vere, et proprie non significat assumptionem, quod tamen assumptionem neque humanum.

Caput 2

Probatur, et vindicatur ea propositio.

224 Ratio directa tradita è. Si vox homo è sola, et ipse eius ditio significat nomen, et non persona: sed assumptio hominis idem omnino è, ac assumptio humanitatis sive humani nominis recte; et cum dicitur, quod Deus assumpsit humanum, sive humanum nomen: sed recte, et proprie dicitur, quod Deus assumpsit hominem. Ita probant auctores. Et quod P. Vasquez disp. 63. cap. 4 probat, nomen Deus

et nomen Hō signare, et suppi n̄ p̄ hente Deitate, .l. hum.ᵈ, ꝗ
p̄ ipsa nā Deitatis, .l. Hum., ꝉt cy ꝯmone suppoi. Sic hec ꝓpo,
tres p̄ſᵉ, ſᵗ vnq Deq, n̄ aeqvet huic: sunt vnq hens Deitatē, que
falsa ē; ꝗ huic: sunt vna Deitas subsistens in trib̄ p̄ſis. Et si
tres p̄ſᵉ Dīvq asumerent eādē hum., eēnt vnq hō, n̄ verò vnq
hens, vt infra explicabimq.

Pbr 2ᵃ ans. impris secunda Hypoſi 27;
Coīr ab oīb̄ Doctrīq ē, nomen hoīs signare nq, ꝗ̄ī ā p̄ſq. hoq
affirat Sᵗq Damascenq 3.º de Fide cap. ᵈ, cē nomina hō, et Deq,
que signant coq specq, seu nq, n̄ verò Hypostasim. Iustinianq in
Edicto Fīdeᵉ, et Concilīq Florentinq Sess. 18 docet, substᵃ sive
nq differre ā subsistᵃ, .l. p̄ſa, sicut coē à ꝓprio: p̄ vox hō, que p̄
ciei coīs nomen ē, se sola n̄ signat p̄ſq. Idq clariq Sᵗq Anselmq
lib. de Incarnatōe cap. 5, vbi cy sibi obiecisset mētq adversariorq ex
illa ꝓpōe, Verbū asumpsit hoq, qm̄ fieriq ipse reperierat, respet:
"Qd̄ p̄ Verbū caro factū ē, nq asumpsit, que sola nomine hoīs "
"signat, n̄ aliq asumpsit p̄ſq, quoniq eādē hēt cy asumpto hōe, "
"ꝓprietatq collectionē. N. m. idē ē hō, et asumptiq ā Verbo hō, idē, ꝗ: "
"quoniq in nomine hoīs sit dictū ē, sola intelligr nā: in asumpto verò "
"hōe, .l. in hōe Jesu intelligr cy nā, idē, cy hōe, collectiō ꝓprietatq, que ē eadē "
"asumpto hoī, et Verbo. "

235 Pbr 3ᵃ. Persa ꝗ coq Thearq ex Boētio definita
defiōq ē rōalis nāe individua substᵃ: p̄ qq rōalis nq individua substᵃ
n̄ ē, eo ipso formaliṫ n̄ ē p̄ſa: p̄ vox, que se sola n̄ signat rōalis nq
individuq substᵃ, n̄ signat se sola p̄ſq, vt taleq. Atq vox generica, .l.
specifica, et coīs (quali ē vox hō) n̄ signat se sola individuq substᵃ
rōalis nq: p̄ vox coīs, et specifica, vt vox hō, se sola, et vi suā n̄ signat
ꝓpriè p̄ſq, ꝗ tm̄ signat ꝓpriè nq. Pbr 3.º De ꝓpōe essali p̄ſq ē
eē incōiq oīō p̄ se; ꝗ prātq substᵃe coē sive generiq, sive specificq,
n̄ ē oīō p̄ se, ꝗ in alio, vt in individuo: p̄ prātq substᵃe coē n̄ ē p̄ſa:
p̄ vox, que ex se tm̄ signat prātq coē substᵃe, ex se n̄ signat personq,

d ity ng. Pet nar, et mir pbt ex Nizeta lib. V Thesauri cap. 25: Quæ individua Perizatetici vocare solent, ea DD Scholasticis placuit appellare hypostases: hypostases vero dicu, q, in his genere, et species, quæ circumscripta n sunt, quasi pedes figunt. Igr si vox hō idy se, et vi sua n signat psz, d ng, æqua ver. et proprietate dicit, Dey assumpsisse hoz, qua dicit assumpsisse hum., sive ng hung. Deniq Psr ex Joanne Max., quæ adversarij allegant: Discernit psa a na, q psa ung rg individug ng signat; na vero cog cognit declarare. Atq vox hō n ng rg individug signat ng hung, d cog: q n psz, d ng vi sua declarat.

236 D dices V. Vox hō signat concrete psz; d negt dici, Verby assumpsisse psz hung: q neg hoz. Pbr mar. q hō idq e, ac hens hum; d hens hum, e psa: q. Idq Pbat D. Psr ex Damasceno. Resō nando mg. Asipsoz nō mg, si de voce hō pse, et ex vi sua, signois absq alijs adiunctis loquamur: ng ea vox se sola signat ng cog, sive hum.; q adeo expre tradit Damasc. 3 de Fide cap. V, dz ut mirg sit, ab adversarijs allegari. Audi Damasc.: Illud animadvert. e, q hum., et Divine vox essai, seu nas indicat; at Dei, et hois vocabuly num de na vsurpat, (sclt pprie, et auyorese) num de persony, nimirg eo, q specialiq e generationis nomen suscipiente.

237 Reo V dist. mg pbai: vox hō e idq, ac hens hum. loqe, sive ut hens loqy nulla roe differens a sra, cdo mg: hens hum. physie, i. ut hens phy= cy cy diffra a sra, sclt hum, ou mg. Slr coques mg: hens hum. in sui puxe loqo, e psa, ud: hens hum. in sui physico, et cy aliquo discrimine ab hum roe individuoi, e psa, cdo mg, et nō cog. Sic al e hens alitate q mg cocreti puxe loqi, at n al n e psa, nec signat psz. Ng psa det ee individua subsha; vnde qq n signat subshg individug, n signat pse, et vi sua psz.

Dices VI. Si hō ex se psz signaret hum. sive ng, hæc ppsio: Deg factg e hō, æqvaleret huic: Deg factg e hum.; d hoc im-

plicat, cum 1.a propositio sit de fide; 2.a vero hæretica Eutychiana: quia homo non significat naturam, sed personam. Deo nando naturam. Quia illi termini factus est extrahunt, et detrahunt significationi vocis homo ad personalitatem. Ratio est. Quia, ut unum fiat aliud, requirit utriusque identitas in aliquo: quia ut ly factus est sit verum, requirit Dei, et hominis identitas in aliquo; sed inter Deum, et hominem in Christo est tantum identitas in persona, seu personalitate, quæ una, et eadem est in utraque natura Dei, et hominis: quia illud verbum factus est trahit vocem homo ad significandam personalitatem, quam in se habet, et vi sua non detrahit. Ulterius quia in ly homo personalitas trans humanitas, ac cum nunc, quo Anselmus cap. 8.o de Incarnatione notavit, quod in hac propositione Deus est homo, subaudit ex parte subiecti Verbum, ex parte vero prædicati filius Virginis, ita ut integra propositio sit hæc: Deus Verbum est homo filius Virginis.

239

Replicas.

Similiter in hac propositione, Deus assumpsit hominem, illud verbum assumpsit detrahit vocem homo ad significandam personam. Nego consequentiam. Nam assumptio tantum petit, et significat unionem veram, et realem; unio autem petit realem distinctionem extremorum, quæ uniuntur: unde repugnat, quod ly assumpsit trahat vocem homo ad significandam personam, in qua est identitas; sed natio retinet propriam significationem naturæ sive humanitatis, quæ a Verbo assumente realiter distinguitur, et est vera, ac propria terminus assumptionis a Verbo ad unitatem personæ. Quare in propositionibus communiter receptis attendendum est ad adiuncta, quæ solent variare, limitare, aut detrahere significationem terminorum; ex quibus non valet consequentia ad inferendum, vel eiusmodi significationes in aliis terminis per se proprie, et rigorose acceptis, aut in qualibet propositione. Igitur si ad assumptionem veram, et realem sufficit natura humana, sive humanitas, quæ proprie significat vox homo, quare ly assumpsit extrahet vocem homo a propria significatione naturæ? quare significabit assumptionem personæ humanæ? Sed ergo hæc veritas explananda est.

Disputatio 9.

Cur Verbum non assumpserit personam humanam?

Caput 1.um

Definitio personæ a natura præsupponitur.

220 Ex fide est, Verbum Divinum assumpsisse non humanam, ac proinde in Christo esse duas naturas Divinam, et humanam: de fide est, Verbum non assumpsisse humanam personam, ac proinde in Christo unam esse personam, nempe Divinam. Controversia est, quo modo Verbum non humanam assumens non assumpserit personam. Fuit olim cum Nestorio, et Eutyche, lis magna, quae ex eo duplici opposito errores inferebant oppositos. Arguebat Nestorius: duplex est in Christo natura completa ideo est, ac persona: ergo in Christo duplex est persona. Econtra arguebat Eutyches: una est in Christo persona; ergo natura completa, et persona idem est, ac persona: ergo una est in Christo natura completa, et persona; ergo verum dicere. Illarum utraque sylle catholica est, et contra recta. Quare ... reducebat ad unum, nempe ad assignandum, quo natura completa distinguatur a supposito, sive persona. Proinde haec ... indicat errores, qui idem dicant, et hypostasim, suppositum, et personam, ut ait Damasc. 3° de Fide cap. 3.

221 Suppono a ... nomine ... in ... et ... sive personam nullam apud ... extare ... : apud illos ... completa, seu natura singularis, aut individua, quae idem est, ac ... substantiae, sive completum naturale: ... substantia, ... hypostasis: ... in individuo substantiali completo quasi adhuc ... genera, et specifica ut ... 235 dicebat ... : ... individuum substantiale ... et substat accidentibus, et quantitatibus. Ita ... de duabus naturis: ... hypostasim ... individuas substantias ... quo... ... accidentia subsistunt, et quoniam quasi accidentibus ... Nempe hypostasim, seu suppositum ... exsistit in se, et in quo reliqua ... , ... inexsistunt; atque individuum substantiale completum exsistit in se, ... exsistit in alio ... : ... et species ... in ipso ... , ... neque ... , aut ... , ... ; accidentia ... in individuo substantiali ... hypostasis, seu suppositum dicitur de individuo substantiali completo.

222

patet hypposy, i. hypostasi, solùm apprehendere omnia individua substantialia completa, quae rationalia, aut insensibilia, sicut est substantia vox est communi omnium. Nomen hypostasis apud Graecos, et persona apud Latinos, ad solum rationalis supposita significandum restricta est, et nomen hoc melius appellatum est, ut ait supra Boëtius. Quare suppositum in communi est omne substantiale individuum completum. V.g. equus, lapis, homo. At persona, sive hypostasis est rationalis individua substantia. V.g. Angelus, homo. Communiter accipitur substantia pro supposito, i. persona, i. subsistente concretivè; et pro ratione subsistendi, i. suppositalitate, i. personalitate abstractivè. Et quia substantia convenit omni individuo completo, convenit suppositalitas frequentius appellatur omni sensitivo, personalitas verò omni rationali completo.

243 Ut ergo in communi loquamur, supponendum, quod substantia potest tractari, i. metaphysicè, i. physicè. Metaphysicè quidem ex conceptu illius, et ratione formalis, sive quidditate necessitatis: scilicet quod sit essentialis, quae conceptus formalis constituit omnes abstrahendo a physica entitate, i. positione positiva, i. negativa eius rationis, quae ornat substantiam. Physicè verò examinando, quod in re sit substantia, an entitas aliqua positiva, an negatio aliqua, an distincta a natura, an indistincta. quae duae quaestiones diversae sunt. Sicut possumus disputare, quod sit ex suo conceptu, non subsistere, abstrahendo ab alia quaestione, scilicet unde, et per quod fiat, quod non subsistat. Sic est examinatur, quod sit sic, et quidditative creatio, et non creari fit suis conceptus formalis. postea a physica quaeritur, an creatio sit actio, an entitas modalis, i. absoluta, an distincta a Deo creante, et homine creato? etc. Nobis verò in praesenti supponendum est conceptus formalis, ac metaphysicus substantiae, quae hic usurpatur pro ratione formali, quod omnia non completa existunt per se, et in se, et ita sistunt intra suas lineas, ut non existat in alio, sive, ut non transeat extra se ad munus physicus, et concursus cum alia substantia. Illa ratio formalis, per quam natura completa quasi sui iuris est, et per se existit, nec alteri substantiae ut pars physica accedit ad componendum cum illa aliquod totum, illa dicitur substantia, i. suppositalitas: et si natura cognitio sit rationalis, illa ratio formalis dicitur hypostasis, i. personalitas.

244 Unde statim fit, nullius entitatis physicae incompletae

posse esse suppositum, s. persona quocumque tandem modo existat, sive supernaturaliter sive naturaliter: ac proinde neque anima rationalis separata, neque forma aliqua materialis supernaturaliter existens, extra materiam subsistit, neque est suppositum, quoniam existat actualiter absque unione ad aliquid subiectum. Ratio est: quia subsistens, suppositum, et persona sunt nomina significantia naturam completam, et integram physice, sive totam; atque nulla entitas physice incompleta est natura completa, integra, et tota: omnis enim entitas incompleta est physice pars saltem apptitudine, et in actu primo propter relationem ad componendum cum alia parte unum compositum substantiale per se: ergo nulla entitas physice incompleta est subsistens, suppositum, s. persona, quocumque modo existat.

295 Sed magis adhuc tractandum hic est de quaestione physica, nempe, quid sit physice substantia? seu quid physice addat subsistentia, s. personalitas supra naturam completam? Communiter male audit Durandus, quod sola ratione distingui subsistentiam a natura asseruerit in 1° dist. 27. q. 1. idem tenuit Olenriquez contra ... ad Angelos, et substantias immateriales idem docuit Albertus, ideoque negarunt, posse a Verbo assumi naturam Angelicam. Nec desunt, qui Durandum sequantur, aut ... explicent. Adhuc ... veritatem fidei, optime posse defendi cum sola distinctione rationis inter naturam, et suppositum indicarunt. Ita Bañez 1. p. q. 29. art. 3. disp. 1. referens Victoriam, et Sotum, Medina 3. p. q. 2. art. 2, Ledesma ... q. 4. Alij dixerunt, personalitatem solum addere supra naturam individuum collectionem proprietatum, et accidentium, ex illo Porphyrii dicto, ubi ait, individuum esse, cuius collectio proprietatum numquam est in alio eadem. Et pro hoc sic refert aliquos Patres Wadingus disp. 4. S. 1. At hoc impugnatur. Aliqui Verbum assumpsisset personam hominis, siquidem Verbum assumpsit naturam hominis individuam cum omnibus proprietatibus, et accidentibus caracteristicis illius: ergo cum hoc complexo naturae, et proprietatum constituat personam, sequeretur, Verbum assumpsisse hominis personam; quod tamen dici nequit.

296 Duplex a Recentioribus sententia est. Prima asserit, subsistentiam, seu personalitatem esse quandam entitatem realem aliquo modo distinctam ex natura rei a natura completa, quae sit complementum, sive terminus ipsius naturae, et ratio formalis existendi per se, et in se: asseruerunt hanc Scotistae Patroni. Nam Capreolus, Aegidius, et Paludanus docent, eam esse entitatem positivam esse

ipsa existentia rei distinguitur ab ejus essentia. Caietanus, Banez, et Ferrara
asserunt, esse entitatem quandam mediam inter essentiam, et existentiam rei. Sed neque vix
est intelligibile. Quis enim capiat, neque humanam naturam subsistere ante ab existentiam.
cum subsistere sit formaliter existere in se, et per se: et hec subsistentia media
inter essentiam, et existentiam intelligi nequit. Deinde talis existentia, aut entitas me-
dia, vel est extra naturam realem individuam, vel non est extra illam. Si hoc 2m, illa
exit in Verbum. Christi, in quo absque dubio datur humana natura individua:
si exit in Christo humana subsistentia, et consequenter persona humana. Si 1m; persona
non est realis natura individua substantia.

297 Quamplures Argentina, et plures ex
posterioribus Thomistis, ut D. Thomas, Vasquez, Valentia, et communiter Theologi
adstruunt, subsistentiam esse entitatem positivam superadditam nature existenti, et completae, quae
sit modus quidam realis perseitatis, quo natura compleat, et ultimo terminet in esse
substantiale, et reddat positive independens ab alio tamquam a supposito. Hanc
entitatem superadditam fere omnes modalem existimant, pauci aliqui asserunt,
esse entitatem absolutam. P. Vazquez, et Bernal hunc modum perseitatis
dicunt, esse independentiam ab alio supposito in producendo: quod a Christi
humanitate Christi productione dependet a supposito Verbi, et eadem ipsa productione
sibi unitur Verbo; ideo in suo fieri dependet ab alio, ut supposito, et
consequenter non est persona humana, sive non habet personalitatem propriam. Unde
ad hos Auctores subsistentia consistit in actione productiva nature independentis
ab alio supposito. Hec omnia referunt, non quod longum sit impugnare singulas;
sed ut clare appareat, Auctores subsistentie positive superaddite Patronos in
nomine tantum convenire, in re autem dissidere; sicut existentia, entitas media
ad existentiam, modus perseitatis superadditus, actio productiva rei independentis ab alio,
satis inter se discordant.

298 Quicumque sana docet, ad rationem suppositi sive
persone non esse necessariam entitatem positivam aliquam superadditam nature completae: ac proinde sup-
positum creatum, preter naturam individuam, et completam, solum addere negationem unionis,
seu aptitudinalis unionis cum alia substantia. Ita Scotus in 3
dist. 25. q. unica, et in 3 dist. 1a. q. 1., quem fere omnes sequuntur

Basilius, Mairon, Okamus, Gabriel, Canariensis V. 8. q. 13, et Nri P. Molina, P. Salmeron sm. 2um in Evang. item DD. Meldingius diss. 4. dub. 3, q. 38 DD.es sic hac sã se legisse, asserat, et pluribus ipsi examinat. Noviter Reverendiss Strassburg Tomo 3o diss. 26, Tr. Sect. 4. probat, esse expressam D. Thomæ sã. Sed utrumque allegat S. D.r, et sic hac claniora illius testim. erbenitis.

Caput 2um

Probatur nostra sã

249. Censeo, suppositum, seu personam dicere duo conceptus: Vnum conceptum rei completæ, et singularis: alterum conceptum rei individuæ, sive divisæ, et separatæ à qualibet alia substantia per exclusionem unionis physicæ immediatæ cum illa. Ex quibus Vnus conceptus est adæquate positivus, nempe ipsa entitas completa rei, vt compræhendit ipsas entitates partiales componentes rem, vt materia, forma, et vnio, surgit compositi substantialis: hoc enim posito (sive aliud aliquid ponatur, sive auferatur) datur natura completa, et singularis. 2us conceptus in Divinis est positivus, in creatis negativus. In Divinis vnio immediata physica rei Divinæ cum qualibet substantia ex dictis excludit per Divinas formalitates seu identitates Divinæ rei, cui vt possit perfecte identificari neque alia natio, quæ ex se dicti talis sit. In creatis verò solum excludit eiusmodi vnio rei completæ per negationem unionis physicæ, et immediatæ cum qualibet alia substantia: ac proinde suppositum rei individuæ, completæ substantiæ creatæ nihil aliud dicit nisi negationem unionis physicæ, immediatæ ad aliquam substantiam, cum qua componat physicè aliquid totum.

250. Prob. Vnus conceptus. Eo ipso, quod detur substantia completa, et individua, datur suppositum: et eo ipso, quod detur realis non individua substantia, saltem datur persona: sed data natura completa Vg. corpore, anima rationali, et vnione eiusque, et sublata negatione unionis physicæ immediatæ ad alterum subiectum, datur realis omnis individua substantia: quod eo probatur, quod detur natura completa rationalis, et negatio unionis physicæ immediatæ ad alterum, subiectum, datur persona, et suppositum humanum. Maior est dicto ipse, et suppositi. Minor probatur. Ens completa est substantia completa: deinde natura individua in eo dicitur, quia est ac separa-

vata, et divisa à qualibet alia substa: sicque in praesenti substa individua
non accipitur pro substa singulari; quod certum est in fide, Verbum assumpsisse
hanc naturam singularem, et in hoc sensu individuam, quam assumpserit: certum
est, Verbum non amisisse suam singularitatem per unionem ad Verbum: hic
substa individua non accipitur pro singulari, sed pro divisa, et separata,
seu non unita alteri substae. Substa individua, quae ponitur in definitione
personae, importat substam completam per se subsistentem separatam ab alijs, ut
D. Thomas hic q. 16. art. 12 ad 2. Atque negatio unionis physicae im-
mediatae ad aliquam substam naturam completam reddit formaliter divisam, separatamque ab
omni alia: ergo talis negatio reddit individuam: ergo supra naturam completam so[lum] requiritur
eiusmodi negatio ad constituendum suppositum.

251

Probatur V. Substantia est ea res formaliter, quae
non ita trahitur, et sistit in se, et per se existit, ut non transeat ad componendum
cum alia substa aliquod totum physicum; sed hoc supra naturam completam nihil addit
nisi negationem unionis physicae ad aliquam substam: ergo natura completa substantia
tantum dicitur eiusmodi negatione. Maior est communis doctrina. Nihil enim frequentius
audimus, quam substantiam esse ultimum naturae complementum, ultimumque terminum, requisitum
per se, et sistendi in se; quo quidem non excluditur compositio cum accidentibus, sicque
natura completa, et subsistens componit totum accidentale, v.g. calidum, album cum
calore, et albedine: solum ergo per substantiam excluditur transitus ad componen-
dum cum alia substa. Probatur Minor. Eo ipso, quod natura completa non sit
actu unita cum alia substa, sistit in se, et existit per se, sicut ipsa
exigit: natura enim completa ex sua ratione non exigit uniri alteri substantiae,
sicut natura incompleta dicitur ordinem ad unionem cum altera substa: eo autem ipso
quod detur negatio unionis physicae ad alteram substantiam, completur exigentia illa
naturae, ipsaque natura trahitur in se, nec ultra progreditur substantialiter: ergo totum effectum
formalem subsistentiae dat in natura completa eo ipso, quod detur in illa negatio
unionis ad aliquam substantiam: ergo etc.

252

Instabis. Eo perfecte, et formaliter, quod natura uniatur
physice alteri substantiae, non sistit in se, sed veluti trahitur extra se ad aliud
componendum: ergo eo perfecte, et formaliter, quod natura completa non uniatur physice alteri substantiae,

sistit in se, et trat in se, et n transit ad aliud, q formalitè e subsistea.
Cõa ꝑet. Ng hi duo cõptq sꝛ immẽ sr oppori, sistere in se, n sistere
in se: ꝑ positio mig e formalitè ablatio alterig, et ecõ: ꝑ vng formalitè
ponit ꝑ negos illig, qd q ponit alter. Atq alter, scilt n sistere in se
ponit formalitè ꝑ vniong physig ad alig subdtg: ꝑ alter, nempe sistere
in se ponit formalitè ꝑ negos vnionis ad alig subdtg. Clarig. Bẽ
valet: Dat vnio physica, et imma huig ng cõpletæ cũ alia substantia.
ꝑ hec nã n sistit in se, seu n subsistit substantiã ꝑpria: ꝑ e bẽ
valebit formalitè: N dat vnio physica imma huig ng cõpletæ
cũ alia substantia: ꝑ hec nã sistit in se, seu subsistit ꝑpria substantia.
Negão m. vnionis debet ponere cõtradictoriã eig, q ponit sr vnio;
atq vnio physica ad alig subdtg ponit in nã cõptq, et denomiog
n sistentis in se: ꝑ nãc eig vnionis ponet in eadẽ nã cõptq, et
denomiog sistentis in se.

253 Obs 3º. inexplicabile e, quomo entitas ꝑa
superaddita reddat ng subsistentẽ, l. existentẽ ꝑ se, et in se. Ng
quoqlt nã cõpleta saltẽ nalr e incõicabilis alteri subdtg ex se et
indepẽs à quavis entitate superaddita: imò & cõr appeos vniõ imme
duplicis nẽ cõpletæ censẽt impossibilẽ, ideoq hõequũ, hircocervũ, et hũs
inter chymæras numerarunt: ꝑ vt substantia cõpleta fiat incõicabilis alteri ꝑ
vnionẽ n eget subsistentiã ꝑa superaddita. D. neq illã cõpte, vt nã fiat
indepẽs ab alio, intrinsecè à subdto sustentivi, vt docet Dr. Suarez. &
creatio Angli, mag l. aliqua naturalis, reddit eas entitates æu independentes
à quoqlt alio, vt à subdto sustentivi, ꝑpterq quod ipsæ de se nalr eiusmi in-
dependentiã habent. Dede q̃lt cõpon substantia ex e e indepẽs à subdto
sustentivi. Deniq in Angelis Dño im maa, qm aia sunt eiusmi inde-
pendentiã, nec m subsistunt substantia ꝑpria. 3º. P. Hurtado post
plura, tandẽ cõcedit, subsistg nil aliud ee, qm ornamentũ ng, et
cõplementũ ad operandũ. Cetẽ, supplexũ tot ornamentũ e, et multa alia
ẽ accidentalia cõplent ng in orde ad operandũ. Omitto alias entitates
solo nomine tales, ng, oih ꝑpensis. P. Credo Aborñ B. & Natt

ponendo 3. n. 18 reve ingt, nec a se, neq ad alio operandq ee tale explos esse talis subsistq pore.

257 Ibi V. dd, q) daret in Hum. Xpi Oni, ex Ophysa polse vnionis hypzg ad Verby, n) Osist in entitate pova superaddita, d in negoe vnionis; d daret ppla humana: co ipse q), manente hum., auferret vnio hyptica illiq cu Verbo: ppla huna n) Osist in entitate pova superaddita hum. d in negoe vnionis ad aliq subsisq. Pet mar. Illis ppos ex D. Tho. in 3? dist. 6. q. 1. art. 1. ad 2: Hor, q) facit, Ouincy ex aia, ,, et corpore ee hoe, n) e ppt aia, et corps, et vniong aliq pori; d ex ,, hoi ipso, q) oppory ex aia, et corpore n) adiungat alteri subsistenti ,, in na oppeta, seqt, q) Ouincy sit ho. Vnde, si Filiq huing na, ,, qm assumpsit, deponeret, ex hoi ipso (nota illos, et nos fralis) ,, eet ho illud Ouincy: q ex hoi ipso, q) deficeret vnio Verbi ,, cu hum., nulla alia entitate adducta, hum. illa eet ho, seu ppla huna: q ideo opposie vnio talis n) e q) vnita e Verbo, sive q) n) dat negao vnionis phycz ad aliq subsistq.

255 3a p. e. Ibi ex hac, D. q. 6. art. V. ad 2y. q deficit p oppusq positos alicuiq pori, ponit pp illiq negoq; d ppla huna deficit in na assumpta p oppusq positos vnioni ad aliq subsisq, sclt Verby: q ppla huna ponit in na oppleta p negoq vnionis ad aliq subsisq. Mir e D. Tho. Nq assumpto n) dee ppria psonalitas, ppt defy alicuiq ,, q) ad pfoe huing ny. ptinet; d ppt additioe alicuiq, q) e supra ,, huing ng, q) e vnio ad Ding psq. Ibi V. q corps aiaty ,, e pars Xpi, idcirco n) e hypostasis; d ee parte Xpi hit tralisse roe vnionis ad Verby: et opposie pora negoe eiq vnionis, illa na, seu corps aiaty n) eet pars Xpi: q ideo n) e hypostasis huna q) het vniong ad Verby: et opposie ablata hac vnione, nulla alia entitate superaddita, eet hypostasis, l. ppla huna: q rao e q huiq supra ing huing oppletg ety addit negoq

vnionis physicę ad aliq. subsistiq. Mat. ipsio e B. Theodorus Episc. Carię in disp. cum Nestorio, idq. asserunt Sti Anasthasius, et Mar. apud Waddingum § 9.

256 Hoc tandem 5°. Ideo adstruenda est subsistentia positiva superaddita nę completę, q. nātīa est ad explandum Incarnōis Mysterium; et adhoc inutilis e, imo clarius sine illa explat. & admittenda n. e. Pet. mar. p° subsistę, l. personalitatis, cujq. a nā distinctōi cognitio vnice het ex Incarnōe, in qua necesse e hos sermones fide sanctas tueri: Verbum Diuinum assumpsit nam humanam: Verbum Diuinum n. assumpsit personam humanam: In Christo D. e integra na humana: in Christo D. n. e persona humana: quę cogunt ad disting. nam a persona, ita et assumi verificet de na; n. assumi verificet de pa, seu personalitate. Mri quoad hoc ps. p°, S. P. P. contra Nestorium pugnantes optime explanant mysterium Incarnōis; at n. meminerunt subsistentię posit. superadditę: cum hic esset posita, facile vere possent hereticis instantijs: q. dee humanę nę Christi ex ijs, quę in alijs hominibus s, dōq. n. sit persa huma, sit ss alij hoes. solutum erat hoc argumentum dicendo, deēē illi illam entitatem quandam posit. superadditam, quę esset personalitas huma, qualis in alijs e, et propterea in alijs ēē psa huma, n. vero in Christo. p° clarius. at nullus PP. eo respicit. & l. n. agnoverunt tale posit. subsistentiam, l. inutilem putarunt.

257 ... Generatim

Verbum assumpsit oes ptes, proprietates, et pfes proprias nę humanę, quas in ea plantavit, ita ut nil prorsus physicum, posit. humanę nę proprium sit, q. n. sit assumptum a Verbo: & l. assumpsit subsistentiam posit., proprie psas, et complementum nę humanę, l. ea n. dat. 1° dicitur nega, aliog. Verbum assumpsisset humam psam: & eq. oms defstm e in Concilio Chalced. actione 5, in 6 Syn. actione 4a, et 11a, et tradit ab oib. PP., qui contra Nestorium magnum conscripsere. Ita S. Leo serm. 3, et 8 de Nativ. Aug. in Enchiridio cap. 27. Fulgentius lib. 1 ad Trasimundum cap. 18, et alij apud P. Suarez disp. 18. sect. 8. Audi Cyrillum lib. de recta fide ad Reginas: Perfectus Deus cum eet, factus e pfs homo: neq.

qdam eo, q hunc nobis commaty erat, ipse nobis impius malitia delegit. Viderint, an hoc nomine insigniri velint sui scilicet sectatores. Idem 3° de fide cap. 6: Neq. m. Deus Verbum gigm erat, quae cum nro unito fingeret, neq. ora inseruit, sed assumpsit, et ora assumpsit. Ipsisq verbis Epiphanius in Anchorato. Clerus Martini I in Concil. Lat. Consultoe 5: Ora assumens, et uniens sibi substalr, quae pro nra nobis sanavit.

Hinc deducit 2a pars. Ex his in nra sa eventi reddit rao, cur assumpsit ora verbi, et physici hunc nobis opposita, Verbum non assumpsisset pro hunc. ora eo ipso, q dat unio physica imme Verbi cum Hum., Hum. non existit per se, et in se, sed e pars physica illius Christi, neq e divisa, et separata a qualt alia substa, cui sit unita substs Verbi, et coenj non e substa individua in sui desperi: q eo ipso et ipse. q Verbum sit physice unitum Hum., haec non habet personalitatem propriam; ac proinde Verbum non assumpsit per hunc. Persona m. humana, seu propria sui hunc consurgit ex na huna, completa, et negoe unionis physicae ad alig substsg; sed ipse posita unione physica Hum. ad Verbum, eveni e non manere complexi ex na huna completa, et negoe unionis physicae ad alig substg: sed nec manere in na huna ps hunc. Ideo igr in Hum. Xpi neq e, nec fuit unqm personalitas propria, seu persona huna, q illa hum. numqm existit cum negatione unionis ad Verbum, sed semp existit actualiter physice unita Verbo, et unqm pars quilis componens physice per unione immata ore totum, scilicet Xpi: ea a unio physica tollens sed et imme negoes unionis, sol assumpsit, l. impedivit, ne Hum. subsisteret in se, aut propriam personalitatem haberet.

Caput 3um

Argumenta.

259 Pregquea ex alleg. auct. deducunt. Nq cum ps Phi notitia sit ex revelatis a Trinitis, et incarnatis assumat, nil ex

Philosophiam p[er] subtilem gratia firmiter pure asserui. Sed si recte et pendant, atque D[ictu]s Adversarius sit. Propterea suppon. e, Nestorius in

Vide n. 200 eo capitali errare, q[uod] censuerit n[on] dari int[er] Verbum, et Hum. re[r]um, et physicam unionem, s[ed] illum hom[inem] Xpm physice tm ee hom[inem], q[ui] in sui meritis obtinuerit, ut Verbum speciali illum amplexerit, n[on] in unitate physica suppositi, s[ed] in amicitia, affectu, gubernio, quaque unione morali (quam injunctam Quinctus sapienter vocat S. Cyrillus) necnon illi eam non physice adhuc sit ad communionem nominis, ut dicatur nuncupative filius Dei, et Deus, ad honorem, et auctoritatem. Ita exponit Cassianus 3° de Incarnatione cap. 3°: Per unionem, i. substantialem unionem naturarum n[on] alii adstruerant Nestoriani, quam solum illustrem, aut dilectionem, aut affectum: sive solum auctoritatem, aut potestatem, i. equalitatem honoris consequentem ex dilectione, et gratia.

260 Coenum dicebat V, B. Virginem concepisse, et peperisse hom[inem], et Xpm, (quo nomine illigebat purum hom[inem], postea in filii Dei nomen erectum) n[on] vero peperisse Deum verum talem; ac proinde ee Matrem Xpi, seu Xristotocon, n[on] vero Theotocon, i. Dei param, i. Deimatrem. Dicebat V°, in Xpo ee duas personas, sicut sunt duae naturae, q[uia] unio illa moralis, et affectiva n[on] excludit, q[uod] Hum. p[er] se sit physice, et separata existat, proinde sit persona humana. Et q[uo]d Ecclesia contra utrumque in hoc puncto senserit, nempe Nestorio unionem veram naturalem, et physicam Hum. ad Verbum, Contra vero illam adstruentibus, manifestum e. Praeterea in Concilio Ephesino, quam saepe in suis libris S. Cyrillus praecipuus Nestorii hostis, et Concilii Praeses aiebat, se tm petere a Nestorio, ut fateretur veram, physicam, et naturalem unionem Verbi, et Hum., et n[on] praecessisse hom[inem], cui Deus Verbum postea copulatus sit; et tum omnia remittit, foret in Ecclesia pax. Ita expresse in 3° anathematismo: Siquis post unionem hypostaticam in Xpo dividit, eam dumtaxat unionem eandem naturam e. necnon, quae e. solum auctoritatis, i. dignitatis, i. potestatis; et n[on] ea potius, quae e. solum naturalem unionem, anathema sit. Hoc modo innocuerat Nestorii heresis, si concederet vera, physica, et natura unio

261 Argues V. PP. docent, subsistentiam esse aliquid positivum superadditum naturae: probo. Ansi posset ex Edicto sui Iustiniani Imperatoris: Ubi Ali PP. Constanter nos docent, aliud esse naturam, sive substantiam, et personam, aliud substantiam, sive personam: et naturam quidem hoc, quod est commune, significare; personam vero, quod speciale. 2º quod saepe dicunt, Verbum impedivisse, destruxisse, consumpsisse huius personam, scilicet subsistentiam propriam Hum.; quod nihil destruit, aut consumit, nisi entitas positiva: probo. 3º Rusticus Diaconus in dissertatione Acephalos ait: Illa Hum. non in semet ipsa, quia in Verbo habet subsistentem rem; quae sola entitas positiva est res: probo.

262 Nego ans. Nobis personam hos illos aliud proprium, speciale significare negationem negatos: naturam aliud est non idem proprium est non esse, sive non communicabile, in quo negatio involvi sit; nam eo ipso quod detur identitas realis int al, et rationale hoi (quae identitas est quid positivum) tollit, quod al sit aliud a rationali: et eo ipso, quod daret negatio identitatis int al, et rationale, hoc esset aliud ab illo: probo aliud simpliciter dicit negationem; Alias eo ipso, quod aliquid accidens sit commune hoi, et equo Vg. non esset proprium eorum, nec speciale hoi: probo ut sit proprium, ita debet esse equi, ut non sit hoi, id est .... Deinde aliud, et aliud non natura, versantur int duos terminos positivos. Dicimus enim aliud est subiectum esse frigidum, aliud non esse calidum; cum tamen non esse calidum solum addat subiecto negationem caloris inhaerentis: quod ex eo, quod aliud sit natura, aliud persona, non statim inferre, personam addere supra naturam aliquam entitatem positivam. Ratio est. quia ad alietatem sufficit duo strata ita esse here, ut unum possit manere, deficiente altero; quod ad hoc non requirit auferri entitatem positivam: probo. Probo enim in ligno habente frigus, et non habente calorem: probo si postea ponatur in ligno calor, deficit hoc statum non calidum, et tamen manet alterum scilicet frigidum; quod nunc sola aufertur negatio caloris inhaerentis ligno: probo.

263 Unde licet persona non addat naturae entitatem positivam, quia negationem unionis cum alia subsistentia, recte dicitur esse aliud natura, aliud persona: quia ablatione huius negationis, per unionem Vg. cum Verbo, deficit persona, manente natura; naturam sic valet: Datur unio physica Hum.

ad Vadz: ergo non datur complexum ex Hum., et negatione unionis ad illud subsistentiae. Imo cum formaliter sit positiva unionis Hypostaticae auferat negationem unionis, et consequenter personam, efficaciter arguunt PP.: scilicet Verbum proprie unitum est Humanitati: ergo in Christo non est persona humana, nec duplex persona. At si quaeras, sicut poterit Nestorianus narrare cum; quod ex revelatione sciatur fuisse in Christo personam humanam per unionem ad Humanitatem: aliunde quaerunt PP., nullus proprietatis, aut personalis in aliis hominibus existentibus defuisse illi Hum.: ergo poterit inferre, in Christo esse sicut personam Divinam, et Humanam; cum concretum aequo plures Adversarios non sit impossibile, ergo ita tamen sit subsistentia propria persona, et altera aliena. Cur ergo in Christo non est duplex persona. at in natura sua arguunt PP. esse formaliter, quod positio unionis propriae ad Verbum est ablatio negationis unionis, et consequenter ablatio personae propriae: quare implicat, ergo ita habere personalitatem propriam, et sit esse unitum Verbo; sicut implicat habere unionem, et sic illud non habere.

2a objectio retorquet. Id sicut destruit, 1. consumit, quod antea existebat; sed per unionem destruit, et consumit persona, et personalitas propria Hum.: ergo ante ad unionem

denique 223 Hypostaticam existebat persona, et personalitas Humanitatis propria: ergo Beatissima Virgo genuit hominem purum propria personaliter subsistentem quod postea transierit ad unionem cum Verbo. Major est evidens, minor est argumentum Adversariorum, contra vero hereticum damnatum 6.a Synodo act. 11. Audi Paschasium Ratbertum lib. 3o de Spiritu S.to cap. 9o, cujus verba recitant in Conc. Francofordiensi: Itaque in Deo, et homine gemina substantia, sed non gemina persona est; quia persona personam consumere potest; substantia vero substantiam non potest; siquidem persona res juris est, substantia res naturae. Ex quo 1.o fit, quod substantia non potest consumere substantiam, seu res naturae.

Sed si subsistentia Hum. est entitas positiva, substantia est, et res naturae: ergo non poterit consumi a Verbo sive unito. Dicit Dr, personam ut talem sicut non esse rem naturae, seu substantiam, sed esse rem juris; quod eo ipso, quod substantia completa sit divisa, et separata ab omni altera, habet jus in suas operationes, et exhibet per se, et operationes illi tribuunt imaginem sui; quae est dignitas quaedam, et in rationali natura est eminentia illa dignitatis (in qua rationem personae locat Alexander 3. p. q. 6. art. 1) rationem cujus habet ipsa

i9 ad suas opões imḡn p̄p̄rias. Cūq̄ā Hum: Xpti sit p̄ physicā unio=
ne facta pars Verbi, et p̄p̄ria illi9, ea dign: hinc n̄ habuit, ꝗ
in ipsā, q̄r illi9 p̄p̄rietates, et opões ad Verbū p̄tinuere. Ideoq̄
Hum: Xpti n̄ ē p̄sona, q̄ ē unita digniori, ut ait Hugo Wilsonus
in Apologia p̄ Verbo Incarnato q. 7. Quid p̄sa Dīna Verbi
assumpsisse p̄sonā hūnā, quatenus sua unione physica gratiose im=
pedivit, nē hum exsisteret separata, et ēēt sui iuris.

265 3a p̄batio de=
fuit. Pa Hum: hēt p̄sonalitatem Verbi, quæ res p̄sitiva ē. Nec valet
à Dīna ad creatā subsistentiā illatio. V, q̄ p̄sonalitas Dīna ē entitas
p̄sitiva, q̄ n̄ ra distincta, nec ra separata nā Dīnæ: n̄ valeret p̄a
Adversarios, subsistentia creata ēē p̄sitiva, q̄ ra idata cū nā creata. Inde
inferret sicut Verbū Hum. assumpsit, ita ei9 p̄sonalitatem assumpsisse.
Nec valeret à triplici subsistentiā ei9dē nā ad inferendā multiplicē
subsistentiā sultaneā ei9dē nā creatæ; q̄ Adversarij S. nāli impore
1. 2. de p̄sitiva aliqua indicant. Sed p̄sonalitates Dīnæ idant ra cū
Dīna nā, quācū neq̄t idari illa negao, cū hæc excludat idē=
tatē cū n̄ p̄sone, quam Dīna nā ēē idtificat. At p̄sonalitas creata p̄sitive
Divini p̄ negoē separabilē nā cplex, q̄ talis negao p̄t diverse nā cple=
te creatæ eidē etiā p̄aliā excludendi unionē physicā immatā sui cū alia
subsistentia, quæ tribuit nā Dīnæ p̄sonalitas Dīna p̄sitiva.

265 Neq̄ urget, q̄ iāte
objicit Arriaga, scilicet hinc seq., nos p̄sitive ēē agg̃regatū ex Dei, et creaturis,
eoq̄ nulla p̄tas possit ēē unirotenti p̄sitivo, et negoi. Quæ n̄ mi-
hēt p̄a eos, q nulla nos unirotenti Deo, et creaturis admittunt. Sed
nō assumptā, et distinguo p̄sitivā: nulla p̄tas p̄sitivā, cō. nulla p̄tas
exclusiva, nō. Ca p̄tas methaphysica exclusiva p̄t ēē unire ideas
entitati p̄sitivæ, et negoi: sic excludere frigus convenit unirore et
calori, et negoi frigidi. Sed excludere unionē physicā immatā sub-
stantia cplete cū alia ē p̄tas superior, et methaphysica, æquè conveniens subsi-
stentia Dīnæ p̄sitive, et negoi unioni adiunctæ Hum. Ex eo a, q̄ entitas

pora, et negao ovrant in hoc, quia superiori, et methaphisica aut? conveniat in quid. sensum inferiore, aut eos nec non esse unionem.

267 Argues

V. Contra: Nestorii definiunt, in Christo post unionem non mansisse, humanam: quia censent, hanc consistere in entitate propria; alioquin de facto aequivaleret huic: in Christo post unionem non mansit negatio unionis; quod vere ridicula propositio. Adde, quod in Concilio Ephesino can. V. definitur, Verbum esse unitum Humanitati secundum substantiam: et can. 8. definit, non mansisse duas substantias post unionem: quia aliud est ex Verbo unitum physice Humanitati, ac non dari subsistentiam propriam Humanitatis: quia hoc consistit in negatione unionis; sic m. in hoc consisteret ex mente PP. eos esse fassos, Verbum unitum Humanitati, at non dari propriam in Humanitate subsistentiam.

268 Retorqueo ar-

gumentum. Subsistentia humana propria vel naturalis, vel supernaturalis est incompatibilis cum unione physica; de facto, non mansisse in Christo subsistentiam humanam: quia constat, subsistentiam humanam non esse incompatibilem cum unione physica, alioquin de facto aequivaleret huic ridiculo: post unionem ad Verbum non mansit in Humanitate entitas incompatibilis cum unione. Ideo igitur nanas eorum. Nestorius talem unionem concedebat, quae erat compatibilis cum negatione unionis physicae, et verum cum qualitate propria Humanitatis; siquidem tum concedebat unionem moralem, et affectivam cum qua convenit in Christo persona humana, quae non excludit unionem moralem, de unione physica ad aliam substantiam: convenit est, dari duas personas, alteram Patris, alteram hominis, duos filios, alium hominis, alium Dei Verbum. Contra ex adverso asserit unionem veram physicam naturalem, et realem secundum substantiam inter Verbum, et Humanitatem, cum qua unione non componitur, quod in Humanitate sit humana personalitas, neque quod sint duae subsistentiae, vel propria, de unica Verbi in utraque natura existentis. Dicere ergo, non mansisse in Christo post unionem humanam propriam, est dicere, unionem non fuisse affectivam et moralem, de naturalem, et physicam, quae sola excludit ab Humanitate eos [illegible].

269 ad unum dicit, saepe in Conciliis eadem veritate definiri diversis verbis, quod haeretici eundem errorem diversis verbis

verbi tradere solent, contraria vero damnant utriusque verbis, et formulis, siquidem ab hereticis error tradit. Sic in Sat. definitur, esse duas naturas in Christo: dede alio canone, non esse tantum unam naturam. Et fere in duobus canonibus Ephesini reperit eadem dictio, ut damnaret Nestorium, sensus des formalis, et verba, quibus ipse fuerat. Et quod ipse dicebat, duas esse personas, i. subsistentias, ipse Verbum unitum esse simpliciter, i. dignitate, ipse Christum non esse Deum, sed hominem Deiferum, et sic de alijs; proponunt Patres quibus ijs propriis opponere, in quibus verbis varijs verbis hec una veritas exstat, scilicet Verbum unitum fuisse vere, physice, substantialiter cum natura humana; quin liceat inferre simpliciter esse dictorum posteriorem, propter priorem.

270 Arguas 3.° Si subsistentia creata consisteret in negatione unionis, sequeretur 1.°, Humanitatem Christi subsistisse cum propria personalitate ante unionem; quod est erroneum. Illatio probatur. Humanitas extitit saltem in priori naturae sine unione ad Verbum: ergo cum negatione unionis; ergo Humanitas cum negatione unionis habet propriam personalitatem: ergo. Sequeretur 2.°, Humanitatem si non uniret Verbo, i. si nunc dimitteret, mansuram substantialiter incompletam; hoc dici nequit, cum Humanitas in quolibet possibili sit substantialiter completa: ergo. Illatio probatur. Tunc maneret humanitas sine substantiali complemento, quod nunc habet, scilicet sine personalitate Verbi: ergo maneret substantialiter incompleta.

271 Nego utrumque illorum. Ad probationem sequelae 1.ae sumpto illo sine unione ad Verbum positive, et non negative, concedo antecedens, et nego consequentiam. In priori naturae illius Humanitas completa, et praescindit tum ab unione, tum a negatione unionis: et sic concipiat Humanitas, et non concipiat pro eo priori unio, non concipit, adeo illi negationem unionis, ut variis exat ad alios fol. Cum in illo eodem instanti reali extitit Humanitas cum unione physica ad Verbum; quod implicat in eodem instanti reali existere cum unione physica ad Verbum, et simul cum negatione unionis: ergo in illo instanti reali, et pro priori naturae, non extitit Humanitas cum negatione unionis. Illud instans naturae est signum quasi indifferens, in quo natura concipit physice completa,

et sibi se indifferens tum ad unionem, tum ad negationem unionis: si accedat unio ad Verbum, subsistet in Verbo, et per Verbi personalitatem: si non accedat ista unio ad Verbum, neque ad aliud subiectum, subsistet in se, et propria personalitate transibit. Atque in illo instanti reali, ut quo potenter supponitur, accedit unio physica Humanitatis cum Verbo: quo nunquam exhibit Humanitas cum propria personalitate.

272 Argues 2do. Deficiente aliquo ente; maneret Humanitas sine substantiali complemento a se petito, et naturaliter acquisibili; non petito, et sic supernaturaliter acquisibile, quod ante, et non ergo. Ut aliquid sit substantiale incompletum, necessarium est, illi deficere complementum substantiale ad ipsum petitum, seu saltem naturaliter acquisibile, ad quod dicat ordinem naturalem: sic materia sine forma substantiali est substantialis incompleta, quod petit illam habere. Cum Humanitas nec petat compleri per Verbum personalitatem, nec dicat ordinem naturalem ad illam, nec illam possit naturaliter acquirere; inde est, quod ut illa careat, sit substantialis incompleta. Magis urget adversarius. Pone, Humanitatem dimitti a Verbo per ipsius destructionem unionis hypostaticae absque productione aliqua; quod possibile esse fatentur plures, et debent fateri omnes, cum natura saltem supernaturaliter possit existere absque proprietate sibi superaddita, et naturaliter debita. Tunc Humanitas esset substantialis incompleta, et non qualis est in reliquis hominibus: si Verbum assumpsit Humanitatem substantialiter incompletam, et nudam aliquo substantiali ornamento, et complemento, quod in reliquis hominibus est; quod est contra dicta Patrum.

273 Argues 3. Eadem natura potest simul terminari substantia propria, et aliena: et potest terminari pluribus personalitatibus alienis, scilicet Patris, ac Verbi; hoc factum esset, si subsistentia consisteret in negatione unionis: sed non ita est. Ideo, plures ex Adversariis negare [illegible] ante, et ergo consequenter. Nam si formaliter esset subsistentiam esse reddere unam [illegible] existentem per se et subsistentem in se, quomodo hoc stare potest cum eo, quod simul per aliud aliud reddat non existens per se, nec sistens in se, sed extra se, et in alio? Apud nos ante implicat, sicut apud Adversarios censetur implicatoria haec propositio: persona manens persona assumpta est per unionem realem a Verbo. Et ratio; quod subsistere in se, hoc est subsistentia propria, formaliter est negatio totius dirisus,

et separatus esse à qualibet alia substantia: subsistere per alienam subsistentiam, esse partem alterius compositi per unionem creatam ad aliam substantiam; at implicat esse totum distinctum, et simul esse per unitam alterius substantiae: ergo implicat, subsistere substantia propria, et simul aliena.

274 Prima pars vera est, secunda non. Contra nos. Negatur quia plures partes simul uniantur eidem, nec facit, ne non subsistere modo sibi connaturali, et substantia propria in se, et subsistere in Persona, in Verbo, et in quolibet supposito, cum pars sit per propriam unionem; unde nihil infert per potentiam creatam. Sit quod idem ligni palmus simul sit ex una, et ex altera parte. Sunt enim alii ligni partibus, quibus totum componat, facit quod, palmus non trahi in se, et in ulna existere; non vero probat, palmus in esse tali, quoad suas partes, dum per aliquas partes, sicut suppositis: palmus enim in se sistat, tamen addit suis partibus neque unionis ad alias, qua possit tota non amplius extendi, nec exuit in alia mensura, et per se, et in se sistit.

275 Arguens 5°.
Personalitas Verbi supplet effectum formalem, et munus substantiae creatae; ergo non supplet munus majoris. Probatur nando majorem; con. sumpta, et falsissimam, ut contra adversarius ostendit hic ... Subsistentia Verbi supplet effectum formalem, et munus subsistentiae creatae; et subsistentia creata formaliter reddit omnia in se ipsa, subsistentem propria subsistentia et non in alio: ergo subsistentia Verbi formaliter reddit humanitatem in se ipsa, subsistentem propria subsistentia, et non in alio. Consequentia est legitima, coeteris aequè ... Minor est apud ipsos vera: ergo maior illa falsa est. Ergo idem ... in quo conveniunt substantia creata, et substantia Verbi est, quod ... natura completa reddat subsistens: ... substantia creata facit, ne existere per se, Divina facit, ne non per se existere: illa, quod sit totum, haec, quod sit pars: illa, quod sit in se substantia individua, haec, quod non sit substantia individua in se, sed in Verbo: illa, quod sit separata à qualibet alia substantia, haec, quod sit ... unita alterius subsistentiae. Ex tamen hoc, subsistentia Verbi praestare munus subsistentiae creatae, est potius dare quod absurdi esset, quod substantia

Verbi quoad exclusionem ttij alicuius prati, supradict idem, quod dicebat negao. perseitas Divina excludit a se inhaerentiam actus, v.g. calor, qui perse augmat, esse subiectum actus: eadem inhaerentia excludit a logo per negoes calorum uniti; et sic de alijs.

276 Arguas 6°. Effectus formalis subsistentiae est reddere naturam incommunicabilem, et inunibilem alteri; sed negatio hoc non praestat, cum solo faciat, naturam non esse communicatam, et unitam actu: ergo subsistentia non consistit in negatione. Confirmatur. Aequè defficit negatio unionis ex parte Verbi, ac ex parte Hum.; sed ideo tollit ad Hum. ratio personalitatis humanae: ergo et a Verbo ratio personalitatis Divinae. Confirmatur 2°. Persona est ens substantiale perse; sed si consisteret per negationem, esset ens per accidens: natura ens substantiale perse componit ex partibus substantialibus physicè unitis; negatio autem non est quid substantiale, nec potest physicè uniri: ergo.

277 Nego maiorem. Quaelibet natura completa de se, et ratione sui est incommunicabilis, et inunibilis alteri per unionem physicam saltem naturaliter: ergo eius incommunicabilitas non provenit formaliter a subsistentia. A subsistentia quidem provenit, quod natura non sit unita, nec communicata alteri per unionem physicam immediatam; et quod in suo composito proprio subsistentiae sit inunibilis alteri subiecto per unionem eiusmodi. Verum autem est, naturam humanam non sic componi negationi unionis esse incommunicabilem, et inunibilem alteri subiecto. Haec incommunicabilitas est effectus formalis Divinae naturae, et intra [illegible] realem identitatem cum proprijs subsistentijs, a quibus reddit inunibilis per physicam immediatam unionem cum qualibet subsistentia extranea: natura vero creata est extracta, quod licet ex se nequeat uniri saltem naturaliter alteri, potest tamen per Dei libitum, et supernaturaliter uniri; in quo casu sit amittet negationem unionis, ita est aulem incommunicabilitas, ideoque non subsistet propria subsistentia.

278 Ad confirmationem, nego maiorem. Non est equa ratio, siquidem unio Hypostatica ex parte Hum. terminat immediatè ad ipsam naturam completam, ex parte verò Verbi terminat immediatè ad personalitatem, adeoque Divinam ttij communicatam. Ergo in Christo non est personalitas humana, quia natura humana completa absque negatione unionis physicae immediatae ad aliud subiectum, quae negatio requireretur ut Humanitas esset persona humana: est a Verbi personalitate.

hna, qd na hna mat n mix physice imme ad aliq subsm; cy mio physica n fiat sdy nq Dinq imme, d sdy perfectitats Verbi. Pore. xeni pb, dahi gemissy, nando cog. e qd pro unione physica, deficit hq veritas: Hum. existit in se divisa à qualt sub stia; et idents deficit pfa huna. At, pro unione physica nec deficit na hna, nec pfalitas Verbi, inquo Djuncto methaphco, et virmali existit pfa hna.

279 ... diffiniq mq: pfa creata e ens substale pfe speculive, et sdy nq epletz, edo: reduplive, et sdy denomos frale pfe, ne. O denominat pfa e na epleta substalis, sive simplex, ut Angels, sive physice Epota, ut ho: Verq a e ens substale p se, et n p accidens. At reduplive, et sdy denomos pfe addit negatos enumis, que neq epponit cy na my p se, neq my p accidens, cy n amat physice nq; d e traty extracy; seu tg extqq, ne uniq venibat, na in e sistere ee individuq, et separatz a qualt alia substia. Inde fit, q, invariata, na possit deficere sao pfe, si volt accedat unio ad aliq substiq, ut evenit in Hum. Dni ut manet na hna integra, epleta, et pfa, deficit a pfa huna, q dat mio physica, et huma Hum. cy Verbo.

Disputatio 1a

An quaelibet na potuerit assumi?

Caput 1.

Pluribq quaestiunculis ret.

280. Plura quaerunt, degs sinaillat, et brevitr. V. anquelibet hum. sit assumptibilis à pfa Dna. Negavit Wickleffq, poce assumi aliq nisi eq quq de facto assumpta e. Res in aperto e; nq quelibet Hum. het eqq capacitats obedialq, ad tandq unionq physicq, neq ullo ex cap. apparet alicuiq incapacitas

q alijs. Id suppunt D. Pi. Pres, qui adstriunt gratuita elec-
tionis Humanitatis Xti. q altera ad unionem. Ita Aug. lib. de Predestione
Sanctorum cap. 15. 1859 lib. 13 de Trin. cap. 18 docet, potuisse assu-
mi Humanitatem, quae non esset ex progenie Adami, et aliunde a Deo producta
281
fuerit. Dices, an natura Angelica sit assumptibilis? Resp. affirmative cum communi sa. Ob. ex
D. Paulo ad Hebraeos 2: Nusquam Angelos apprehendit, sed semen Abra-
hae apprehendit: idest, Verbum Dei non univit sibi hypostatice, alicui Angelo,
sed naturae humanae: ubi omnes Patres et Interpretes sentiunt Paulum loqui de
apprehensione per unionem hypostaticam. Unde sic arguitur. Paulus commendat speci-
ale beneficium factum a Deo naturae humanae prae Angelica in eo, quod natura
humana fuerit electa ad unionem cum Verbo; sed si natura Angelica non esset as-
sumptibilis ad unionem, haec ratio nulla esset, nullumque beneficium hominibus prae
Angelis collatum fuisset: ergo natura Angelica assumptibilis est. Propterea, quae
rugnia esse potest in Angelo.
282
Dices. Si natura Angelica assumeretur a Verbo,
deberet corrumpi et destrui: ergo nequit assumi. Ans. aliquatenus insinuatur
a D. Thoma. Resp. dist. ans: deberet destrui in ratione suppositi, et
personae seu denominative, concedo ans: entitative, seu in ratione naturae,
nego ans, et cons. Modo Angelus v.g. Gabriel est suppositum, et persona
naturae Angelicae, quia est totalis naturae individua substantia completa, et divisa
a qualibet alia substantia: in illo autem casu Gabriel esset pars alicuius uni-
ta cum Verbo, ac proinde non per se existeret, nec esset suppositum Angelicum,
sed extra se ad Verbi hypostasim traneret: desineret ergo quoad
denominationem suppositi Angelici, manente intra tota ratione naturae, sicut idem
evenit in humanitate.
283
Quaeritur 3. An sit assumptibilis natura irrationalis?
Negat cum ... et Bonar. P., Hurt. disp. 13. Philosophi
frant, quibus assentior. Probat 1. In triduo mortis Xti Corpus hu-
manum fuit Hypostatice Verbo unitum Xti Domini, ut de fide est; atqui a
anima carens, seu cadaver est quid irrationale: et si affectum fuit gratia

cadaveri, eaq. vnita Verbo (ut concedit Hurt.) fuit na quædã irrationalis, sive ratione carens: ergo non repugnat, vniri hypostaticè Verbo substantiã, seu naturã irrationalem. 2º. S. Aug. lib. de vera Religione cap. 16 concedit, Verbum potuisse assumere corpus æthereum, neq. id vmquam negarunt Patres disputantes cum Valentinianis asserentibus, ita de facto accidisse: tantum m. probant ex Script., corpus de facto assumptum fuisse revera humanum, et ex B. Virg. acceptum: ergo

284

Dices; id repugnare 1º, quia sequeretur, Deum esse lapidem, l. brutum; quod est absurdum. Resp. 2º, quia na irrationalis neque videre, et amare Deum, neque esse filius Dei, aut persona; atq hæc omnia deberent illi convenire, si assumeretur: ergo neque assumi. Resp. ad 1um, non magis repugnare, Deum esse lapidem, aut brutum ... physicæ vnionis, (cum m. de identitate loquimur, non identitas est cum homine impossibilis est Deo) quam esse mortuum, sitientem, dormientem, fatigatum, cadaver, et sic de reliquis denominationibus, quas de facto subiit ratione humanitatis assumptæ. Sicut Deus l. ad ostensionem suæ potentiæ, l. ex alio quolibet fine voluisset sibi vnire aliquam irrationalem naturam, minimè indignum Deo esset, denominationes inde provenientes accipere; et simul posset aliquas alias tribuere, quarum quidem capax esset talis na. Vnde

285

Ad 2um nego min. et cum na irrationalis sit incapax visionis, et amoris Dei, non deberet ex hypothesi vnione physica ad Verbum participare visionem, et amorem, sicut nec gratiam sanctificantem, l. filium, l. alia dona naturæ rationali, vt tali, convenientia; quorum nullum participabat cadaver Christi Dni, licet Verbo physicè vnitum. Similiter na irrationalis non deberet esse persona, quamvis esset vnita personali. Ratione. Ratio, quia persona est rationalis naturæ individua substantia: non sufficit ad denominationem personæ, quod det personalitas, nisi est actu rationalis na, esset persona ... ex na lapidis ..., et eadem personalitate Verbi non esset persona, non quia desit personalitas, sed defectu naturæ. ... dices de denominatione ..., quæ naturæ irrationali

convenire negat.

286 Quaeret 5°, An plures humanitates sint sub assumptibiles ab eadem persona? Resp. affirmative. Certe unio Verbi ad humanitatem Christi non dicit exclusionem unionis alterius, qua Verbum uniret humanitatem B, aut alias. Deinde supponit D. Thomas q. 3. art. 7, et alii Patres, qui disputant, an fuerit necesse unionem Verbi uniri omnem humanitatem. Ratio 5°, quod quaelibet divina personalitas habet vim infinitam terminandi, quae non exhauritur eo, quod unam humanitatem terminet.

287 Quaeret 6°, An eadem humanitas sit assumptibilis a pluribus divinis personis? Resp. affirmative cum communi. Certe unio Patris v.g. cum humanitate nullam dicit exclusionem unionis Verbi cum eadem humanitate: ac proinde sicut Verbum assumpsit humanitatem, posset Pater, et Spiritus Sanctus vel alius, vel eandem humanitatem simul, vel divisim assumere. D. Anselmus videtur oppositum indicare, ob cuius auctoritatem aliqui hoc negant Scotus; sed Anselmum interpretantur Thomistae non de impossibilitate simpliciter, sed de maiori, vel minori convenientia.

Caput IV

Quaestio hinc resultans.

288 Sed ex his 6° quaeret, et latissime fere de nomine litigat inter graviores Theologos, quotuplex in uno, et in altero casu resultaret homo: an unus, an plures? P. Vasquez 1. parte disp. 155 cap. 5, quem sequuntur Gaspar Hurtado disp. 3. diff. 7, Amicus disp. 14, sect. 3. et alii asserunt in casu, quo tres humanitates eidem personae unirentur, resultaturos esse tres homines. Econtra in eo casu fore unum hominem docet cum D. Thoma Suarez P. 3. disp. 13 sect. 3, Pater Hurtado, Lugo, Albornoz, et Bernal.

In altero vero casu unius humanitatis assumptae a tribus personis, fore unum hominem tenet P. Vasquez, Albornoz, et e contra. Econtra tamen tres homines tenuerunt antiqui alii, ut Marsilius, et Gabriel. At Caietanus asseruit, in hoc casu futuros plures homines simpliciter, unum autem secundum quid. Et plura neque admodum facilia, neque intelligibilia apud fere omnes sequuntur.

289 Difficultas utrinque nascitur ex parte

aliarum personarum cum aliis, ut sunt homo, persona, et similes representant. Nec lenis accedit ex Mysterio Trin.; ubi Deus unus est, et tres sunt Persone, et tres inter se distinctae personalitates, et eadem unus Deus. Ut brevi[ter] reamus, et clare, Notandum V, quod veritas propositionis requirit identitatem in recto subiecti, et recti praedicati; non vero inter ea, quae afferunt in obliquo. Ideo haec propositio est vera, Album est dulce, quod subiectum habens albedinem identificatur cum subiecto dulcedinis, et neque subiectum ipsum cum dulcedine, neque haec cum albedine identificatur.

290 Notandum V. Nomen homo, et nomen persona esse concreta substantiva, quae aliquid in recto significant, et aliquid in obliquo. Persona significat in recto personalitatem, vel subsistentiam, in obliquo autem naturam, quam connotat. Homo vero sua, et praesertim significat naturam humanam, non quidem ut sumitur in abstracto, quo pacto significat per nomen abstractum humanitas. quod sumitur concreti, ac proinde significat humanitatem tamquam formam, sive habens humanitatem; quod potest esse vel subiectum logicum denominationis, v.g. Deus est habens humanitatem: ubi nulla ratione subiectum distinguitur a forma ista: eadem ratione, qua Deus, ut confundit, et universaliter distinguit a personalitate, est habens Deitatem, nempe logice, ut patet in hac propositione: Deus est idem in tribus personis: quae explicat ita: Deitas est eadem in tribus personis: non si ly Deus afferret habens quasi physicum, illa propositio esset falsa, ut posset aequivalenter huic: Habens Deitatem, sive suppositum Deit. est idem in tribus personis; atque haec est aperte falsa, cum sint tria inter se distincta supposita habentia quasi physice Deitatem. Deinde ly habens humanitatem potest accipi quasi physice pro supposito, vel persona, et tunc accipitur nomen homo personaliter.

291 Adhuc quaestio est, utrum eiusmodi nomina significent in recto personalitatem, an naturam? et quod nomen persona debet significare in recto personalitatem, in obliquo naturam, ut patet ex ipsius definitione: natura persona est rationalis naturae individua substantia; ubi natura in obliquo affertur. Deinde si persona afferret in recto naturam, cum dicimus esse in Trin. tres personas, affirmaremus esse tres naturas; hoc autem manifeste falsum est: ergo persona affert in obliquo naturam. Hoc non adeo constat in voce homo. Nam in hac propositione

Athanasij: Ara realis, et caro unu est homo: ubi homo significat in recto
hum:, sive nam, et pro illa supponit. Sicut in illa propositione communi apud
PP. Cyrilly, Nazianzeny, et alios: Xpus est Deus nam Deus, et homo, haec
ultima vox naturaliter supponit pro hum. in recto. At in alijs propositionibus
vox homo ante adjunctionem supponit pro personalitate in recto, et affert in obli=
quo nam. Sic in illa communi propositione: Deus est homo: et in illa altera
Athanasij: Deus, et homo unus est Xpus, nempe una persona, id est una personalitas
in natura divina, et humana. Quare videndum est, an hae propositiones exigant
unum homo supponere pro persona, an pro natura, et de varietate suppositionis discer=
nenda est veritas. Instant a Thei, et aliter, et summistae propositiones, ut
iacent de propriis vocibus significationes decernat, quomodo in utroque illo cir
loquendum sit, variasque regulas significationis, et suppositionis ex hoc, referent.
292. In hoc puncto
censeo, non eodem modo discurrendum esse de termino homo, ac de termino persona.
Ratio est. Quia licet dadat, utrumque terminum afferre concretive nam, et personalitatem,
et hanc in recto, illam in obliquo; attamen diversus est significatus
expressus utriusque: expressus autem significatus dicit id, a cuius abstractione de=
rivat vox concreta, ut ab hum. homo, a Deitate Deus, a personalitate
persona; ut bene notat P. Suar. disp. 27. sect. 3. n. 24. Itaque persona
expresse significat personalitatem, implicite autem, et vage nam, hanc, vel illam,
divinam, vel humanam: at vero homo expresse significat nam humanam, implicite
vero, et vage personalitatem, hanc, vel illam, propriam, vel alienam, humanam, vel
divinam: pro expressus, et detractus utriusque hic significatus diversus est: ergo non omnino
eodem modo, loquendum est de utroque. Sed in termino Deus comparato cum termino
persona divina. Nam licet uterque possit significare nam divinam, et personalitatem; ad=
huc, quod persona divina significat expresse personalitatem, Deus vero expresse nam,
non eodem modo applicant termini numerales utrique: dicimus enim recte, esse
tres personas divinas, quod possumus dicere, esse tres Deos, et possumus dicimus,
esse unum Deum: Sed ubi unus hic cadit supra Deitatem expresse significatam,
ut sit sensus: tres personae habentes unam Deitatem: non vero cadit supra
habens, ne aequivaleat huic falsae: tres personae sunt unus habens Deitatem.

Nihil, ly 3.es cadit mue supra personalitas expresse signatas, n supra Deit; ut fit sq: in Trin. sunt tres personalitates habentes Deitatem. 15

Caput 3um

Potest utraque hypothesis.

293 Hoc posito indico 1. n hypothesi, quod una persona Divina assumeret plures hum. naturas, tunc esset una persona, sed essent plures homines. Indico 2. In hypothesi, quod tres Divinae personae assumerent eandem hum. naturam, tunc essent quidem tres personae, sed esset unus homo. Hoc ly asserit D. Th. hic q. 3. art. 6. adhuc, P. Maurus q. 38. n 9.

1 pars probatur. Nomen homo persona signat expresse, et determinate personalitatem, implicite vero, et indeterminate naturam; sed quod multiplicat signatum expressum, et determinatum, multiplicat concretum substantivum substantiale: et quod illud non multiplicat, tale concretum non multiplicat. Sed quod persona multiplicat, multiplicatur persona; et quod personalitas non multiplicat, (quomodo non multiplicat natura) non multiplicat persona. Atque in 1 hypothesi personalitas est unica, in 2 vero hypothesi personalitas est multiplex: sed in 1 hypothesi esset una persona, et in 2 hypothesi essent plures, sive tres personae. Potest maior ex non repugnante. Nihil in concreti accidentalibus retinet: quod albus non multiplicat ex multiplicatione subiecti, quomodo albedo sit expressum signatum illius: artifex, et similia concreta accidentalia (quaeque licet, sint nomina substantiva; sequuntur naturam adiectivorum) non multiplicant ex quaesita multiplicatione formae accidentalis; ac proinde unus homo est unus artifex, licet plures artes habeat: etiam si eadem ars esset in tribus hominibus, essent tres artifices. Et ratio est: quia in concreti accidentalibus subiectum est primarium signatum, et forma, quae adiicit forma accidentalis, ideoque signat tamquam adiacens subiecto; quare ad unitatem, vel pluralitatem concreti parva forma accidentalis ratio habet, ut bene notat P. Wadingus disp. 13. dub. 8. n 118. At vero in concreti substantialibus substantivis alia ratio est; in illis m. signatum expressum habet quasi locum, et attendit ad unitatem, vel multiplicitatem

Jorati: nq lt afferat in obliquo (q) n semp venye, cy Deg in recto afferat nq Deng, et qds Ble, ut fatet Ani. supra n° 23, et Hurt. diss. 3ª: et hō ex se id affert nq hung in recto, ut diximg n° 234) in affert ad my pse stanti, et subsis; n adm alteri advenienti, l. adjacenti: quare unitas, l. multiplicitas, nisi obstent alij tni adjuncti, cadit supra signaty expressy, et detraty, n verò supra vagy, et indetraty.

Sili arguto pb 2a pars. Signaty expressy, et detraty vocis hō e na hūna, seu hum; q in 1a hypsi eet multiplex hum., in 2a verò eet unica. q in 1a hypsi eet multiplex signaty expressy voci hō, et in 2a eet uniy: q in 1a eent plures hoes, in 2a uniq. Proinde fit q signaty expressy voci Deg e Deitas, tres psal. Deng constituent tres psas, q uny Dey: ita si tres psal. Dinp traherent eqds hum., eant tres psl, q nq hō: tres psle, q vox psa expre signat psal, et psa. hinc eent tres: nq hō, q hec vox expre signat hum., et hum. hinc eet unica. Contrario in altera hypsi uniq psal. trahenti plures hum., psa eet una, ut hoes eent plures.

294 Pro oppones 1°. tres hoes s tres psle: q si psa Verbi assumeret tres hum. & nos eent tres hoes: q et tres psle: cons ps e: mar e vera; q qlt hō e ma psa. q coeny tres hoes eent tres persg. q. tandg mir l'syllisal. Reo disq. mg: tres hoes s detrate tres psle, nd mg: s indetrate tres persg, l. duy, l. ma, Cdo, et data mi, nd coq. Ad pbos mi: disquo ans: qlt hō e ma psa rario, et detrate distincta a psa alterig hoïs, nd ans: qlt hō e una psa, l. distincta, s. indet, Cdo ans, et no coq. Explo. Hic trq tres hoes signat expre, et detrate hum., ac pdo supra illq cadit multiplas, unde be infert: s tres hoes: q s tres hum.: q hum. e expressy, detraty, et coeny grale signaty voci hō, supra q cadit trq numeralt.

Resc. m. D. Th. 1.a p.te q. 39. art. 3.o: Quia singularitas, v. pluralitas nominis substantivi attenditur secundum formam significatam per nomen. At vero quod significat, et indeterminate significat, ideo affert unitatem, et indeterminate hanc, illam, etc, v. plures personas: quare ex hoc ante, si tres homines, in genere loquendo, neget inveniri determinate, esse unus, neque esse plures; neque unum in stare posse cum veritate illius entis: quia si quilibet hominum haberet suam propriam naturam, erunt tres homines: si vero dei omnes eadem natura gaudeant, erit unus deus.

295 Objicies 2.o In illa hypothesi unus homo non diceretur ad alterum, et non esset idem homo cum altero: sed neque esset eadem natura; neque eadem persona negat non dicitur a se ipsa. Minor patet. Quia multiplicitas stare negat absque reali unius ad alterum distinctione; si enim essent tres homines, essent inter se distincti. Ideo, quaeso ante, manans etc. Quia sicut vocis homo, et vocis persona manans formale, expressum, et determinatum est diversum; ita potest divino, aliquid, et multiplicitas convenire manans omnis, quod significat significato alterius: quare non debet cum a distinctione non ad distinctionem personarum. Homines enim non distincti stare possunt cum identitate, si plures homines haberent unica natura divina: et idem homo stare potest cum reali personarum distinctione, sicut defacto idem unus Deus stat in tribus personis.

296 Objicies 3.o In hypothesi, quod tres divinae personae adumerent eadem nomen, Pater non esset Filius, nec Spiritus Sanctus: sed neque esset unus homo. Consequentia probatur. Nam si esset unus homo, idem homo esset Pater, Filius, et Spiritus Sanctus, et eo ipso Pater esset Filius, et Spiritus Sanctus: quod est contra mirum. Nam valeret hic syllogismus: Ille homo est Pater; hic homo est Filius: ergo Pater est Filius. Idem de Spiritu Sancto posset dici. Utraque praemissa certa est, et consequens legitimus, conclusio falsissima: ergo quod tunc non esset unus, et idem homo. Ideo quaeso ante, manans etc, omnis in illa hypothesi esset verum, sicut nunc verum est; quod cum nomina Pater, Filius, et Spiritus Sanctus significent expresse divinas personas, seu personalitates, quae realiter distinguuntur, et in illa hypothesi essent distinguerentur, inde sit, non mutari tempore, v. significato, veritatem.

loca a nulla e; q ex dicere ... n infert ee hoes distinctos, ne
infert ee plures perss. vnj hoes, sicut ex facto n infert, ee plures perss. vnj
Dey. Ad probat, data mai, nego mi. Pr, Filj, et Sps Sctus, q modo,
st vnj, et ide in Deitate, ac pde vng Deg, sic tunc eent vnj in
Humte, et coent vng ho: et e, vng, et ide ho eet Pr, Filj, et Sps
Sctus, et eet tres psone, sicut vng, et ide Deg e Pr, Filj, et Sps Sctus, et
e tres psone. Ad probat dico, illy syllm n ee rectj. Rao e, q ille
tng hic ho duplr pote accipi in pmissis, l psaliter, l naliter; at
neutro mo infert coens: q syllg recty n e.

297 Probo mj. l si accipi-
at psaliter, mnj in vtraq pmissa n e ide: ng in mai, hic ho,
Pater, subjectum supponit p psona Patris, et n p alia, aliog possit
fla eet: in mi vero, hic ho e Filj supponit p psona Filij et
n p alia: q mnj duplex e, et coens syllg e filis huic: hic ho
(designato Joanne) e Episcopg; hic ho (designato Antonio) e miles:
q Episcopg e miles. Hic a syllg cu het duai mio, het 4 tres: q
et alter syllg (accepto hic ho psaliter) het duplex mnj, et 4 tres: q
vterq fallax e. 2do e fallax, si hic ho sumpt naliter. q in pmis-
sis mnj accipit, et supponit p pa na, in qua Pr, et Filj l vnj, et ide; at
in coente infert identitas inter psonas significatas illis nominibus Pater,
Filj; q ex vnitate, l identitate in na n sequit vnitas, l identitas in psonis:
q ex vnitate in na huna n infert identitas inter Patrem et Filij. Ad
summum posset inferri: q Pater e ide ho cu Filio: l ita: q Pater, et
Filj sunt vng, et ide ho: q ide e, ac dicere, Pater, et Filij hant
eande hum.

In tres Dni magna e ostrao huig rag. Na qt ista
significat expresse psalitate, s dug psone spirantes, lt pauci spirantes sit
vnicus, atq ideo vng spirator; q ly vng afficit n pso q significans ex-
pressus spiratois, q e vnica, ... eent tres
... seu hentes ... ... tres ... ... vna ...
mostrantur. S. Athanasius in Symbolo: q ideo ... expres

signata in illo concreto substantivo et omnino, et eadem in triangulo ... Mitto alia. Neque ... vocant, tranc ... respondi. ... et ..., ut ... ; mox plura opponunt, quae ... ex ... signo, et ex adiunctis accipi sunt: quare haec attendenda ..., et meminisse semper oportet, talia esse solvta, qualia ... à ...

Disputatio IV.
De termino assumptionis ex parte Verbi.

Caput I.
Status Quaestionis, et ...

298 Expositum ... generalis, et immediato ... ex parte ... assumpto, restat explicare, quis sit ... generalis, et immediatus terminus, ex parte Verbi Divini? Ratio quaestionis est, ex parte ... Verbi occurrunt, tum natura Divina, quae Deus, tum ... Divina attributa, et perfectiones absolutae, quae sunt communes omnibus Divinis personis, ... Voluntas, Sapientia, ... tum personalitas Verbi, seu filiatio, quâ Verbum ... tale est, seu ... Natura quoque, et attributa eadem sunt in Patre, Filio, et Spiritu Sancto: personalitas ... propria, et notionalis est, quâ à Patre, et Spiritu Sancto ... distinguitur, ... alia ... sunt distincta à ... Patris, et à ... Spiritus Sancti et ... termino ... ... Verbi, quaeritur, an ... physica ... immediate, et ... assumpta ... Verbi ... ... ? an natura Divina Verbi ... est? an ... personalitas ... à natura aliqua ratione distinguitur?

299 Pro quo supponendum est ... ex ... de Trinitate. Neque Divinas ... inter ... à ... personalitates, seu relationes, sicut Paternitas, Filiatio, et spiratio passiva. Ratio est ... extra ... virtualiter ... distinguunt, quae, cum sint ... et ... adeo ... adeo ita se habent, ut ... in ordine ..., et sub ... ... possint ...

l. neque alicuius formalitati eiusdem. Itaque natura Divina, et Paternitas v.g. l. sunt idem realiter, aliter, ratione cuius identitatis veniunt: Natura Divina est Paternitas: Paternitas, et Natura sunt idem: Pater est Deus per identitatem. Ita agerent duas entitates realiter distinctas, per se distinctas, et sub hac vi Natura, Paternitas (quae non sunt idem aequivalentes) subeant alterius, et neque alicuius eiusdem formalitati: v.g. Natura Divina est idem realiter cum Filio; Paternitas non est idem realiter cum Filio: Essentia Divina communicatur Filio: Paternitas non communicatur Filio: quia Essentia, et Paternitas ita se habent in ordine ad veritates eiusmodi propositiones, ac si realiter distinguerentur: quia agerent entitates realiter distinctas; licet non sint virtualiter realiter distinctae: quia.

300 Supponendum 1.º subsistentias personales, et relativas, quae dantur in Divinis, constituentes, ac distinguentes formaliter personas Divinas personales, inter se, scilicet Paternitatem, Filiationem, et Spirationem passivam: aliqui Doctores admittere quoque subsistentiam absolutam communem Divinis personis, quae conveniat Deo, ut Deus est ante suas personalitates, ratione cuius dicatur essentia Divina subsistere, esse independens tum a subiecto, tum a quolibet alio a se distincto. Hanc tenent P. Suarez lib. 3 de Trinitate cap. 11, et hic disp. 11 sect. 3, Fonseca, Ragusa, et alii, et ex Thomistis Godoy, Gonet, Ferre. Negat P. Vasquez disp. 125, Arriaga, et Hurtado cum pluribus q. 6 de Trinitate, ex Thomistis Araujo, Nicolai, et alii, quibus subscripsimus disp. 11.ª de Trinitate.

301 Hoc autem notaveris propter Durandum, cuius sententia est, dari duplex unionem humanitatis ad Verbum, duplicemque ex parte Verbi terminum formalem, et immediatum: 1.º unio terminatur ad subsistentiam communem Divinis Essentiis, quae constituit Deum subsistentem, et ratione huius humanitas constituitur subsistens: 2.º terminatur ad proprietatem personalem Verbi, et ratione huius constituitur in esse suppositi, 1. persona. Ita in 3. dist. 1. q. 2. n. 7.; namque Durandus non eodem gradu constituit Deus in esse subsistentis, ac in esse suppositi, seu personae: subsistens constituitur per Divinitatem, persona vero constituitur per esse ad aliud, sive per personalitatem relativam. Igitur persona Verbi terminat 1.º dependentiam humanitatis quid, constituent, scilicet per subsistentiam communem Deitatis: 2.º per proprietatem relativam personalem Verbi, ut unio sit hypostatica, seu Divina personae; qualis non esset, si non terminaret

ad quos probat contra Verbi in esse pers. Hanc sequitur, omnes capre; sed personalitates appellans, quod ita et ferè in illis relatas, nisi quod priores ponit hos ad personalitatem Dei, posteriores verò ad existentiam, et absq. solo nomine existentiam; et subsistentiam ambo differunt. Hanc sequitur Albarez disp. 21. At Soto, et Victoria indivisibiliter trahi unionem tum ad subsistentiam absolutam, tum ad relativam Dei docuere.

3o2 Dicendum est Marsilij in 3. q. 2. art. 1 asserentis, unionem trahi per se, et immediate ad essentiam divinam, non in totum se, et nudè sumpta, quatenus habet esse subsistentiam subsistentia Dei. Hanc et probabilis defendit P. Arteaga contra 1 disp. 2. q. 4, et postea eos confutat. Et quos ad totam personalitatem indivisibiliter sumpta, et completa, ut totae singulae quo eodem aequè involvunt essentiam, ac personalitatem relativam trahi unionem, docet Okamus, et Gabriel, et uniter nulli.
Respondetur 3a, et communis sententia docet, unionem hypostaticam Humanitatis trahi per se, et immediate ad solam Verbi personalitatem, sive ad proprietatem relativam Dei, vel 2a persona Trinitatis; ad naturam verò divinam, et ad absolutam proprietatem, et communem non immediate, et per se, sed per accidens, mediatè, et mediatè. Ita D. Thomas, Alexander, Bonaventura, Scotus, P. Suarez disp. 12. Vasquez disp. 26, Lugo, Albertus, et ferè omnes.

Caput 2um

Probat 3. sententiam.

3o3 Hanc 3. sententiam approbo, et probo 1 ex Concilio 6. Toletano: ubi tota cooperata sit Trinitas pro formatione suscepti hominis (quoniam inseparabilia sunt opera Trinitatis) solus tamen Filius accepit hominem in singularitate personae, non in unitate divinae naturae; in eo, quod est proprium Filij, non quod commune Trinitati.
Unde arguo. Sola personalitas Dei, seu proprietas relativa Dei, quae ab alijs virtualiter distincta à divina natura, absolutae subsistentiae, et à personalitate communi, est aliquid proprium Filij, et est ipsa singularitas Concilij. Ergo unio id tracta est per se, et immediate ad id, quod est proprium Filij, et ad singularitatem personae Filij: Ergo ipso tracta est per se, et immediate ad personalitatem Dei, sive ad eius pro=

prietate realium, et virtualiter distinctum a natura Prima, et ab omni formalitate absoluta.

304 Resp. Essentia Prima, subsistentia absoluta, et quaelibet formalitas absoluta virtualiter distincta a relatione Filij est quid commune Trinitati, et non proprium Filij, neque pertinens ad singularitatem Filij; atque unio hypostatica non facta est (saltem formaliter, et immediate) in eo, quod est commune Trinitati, neque in unitate naturae, neque, quod Filij in eo, quod attinet ad singularitatem Filij: ergo non facta est in Essentia Prima, neque in subsistentia absoluta, neque in ullo alio formalitate absoluta virtualiter distincta a formalitate Filij. Patet maior. Minor vero a Concilio adstruitur. Ubi notandum est, non modo asseri propositionem affirmativam, scilicet unionem factam esse in eo, quod est proprium Filij, in singularitate Filij; quod est negativa, sive exclusiva, scilicet non factam esse unionem in unitate naturae, non facta est in eo, quod est commune Trinitati.

305 Prob. Conseq. Patet Pater.

Unionem non factam esse, in natura, prout est communis toti Trinitati, quod in natura prout est propria Filij, sive prout existit in persona Filij: ut enim natura simul cum relatione Filij existit quasi (?), ita unio tracta est formaliter, et immediate ad totam (?) indivisibiliter, et rationem ad naturam prout existentem in Filio, et singularizatam formalitate, non vero ad naturam (?), et prout eos. Sed haec solutio non (?) Concilij veritatem. Nam (?) duae propositiones sunt contrariae: Unio hypostatica tracta est formaliter et immediate ad aliquid commune Trinitati: Unio hypostatica non est tracta formaliter et immediate ad aliquid commune Trinitati; quarum secunda propositio vera est, et adstruitur a Concilio: ergo prima falsa est. Atqui ea tradunt adversarij, qui in sua solutione docent, has duas propositiones: Unio formaliter, et immediate tracta est ad formalitatem Filij: Unio formaliter, et immediate tracta est ad naturam Filij; quarum in hac secunda (?) includitur illa altera, cum natura Filij sit formaliter communis Trinitati: ergo illi (?) asserunt.

306 Prob. 2. Si unio Verbi traheret formaliter, et immediate ad naturam divinam, seu quamlibet formalitatem absolutam, tota Trinitas incarnata esset; hoc est contra (?) (?): ergo. (?) maior prob. Eo ipso, quod actio productiva creaturarum (?) dat formaliter, et immediate a natura, seu (?) communi, tota Trinitas producit creaturas, et agere verum est, Pater creat, ac Filius creat: ergo si Unio formaliter et immediate

traxet ad aliq. praty coe, aeque verum eet, Pater trat unionem, ac Filius trat unionem, et sic de Spu S.to, et idem, tota Trinitas incarnata eet. Resp.
Verbum e prius immediate effectivum Incarnois, statim nego cons., n. solum Verbum, d tota Trinitas e prius vere, ac proprie effectivum Incarnois: subsistentia Verbi eet terminus immediatus Unionis, statim nego cons., n. solum Verbum, d tota Trinitas traxet Unionem, et coenter incarnata eet.

307

Dico Verbum Durandus, quaeret ex
Nunc ad neg., .1. subsistentiam absolutam, n. vnixi proprietates personales, ac proinde nega[n]tiq fuisse aliq. unionem ad personalitatem Filii, vt Filius dicat Incarnatus.
Resp.: si daret duplex actio creativa, altera ab omnipotentia coi, altera a Patre. Filii, n. vno verum eet, Patrem vt Patrem, et vt talem pp. creare, d generit pp. vt omnipotentem creare: sic si daret duplex unio, altera trata ad neg., .1. subsistentiam coem, altera ad personalitatem Filii, n. solum Filius, d oes personae incarnatae eent. Eet ita. Eo aeque se heat ad denomonem Incarnati ee terminum totalis Unionis, ac ad denomonem Creantis ee prius totale creoni. Ad verum prout. E nunc, data unica actione proveniente ab omnipotentia coi, verum e, oes personas creare; ideoque hoc atte, et simpliciter verum e, q. virtus creativa e omnipotentia, quae e eadem in oibus personis: sic si vnio trativa unionis eet eadem in oibus personis, atte oes unirent, nisi fit, an aliqua persona rone alterius unionis quasi vltra subirent eadem denomonem.

308

Eadem illatio prout ex Concilio Tolet.
in professione Fidei: Nam si nam traxi, Deus alterum cum altera discideret (vel alio alicu denomoem, alterum in alterum ingerebat) tota Trinitas corpus assumpsisset; quoniam constat, nam Trinitas ee unam, non tres personas. Si aequa unio traxet sr, et immediate ad neg. cos., ... aequale auctio tum actum, ex Concilio sequeret, tota Trinitas corpus assumpsit=se

Cum ideò coicat P., aut Sp. S.tus Rēo, quæsito ante, nando coq. Resp. ē, qd P., et Sp. S.tus opponunt cū Fīo quoad idēntitatē, ac pte impōle ē, Patrē, aut Sp. S.tū abē rr identificari cū Fīo; unde lt nā Dīna, quæ in Patre ē, identificet rā cū Fīo, n̄ sequitur, Patrē cū Fīo identificari. At Pater, et Sp. S.tus n̄ opponit Fīo quoad unionē cū nā hūna, cū qlt unire ea possit cū illa Hum. æquè ac Fīus unitus ē. Unde fit, qd in P., et Spū S.to det nā, quæ ē coicabilis Fīo p identitatē: et alia, seu psonalitas, quæ ē incoicabilis Fīo p identitatē: ideòq coicata nā, quæ coicabilis ē, n̄ coicat psonalitas, quæ incoicabilis ē p identitatē cū Fīo. At in Patre nihil dat, qd sit incoicabile Hum. p unionē. Præterea; quæ nā coicata p unionē immediatē nā Patris, ē psonalitas, seu psona Patris coicaret, et illi psonalitas Sp. S.ti; unde nātio fieret, Trinitas incarnata eē.

3ij ē. Nā Dīna, (...) inimē psonā Xpi; & hoc n̄ conv. Patri, nec Spūi S.to: q lt nā unixet immē sr Hum., n̄ ideò Pater, aut Sp. S.tus unixet Rēo dist. mg: nā Dīna sepst exigens sehatē psōt Verbi (...) alia ꝯstituit inimē psonā Xpi, ꝯda: nā Dīna sepst n̄ exigens ꝯng psā. (...) alia, ꝯd mg, et data mi, ꝯd coq. De prate pu ra abs, ꝯveniens nā Dīnæ sepst n̄ exig. ꝯng psaltē (...) alia, ꝯvit ē nā in oibus psis, et æquè ꝯvit oib. psis, V.g. creare illi geae, unire, seu trahe unionē. At prata, quæ nā Dīnæ ꝯveniunt sepst posthilanti tales sehata psis (...) alia, tū ꝯveniunt nā in illa

et ipsi sint incoicabilia ioe
oppoi Rnaay pfary, nequeunt alijs pfis ovenire. Tale e hoc
Sihvere imme pfg Sfti; q) pratg n ovit ng, nisi pprt gereni,
et benti pfa. Venti galia.

315 ny e. Na Rna, 1. illecty, aut il-
lechs cois e priy quo fr generatiny Venti, et Voluntas priy quo
fr spiratiny; d hoc n ovit oibg pfis, nec ng pprt in qualt pfa: si-
qdg nia in Patre e priy generatiny, in Fio vero, aut spu st.
talis n e: p it ng ovat cnui imme Stum. n ideo ovenat
oibg pfis, nec ng pprt in qualt pfa. Mar a cois, et gtabilis thary
fa. Reo, drg nis petere integrg dispng, qon in Maa de Dm. de-
ding, et oppory douimg, sect priy quo fr pducting in Dinis ee
adaque relaty, et nonomale pp priy pfis pducentis, ac pte nulls
praty abty, et coe ee priy quo fr pducting ad intra.

316 yr in Patre
priy quo fr generatiny Verbi e relao Patni, que vnice in Patre
dat: in Patre, et Fio priy quo fr spiraty e relao spiratoris,
sive spirao activa, que tty dat in Patre, et Fio. Vnde sicut
nullg praty coe pote ee tg fr pducty, ita nec priy quo
fr pducting. Vnitg generatva in Patre p frali, et in recto
dicit relog Patni. tmgm priy quo f, et adaque pducting Fij:
in obliquo a, vt oplementy impheti affert illecty, et illectog es-
sale, qua Pater se tny pfechisse cognit, et que n fr pducta,
d diaectiva e, neq ouinit in gne physo pducting fr, d in
gne intoali, et directivo Patris ad generog Verbi; ideoq fug
fr pducty n mo e Fig, d Verbg, et igo obtina exprimens
qd illa illecho fr Patri repraet. Pariter vnitg spirava p
frali, et in recto dicit relog spiratoris tmgm priy quo
fr pducting spg sti: in obliquo a, vt oplementy archity
affert vol. et amorg essale, qua Pater, et Fig se inuicg
diligunt, qsi amor n e fr pducty, d impulsivg, nec

concurrit in quae objectivo et in quae affectivo quasi movente Patrem et Filium ad producendum Spiritum Sanctum; ideoque hic productus solet spiratio passiva esse amor mutuus, implicitum quasi iterum necessitans, et determinans metaphorice Divinam voluntatem in Patre ad amandum Filium, et in Filio ad amandum Patrem.

Ad hanc difficultatem, quam omnino verum censemus, respondetur negando minorem. Nam Divina essentia est hic concurrens Verbo per generationem, et Spiritui Sancto per spirationem; non vero est principium quo formaliter productivum ad intra; sicut neque illum aliud principium aliorum. Nam ratio principii formaliter productivi, sive ut quo, sive ut quod, necessario postulat realem distinctionem a termino producto, quae non datur inter ipsam et Verbum, neque inter ipsam et Spiritum Sanctum. Caeterum quia ea doctrina communis est, et probabilis, admissa certa

317 Ad 2. variae distinguendo maiorem: Omne principium quod perfecte dicit virtutem, seu principium quo, non convenit nisi ut in omnibus personis, nego: quod dicit virtutem perfectam, completam, et exercitam, concedo maiorem, et nego consequentiam. Alii eius doctrinae assunt, principium quo formaliter productivum, ut perfecte dicit virtutem generandi, aut spirandi, esse principium aliorum, seu reperiri in omnibus personis: at minime virtuti perfecte complete, aut ut exercitae modificari, restringi, appropriarique quae per determinate propriae talis personae, et non reperiri in aliis. Proinde principium quo formaliter generandum, ut perfectum, et completum, non est in omnibus personis, quia talis intellectus, sed principium, cum virtutis, affert et connotat essentialiter relationem Paternitatis omnino existentem in Patre; et principium quo formaliter spirandum, ut perfectum, et completum, non est in omnibus personis, quia talis voluntas connotat essentialiter relationem spirationis omnino existentem in Patre et Filio. Quia denominatio principii proximi quo pendeat essentialiter a determinata relatione, non potest applicari omnibus personis, licet denominatio virtutis productivae reperiatur in omnibus. At denominatio immanentis omnino est pure absoluta, nec pendet ab hac, sed illa determinata relatione: unde si natura Divina esset formaliter immanens unita, hoc illi parte in omnibus personis, necessario conveniret.

318 Sup. Possit unio formalis, et immediata naturarum ... pert virtualiter distincta à personalitate Verbi cum natura humana: et ita de facto contigisse. Sic enim melius verificatur, Deus est homo, Verbum caro factum est: nam sic per unionem erit formalis, ... unionis formalis ... Verbi cum humanitate ... quam ... paret repugnantia. Dum quod contraria ... naturam unionis ... esse in natura, non indicant, eam esse impossibilem, ... inferunt indirecte, scilicet totam Trinitatem incarnatam esse; ... et non factum fuerit, impossibile est: et illa unio.

319 ... nullum deposit adfacti. ... eas propositiones esse proprias, et absolute veras: ... suppositum ... Verbi, adeo significat Deus Verbum ... humanitatem; quod verum est, ... unio physica non ... et immediate ad naturam ... Verbi distributivè pert virtualiter distinguunt, ... ad ... personalitatibus, idemque vero, et unitatem ad nam. Imo cum speciale ... Verbi, ut talis ... personalitas propria unice Verbi, et non ... alteri ... natura, quae non est unice propria Verbi, ... et immediate ad personalitatibus Verbi, ... absolute, et ... Verbum esse hominem, et factum esse carnem: ... et ... hominem illigere, ... anima ... quae pars est specialiter hominis propria, ... illigat; ... veniamus ad ... anni.

320 Non ... in ea unione ... Neque enim apparet, quo modo pagenda sit unio immediata duplici naturae ... quae non ordinat ad componendum cum altera, neque habeat naturalem aptitudinem ad ... compositum. Communiter Theologi ... chymeras ... Nestorianorum, ... et ... composita ex duabus naturis ... in esse ... et contraria ... Eutychetis insinuant, unionem immediatam ... cum humana esse impossibilem. ... Sequuntur P. Albertinus, Lorca, Aldarete, ... disp. 27. ... tenet Ex. D. disp. 13. sect. 1., et cum illo Granado, ... in hypothesi quod non admittat in Deo ... et ... admittat, docent, possibile esse unionem formalem, et immediatam naturarum,

ut talis cum hum. Et hos abte afferunt Valentia, Lessius, Amicus disp. 14. sect. 5, et alii. Neutra pars satis ostendit; quod potest admitti ante eo, quod non ostendatur aequivoce.

321 Ad id, quod affert, dico, eas unionis duplicis non esse naturaliter impossibiles, (quod sufficit ut in exemplis afferant ea veluti figmenta) non vero esse absolute, et metaphysice impossibiles. Et Sancti Patres loquuti sunt in sensu Eutychetis, cuius causa fuit, neque Divinitas ita humanitati copulata esse, ut conversa fuerit natura humana in Divinitatem, i. e. in Deum, et e duabus facta fuerit una per confusionem utriusque, aut conversionem unius in alteram; quod impossibile esse, probant Sancti Patres, quia Divina natura est immutabilis, et neque ipsa in aliud, neque aliud in ipsam converti potest. At si uti Divinitas unione uniret humanitati, neutra in alteram converteretur, sed utraque suam perfectionem, et integritatem servaret, fieretque ex utraque unum quid, sive unum compositum, non ex subiecto, et forma, neque ex partibus integrantibus, aut continui; sed unum substantiale supernaturale compositum ex duabus naturis unita. Eadem esset mirabile, et supra exempla; sed quod mirabilius, et magis supra exempla, quam unio Hypostatica. Et quis eam possibilem iudicaret, nisi factam certa fide teneret.

Caput 4.

Persona Christi composita est.

322 Ex Verbo Hypostatice unito, et Humanitate assumpta resultat unum quid, quod est Christus: et cum resultet media unione physica, quae est compositio vera, et propria, sequitur esse quid compositum, cuius partes, seu termini sint Persona Verbi, et Humanitas. Sic 5.ª Synodus can. 4.: Sancta Ecclesia unionis Verbi ad carnem secundum compositionem fatetur. Et can. 7.: Christum habet duas naturas, ex quibus est compositus. Idem repetit 6.ª Synodus can. 4.º, et Concilium Lateranense sub Martino can. 8. Damascenus lib. 3.º de Fide cap. 3.º: Substantiae divinae unionis, quod duae naturae sint unitae in unam compositam Filii Dei Hypostasim. Idem cap. 4.º: Unam Hypostasim agnoscimus ex utraque natura compositam. Unde Petrus Diaconus lib. de Incarnatione, et gratia cap. 3.º colligit: A Sanctis Patribus adunatione Divinitatis, et Humanitatis Christum unum compositum praedicari. Ubi habes,

non modo Christum Dominum utrumque esse compositum, et esse compositum ex duabus naturis, Hypostasis ejus Dei esse composita, et ex utraque natura; quod idem est, ac esse persona ex duplici natura composita. Plura vide apud Suarez disp. 7. sect. 2.

323 Adhuc Bonaventura, Scotus, Durandus, et Caietanus aiunt, Christi personam non posse dici simpliciter compositam. Primo, quia quod est summe simplex, nec potest esse compositum cum aliis, nec componi ex aliis; at persona Christi est summe simplex: ergo. Secundo, quod est compositum constat ex pluribus partibus; at Verbum Divinum nequit esse pars, cum de ratione partis sit, esse perfectibilis, et incompleta: ergo nequit persona Verbi esse composita. Tertio, quod est compositum melius est singulis partibus, ex quibus componitur; sed constitutum ex Verbo, et Humanitate nequit esse melius Verbo, ex quo componitur: ergo. Quarto, Verbum ante Incarnationem non erat persona composita physice; sed post Incarnationem est eadem persona, et non alia: ergo post Incarnationem non est persona physice composita.

324 Haec non obstant. Proinde cum S. Thoma, Suarez, Vasquez, et communi Theologorum dicendum est, personam Christi esse vere, absolute, et physice compositam, et Christum esse vere compositum. Probatur: omnis unio, qua plura distincta ita uniuntur physice inter se, ut unum efficiant aliud, est vera, et physica compositio; (sive detur mutua perfectibilitas partium, sive non) sed in Christo Verbum Divinum, et natura humana (quae sunt extra se distincta) ita uniuntur, ut Verbum afficiat Humanitatem, et Verbum, ac Humanitas una, eademque subsistentia Divina subsistant: ergo in Christo datur vera, et physica compositio nempe Verbi cum natura humana, cum utraque natura inter se ad subsistendum communi subsistentia Verbi. Item ergo quod resultat ex multis physice unitis est compositum vere, ac proprie; at Christus, seu persona Christi reduplicative, et formaliter sumpta, quatenus affert, resultat ex multis physice inter se unitis, nempe ex Verbo, et Humanitate: ergo Christus, seu persona Christi est composita vere, et proprie. Nota a argumento adversariorum est, quod hic Christus, aut persona Christi potest accipi specificative, et formaliter quod dicit essentialiter in recto, scilicet solum personalitatem Verbi, quae composita non est; in quo sensu nequit dici absolute, Christum esse compositum, aut personam Christi esse compositam: Hic vero accipitur non specificative, sed reduplicative pro eo, quod affert tam in recto, quam in obliquo ad haec voce Christus, seu persona Christi, scilicet pro ipsa Verbi,

4

et Hum. uniti verè, ac [illegible]: hoc ā aggregatum esse verè, ac physicè compositum, quod neget. Et hinc esse P.P., et Conciliorum [illegible], [illegible] q. 1. insinuant, 1. exprimunt compositionem ex duabus naturis subsistentibus unā cum subsistentia Verbi: quia loquuntur de Christo reduplicative, et de quā Christi, aut Verbi, non [illegible], sed [illegible] quod subsistit in utraque natura Divina, et humana, ut advertit D. Tho. q. 2. art. 4.

325

Unde ad quinta opposita ret. [illegible], [illegible] Verbi [illegible] esse summè simplicem, nec ullo modo compositam; at [illegible] Verbi Incarnati, [illegible] talis, seu [illegible] Christi reduplicative non esse summè simplicem, sed verum aggregatum ex pluribus [illegible] unitis, scilicet Verbo, et Hum., ex quibus fit vera compositio physica utrique extrinseca unione [illegible]. [illegible] aliqui cum Hurt. disp. 19. §. 7. [illegible], ad [illegible] compositi non [illegible] esse, ut ea cuius componitur esse partes propriè, et strictè (quo nomine, aiunt, significari incompletas, et perfectibilitatem) sed sufficere, quod sint extra [illegible] distincta, et unita inter se; atque dari posse compositum absque partibus strictè talibus, quae dicitur compositio non [illegible] partes, sed [illegible] numerum entitatum; et talis esse compositionem Christi, in qua saltem Verbum non est pars, cum non sit extrinsecum incompletum, nec perfectibile. [illegible] in [illegible] [illegible] nominis partis, ut sic [illegible] significat id, quod cum altero verè componit aliquid, et non est totum ipsum. Quā ratione [illegible] in [illegible] [illegible], et Nicetas ad [illegible] [illegible] Nazianzeni [illegible] dicunt propriè partes in hoc composito ex Verbo, et Hum. [illegible] ratio partis non petit essentiali esse entitatem incompletam, et intrinsecè ordinatam ad componendum cum altera; sed satis illi est, quod sive naturaliter, sive supernaturaliter habeat aptitudinem, ut cum altera componat aliquod unum per veram unionem. Sic duo ligna, duae aquae nullam exigentiam, aut ordinem intrinsecum habent ad componendum, quod non possunt naturaliter uniri, et componere unum lignum, unam aquam; partes illius sunt. Similiter Natura Divina Verbi, et natura humana non dicant exigentiam, aut ordinem intrinsecum ad componendum, aut incompletam naturalem, (qualem habent materia, et forma ex [illegible]) quod non saltem supernaturaliter uniri possunt, et componere unum quod, partes sunt eius mirabilis compositi.

326 Ad 3um ret nando neg. Neg. compositum dicere aliquem perfectionem seu extrinsecam simpliciter infinitam, aliunde quam non est maior singulis componentibus. Unio compositum ex Deo, et re, potius decrescit: nam Deus dicit infinitam perfectionem simpliciter, et excludit omnem imperfectionem: at compositum dicit esse imperfectionem Humanitatis creatam, et finitam: melius est esse habere infinitam perfectionem simpliciter absque illa imperfectione, quam habere aliquam perfectionem finitam cum eius imperfectione. Unde utraque pars est simpliciter finita, compositum melius est singulis partibus.

Ad 4um Confessa maiori, et minori, nego consequentiam. Argumentum fallit, sicut hoc: Persona ante quam esset albus, non erat compositum ex hum., et albedine; sed postquam est albus, est eadem persona, et non alia: ergo postquam est albus, non est compositum ex hum., et albedine. Persona Verbi sumitur specificative, et sumitur quod dicit in recto, neque ante Incarnationem, nec post Incarnationem est composita; sed post Incarnationem persona Christi reduplicative, et prout trahit sub nomine humanam, et Divinam, est persona composita ex duplici natura.

327 Sibi rendum aliis propositionibus. V.g. persona Christi est ab aeterno, compositum incipit in tempore, nempe quod incipit esse illa ex duobus partibus: ergo persona Christi non est composita; quod poterit dici Christum esse personam Divinam, et humanam, creatam, et increatam: quod est absurdum. 3° haec propositio: Christus est duae naturae Divina, et humana, damnatur ut heretica in Concilio Constantiensi sess. 15; sed esset vera, si Christus esset compositum ex duplici natura, cum de composito partes praedicari possunt: ergo. Resp. Christus, seu persona Christi specificative, et sumptum recte esse ab aeterno; secus non reduplicative et sumptum obliquum, quod dicit esse in obliquo, cum nec hum., nec eius unio sit ab aeterno. Ad 2um resp. Christum esse personam Divinam, et increatam, non vero creatam, et humanam: quod cum persona dicat in recto personalitatem, quae in Christo Divina, et increata est, adjectivum cadens supra personam cadit supra rectum; neque enim persona humana est, quae componit ex natura humana, sed quae habet personalitatem humanam, seu principium in se humanum. Ad 3um resp., recte damnatam esse propositionem in sensu Ioannis Hus asserentis Christum esse Divinitatem et Hum. sensu humanam, sive separatas. Deinde propositio falsa sumpta Christus specificative, et sumpto recto; quod in hoc sensu aequivalet huic: personalitas Verbi est divinitas, et hum.; quae falsa est. Si vero accipiatur reduplicative

ssio vera é, ut ostendit Suarez disp. 35. sect. 3, cui fit illis huius: albus é subiectum, et albedo.

Disputatio XI

De existentia Humanitatis assumptae.

Caput I

Exiunt ne existentia proprie, et creata.

329 Humanitatem Christi D. existere per existentiam propriam, et creatam docet cum suis, Eximius D. disp. 36. sect. 1a cum Nobis; idque asserunt à D. Th. probat sect. 2a. imò Paludanus antiquus Thomista in 3o dist. 6. q. 3 tuetur, hoc esse contra mentem D. Th. Id expressè tenuit D. Ang. in q. de Unione Verbi Incarnati art. 4

.....

n. distincta à subsistentia: imò Thomistae in Divinis docent, esse unicam existentiam absolutam propriam naturae Divinae, à qua subsistentiae Divinae sunt redduntur existentes: ergo non existit natura per existentiam subsistentiae, sed subsistentiae per existentiam naturae. Datur autem in Christo duplex natura physica, et integra cum omnibus suis proprietatibus in esse naturae, ac proinde completa et physica quoad esse naturae: sed existentia est proprietas naturae, sed sunt distincta à subsistentia: ergo datur duplex existentia, scilicet increata Divinae naturae, et creata Humanitatis. Vigeo, quod Concilia, et PP. docent, Humanitatem assumptam esse à Verbo cum omnibus suis proprietatibus; ac proinde completam in esse naturae; sed existentia est proprietas naturae, sine qua neque completa, neque physica esset, imò neque absolute esse posset: ergo assumpta est cum sua propria existentia.

330 Probatur 2. Humanitas Christi non existit per existentiam Dei Trinitatis absolutam: ergo non existit per existentiam Verbi. Consequentia patet contra Thom. Non ut alij Thei

admittant in Deo pp existing absta, tres existias relativas proprias Divinarum personalitatum; eas neque Suadunt (nec convincunt) nostri Thomistae, qui docent personalitates existere per se, et omnino per existentiam absolutam Divinae naturae. Contra hos probatur: Humanitas Christi non unitur immediate per se cum existentia absoluta Verbi, quae est ipsa existentia Divinae naturae: alioquin sequeretur, Humanitatem esse per se, et immediate unitam cum existentia trium personarum, et consequenter trinitatem incarnatam esse: ergo non existit per se, et immediate per existentiam absolutam, imo neque absolute per illam existit. Neque existentia non communicat suum effectum formalem entitati, cui non per se, et immediate coniungitur; alioquin illecho Christi v.g. existeret per existentiam absolutam Divinae naturae, cui mediate unitur, scilicet mediante anima. Infero iterum: ergo Humanitas Christi Domini immediate per se absolute nihil est. Probo consequentiam. Eo modo, quo res non existit aut, absolute nihil est; sed Humanitas non existit aut per se, et immediate per existentiam Divinam absolutam, cui non unitur immediate: deinde non habet existentiam propriam: ergo per se, et immediate absolute nihil est; hoc autem est absurdum: ergo.

331 Probatur 3.° Humanitas Christi absolute autem est res creata, temporalis, et contingens: ergo existit per existentiam creatam, temporalem, et contingentem, non vero per existentiam Verbi increatam. Probo consequentiam. Id est aut aliquid increatum, et aeternum, cuius tota actualitas est increata, et aeterna; sed tota, et unica actualitas essentiae est existentia: ergo si existentia Humanitatis esset Divina, increata, et aeterna, Humanitas autem esset increata, et aeterna: et ergo si Humanitas est temporalis, et creata absolute autem, existentia Humanitatis creata est, et illius propria. Confirmatur. Intelligi illigi, rem subsistere prius quam illigatur existens: subsistentia enim est terminus naturae, quae iam supponit existentiam: ergo nequit illigi Humanitas subsistens, nisi ante illigatur existens; sed ante ad subsistentiam Verbi nequit Humanitas illigi existens per existentiam Divinam: ergo debet illigi existens per existentiam propriam.

332 Denique probatur. Per actionem productivam Humanitatis ponit in re, et producit physice aliquid esse novum, quod non erat in rerum natura antequam Humanitas existeret; sed hoc novum esse, quod non erat antequam Humanitas existeret, est existentia Humanitatis: ergo actio productiva Humanitatis ponit in re et producit physice existentiam Humanitatis: ergo existentia Humanitatis est propria illius, et creata, et non est ipsa existentia

abtra Dei, cum existentia Dei sit aeterna, et improducibilis. Maior patet; quia illa actio revera produxit aliquid, quod antea non erat. Minor a probatur. Illud non esse aliquid non est esse esse: quod esse esse non est novum, sed aeternum, nec est actu in potentia; ponit autem in actu noviter per existentiam esse novo productum: in Humanitate enim dat esse esse, et esse existentiae; et omisso, quod non distinguantur ... Thomistas, adhuc esse esse novum non est: quod esse existentiae potest esse novum, et noviter productum: quod existentia Humanitatis est creata, et propria illius. Sed audiamus Thomistas.

Caput 2um

Thomistarum replicae.

333 Replicant Thomistae per illud principium, ex duobus entibus in actu neque fieri unum per se; quod, si Humanitas haberet suam propriam existentiam distinctam ab existentia Verbi, Verbum, et Humanitas essent duo entia in actu: quod ex illis non posset fieri unum per se. At maior illa falsa est, imo oppositum principium manifestum est, nempe, ut fiat unum per se ex duobus entibus, debere esse duo entia in actu, seu duo entia actualia, quorum quodlibet actu existat, et sit aliquod ens, et aliquid: cum enim quod actu non existit, sit aliquid nihil, si unum eorum non existeret, fieret unum per se ex aliquo, et nihilo; quod evenit absurdum est. Sic unum continuum per se fit ex duobus lignis actu existentibus: sic unum physicum per se fit ex materia, et forma, quarum quaelibet actu existit, et unionis terminus existens ante ad existentiam alterius: sic Humanitas, quam assumit, oportet terminus assumptionis; sicut illud, quod movetur localiter, terminus ipsius motus, ait D. Thomas. q. 4. art. 2. Corpus autem terminus motus non est in esse esse, sed in esse existentiae ante ad motum: quod Humanitas terminus assumptionis non est in esse esse, sed in esse existentiae, et ideo existens propria existentia.

334 Nota est communis distinctio entium in actu ordinis completo, et in actu incompleto. Ex duobus entibus in actu ordinis completo, v.g. ex duobus corporibus substantialibus, aut entitatibus simpliciter completis, ut ex duobus Angelis, neque fieri naturaliter

my esse: et quod non oritur male, cum duae aquae sint duo entia substantialia completa, in actu substantiali completo existentia, et non possint inviscem uniri, et ex illis resultat unum esse physice continuum. At ex duobus entibus in actu existentibus, si saltem aliquod eorum sit aliqua ratione independens, et perfectibile per aliud, recte potest fieri unum esse. Et talis est Humanitas existens per propriam existentiam, quae perfectibilis est per Verbum, ac proinde saltem in ordine ad propriam potentialem dicit aptitudinem, ut compleat per Verbum unum sibi intrinsece unitum.

335 Replicant 2°. Si Humanitas haberet propriam existentiam, eam illi tribueret Beatissima Virgo per generationem; hoc dici nequit: ergo nec illud. Probatur minor: quia sequeretur, tunc generationis esse existentiam illius rei, atque tunc generans non esset Mater Dei, sed tantum creaturae. Resp. concessa maiori, negando minorem. Ad probationem dico, tunc terminum generationis esse existentiam Humanitatis, tunc vero totalem esse hunc hominem, nempe Christum, sive Deum hominem, atque adeo fuisse Virginis Beatissimae esse hunc hominem Deum. Sic in aliis generationibus, licet sola unio sit terminus qui producitur, non tamen homo est genitus, et filius. Cum ergo hic homo, sive Christus sit Deus, sequitur, illius parentem esse Dei Matrem, licet non Deum producat, neque Divinam existentiam. Imo rogo Adversarium: si Humanitas Christi non accepit a B. Virgine propriam existentiam per generationem, quid accepit a B. Virgine, ut sit eius filius? quid produxit B. Virgo in ea Humanitate? non potuit Humanitas accipere a B. Virgine existentiam Divinam: tum quia haec est ingenerabilis; tum quia nemo dat, quod non habet, et B. Virgo non habebat existentiam Divinam. Nec accepit esse essentiae: nam esse essentiae verum sunt praedicata essentialia intra, et extra, quae nec accipiuntur, nec destruuntur, nec proprie producuntur, si ab existentia distinguuntur. Denique est hoc dato, si Humanitas accepisset esse essentiae a B. Virgine, sufficit, ut sit Mater Dei; quanto magis sufficiet accipere sicut esse essentiae et existentiam propriam sive productam per generationem a B. Virgine.

336 Replicant 3°. Per illud idem existit Humanitas, per quod subsistit; sed subsistit per Verbum, et per Divinam Verbi subsistentiam: ergo et per illam existit. Resp. imprimis, non esse fidei. Nam ad subsistendum praerequirit existentiam, ac proinde

respectu illius existenti, et habens se, à qua existat, quam illigat sub=
sistenti. Existit igitur Humanitas per existentiam propriam, subsistit verò per sub=
sistentiam alienam, scilicet Verbi. Et argumentum est contra ipsos. Nam Humanitas non
subsistit per subsistentiam absolutam Dei, sed per relativam Verbi: ergo Humanitas non
existit per existentiam absolutam Divinam neque: ergo debent admittere existentiam re=
lativam Verbi distinctam virtualiter ab existentia absoluta, neque Divinam, vel existentiam
propriam Humanitatis. Maior est apud Doctorem. Probatur. Quia Humanitas reddit subsi=
stentem per id, per quod constituitur personata, sive assumit ad unitatem personae
Verbi; sed Humanitas nec constituitur personata, neque assumitur ad unitatem
personae Verbi per subsistentiam absolutam, et ideo, sed per subsistentiam relativam Verbi,
ut est certum: ergo neque subsistit per subsistentiam absolutam, sed per relativam Verbi:
ergo non existit per existentiam absolutam.

337 Replicant 1º ab Auctoritate Sancti Sophronij,
qui in 6ª Synodo actione 11ª loquens de Humanitate ait: in ipso
(scilicet Verbo) et non in se, habet existentiam suam. Quem imitatur Damascenus
3º de Fide cap. 22. Altera D. Thomae q. 17. art. 2º. dicentis, in
Christo est dari unum esse; sed non potest dici, est dari in Christo unum esse
substantiale: ergo dicendum est, esse dari unum esse existentiae.

Respondeo ad Sophronium, quod
anima existit in corpore, et tamen non existit per existentiam corporis, imò è
contra corpus existit per existentiam animae: ergo male inferunt: Humanitas existit
in Verbo, et non in se: ergo existit per existentiam per existentiam Verbi. Vel
afferant loquendo, inquam Sancti Patres afferant, Humanitatem existere per Verbum.
Sicut aqua existit in vase, et non per existentiam vasis. Igitur duo docet
Sophronius: 1º est, Humanitatem esse verè, ac physicè unitam Verbo, cui si uni=
ta non esset, existeret in se, et non in Verbo: existit autem in Verbo,
quia illi unita est, et à Verbo trahitur. 2º est, Humanitatem non existisse antea
ad unionem cum Verbo per aliquam temporis differentiam, sed simul ac producta
fuit, et existentiam habuit, fuisse Verbo physicè unitam, ac proinde in ipso
existisse. Ut patet ex eius verbis: incarnatum Verbum Dei, non per factam Fidem,
non prius factam, non prius productam) carni copulatam, vel animae praeexistenti Divinitati;

& tunc ijs ad subsistendum, non ad existendum convenientibus, quod cum ipsum Verbum, et Deus naturaliter copulatum. Quantum haec a S. Thoma sententia distant!

338 S. Thomas 3 p. q. 17 art. 2 in Christo, tum dari unum esse personale, pertinens ad hypostasim, seu suppositum, quia in Christo tum est una persona. At quia in Christo sunt duae naturae, et integrae, sunt duo esse, seu duae existentiae, quae non pertinent ad suppositum: nam sicut quaelibet natura habet suam essentiam, ita habet suam existentiam, sive sit identificata, sive distincta ab essentia. (Ut modo S. Thomas omittamus) accepte in Christo dant duo esse substantialia, quae pertinent ad naturas; et datur unum esse substantiale, quod attinet ad suppositum. Praeterea sicut Christus est unum compositum ex persona Verbi, et humanitate, ita unum esse, non omnino simplex, sed compositum ex duplici esse, sive ex duplici existentia: ad modum, quo homo est unum esse compositum substantiale ex anima, et corpore, et consequenter ex duplici esse partiali, et duplici existentia animae scilicet, et corporis: immo corpus ipsum est unum, et in se componitur ex partialibus existentijs manus, pedis, capitis etc.: non enim quia eiusmodi partes in corpore existunt, ideo non habent proprias existentias. Et sic unum esse Christi, si specifice loquamur de esse personali, unum esse simplex, et divinum, nempe personale Verbi: si reduplicative, est unum esse compositum physice ex duplici esse, et duplici existentia componente tale compositum, scilicet ex esse, et existentia Verbi, et ex esse, existentia humanitatis.

Disputatio 13.

De ipsa unione physica.

Caput 1.

An sit entitativa?

339 Incarnationem in concreto consideravimus; nunc abstractive, et in se considerandum est, in quo sit ipsa, ac unio physica, sive unio physica Verbi cum humanitate, disputandum est, an sit. Unionem physicam non esse aliud, quam humanitatem ut terminatam Verbo, et Verbum, ut sustinet ipse humanitatem, neque ponere entitatem aliquam distinctam ab extremis, docuerunt Gregorius, Baconus, Caietanus, et cum Alvarez alij Thomistae. Ex nostris P. Valentia, Wadinguus disp. 1. Sed sic at his citat.

ptetas, q. supra Verbum; et Humanitas sunt se addant illi nihil, Humanitas trahat a Verbo, et dependet a Verbo, Verbum et manderetur in Humanitate, et aliis similes, omnes tenebras reperies. Nunquam Hypostasis esse entitatis, seu modus substantialis realiter distinctus a Humanitate, et Verbo, tenet Scotus, ex Thomistis Araujo, Herrera, et Godoy; Nam contra eos P. Suarez disp. 7. ... Thomas q. 2. art. 7. dicit, nunquam esse realiter existentem in Humanitate, (nec loquitur de relatione sacramentali, ut notat Caietanus, sed de transcendentali) si illa non distingueret ab extra, non diceret, esse rem in Humanitate.

39.

Probatur argumentum est. Humanitas, et Verbum possunt sine existere, quod Verbum sit unitum Humanitati: quod Humanitas esse unitum Verbo, et esse aliquid aliud est ... ipsa extra animam potest; tum quod Verbum potest dimittere Humanitatem, tum quod Humanitas potuit prius existere, et posterius tempore uniri: in utroque a casu posset existeret Verbum, et sine existeret Humanitas, quod Verbum esset formaliter unitum Humanitati. Probatur consequentia a evidenter apparet; quod maximum manifestum distinctionis realis argumentum, quam realis separabilitas. destrui aliquid manente alio, vel manere, alio destructo. Signum implicat rem destrui, et non destrui id, quod cum ipsa est identificatur; sed potest destrui unio Hypostatica, quod destruatur Humanitas, aut Verbum, imo utraque entitate permanente: quod unio, ab utraque entitate realiter distinguitur. Confirmatur. Implicat entitates sine transitione de statu physico in contradictorium, ... sine identitatis, aut positione, vel ablatione alicuius entitatis: sed ut Humanitas, et Verbum transeant de hoc contradictorio physico, non esse unita, ad oppositum, scilicet esse unita, necessarium est poni in rerum natura novam entitatem superadditam Verbo, et Humanitati existentibus, et ut transeant ab hoc, esse unita, ad contradictorium, non esse unita, debet destrui, vel auferri aliqua entitas realiter existens; sed in Hypothesi dimissionis neque destrueretur Verbum, neque Humanitas: quod destrueretur aliqua alia entitas superaddita, quae tribuebat denominationem utrique uniti. Hoc argumentum adeo urget, ut Thomas, q. in 3 dist. 30. q. 5 docuerat oppositum, eo omnibus manus dederit, et omnibus ... ... in 3. dist. 1. q. 2., quod bene, et fortiter contra ipsum replicat Tartaretus.

391 Nec locum habet solutio, quam alii adiguunt pro unione inter corpus, et animam admittentes adversarij: scilicet quod ad animam, et corpus nihil aliud requiri, quam indistantia animae a corpore recte disposito ad formam: quotiescumque enim anima existit indistans a corpore sic disposito; illi unita est, nec possunt taliter existere corpus, et anima, quin unita sint. Sed contra quia isti Authores admittunt aliquid reale inter corpus et animam, nempe indistantiam; et dispositionem. Unde 3º est. Verbum unitum est Humanitati: Pater aeque aeque potuit Humanitati uniri, et est aeque indistans ab illa, et illa aeque disposita ad unionem cum Patre divino; et tamen Pater non est unitus physice Humanitati: quia aliquid reale est inter Humanitatem, et Verbum, ratione cuius sint extra causas unita, quod non datur inter Humanitatem, et Patrem, ideoque non sunt extra causas unita. Confirmatur. Humanitas est indifferens, ut sit causa unita Patri, vel non sit, et similiter Verbo: quia dari debet aliqua ratio formalis determinans causam indifferentem utriusque. Quia enim entitas indifferens capax alicuius formae eget determinativo a se distincto, seu ratione formali determinante ad exercitium talis formae. Atqui per Humanitatem Christi non habet specialem formam sibi identificatam prae reliquis Humanitatibus, quae sunt eiusdem speciei; sed reliquae sunt indifferentes, ut sint causa unitae Verbo, vel non sint: quia Humanitas Christi est similiter indifferens. Deinde Verbum ab aeterno existit absque unione actuali cum Humanitate, et cum aliqua actuali determinatione ad unionem: quia est indifferens ad unionem, et eius carentiam; igitur Respondit

392 cum P. Valentia, Humanitatem esse causam unitam Verbo, quod Verbum, et Humanitas, sic donare divina voluntas. Sed contra est. Unde neque illa divina voluntas id est causa Verbi, et Humanitatis, vel tamen alia entitas actu diligentis unionem Verbi, et Humanitatis, si 2um, habeo intentum. Si 1um inferto: quia iste divinitas unitus est physice Humanitati Christo cum Deus de facto datur in Deo voluntas amans existentiam Spiritus Sancti, et existentia Humanitatis Christi: sed ut Humanitas Christi sit unita Verbo, sufficit existentia unionis, et voluntas divina amans unionem existentiam: quia ideo sufficit, ut Humanitas sit unita sibi Spiritui Sancto. Unde est. Vel illa voluntas exercet sic munus unionis, vel non. Si 1um, ergo dat unio actualis disposita ad extrema. Si 2um: quia Humanitas, et Verbum reddunt sic unita per aliquid, quod non est unio: et sic possent partes reddi

3° e 3°, q[uia] Dina vol[un]tas e unio tm affectiva, n[on] verò physica, vera, et realis unio;
s[ed] unio Verbi cum Hum[anita]te n[on] e affectiva, s[ed] physica, vera, et realis: e[rgo] unio
Verbi cum Hum[anita]te n[on] consistit in mera Dei vol[unta]te.

398 Recoli S[cotu]m cum Gabriele in 3.
dist. 20. q. 2. communiter eniti, inter Verbum, et Hum[anita]tem, afferre quandam qual[ita]tem
ab utroque distinctam supernaturalem, n[on] verò unionem substantialem unionis. In hac opinando
si ea qualitas ponat à Gabriele, ut formalis unio, (ut indicant P. Hurt.
et Arr. disp. 20. n. 8., ut P. Vasquez existimet, poni tm ut dispositio ad
unionem) ipsa credit aliquid n[on] distinctum ab extremis: ergo displicet, q[uia] ponat unio-
nem accidentalem, quae proinde negat esse de constitutione compositi substantialis per se, quale
e compositum ex Hum[anita]te, et Verbo. S[ed] malè audit, eo q[uod] vocat Sanctum Au-
gustinum esse Hum[anita]ti per gratiam, q[uia] ponat unionem moralem, et accidentalem, qualem
ponebat Nestorius. — Nec potest intelligi, q[uo]d sit illa qualitas ab[soluta]
ratione cuius per illam ipsa ponatur, quam alia per illa Dina mutat physice Hum[anita]tem:
cum illa qualitas reducat ad oes personas, et ideo nullam specialem af-
ficiat physice specialiter. Denique si e qualitas ab[soluta], poterit saltem per
divinitatem separari ab extremis, et verum poterit existere Verbum, Hum[anita]s,
et illa qualitas, q[uin] Verbum sit unitum Hum[anita]ti: e[rgo] reddit argumentum.

399 Dices cum Scoto,
ejusmodi qual[ita]tem n[on] esse formalem unionem, s[ed] esse dispositionem ad unionem. Contra: Atque n[on] e
dispositio ad Hum[anita]tem, neque ad Verbum, neque ad existentiam utriusque: deinde n[on] e dispositio
ad hoc, q[uo]d simul et Hum[anita]s, et Verbum sint in eodem loco: neque e dispositio ad hoc
ipsum: q[uo]d Verbum esse unitum Hum[anita]ti aliquid aliud dicit quam extrema, et illam
qual[ita]tem. Denique Verbum, et Hum[anita]s, et illa qualitas possunt existere, q[uin] Ver-
bum sit unitum Hum[anita]ti: e[rgo] haec opinio, et negant unionem substantialem unionis, super-
addit qual[ita]tem superfluam, et n[on] exercentem munus unionis.

Caput 2um

Argumentis ret.

345 Argues 5. Potè Deus denominari denuò volens esse mundus absq. ulla entitate nova superaddita, et absq. ulla physica mutatione: ergo potè etiam denuò denominari mixtus [illegible] absq. mutatione superaddita: ut aequè intellexit Vasquez ad hanc denominationem, et aequè possibilis, ac Divina voluntas [illegible], [illegible] obscurissimas difficultates [illegible] liberi Divini, quas [illegible] suo loco tractare vix audent, nec sibi satisfaciunt [illegible] dicendum de iis, quae controversias [illegible], et faciliore [illegible] illis Mysticas tenebras è sua sede avulsas potius obscurant, quam explicant. Sed suus cuique genius; mihi longe aliquid, quae potius res natura sua obscuras [illegible] claritatis veluti vim exponere malui. Ex difficultatibus tractavimus in materia de voluntate, et [illegible] ibi dicta

346 Non possum capere, quomodo Divina voluntas possit denominari denuò volens, nisi Deus illum nobis fingamus volentem aliquid, modò nolentem. Deus ab aeterno voluit quod voluit, et ab aeterno noluit quod noluit. Verum est, Deus in actu primo consideratus, [illegible] ad [illegible] volitione, aut nolitione mundi [illegible] potuisse attento eiusmodi actu primo, et tali velle [illegible] mundum, aeque ac nolle esse mundum; at supposita semel volitione efficaci mundi pro tali differentia temporis producendi, non potè illum nolle; alioquin esset mutabilis voluntas Divina: sicut supposito, quod semel noluerit aliquem mundum producere, non potè velle, illum producere, alioquin mutaret. [illegible] numquam verum est, Deum posse denuò velle, quod non vult, aut denuò nolle, quod semel vult. [illegible] à Divina volitione non pendet ab extra rerum mutatione, de illo causat pro tali determinato tempore liberè ab ipso designato: et è contra [illegible] vitali, qua Divina voluntas affective tendit in aliquod objectum, et denominat Deum actu volentem. Quod tunc ad [illegible], [illegible] ab aeterno, de in tempore: [illegible] denominatio non est alicuius actus vitalis intra Deum, (qualis est actu velle) de extra Deum, et [illegible] qua Deus se [illegible], non [illegible] entitatem, de physica [illegible] entitati creatae: [illegible] [illegible] [illegible], [illegible], Verum ab aeterno extitisse actu mixtum [illegible], sicut voluntas Divina ab aeterno est volens. [illegible] aequè

inq, ē Pr. Thng, et in neq ab æterno unita ē Hum., neque in tempore, q. ig existit Hum.: cùm dicat illius dedisse Verbo personam Unitis ex æqr. Ig talis inqa pro nihil facit adrg pr=sente.

377 Argues 2°. Creatio n. distinguit à Vol.te Dina æterna, quæ pro tali tempore determinata ē ad ponendos existens effectus: Sic ergo Vol.s Dina, et effectus, nulla entitas modalis media datur, q. Vol.tas specialiter non se habet q. illos: Ig. Verbis poté speciali modo se habere q. Hum., n. q. incedat vere distincta. Rep., ani ille poté admitti, ita ut Vol.tas Dina sit creatio affectiva, sive determinatio quædam se tenens ex parte Dei, a qua suo tempore oriatur formalis creatio, seu productio rei creati; n. verò ita ut Vol.tas Dina sit exercitium formale actuale creandi: q. tm debet ēē essentialis connexio cum reo actu creato, nec ergo poté sine illo existere. Proinde implicant, q. exercitium formale creandi, seu creatio formalis ab æterno existat, quin existat ab æterno res creata; & nullus res existit actu creata ab æterno: ig. neq existit ab æterno formale actuale exercitium creandi: neq exercitium actuale sine re in quàcq linea chymæricum ē.

Poté ā admitti creatio actualis formalis absq entitate media inter Deum, et Angelum v.g., n. q. identificet creatio formalis cum Dina vol.te ipsissimè, & q. identificat cum ipso Angelo essentialiter dependente à Deo pro sua entitate: idq dicas de aïa rationali, media I°, et quivit ē non ex se intrare creabili. Sed si de termina sua generabilibus loquamur, v.g. quante Eucharist., aut forma materiali substantiali, l. accidentali, eius creatio debet ēē ex distincta à Deo, et à reo: neq utraq existere poté, q. reg actu creet, sed generet: ig ut actu creet, datur primi entitas ab utroq distincta, quæ sit actualis creandi exercitium, quælibet determinatio huius indifferentiæ. Ē arguitur in præsenti uniet. Nq Hum. n. pendet intrinsecè ab unione Verbi, & poté sine illa existere, sub existente Verbo: ig. alia entitas ponenda ē, rvè cuius talis indifferentia actu determinet, et Hum. fit actu unita Verbo.

378 Arguit 3°. Cometa

disp. 6. art. 3. n. 51. Verby Diviny p id unit au, et sic Hum. pp.
exercet in ea xos ti, et Ivini complementi; et eg exercet sic phys. phalitat abs
aliquo infimio: & mox sic phys. phal. abs aliquo infimio. Probat mi: ni-
hil creaty pote ee aule exerciti, sive actu vel virtuti, nahve phalitatis
Verbi ad extra: & Ans pbr. At ming e infy Verby Diviny, nec ming e acty pu-
ry in xoe ti ny, qm Deg in xoe prij pducdi; et qd Deg e infy, et acty
purg in xoe prij pducdi, exerciti producendi res ad extra negt ee aliq ab
illis infa virtute in recto disticty: & qd Verby e infy, et acty purg in xoe
ti ny, exerciti trandi negt ee aliq creaty ab eis pfa. distincty. Ite
data mai, nando mi; ad pbog no ans, et mi phai. Imo qd Deg po-
te existere ab etno infi pfe, et acty purissi continens ote pfes in xoe
prij pducdi ad extra, q existat ab etno villg reg creaty, seqt, aule
exerciti pduc. ad extra n claudi in illa infa pfe, neg ee q increaty,
idaty cy Deo, et debere ee rn distincty a Deo, et q creaty in tempore existun.
399

Et sili
qd Verby existit ab etno infy, et acty purg in xoe ti ny, q existat
ab etno unity ng buing, seqt, aule exerciti trandi ng buing n conti-
neri in illa infa pfe, et Ivinde acty puri, et debere ee q creaty
rx distincty a Verbo, et Hum. Ad de, qd ad xos acty puri sm in ee prij pro-
ducdi ad extra, qm in ee ti ny, n spectat creare aulr, aut aulr ee
unity Hum.; alioq Deg n eet ab etno acty purg, cy nihil creaverit
aulr ab etno: et Verby n eet acty purg ab etno in xoe ti, cy n fuerit
ab etno au unity Hum. Rao acty puri in Deo nihil aliud e,
qm continere p idtitatg ote pfes simplr simplicg: et in ee prij producdi
acty purg e virty adequa independens, nullig indiga ad pducendy qq, et
qcq voluerit; at creare aulr n e pfo simplr simplex, et q pendeny
a libera vol.te Dei, et eig dominio subjecty. Nihil a increaty subji-
cit domio Dei: & aulis creatio, seu exerciti frale aule creandi ne
q increaty. Proptea Verby e acty purissy in xoe trandi ng Diving, quq
natig trat p idtitatg realg; n vero e aulissimy se ipso in xoe tran-
di ng extraneg, cui libere pote uniri, et n uniri.

350 Arguit 5°. Subsistentia creata per se ipsam immediate unit naturam creatam; ergo et Divina. Probatur consequentia: nam personalitas Divina est simpliciter infinita, et aurilissima in ratione terminandi, cum contineat omnes perfectiones, et rationes terminandi: ergo. Si autem creata, id convenire subsistentiae creatae, quae est modus, urget: nam, si modus, qui est entitas valde imperfecta, id habet; multo magis id habebit personalitas Divina perfectissima, et aurilissima. Omitto antecedens. Dum quod in nostra sententia non datur subsistentia creata positiva. Dico quod plures ejus defensores illam absque adstruunt, et communiter exigentem unione distincta. Et nego consequentiam, ad cujus probationem distinguo antecedens: subsistentia Divina est aurilissima in ratione terminandi naturam Divinam, concedo: naturam creatam, nego. Quia Divina est aurilissima in ratione terminandi, et est infinite perfecta; et tamen non est au- unita Humanitati: ergo illa aurilitas est tantum naturae Divinae, non vero etiam naturae creatae. Instantia tepida est, atque ac si diceres: entitati essentialiter connexae cum altera, et non potenti ullo modo existere sine altera (talis m. est ille modus) convenit non indigere unione distincta: ergo entitati perfectiori non connexae cum altera, et potenti existere sine altera, et sine unione ad alteram (tale est Verbum ad Humanitatem) magis conveniet non indigere unione distincta. Id claris: entitas essentialiter determinata, ut sit unita alteri, unit se ipsa alteri absque unione distincta: ergo entitas essentialiter indifferens, ut sit, vel non sit unita alteri, debet se ipsa uniri alteri absque unione distincta. Quis hanc consequentiam admittat?

351 Arguit 6°, Capreolus Thomistae dub. 5. §. 3, et cum illo Gonetus. Si Pater, vel Spiritus Sanctus uniret aliquam naturam humanam, uniret absque medio distincto: ergo Verbum unit Humanitatem absque unione distincta. Antecedens probatur: nam, si deberet dari aliquis modus unionis medians inter Patrem, et Humanitatem, Vg., vel ille esset ejusdem rationis cum unione Verbi, vel diversae? neutrum potest dici: ergo uniret Pater sine medio distincto. Prima pars minoris probatur. Illi modi unionis nequeunt esse ejusdem rationis, quia tenent tres specie diversos; quia personae Divinae, ut tales, sunt maxime specie diversae: (ut m. sint ejusdem essentiae, tamen in ratione personae quasi specie differunt, et inde non fit in natura, quod in persona) ergo illi modi unionis tenent tres specie diversos, et consequenter non possent esse ejusdem rationis. 2.a vero pars probatur. Quia in entitatibus absolutis diversae speciei semper reperit excessum, et defectum perfectionis, quod species sunt numeri et extrema; quod tamen ... deberet esse modus modus unionis, ac alter, cum non esset caput

ex quo haberent inaequal. perfectionis: ergo non possent esse diversae rationis: ergo etc.

352 Respondeo negando antecedens, propter rationes datas. Ad probationem data maiori, nego minorem, absque enim eiusmodi unionis quoad esse physicum, et maxime possent esse diversae rationis specifice, propter rationem in argumento tactam, nempe quod altera unio haberet pro termino naturam humanam, et personalitatem Patris, altera vero naturam humanam, et personalitatem Verbi, seu Spiritus Sancti; et cum hi termini sint quasi specifice diversi, refundent diversitatem quasi specificam in uniones. Nec obstaret aequalitas perfectionis, ut iam ostendo. Nam licet ipsae divinae personalitates sint aequales, quia inter eas non datur excessus, vel defectus perfectionis; et tamen licet ipsae divinae personalitates sint quasi specie diversae: ergo idem posse evenire in unionibus, quarum tota excessus, et perfectio debet sumi a personalitatibus. Cum Philosophus dixit, species esse sicut numeros, non docuit, quod naturae debeant esse inaequales in perfectione; sed quod ita in indivisibili consistant species, ut addito, vel ablato quolibet gradu, varient, sicut addita, vel ablata unitate variat numerus.

353 Addo, quod posse nasci sic pars, absque eiusmodi uniones non esse specifice diversas, sed diversitate tantum individuali, quia Divinae personalitates non differunt quasi species inter se, sed quasi eiusdem speciei individua. Nam, si spectet naturae naturam, eadem est in omnibus personis; ac proinde Divinae personalitates quasi individuant, et singularizant personas, et complent naturam eandem numero specificam. Et quidem proprietates individuorum illae sunt, quae sub eadem ratione communi conveniunt unitati singulari; sed proprietates Divinarum personarum ita se habent: nam sub eadem ratione personalitatis tantum convenit Patri, Filiatio tantum convenit Verbo, passiva spiratio passiva unitati Spiritui Sancto convenit: ergo eiusmodi proprietates sunt individuales, et non specificae. Crede, si consideret ratio logica Divinae personae, quae communiter convenit omnibus personis Divinis, ea est veluti species, cuius individua sunt Pater, Filius, et Spiritus Sanctus: nam ratio personae Divinae non est eadem per realem identitatem in omnibus Divinis personis, sicut ratio hominis non est per identitatem realem eadem in omnibus hominibus: sicut ergo Petrus, Paulus, Joannes sunt individua naturae humanae, ita Pater, Filius, et Spiritus Sanctus sunt individua huius rationis communis personae Divinae, ac proinde personarum Divinarum differentia individualis est, non vero specifica: unde differentia illarum unionum inter se erit individualis, intra eandem ratione specificam, scilicet unionis naturae humanae cum persona Divina, in qua ratione

vei convenirent, et a qua haberent suas specificas conditiones, et proprietates.

352.

Arguces 6.° Repugnat substantia creata supernaturalis; quod si daretur unio substantialis directa humanitatis cum Verbo, illa deberet esse modus substantialis supernaturalis: sed repugnat eiusmodi unio directa inter Verbum, et humanitatem. Maior suppono. Minor a probatur. Quia illa unio imprimis non posset esse modus accidentalis; alioquin Verbum Divinum fieret accidens, et non per se uniret humanitatem, et compositum esset totum accidentale, non vero unum per se; quod absurdum est. Deinde non posset esse modus entitative naturalis, quia esset physica coniunctio cum Deo Verbo, superans omnes exigentias, et proprietates cuiuslibet naturae creatae, et creabilis, et talis, cui ratio deberet, conferre physice operationem Divinam, et plura alia supernaturalia: sed ea unio deberet esse modus substantialis supernaturalis: ergo etc.

Respondeo omittendo maiorem, quia possibilitatem substantiae supernaturalis satis probabiliter defendunt nobiles Theologi. Dico, quod licet admittatur substantia completa supernaturalis creata potens naturaliter videre Deum, et cui deberetur visio Dei; adhuc non est admittenda substantia, cui debeat unio hypostatica. Nulli enim creaturae possibili deberi esse physice Deum; sed cui deberetur unio hypostatica, illi esset deberetur esse physice Deum: ergo nulli creaturae possibili deberi unio hypostatica.

353

Omissa propositione maiori, et data minori, nego consequentiam. Neque argumenta suadentia impossibilitatem substantiae supernaturalis completae actu, et consummative, nempe fore intrinsece sanctam impeccabilem, haeredem Dei naturalem, fore filium Dei naturalem, et similia argumenta, neque umbram roboris habent contra entitatem mortalem substantialem non consummative, nec per se existentem, sed quae tantum sit vinculum mirabile, et supra omnem naturam ... Divinum ... cum humanitate. Propterea tota perfectio illius unionis oritur ex intima ... per illam unita, scilicet Divina persona; eiusmodi unionem non posse accidentalem entitative, bene probatur. Et si quando invenias apud Patres, Verbum per accidens esse unitum humanitati: quod sano sensu capiendum est, nempe quod Verbo Divino accidentaliter, id est, extra suam conditionem, et qualitatem advenerit in tempore esse unitum humanitati, ac proinde loquendo accidentaliter, non vero physice quasi unio

Verbi cuj Hum.de sit accidens phyc; alias compositum phycum resultans ex Verbo, et Hum.te est vnu per accidens. Neq aliud sibi in 3.a dist. V. q. V., et ibidem Chirandus, cuj dixerint, Hum.tem esse Ctri vnitam Verbo, et eam in Verbo admy accidentis. Quis m. iudicet, hos Ptres existimasse, aut Hum.tem esse accidens phycum, aut inhærere Verbo?

Caput 34

An sit influxus Verbi in Hum.tem?

356 Recurrunt alij ad peculiarem Hum.tis, sive ad influxum quendam phycum Verbi in Hum.tem, rone cuius hæc intrinsece pendet a Verbo Divino. Ita a duplex explat. V. vt ille influxus sit in genere causæ efficientis, quo Verbum Divinum speciali efficiat illam Hum.tem, ac viceversa in illam influat reddendo Hum.tem a subro independentem. Ita Carolus Franciscus Abra de Raconis cap. 3. de Incarnone q. 3. Sed hic sensus minime tolerabilis est. Contra en. stant, quia opera Trin.tis ad extra in genere effective esse inseparabilia, et coia toti Trinitati, quia vna persona Divina efficere active aliquid potest, quin simul efficiant aliæ Divinæ personæ. Et in præsenti sic expresse testimonium Conciliorum Tolet. 6. cap. 1. et IV. in professione fidei, vbi dicit, totam Trin.tem operatam esse Incarnonem Verbi. Vnde sit argum.

357 Prius effective concurrens, et influens in vnionem hypostaticam est prius, seu causa phyca efficiens Incarnonis; sed tota Trin., et non solum Verbum, est prius, seu causa phyca efficiens Incarnonis: ergo tota Trin., et non solum Verbum, concurrit, et influit effective in Vnionem Hypcam. Patet maior. Nam ea est causa phyca efficiens Incarnonis, quæ efficit id, quo posito, necessario ponitur Incarnatio, sive quo posito, negatur non existere Incarnatio; sed, posita Vnione Hypca, negatur non existere Incarnatio: ergo causa efficiens Vnionis Hypcæ est causa phyca efficiens Incarnonis. Minor vero probatur. Vnio Hypca est aliquid ens creatum, sive opus ad extra, sicut et Incarnatio est opus ad extra, et aliquid rerum, et proprie factum secundum illud Ioannis I. Verbum caro factum; sed cuiuslibet operis ad extra, et rerum facti prius efficiens, et causa phyca effectiva est tota Trin.tas, et non solum Verbum: cum inseparabilia sint opera

divin. spi, quæ sunt omnia creata: Ergo etc. Hoc ex Concilio Lateranensi, ubi de Christo Domino dicitur: A tota Trinitate incarnatus, ex Maria semper Virgine ipsius Spiritu Sancto cooperante conceptus, verus homo factus est: Ergo Christus a tota Trinitate incarnatus est, et factus homo: Ergo tota Trinitas fecit, et causavit incarnationem, sive in illa reperitur omnis influxus activus, et effectivus: et consequenter nullus influxus physicus activus in Humanitatem, seu in unionem Hypostaticam adscribendus est soli Verbo diviso ab aliis Divinis personis.

358 Verum alii aliter explicant cum Patre Wadingo disp. 4. dub. 3. §. 3., nempe influxum Verbi in Humanitatem nihil aliud esse, nisi quod Verbum sustentet Humanitatem ad modum, quo (substantialis imperfectionis) causa materialis sustentat formas dependentes ab ipsa. Sicut Humanitas dependet a Verbo, ut a sustentante, et influente in Humanitatem influxu sustentativo. Idque colligit, seu probare conatur ex variis loquendi modis Patrum, apud quos dicitur Humanitas esse unita Verbo, esse propria Verbi, esse accedere ad Verbum, inexistere Verbo, sive existere in Verbo, et Verbum dicitur esse causa, cur existat Humanitas: quæ omnia facile videntur exponi, si asseratur influxus sustentativus Verbi in Humanitatem Christi Domini.

359 Sed non displicet Verum; quia vix posse intelligi causam materialem et subjectum sustentans sine aliquo, quod involvat imperfectionem in ipsis terminis. Verum; quia omittendo nunc causalitatem physicam, et proprium influxum materiæ in formas materiales, quas communiter in Philosophis rejicit: sublato omni eo, quod dicere perfectionem dicat in influxu materiæ in formas eductas ex illius potentia, quidquid restat conveniens materiæ in ratione sustentantis formas, facile dicit relationem, indigentiam formæ, et imperfectionem ex parte materiæ, ut patet inspicienti: Sed seu ille influxus specialis Verbi in Humanitatem dicitur solum concursus dependentiæ effectivæ, seu dicitur esse aliquis concursus receptivus, illud quod rejecimus est, secus dicit facile imperfectionem: Ergo ille influxus rejiciendus est. Consequentia patet; quia materia non influit in illas formas, quæ educuntur ex ejus potentia; atque Humanitas non educitur ex potentia Verbi: Ergo Verbum non influit sustentative in Humanitatem. Præterea cum Pater Wadingus neget actiones, et uniones distinctas, et universe quaslibet entitates modales, separatas ab illo, quod sit iste influxus Verbi in Humanitatem, ratione cujus Verbum ponitur, quem D. Thomas

sustentet Humtem. Nam etsi per eam deberet dari aliqua specialem Humtem. ex Verbi, quod non det in eadem Humtem. ex Patris aeterni, cui unita non est. Atque aeque existit Humtas. et producitur a Patre, et in eodem loco est, itaque ad se spectantia aeque habet comparata cum Patre, ac comparata cum Verbo, sed non dat illi unio, illi actio, illi aliquid aliud vere superadditum Verbo, et Humti: quod illi hoc aliud dat, illi aeque Pater. Atqui sustentat Humtem.

360 Ea autem, quae hic Auctor recitat, nihil aliud revera significant, nisi Humtem. esse physice intra unitam Verbo: nam eo ipso est unitam Verbi, eius operationes sunt Verbi, ipsa est propria Verbi, ut pote natura eius suppositi, et exit in Verbo, et Verbum est causa, cur exstat Humtas., quod scilicet haec producta est, ut Verbo sibi uniret, neque unquam existit, nisi unita cum Verbo. Sic manus est unita homini, exit in corpore humano, est propria hominis, et eius operationes sunt hominis, et homo est causa, cur manus exstat, quod ad hominis perfectionem, et integritatem spectet manus nunquam pars physica illius: quod totum illi fit ex unione physica, qua manus unit primum aliis, tum caeteris partibus hominis; non vero exinde, quod homo substantive influat in manum: sic etiam.

361 Secundo nulli Auctores cum Patre Bernal disp. 11 de Incarnatione sect. 2. asserunt, unionem nihil aliud esse, quam actionem productivam Humtatis. Hi Auctores ita concedunt, unionem distinctam ab extremis, sed addunt, eiusmodi unionem videri esse cum actione productiva Humtatis: et cum hac actione comparat ex creatione in ratione, et ex creatione, seu conservatione magis, quae ante ad aliquid extremum non existebat; in aggregato huius duplici actionis, aiunt, consistere tum, quod Verbum sit Humtatis unitum, tum quod Humtas non habeat propriam subsistentiam. Nam subsistentia propria rei cuiuslibet (inquit P. Bernal) sumitur in productione eiusdem rei independenter ab altero: cum autem Humtas per eiusmodi actiones producatur dependenter a Verbo, ipsaque unitur Verbo, inde fit, quod non subsistat in se, sed in Verbo, a quo dependet. Sicut enim, quia forma materialis eadem actione, qua producitur dependenter a materia, unitur materiae, ideoque educitur, seu generatur; at forma spiritualis, ut anima rationalis non educitur ex potentia materiae, quod producitur per actionem, in qua non dependet in suo esse a materia, una

pote conservari extra mag. illa eadem actione; ideoque aia rationalis unit magis per unionem subsistentiae; gratia vero maalis unit magis per ipsam actionem, per quam producitur dependet ab illa. Et vero igitur productiva humanitatis talis est, ut non illius non possit humanitas conservari independenter à Verbo, ideoque per eamdem ipsum Verbo unitur: unde si Verbum dimitteret humanitatem, et hanc destrueret, vel deberet produci per aliam actionem independentem à Verbo illius producere, quae actio esset sub- stantialiter productiva humanitatis.

362 Plura in his miscent. Quod attinet, censeo, fuisse esse actionem productivam humanitatis, quae simul sit unio illius cum Verbo; eam nullo ex capite regnat. Re facto non arbitror, unionem humanitatis cum Verbo esse realiter distinctam à productione humanitatis. Verum quod actio, et unio ex parte sui diversa munera habent, neque est illius fuit ad evandas ex mi entitati: cum posterioris actio magis productiva praeexisteret re ante unionem, neque opus sit nova actione, quae simul sit unio, sustinere. Verum quod convenientia est, quod haec naturali producat per actionem naturalem, non per supernalem; quod humanitas est haec naturalis: producunt per actionem naturalem. Neque unio hypostatica humanitatis cum Verbo est intra supernalem, ex illo productiva humanitatis non sit ex cum illius unione ad Verbum. Sed, et D. Tho. quod assumit, intelligitur ordine non ad assumptionem; quod humanitas assumitur a Verbo: quod intelligitur producta ordine non ante assumptionem, sive unionem: quod non producitur per ipsam unionem hypostaticam.

363 Nec obstat vero, aliquos ex sanctis patribus asserere humanitatem ipsa assumptione fuisse creatam, vel ipsa creatione fuisse unitam, et assumptam. Hoc enim loquendi modo tantum signat simultaneitatem temporis, nempe, quod in eodem instanti creationis, quo humanitas producta fuit, fuit unita Verbo, quod numquam extitit sine unione ad Verbum. Contra Nestorium docuerunt asserentes humanitatem aliquando extitisse, quod esset unita Verbo, et contra illos hos aliquando non fuisse Dei. Contra quos constanter dicunt Patres, illos hos semper, et statim, ac extitit, fuisse Dei: illam humanitatem eodem momento, quo creata fuit, ac per ipsam creationem fuisse assumptam, et unitam Verbo. Ita intelligendi sunt S. Augustinus, et Leo ea phrasi utentes.

364. Nec obstat 1°, Humanitatem sustentari à Verbo per actionem productivam illius; quia quod per actionem sustentatur ab aliquo, per eandem ei illi unitur: sed Humanitas unitur Verbo per ipsius actionem productivam Humanitatis. Sicut accidentia eadem actione, qua producuntur, dicuntur inhaerere subiecto: sic formae materiales eadem actione, qua generantur, sive educuntur ex potentia materiae, illi uniuntur: quod solvitur. Nego, Humanitatem non proprie sustentari à Verbo in hoc Christo sustentationis, ut pendeat à Verbo tamquam à termino complente, et perficiente Humanitatem. Sede nec Humanitas est subiectum physicum, nec forma ad Verbi: unde ut aliqua ratione dicatur à Verbo sustentari, quatenus ab illo pendet tamquam ratione illius suppositi Christi; non tamen eo modo sustentatur, quo formae materiales à causa eorum materiali. 3°, ut datur, accidentia eadem actione, qua producuntur, inhaerere subiecto, et formas materiales ipsa actione eductiva per unioni; quia non accidentis causa est, neq materiae ad physicam eductionem) admittere non sequitur Humanitatem uniri Verbo per ipsam actionem productivam. Nam ipsa dicta, actio productiva Humanitatis procedens à Beatissima Virgine non est ratio formalis uniens Humanitatem Verbo, ut bene arguit P. Alderete disp. 32 sect. 3: quia postquam physice transijt eiusmodi actio, Verbum manet physice, et ratio unitas Humanitatis: per illa actionis non est formalis unio, vel productio unionis, vel unitio.

Caput VI

Reliquae de unione quaestiunculae.

365. Pro complemento rogabis 1°, an unio hypostatica sit substantialis. Resp. affirmative. Alder. P. Ar. disp. 8. sect. 2 indicat, esse de fide, non solum quoad rem hunc terminum, sed etiam quoad modum loquendi: nam ita appellatur hypostatica unio à Concilio dicitur. Consultis 5. can. 6. à Constantinopolitano 5, actione 8. can. 4. et 8., à Chalcedonensi actione 1°, et communiter à Patribus. Ratio philosophica est; quia illa unio est substantialis, sicuti ex partibus, sive ex pluribus resultat unum substantiale, et per se; atque ex unionis hypostaticae resultat unum substantiale per se, nempe, Christus, ex pluribus, scilicet ex Verbo, et Humanitate: ergo unio hypostatica substantialis est.

366. Rogabis 2°: An unio hypostatica sit naturalis

et essali? Resp. unionem Hypost. non esse essalem in eo sensu, inquo signet unionem essalem, .i. quoad essas, per quam unit unum essali; non m. uniunt, neq confundunt nae Divina, et huma per talem unionem, ut somniavit Eutyches: unde una Hyp. non confusione subsantiae, sed unitate personae, ait Athanasius in Symb. Aliquando tamen dicitur haec unio essali, ut a Damasc. lib. 3.º de Fide cap. 3., hoc est, vera, non phantastica, seu commentitia, sed realis. Quod sensu dicitur realis, prout physica, per morali, affectiva, .i. apparenti opponitur. Neq aliqu certy e, unionem Hypost. esse intrinsece supernalem; cum superet omnes vires effectivas, exigentias nae creatae, et creabilis, petatq essaliter Divinam Substantialitatem, ut hanc sibi intrinsece affixam, et debitam.

367 Rogabis 3.º: An unio Hypostatica sit omnium maxima in ratione unionis? Negat Durandus iudicans, unionem Hypostat. esse minus in ratione unionis, quam sit unio inter mat. et form; cui ex parte assentit Vasquez disp. 20 cap. 2. Quia haec unio potest separari .i. per copulat nam Divinam et humanam, .i. per nectit Verbum Hum. ad constituendum unum Christum. In 2.º parte vero, unionem Hypost. esse minus unione mat. et form. Ratio est: Quia ex unione inter mat. et form. resultat unum compositum, una essa, et una na integra ex mae, et fra; sed ex Unione Hypost. non resultat ex una Divina, et huma una essa, una na, .i. unum compositum; cum maneat utraq na impermixta, inconfusa, et sint verè duae partes naturae: ergo major est unio inter mat. et form., quam inter nam Divinam, et humanam.

In 2.º sensu vero dico, unionem Hypost. esse physicè maxima, non comparativè, sed superlativè, idest, esse adeo strictam, quod concipiendi maxime unum verè, et propriè. Ratio est: Quia persona illa ex Verbo, et Hum. sit una persona verè, et propriè, itaut non possint aliqua ratione fieri aliquid magis unum: sit m. per constitutio physica intrinseca, Verbi cum Hum.: ergo per nectit Verbum Hum., Unio Hypostatica est maxima unio. Neq hoc desumendum est ex mai, .i. minori distantia extremorum inter se eorum; alioq unio aiae rationalis cum corpore esset minor in ratione unionis, quam unio aiae equi cum mae, cum haec extra minus inter se distent, ut pote corporea; quod tamen falsum est. At illa unio, cuius extra

Cujuscunq illa sint, et quomodocunq inter se distent) fiunt verè, et ita uny persona, ac physicè, ea ē unio maxa physica. Id ā conv.t unioni Hypostaticæ nectenti Verbu Humanit. ad ung Suppositu constituendu, lt Verbu, et Humanitas maxè inter se distent.

368 Rogabis V: An unio Hypostatica sit ony maxim in rōe doni? Negant Durandus, Richardus, et Gabriel. Affirmant Albertus, Bonaventura, S. Thomas, et Scotus, et cū alijs P. Suarez disp. 9 sect. 2., quē coīter sequunt Doctores. Ratio est affirmare, et probatur ex S. to Aug. no lib. de Predestine SS. cap. 15 ita loquente: Predestinata ē ista nrg hūnæ tanta, et tam celsa, et summa subvectio, ut quò attolleret altius, n̄ haberet. Quo ē modo loquunt alij PP. es Immò et ipse Xtus Dnus: Pater meus qd dedit mihi, maius omnibus ē. Unde probatur V. Quod ut ens modale se hens ut via ad aliquid trahit sibi infallibr, debitu nrg suæ estimare, et p̄sse haurit à toto coicato, et à toto perfectiss maxg, nisi forte deficiat ex pte modi coicandi; atq nulla hig excellentior coicari pote creg, qm Verbu Divinu: dete mg coicari ē p physicg, et verg conjunctiones, nexug strictissimi Humanit. cū Verbo: q qualis coicatio cū toti, sive boni, quē ē unio Hypostatica, ē maxa in rōe doni, sive ē dony omnium maxy. Confirmatur. Id, cui debet natio, et infallibr esse Diny, et continere Corpory physicè, et entitativè Diny, ē dony ony maxy, sicut Deg ē bony omnium summy, ac perfectissimy; ā unioni Hypostaticæ debet natio, et infallibr ēē Diny, ita ut ex vi, et exigentia unionis illa Humanitas natio beat Junctiq ēē Diny, et hō ille sit verè, ac physicè Deg: q Unio Hypostatica ē maxa in rōe doni.

385 Sed stas oppositum visio Bea, tum gra sanctificans. Et V, visio Bea ē dony, quo nra roalis beat, et fruit Deo, cū tm Unio Hypostatica n̄ sit eiusmi, ā maig dony ē id, quo nra roalis fit beat: q visio Bea in rōe doni maior ē Unione Hypostatica. 2°, q visio Deg coicat tota Trini; q Unione verò sola Verbu pso. 3°, visio ē perfectissa operatio nrg roalis, qualis n̄ ē unio. 4° appetibilig ē verè Deg, qm illi uniri: Unio. m.

destruit proprium suppositum, visio à illud pertinet. Quia Deus nando assumptum. Ad 3.
probationem nego minorem. Visio quidem Beata est formalis intentionalis communicatio Dei, et Divinitatis; unio
Hypostatica est physica, et realis communicatio ipsius Dei Verbi, et ante Verbi communicatio
specialissima Divinitatis: ratione visionis homo fit Beatus, quod videt Deum; ratione Unionis Hypostaticae
homo fit vere, et realiter Deus, et cui debentur visio perfectissima, gratia summa, et quidquid
aliud donum: quare Unio Hypostatica est radix, cui vel physica exigentia, vel saltem
morali decentia (infallibiliter tamen) debentur omnia alia dona, et suprema; ergo
est 3a neque aequalis, neque visioni debeat Unio Hypostatica. Quantum enim esse physice Deum
superat videre, quam vere Deum, tantum communicatio physica excellit intentionalem, et
consequenter Unio visionem.

Inde ad 1um probationem, dato antecedente, nego consequentiam, et simul ad 3um
ad Verbum nego minorem. Nam ut dictum, visio est quaedam accidentalis, et extrinseca
communicatio Dei per modum objecti; unio vero est intrinseca, et substantialis communicatio Verbi
Divini per modum termini, physice perficientis. Beatus enim per visionem fit similis Deo in-
tentionaliter, ut id Joannes: Similes ei erimus, quia videbimus eum, sicuti est: homo
autem per Unionem Deus fit; quod longe appretiabilius est cuilibet prudenti rerum aesti-
matori. Neque ad rem facit illa destructio proprii suppositi per Unionem.
Tum quia aequivalenter non est proprie, ac physice destruitur, sed solum (quod in se,
ac per se subsisteret, si careret Unione adveniente) ratione unionis fit pars cuiusdam
illius suppositi, ideoque subsistit in Verbo; ac ideo divine perficitur. Tum, quia licet omit-
tamus, impediri subsistentiam propriam per Christum, illi substituitur infinite perfectior
sublimitas Verbi, quae potius intrinsece perficit Christum longe altius, ac potius
illum perficere visio Beata.

374. Objicit V. Gratia habitualis est gratia sanctificans,
et formalis Dei amicitia, et participatio intima omnium Bonorum; est Unio Hypostatica
non est eiusmodi, ergo consequenter gratia sanctificans est maius donum Unione Hypostatica.
Resp. data maiori, et omissa minori, negatur postea, nando consequentiam, licet
Unio non fit formalis sanctitas, et amicitia Dei, tamen est eius physica, et naturalis,
sive titulus physicus iuris ad amicitiam, ad filiationem naturalem, ad hereditatem
omnium donorum Dei, imo et creaturarum omnium: ex quo Hebr. Heres universorum, et hu-
ius à Deo ex Unionis Christi ad Verbum; ac proinde unioni Hypostaticae physice conjun-

gendus Humanitatis cum Deo Verbo debet gratia, amicitia, et quodlibet aliud donum supernale. Sicut si Rex maius donum conferret illi, cui univeret ec fratrem, vel filium suum, quam cui largiretur villam, vel urbem; ita Deus maius, et excellentius donum contulit Humanitati dando illi unione Hypostatica, quam si gratiam sanctificantem, vel quodlibet aliud donum supernale conferret.

372 Rogabis 5.º dices
An unio Hypostatica sit indivisibilis? Respondeo negative. Cum unio Hypostatica Humanitatis cum Verbo componatur ex unione animae rationalis, et unione corporis, et unione ipsius unionis physice animae cum corpore; sed moriente Christo Domino, defecit de vere, ac physice unio Verbi ad unionem animae, et corporis, permanente unione Verbi ad animam Christi, et unione Verbi ad corpus Christi: ergo unio Verbi cum Humanitate non est unica, et indivisibilis physice, sed composita ex pluribus unionibus partialibus. Deinde aliquae partes corporis Christi Domini, vi naturalis caloris, aut alio pacto, resolutae sunt, et amissae, consequenter defecit unio Hypostatica, qua gaudebant, manente unione aliarum partium: aliae autem denovo acquisitae unionem superveniens fieri cooperunt. Cuius autem dicat, in quolibet augmento, vel diminutione, unionem totius corporis Hypostaticae commutatam esse. Non tamen necessarium foret, si unio physice simplex, et indivisibilis esset: ergo unio Hypostatica Humanitatis cum Verbo ex pluribus unionibus partialibus composita est.

373 Rogabis denique 6.º: An unio Hypostatica sit formalis incarnationis? Quaestio est fere de nomine, in qua tamen multum expendit. Formalis incarnationis esse personalitatem Verbi, ut unitae Humanitati, unione se tenente tamquam mera conditione, tradunt Capreolus, Caietanus, et Alvarez disp. 13. Esse formalem esse Humanitatem ut Verbo unitam, docet P. Vasquez disp. 19 cap. 2.º, Suarez, et alii. At P. Suarez cum Scoto asserit, esse ipsam unionem. Sumpto autem hic nomine incarnationis significari actionem incarnativam; neque de hac incarnationis pro unionem significat, satis dictum est.

374 Respondeo V. Formalis totalis incarnationis est ipsa unio. Ratio. Formalis totalis cuiuslibet actionis est terminus, seu effectus; quod vi eiusdem actionis ponitur, seu resultat; sed vi actionis incarnativae ponitur, seu resultat tamquam terminus, seu effectus ipsa unio

sive Deus homo per Deitatem Christi Domini, sive Deus homo est terminus formalis Incarnationis. Ratio est, terminus formalis, per quem producitur per actionem incarnativam est unio Hypostatica. Probatur. Terminus formalis productus per aliquam actionem est ille, qui vi actionis ponitur, et immediate in rerum natura; sed vi actionis incarnativae ponitur, et immediate ponitur in rerum natura unio Hypostatica; non vero Verbum, ut potè existens ante Incarnationem: neque Humanitas, quae praesupponitur jam in natura producta ante unionem: ergo sola unio Hypostatica est terminus formalis quo producitur per actionem incarnativam.

375 Dico 3.º Terminus formalis communicatus per actionem incarnativam est tam formaliter Verbi, quam Humanitatis. Probatur. Terminus formalis communicatus ille est, qui vi alicujus actionis communicatur alteri; atqui vi actionis incarnativae, quae nihil aliud est quam productio unionis Hypostaticae, tum communicatur Verbum Humanitati, tum Humanitas communicatur Verbo: ergo Verbum est terminus formalis communicatus Humanitati, et Humanitas est terminus formalis communicatus Verbo.

At si nomine assumptionis utamur sicut Verbum est assumens, et Humanitas est assumpta; ita est terminus formalis assumptionis est Humanitas Christi Domini. De unione Hypostatica sub ratione physica nihil dicendum restat; nam constat ex numero 3, et 4.º, Verbum esse non posse subjectum physicum informationis, neque adhaesionis; ac proinde sola Humanitas est subjectum physice receptivum unionis Hypostaticae.

Disputatio 19

De causa efficiente Incarnationis.

Caput primum

Causa efficiens principalis, et instrumentalis.

376 Incarnationis causam principalem efficientem esse totam Trinitatem, constat ex Concilio Lateranensi, et ex dictis numero 6, et 7 citatis numero 30 ... Tantum restat quaerendum: an aliqua creatura esse potuerit causa principalis, vel instrumentalis Incarnationis. Supponendum ex Summa, causam principalem effectus illum esse, qui per se solus, et immediate attingit effectum per virtutem illi proportionatam, sive adaequatam, sive inadaequatam: causam vero instrumentalem esse illam, quae effectum quidem solum attingit, non tamen per virtutem proportionatam, ideo ita ut indigeat concursu, et elevatione causae, et virtutis ordinis superioris.

Hec e cois explao, qmuis varijs modis ca proprio, et improprio explet: vnde n pazi de nomine hri misct.

377 Dicendu e 1º. Nulla crea pote ee caa efficiens fralis Incarnois, sive Vnionis Hypq. Ita cois Thei. Pbr. Nulla crea (lt sit substa supnalis, et pfectissa, qm modo omittimq) pote hre pportione cu effu infallr resultante ex Vnione Hypica: d quelt caa fralis det hre pportione cu effu resultante ex sua ace, seu ex pro, pt sup aiq pedato: p nulla crea pote ee caa efficiens fralis Incarnois, sive Vnionis Hypq. Mar e cois sq. Mar vero pbat, q effs nario, et infallr resultans ex Vnione Hypica e aliq entitative Dinou, nempe Xpq Dnq, sive Deq ho: d nulla crea pote hre entitativa pportione cu effu entitative Divino: nq eo ipso deberet ee equalis pfectis entive, sive fr, sive virtualr Dhnens eiqmi effq: p nulla crea pote hre pportione entiq cu effu infallibr resultante ex Vnione Hypica: p tt.

378 Pfr. 1º, et explat. Caa fralis pparata cu suo effu det ee in eode orde: ita caa fralis effs supnalis debet ee supnalis, et caa fralis effs vitalis det ee fr, l. eminenter vitalis, et sic de ovbq alijs: q certu e, qmuis effectu resultans n pducat fdq se ptiq: sic.m. caa fralis Vnionis aie roalis cu corpore, sive caa generans hoe det ee eiqde pfcis cu hoe, lt n pducat aie roale: et sibi Trinitas dicit, et e caa fralis efficiens Xpi Dni, qmuis n pducat Verbu d. eiqmi actos. Ipr crea pductiva Vnionis Hypice tmqm caa fralis illiq deberet Dhnere in se fr, aut virtualr pfcos, pporn nario resultantis, nempe Xpi, et ee in eode orde; atq implat creatura, que sit in eode orde, et Dhneat pfcos talis pporni scit Xpi: p implat crea, que sit caa fralis Vnionis Hypq.

379 Dicendu e 2º. N implat crea, que instrutalr pducat Vnione Hypq. Ita Vlen, et Nobiles Thei cu Pe Sz disp. 10, Peñafiel disp. 6. sect. 2a

Phr: n̄ implat crea ben̄ virtutis inchoatæ mediales, quæ sit elevabilis p̄ concursu superiori Dei, et p̄ virtutis altioris ordinis quæ erat parthabilis ad p̄ductionem Unionis Hypostæ. Sicut ad causæ instrales impris n̄ requirit virtus adæquata, dato nec virtus proportionata, et ejusdem ordinis cum effectu, ꝗ sufficit virtus inadæquata, et improportionata in ordine; ac n̄ e, unde requiret virtus inadæquata physice p̄ductiva Unionis Hypostæ improportionata, et inferioris ordinis cum effectu resultante, elevabilis p̄ concursu superiorem: ꝗ n̄ requirat crea, quæ sit causa instrumentalis Unionis Hypostæ.

Caput 4.

De influxu B. V. in Unionem.

38. Dicendum e 3°. De facto Beatissima V. Maria (cujus Sanctissimo nomine hæc dies est sacra, et festa fuit) exhibit causa physica instrumentalis Unionis Hypostæ, sive Incarnationis: ac p̄de Beatissima Virgo n̄ so concurrit physice, et effective ad generationem Humanitatis, producendo unionem informativam animæ cum corpore, impendendoque totum concursum (ut potentiæ absque ullo Patris maris) naturalem ad istam Humanitatis Christi generationem; verum e concurrit physice instrumentaliter ad productionem Unionis Hypostæ. Hanc conclusionem piam, et probabilem vocat Dr. S1, disp. 10 sect. 4., quamvis de facto neutram teneat. Ut probabiliorem docet P. Granado tom. V disp. ultima sect. V, Bernal, Vega in Theologia Mariana palæstra 29. certam. 2°, Hurtado disp. 23, et cum aliis Sparani. Ratio quare omnino rejicienda e censura Medinæ ad quæst. 31. art. 4. dicentis, eam doctrinam n̄ esse sanam; et Illustrissimi Godoy tom. V disp. 11 asserentis, eam absque ullo fundamento doceri. Sed fallitur uterque, cum plura sint hujus piissimæ, sanissimæque doctrinæ B fundamenta. Unum, 1. alterum breviter propono.

Pr̄ e. Quod n̄ requirat, secluso Dei, ejusque Matris repugnantia in ratione talis, Beatissimæ Virgini concedendum e; ꝗ n̄ requirat, crea esse causam physicam instrumentalem Unionis Hypostæ: atque Deum decet, et ejus Matrem; ut talis ejusmodi causalitas: ꝗ concedendum e B. V. esse causam physicam instrumentalem Unionis Hypostæ. Major e relati piis in hac materia

virgem apud Theol. Theo, qui a pluribus illustrat opte, et examine scholastico, transit a D. Raymundo, et Salazar. Probatur mi et contra ad Adversarios, et pat ex n. 378. Deus elegit B. V. sine patre esset Mater Christi Dni, ut generaret Dei filium, qui esset verus, et ipsius utriusque com filius vere; ac proprie, et eleganter expendit S. Anselmus lib. de excellentia V. elevatur B. V. per filium Sp. S. superveniente et virtute Altissimi obumbrantis ad generandum Christi. Adde Gabrielis verba: Quod ex te nascetur Sanctum, vocabitur filius Dei. Audi Bernardum post Homiliam 4. super Missus est: Fortasse propter hoc maxime dictum est obumbrabit tibi, quia res nimium in Sacram. erat; et quod sola per se Trin. in sola, et cum sola, Virgine voluit operari. Sola quidem Trin. fuit causa principalis efficiens Incarnationis; quam tamen non modo in sola Virgine, sed cum sola Virgine operari voluit: quod volt B. Virgo fuit cum Trin. concurrit, id est fecit, seu produxit, physice unionem Unionis. Ergo si B. Virgo nullum physicum concursum in Unione Hypostatica habuisset, sola Trin. in sola Virgine, sed non cum Virgine operata fuisset Incarnationem: ergo etc.

387

Quod est conclusio praecedentis.

Id, quo B. V. vere, et proprie constituitur physice in esse Matris Dei, de facto concedendum est B. Virgini; sed aliquis concursus physicus inmediatus in Unionem Hypostaticam est id, quo B. V. vere, et proprie physice constituitur in esse Matris Dei: ergo aliquis concursus physicus inmediatus in Unionem Hypostaticam de facto concedendus est B. Virgini. Maior firmat Ecclesiae confessio in Symbolo, ubi dicit, Filium Dei Unigenitum conceptum de Spiritu Sancto natum de Maria Virgine; et saepe alias repetit: Virgo Deum, et hominem genuisti. Paulus asserit Filium Dei factum ex Muliere. Ezechiel Hom. 1 de B. Virgine eam expresse vocat Instrumentum Incarnationis. Et Ambrosius Ep. 82: Per hominem, et Mulierem caro eiecta est de Paradiso; per Virginem iuncta est Deo. Quibus similia passim occurrunt. Adde longum concursum PP., et Conciliorum quo asserunt B. Virgini nomen Deiparae, Deigenitricis, et Theotocos vere, et proprie. Probo igitur min. Ut B. V. sit vere, et proprie Dei Mater, debet aliquam rationem veram, et propriam concurrere in Filium, quatenus hominem Deum, sive quatenus Christum

ex natura humana, et pso Dealt; d. nato Dinersa physica individali in Divinæ Hyposta. B. V. nulla rōe propria Dnaant in Xpto, quatȝ hoc Deg, sive quatȝ Dpoty ex Hum., et pso Dealt.: et tū V. propria, ve-rūqȝ sit Matȝ Dei, et Xpti, Dcedit det Virgini Dnatȝ physica intrali in Divinę Hypostes. Pet Adnar. e nisi aliqua rōe attingat sua aḋe Xpty, quatȝ Dpoty ex Deo, et hoe, erit propre cāa Hum., quæ vnita e Deo; n vero erit iꝗ ōī rigore, et propr. cāa Dei hois, sive Matȝ Xpti.

382 e amplius firmat pb̄e mi. Eo-dicit cāa physica Dpoti alicuig, quæ etsi n ponit oēs, et singulas ptes, satt ponit altrng parte. ex cuig positione resultat natura, aut nalr Dpoty: sic cāa hois dicit Etho productiva vniunj inter aīg croalg, et corpg

De Deo homine.

Sive de Incarnationis Dominicae Mysterio Scolastica.

Praelectio

In D. Institutis Theologicis ad 3am partem D. Thomae agi-
natis [illegible] de Verbo
pro hominum salute carni facto
vero ac naturali Dei filio et Dei homine
mediatore uno Christo.
Domino sacro.

Alleluja [illegible]

[illegible]

[illegible] 26

[illegible] Omnibus [illegible]

[illegible]

[illegible] magnitudine [illegible] quam [illegible]

[illegible] omnibus [illegible] namque [illegible]

[illegible] eadem [illegible]

[illegible] 30 [illegible]

[illegible] et [illegible]

[illegible] Christi [illegible]

[illegible] David [illegible]

[illegible]

[illegible] Unde [illegible]

[illegible]

q[illegible] ad [illegible] Chriftophori

[illegible] Simpliciter, neque ille [illegible] fuco [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] chamo [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] quæ [illegible] continue [illegible] [illegible] a [illegible] [illegible] sub [illegible] eam.

S. [illegible]

[illegible] [illegible] vellim [illegible] quæ [illegible] quam [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

quam [illegible], in [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] ad [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] ad [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible]. [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible]. [illegible] ad [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible]

Recte [illegible]

[illegible] quos [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

Apprendimus R[illegible] quod [illegible]
[illegible] multos [illegible]
[illegible] cum [illegible]
[illegible] Mar[illegible] ad [illegible]
[illegible] 20, [illegible] Calendarii [illegible]
[illegible]
[illegible] Roma [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] hac [illegible]
[illegible] Calendarii [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

[illegible] Banat [illegible]

[illegible]

O[illegible] [illegible] Chris[illegible] [illegible]

[illegible]

R. [illegible] haec [illegible] ad [illegible]
[illegible] R. [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] Decimo [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] Undecimo

Undecimo

Ultimo

Sint de Geest

Onde Ame

Onde Ame

Al Ill.ssimo

Sig.r P.ron Col.mo

Unde [illegible] ne quem ad [illegible] ego [illegible] indignagi
[illegible] ex [illegible] in [illegible]
[illegible] Videatur mihi contrario [illegible] diceam
[illegible] in [illegible] A [illegible] calamo [illegible]
[illegible] ne [illegible] baptismo [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] in [illegible]
[illegible]
[illegible] Veritas [illegible] illa qua [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] in
[illegible]

[illegible] quibus
[illegible]
[illegible]
[illegible] qui [illegible] A [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] dicebamus. [illegible]
[illegible] vix [illegible]

que semper [illegible] Pythagorici [illegible]
[illegible] [illegible] allegorias [illegible] quarundam apud [illegible]
[illegible] [illegible] saecularium plane [illegible] [illegible] neque [illegible]
[illegible] aut ab [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] animae [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] in prolegomenis
[illegible] [illegible] quo [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] parte [illegible] de [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] de [illegible] [illegible] quae [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
sequentia.

[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] ad [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] A [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] et ut [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] natura [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] nomen [illegible] [illegible] [illegible] humanum [illegible]
[illegible] nomen assignant. [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] aut [illegible] [illegible].
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] ut ne ad [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] ab [illegible]: An [illegible] [illegible] [illegible] ea [illegible]
[illegible] [illegible] sunt [illegible] a [illegible] hominibus [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] Alexandrinus [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible]. Valde [illegible] ad [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] habuit, [illegible]

historia ad explandum dispensationis Incarnationis
quam proinde non exivit filius. Filia hunc
vocationis autem 38 Ephrem Antiochenus
Patriarcha in epistola [illegible] Catechiana [illegible]
Martyr hinc in libris Paraenesis Administrationem
in divinis [illegible] Cyrro Chrysostomus alii. Cum apud
Graecos historia Dei in se eandem semper significat.
Oeconomia vero est carne amictus.

Dicimus 3

Aut Oeconomia Incarnationis [illegible]
[illegible] Christus [illegible] in utraque natura [illegible]
[illegible] filius hominis [illegible]
[illegible] in [illegible] qui divinus [illegible]
[illegible] loquitur ad [illegible]
[illegible] hoc [illegible]
[illegible] dispensatio [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] extremas, ut eligant [illegible]
[illegible]
aliquis [illegible] Oeconomiae nomine [illegible]
quae [illegible] mortalium [illegible]
[illegible] est videre quod [illegible] in [illegible]
[illegible] Patrum [illegible]
libro [illegible] et alios [illegible]
[illegible] Oeconomiam [illegible]
Incarnationis mysterium et [illegible]
in carne [illegible] inter alios [illegible]

Beati

ad quaes. 2a. Ad [illegible] [illegible] 2a.

2 Primo et antiquissimo Vocabulo [illegible] [illegible]
[illegible] appellatur Incarnatio. [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
ut [illegible] quod Catholici [illegible] [illegible] bene [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] Incarnationis [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible], quia [illegible] [illegible] non
[illegible] quam [illegible] [illegible] capite [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] illud [illegible]
libro [illegible] Academicarum [illegible] [illegible] [illegible] novis
rebus, nova liceat adinvenire Vocabula; quae quidem
sunt [illegible] omni vacant [illegible] [illegible] ut [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] Incarnatio [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] verbis quibus [illegible] et [illegible] [illegible] [illegible]
illud [illegible] [illegible] capite [illegible] [illegible] [illegible] et
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] quae [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] unde eam [illegible]
[illegible] necessarium [illegible] [illegible] debuit [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] qua [illegible] et [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] Leo Magnus [illegible]
[illegible] [illegible] Lactantius libro [illegible] [illegible]
[illegible] capite [illegible] Cyprianus libro [illegible] [illegible]
[illegible] capite [illegible] [illegible] [illegible] libro quem
[illegible] [illegible] Incarnatione [illegible] [illegible]
[illegible] libro [illegible] [illegible] [illegible] capite 13 et libro [illegible]
capite [illegible] [illegible] [illegible] Hieronymus [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

Basilii, Cyrilli, Damasceni, et aliorum [illegible] universali [illegible]:

Aptissime itaque 5

Vocabulo Mysterium [illegible] dicitur Incarnatio, in quo Verbum Divinum [illegible] carnem assumpsit, ut [illegible] et [illegible] delineaverunt: quod proinde [illegible] Incarnationis vox universalis [illegible] Nazianzeni [illegible] id quod [illegible] [illegible] Damascenus libro 3 de [illegible] capite 3 non sine [illegible] [illegible] in humanatio [illegible] Vocabulo quo etiam libro 3 [illegible] capite 6 unus [illegible] (Damascenus) hoc mysterium appellavit, [illegible] ad eam [illegible]: nomine Assumptio Verbi, [illegible] quod cum [illegible] [illegible] adque [illegible] [illegible] ad [illegible] non homines [illegible], id est carnem et animam [illegible], [illegible] carnem aut carnem [illegible] et animam sine [illegible] [illegible] dicunt Filius Dei. Laudatus [illegible] [illegible] libro [illegible] Christianus [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible], [illegible] quoque illa inhumanatio [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] inhumanatio [illegible] [illegible] [illegible] Damasceni; non [illegible] [illegible] [illegible] Verbi [illegible] humanatis.

Cum igitur plane 6

[illegible] [illegible] et [illegible] Vox Incarnatio [illegible]

Vocula inhumanam [illegible] enim hic ita ista [illegible]
[illegible] animam significat ita Caro frequenter [illegible]
[illegible] hominem aut humana na[tura] [illegible]
in Sacris literis. Genesis 6. 12 omnis quippe caro
corruperat viam suam super terram. Psalmo 64. 3.
Ad te omnis caro veniet. Lucae 3o. 6. et videbit omnis
caro salutare Dei. ad Romanos 3o. 20. ex operibus
legis non justificabitur omnis caro coram illo. et alia
hanc [illegible] significat [illegible] libro [illegible]
[illegible] plura quae alia [illegible] adducere.
[illegible] stupenda quae [illegible]
quae [illegible] Joannes [illegible] commendatis [illegible]
[illegible] nomine [illegible] in [illegible] quam [illegible] loco
illius [illegible] animas qui [illegible]
in Sacris libris [illegible] hominis aut humanas naturas [illegible]
[illegible] designat. ut [illegible] in [illegible] ait
[illegible] ad [illegible] generat [illegible] quae [illegible]
[illegible] in nobis [illegible] incarnationis [illegible]
indicans [illegible] Omnis [illegible] animam per
[illegible] humanam [illegible] exultamat. Apostolus
[illegible] ad Timotheum 3o. 16. manifeste magnum est
[illegible] sacramentum quod manifestatum est in carne. [illegible]
[illegible] nunc [illegible] loco [illegible] allegato. Voluit
itaque Evangelista commendare [illegible] Dei
humilitatem [illegible] humiliavit [illegible] a quo [illegible]
quae humiliavit [illegible] Verbum carnem quae
nominabit [illegible] animam [illegible] in [illegible]
[illegible] carne [illegible] magis enim commendat [illegible]

humilitatis gaudium, Verbum Caro factum quam e
[illegible] humanae [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible], [illegible] Incarnatio [illegible] qua
[illegible] in praefatione [illegible] [illegible]
quem [illegible] [illegible].

Sicut et alia

plura huius Augustini [illegible] quod [illegible]
[illegible] Nisi [illegible] in more [illegible] catholica [illegible]
[illegible] [illegible] Divinitatis cum humanitate.
[illegible] Ambrosius in libro de [illegible] [illegible]
[illegible], humanae carnis ad [illegible] [illegible] [illegible]
nam. [illegible] in [illegible] [illegible] in [illegible] [illegible]
[illegible], [illegible] [illegible] appellat. Quare
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
Tertullianus libro de carne Christi [illegible] [illegible]
[illegible] libro [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] ad laudem
in [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] plura
quae [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] 20.
et [illegible] [illegible] [illegible] 20. [illegible] 20. 8

Clau[illegible]

Sequitur [illegible] quaestio de [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] plurima [illegible] adversa: [illegible]
[illegible] [illegible] verba [illegible] [illegible] carnis

et Verbi gratiam [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] existente et aliam
Divinae [illegible] subsistentiae Deo Verbo [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] Verbi [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
divinus: hic enim [illegible] sint [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] humanitatis [illegible] [illegible] et [illegible]
Verbo [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] et [illegible]
simul nobis [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible], et [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] nec [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] appellamen[illegible]

9 [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] et [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] et [illegible]
Verbo Divino [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] sua [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] Divinum
Verbum [illegible] ut [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible], et humanas [illegible] et [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] humanitatis [illegible]
[illegible]. Deo vero [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] admittebat Nestorius ut [illegible] in Christo duas [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible]) [illegible] [illegible] et [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] in homine [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] duas [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] in
Christo [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
in [illegible] neque [illegible] in [illegible] [illegible] [illegible]

Quae [illegible] Ex[illegible] chara [illegible] ut ex[illegible] [illegible] tomo 5.o in [illegible] parte [illegible] 6 cap. [illegible] et alius.

[illegible] sit quod in Christo 20
[illegible] aliud et aliud dicamus, alius et alius non [illegible]
[illegible] expedit quod Christus [illegible] aliud et aliud [illegible]
[illegible] Christus [illegible] alius et alius [illegible]
[illegible] ex [illegible] quae [illegible] [illegible] 11
[illegible] [illegible] non videtur quam in [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] cap. [illegible] de Christo [illegible]
[illegible] [illegible] alius et alius, et aliud et aliud
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] alius et alius [illegible] [illegible]
[illegible] aliud et aliud [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
mas [illegible] Lutherus [illegible] [illegible] ex
[illegible] in [illegible] [illegible] (quod [illegible]
[illegible] nolle [illegible] magnus [illegible] [illegible]
Cardinalis Bellarminus in suo libro de [illegible]
[illegible]) cap. [illegible] ubi sic [illegible] in [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible]: [illegible] Christo [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] alius atque alius
[illegible] aliud atque aliud: in Salvatore aliud atque
aliud [illegible] [illegible] atque alius quam in [illegible]
[illegible] alius [illegible] aliud atque aliud [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] Sancti [illegible]
[illegible] Patris et Filii et Spiritus Sancti [illegible] alia
[illegible] [illegible] quae [illegible] [illegible] in Salvatore

aliud, adeoque aliud et aliud [illegible] aliud [illegible]
a[illegible] subsistentia [illegible] alteram humanitatem [illegible]
[illegible] divinitatis et humanitatis non alia est a [illegible]
[illegible] homo qui Christus [illegible] idem [illegible]
[illegible] Deus et homo [illegible] quae [illegible]
[illegible] quae [illegible]: sicut in homine aliud caro
et aliud anima [illegible]
[illegible].

2 Nominibus [illegible]
[illegible] exempli [illegible]
[illegible] ad exponendas [illegible]
[illegible] quae [illegible] in duabus naturis [illegible]
[illegible] in [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] homo [illegible] Christus
[illegible] homo [illegible]
[illegible] homo [illegible]
[illegible] Christus [illegible]
[illegible]
[illegible] ad [illegible]
[illegible] Incarnationis [illegible]
[illegible] quae [illegible]
[illegible] Athanasii in Symbolo. Sicut [illegible]
[illegible] hoc [illegible] Deus et homo
[illegible] Christus. adeoque homo [illegible]
[illegible] in [illegible] laudat [illegible]

nem. Ob analogiam ex [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] et a libris [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] magdalenam [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] in [illegible] [illegible] Quesiviti [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] minus [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] ergo [illegible] [illegible] in [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] dicunt quippe [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] libro 50 [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] Xaviah. d 12
[illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] quam Damascenus libro 3. [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] quamdo quod [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] exemplum [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] de humanitate
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] in [illegible] [illegible] post media [illegible]

[illegible] excrescit [illegible] et [illegible]
[illegible] quae exemplum est [illegible]
[illegible] aliquis [illegible]
[illegible]
[illegible] qui [illegible] qui [illegible]
[illegible] exemplum [illegible]
[illegible] Tunc quae est [illegible]
[illegible] qui in eo exemplo [illegible]
[illegible] quam
[illegible] ex [illegible]
ex [illegible] quando [illegible]
[illegible]

18 [illegible] Barnab[illegible]
52 [illegible] et Nomen [illegible] qui [illegible]
[illegible] libro [illegible] homines [illegible]
[illegible] et [illegible]
[illegible] Consilio [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

Lucocheries alii qui eius heresis [illegible] mutabiliunt [illegible]. [illegible] exemplo [illegible] ex eo [illegible] qua et corpus in una [illegible] unitione ex Verbo et [illegible] cessit naturae Christi credebant, alii qui [illegible] humanae. [illegible] exemplo adversus [illegible] [illegible] [illegible] ut [illegible] super [illegible] [illegible] Acephalos, et quid [illegible].

12

[illegible]

Quaedam exempla et manuductiones ad hoc mysterium quod Sancti patres invenerunt: cujus inter cetera [illegible] quo [illegible] [illegible] humanae [illegible] sub [illegible] et [illegible] Christi [illegible] [illegible] [illegible]: Vide subjecte [illegible] Verbum. Multa [illegible] exemplo [illegible] Raynaudus libro de Christo [illegible] sto capite. [illegible] [illegible] Anastasius Synaita capite 4. Damascenus [illegible] in oratione [illegible] capite 20. Basilius homilia de humana Christi generatione, Cyrillus libro de Incarnatione [illegible] capite 8. Damascenus libro de duabus Christi voluntatibus [illegible] inter [illegible]: ut [illegible] gladius [illegible] [illegible] per quam ignem et flammas [illegible] [illegible] [illegible] Christus unus [illegible] [illegible] Incarnatus. [illegible] quo libro 2o [illegible] Chrysostomus 2o [illegible] Raynaudus. Exemplo [illegible] ad [illegible] [illegible] [illegible] animarum [illegible] [illegible] [illegible] [illegible], [illegible] libro 5 de [illegible] Christiana capite 13, [illegible] libro de [illegible]

cujus, [illegible] quae magna [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] exemplum [illegible]
[illegible] [illegible] Dominus [illegible]
[illegible] humilia [illegible] Crucifix[illegible]
[illegible] aliis exemplis multo plures [illegible]
[illegible] [illegible] quam in exemplo illo [illegible]
[illegible] [illegible] inveniet [illegible] [illegible]
[illegible] pudore [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] exemplares [illegible] mysterio: et [illegible]
[illegible] illud [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] mysterio: hic [illegible]
[illegible] exemplum [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible]
[illegible]
[illegible]

25 P[illegible] [illegible] cum [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] incarnatas [illegible]
[illegible] Verbum Caro factum est. [illegible]
[illegible] incarnatas, [illegible] illa [illegible]
[illegible], qua Christus [illegible] Divina [illegible]
[illegible] humana [illegible] hypostaticas [illegible]
[illegible] hypostaticam [illegible] [illegible]
[illegible] Ecce denique [illegible] mysterio [illegible]
[illegible] [illegible] incarnatas [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible]

Dicemus tamen pro clariori [illegible] intelligentia quae [illegible] Scholasticae solum dicimus [illegible] subsistentiae [illegible] duplicem [illegible] adeoque de ipsis dicimus, quae [illegible] ad hanc [illegible] aliquo [illegible] [illegible] tandem [illegible] ad Christum Dominum [illegible] naturae humanae [illegible] unione hypostatica [illegible] uniri [illegible] distinguatur [illegible] extremis.

Disputatio 2a

de unione Hypostatica

An Unio Hypostatica distinguatur realiter ab extremis 26

Primum [illegible]

[illegible] ubique [illegible] realiter [illegible] humanitatem [illegible] [illegible] suo [illegible] suae [illegible] [illegible] [illegible] Sunt tamen [illegible] qui [illegible] praesenti [illegible] [illegible] [illegible] hypostaticam unionem ab extremis [illegible] [illegible] quam quidem [illegible] [illegible] fundatis [illegible] [illegible] [illegible] ex eo, quod nullas [illegible] modales [illegible] admittant [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] quod [illegible] modales [illegible] unionem [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] in eo, quod [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

repugnare unio immediata et subst.lis Verbi cum carne
eius huius opinionis subscribunt et humanitatis
itas ex his, et aliis variis disputant auctoribus, ex quibus
libuit [illegible], Gregorius Ariminensis in 3o
disputatione 25. quaestione 1a ad 2um, et 18. Becanus
in 3. disputatione 1a quaestione 1a articulo 1o [illegible]
[illegible] Albertus in 3. parte disputatione [illegible]
[illegible] cum multis aliis, Franciscus Collius [illegible]
de sanguine Christi [illegible] cap. [illegible] [illegible]
in 3. parte disputatione [illegible] quaestione [illegible] puncto 5o [illegible]
[illegible] habet de [illegible] Christi [illegible]
[illegible]

Dicendum [illegible] in [illegible]
realiter [illegible], unionis ab extremis distinctionem
faveat haud parum ut gratiosi Angelicus Doctor [illegible]
ne secundae articulo 2o et 8o. [illegible] 3o [illegible]
gratuitam unionem [illegible] humanitati [illegible], actuale
in humanitate [illegible] advenit [illegible]
[illegible] quae talis unio [illegible] in humanitate [illegible]
[illegible] unionis [illegible] in [illegible]
tanquam [illegible] quam [illegible]
quas omnias [illegible] diligenter expendentes manifesta
sonant unionis [illegible] ab extremis realiter distinctionem. hanc
etiam tenent Scotus in 3. disputatione 30 quaestione [illegible]
[illegible] in 3. disputatione 1a quaestione 1a [illegible] cum [illegible]
[illegible] Araujo [illegible] et alii ex nostris fere
omnes. Ita enim [illegible] [illegible]
[illegible]

Becanus disp. quare 28 egit [illegible]
Illmus. Aldel. [illegible] in [illegible] de [illegible] Arriaga [illegible] [illegible] 2.
[illegible] de hac materia dubio [illegible] Amicus disp. qua-
ne 8 [illegible] Bernal disp. quare [illegible] [illegible]
Raimundus Lulli libro [illegible] de Christo anno 1[illegible]
[illegible]

Sollic. Q. [illegible] 28

[illegible] Omnia [illegible] valide [illegible]
[illegible] quando [illegible] que [illegible] realiter
[illegible] absque [illegible] unio [illegible] realiter [illegible]
[illegible] extra. [illegible] hypostatica unionis [illegible]
[illegible] realiter absque hypostatica unione [illegible]
hypostatica unio [illegible] realiter [illegible] ex-
tra. [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
aliquid [illegible] realiter absque [illegible] realiter idem
cum [illegible] id sine quo [illegible] realiter [illegible]
que unionis [illegible] realiter absque [illegible]
[illegible] [illegible] realiter idem [illegible]
extra [illegible] quid ab [illegible] realiter [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] simul [illegible] realiter [illegible]
et humanitas absque hypostatica unione [illegible]
[illegible] humanitas [illegible] Verbo unita [illegible]
[illegible] unita Verbo [illegible] Verbo unita [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] simul realiter [illegible]

Verbum Dei et humanitas ex quo unio hy-
postatica est.

22 Dico 1º: Ratio Verbi ...

... quando utrumque unionis extremum
... indistinctum quoad ... indistinct
... unio realis ab
utroque extremo quae realiter debet ... indistin-
ctum ... hypostaticae unionis extremum ...
... Verbum ... indistinctum unibile humani-
tati, et humanitas ... unibilis Verbo ...
... hypostatica unio realiter ab utroque ...
... quae realiter debet ... indistin-
ctum ... hypostatica unio ab utroque ... extremo
... realiter ... maior ... minor
realiter identificatur cum ... unibile ... minime ... indi-
stinctum unibile ... actuale unionis
... ad illud minime ... indistinctum ...
... unio. Minor ... ad utramque
... partem ... Verbum Divinum
... indistinctum unibile humanitati ... ab
... ad unionem ... ab ...
... ab ... ad unionem ...
... unionis ab ... humanitas ...
humanitas Christi ... realiter ...
... aliquid humanitati ...
... : ... realiter
identificatur ... ad hypostaticam
unionem, quam humanitas ... quae

[illegible] ... non tine [illegible] indifferenter unitus Verbo Divino. aliud [illegible] partis amplius [illegible] [illegible] quo ex [illegible] huius [illegible] dicuntur [illegible] supponi [illegible] quae [illegible]

Caput 2

Orationes quaedam praeclusae 20

Sed cum [illegible] [illegible] [illegible] insplano [illegible] mihi videtur [illegible] rationes [illegible] unitas re [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] valet ut [illegible] [illegible] unionem [illegible] dicunt aliqui [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] unionis [illegible] [illegible] actio [illegible] [illegible] ab his [illegible] [illegible] actio [illegible] actualis [illegible] [illegible] Verbi Divini et humanitatis [illegible] [illegible] quia non [illegible] [illegible] unitae [illegible] quam [illegible] aliquid [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] unionis actualis [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

... divinis hinc probat ... adhuc adque ...
portat.

Secundo dicunt alii tale dictam unionem inter Deum Verbum et humanitatem non esse aliquid distinctum unionem, id est substantiam humanitatis hypostasim. Quod haec etiam tradito nullo negotio refellitur. ... enim non implicat externa unione ... aliquid, quod non sit distinctum ... [illegible] ... nam cum quibusdam auctoribus dicitur substantia humanitatis hypostasis ... ab utroque extremo, verbo scilicet et humanitate ... quod in ... tantum ... Secundo in 18 ... nunquam ... Tertio: nam unionem ... nihil, in quo ... substantia illa humanitatis ... privari ... neque in ... quam ... Verbi unitur humanitas. Haec enim omnia habet eadem humanitas in Petro, et Spiritibus Sanctis; cum quibus tamen nequaquam hypostatice neque ... sibile.

3tio

dico Probatur [illegible] id ratione cuius humanitas Verbo divino [illegible] quam [illegible] personis [illegible] quam [illegible] [illegible] [illegible] nam [illegible] [illegible] [illegible] in [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] quid enim [illegible] [illegible] [illegible] Verbi [illegible] [illegible] quae [illegible] At nil [illegible] humanitas [illegible] hypostaticam [illegible] quam [illegible] Verbo divino [illegible] hypostaticam Verbo divino [illegible] quam aliis divinis personis. In [illegible] non [illegible] hypostaticae unionis [illegible] [illegible] adeo [illegible] quae [illegible] [illegible] divina [illegible] humanitas [illegible] quam [illegible] humanitas [illegible] hypostaticae unionis [illegible] [illegible] [illegible] humanitas [illegible] hypostaticae unitas [illegible] Verbo divino [illegible] voluntas [illegible] amans [illegible] humanitas [illegible] quam [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] humanitati [illegible] tamen [illegible] hypostaticae [illegible] humanitas [illegible] hypostaticae [illegible] Verbo divino [illegible] [illegible] voluntas amans [illegible] Verbi [illegible] humanitas [illegible] quam [illegible] humanitas [illegible] hypostaticae [illegible] Verbo divino [illegible] quam aliis divinis personis.

Dico 2º [illegible] [illegible] amoris, et amans [illegible] hypostatica unio

n. 1. mere a se (?) cum id quod est realis unio, est fidei articulus (?) et doctrina (?) Scholasticorum, ut vidimus num. ... S. hypostatica unio Verbi cum humanitate, et deitatis innuae (?) Dei Verbi. Ultra denique 3o: nam utrumque denominare ... ut denominationes ab una vel altera ... nominandi: sicut enim ... fieri realiter unita reddant corpus quod essent simul esse realiter absque unione ... sufficit etiam ut reddat ... realiter calidum subjectum, quod ... esse realiter absque calore non calidum; et ut reddat ... album subjectum, quod ... esse realiter absque albedine, non album ... de aliis.

72 Quarto alii ... hoc ... quam explicant: dicunt enim hypostaticam unionem ... Dei praeter virtualiter ab ea distinctam, addit ... formam corporale ut intrinsece denominat ... humanitatis. Id quod explicant exemplo ... cum Deo ... denominet ...

Contra 5o, nam contra ... quod ... ut ... unionem realem hypostaticam unionis, per ... Verbo divino humanitatem ... adsumunt ... corporale, adsumere ... gloria alia ... praeter ... creatas ... denominationes ... calor ... sensus ... ut ... realis sint ...

quedam Dnae libere [illegible] a Dna vo
lunt. ut hic intimis ex [illegible] non alia que subtus den
ominent et [illegible] alio [illegible] denominent. id autem narrada
esse ab ipsis [illegible] diuinae actui obiecto [illegible]
necessario [illegible] silone verus phys [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] Dei [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] libere [illegible] a Dnae [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] actualis unio [illegible] [illegible] [illegible] illud mini
[illegible] verbi [illegible] humanitatis adequate [illegible]
[illegible] hypostatice unio [illegible] [illegible] 20 [illegible]
ab [illegible] verbi divinus [illegible] humanitatis. Deus
[illegible] [illegible] [illegible] implet [illegible]
ab [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] actualis [illegible] quam
ab [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] actualitas [illegible]
[illegible] adequate [illegible] implet [illegible] actualitas unien
di [illegible] actualitatis [illegible] [illegible] implet [illegible] actu
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] illud [illegible] [illegible] Dnus
ab [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] actualis unio ver
bi humanitatis: [illegible]. 25

Ex[illegible] [illegible] ab
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] ut [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] alias [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] aliquem [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] id est actuale ex
[illegible] creandi: implet enim [illegible] quod [illegible] [illegible]
[illegible] actuale [illegible] creandi [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] ab [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

[illegible] formis [illegible] actuale [illegible] quando [illegible]
[illegible] itaque [illegible] affirmat [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

Resp.

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] humanitatis [illegible]
[illegible]
[illegible] inquit [illegible]
[illegible] humanitatis [illegible]
[illegible]
[illegible] humanitas [illegible]
[illegible] Verbi [illegible]
[illegible] humanitas, quae [illegible]
Verbo [illegible] divinitatis [illegible]
[illegible]
[illegible]

-ribus, Patribus loquentibus consuere Scoticorum inte-
rest.

Posterior. Defendo contrarium
... quidditative in gratia non posse supernaturalem
influxum ... quemadmodum habet erga formam malam
et liberi erga eum, qui inest ... in ... construat in ...
... Secundo omisso hunc sophico pro influxum
in formam malam, quem ad Dominicanum ... syntheticum
... olim in probavit ... nam ...
... quod dign... ... in influxum malum ergo
malum formam, quidquid supponit nam Doctrina ... in-
... formam ... syntheticum et ... ... influ-
xum illi speciali, et ... Verbi in humanitate ...
... sed dicit illum alium ... ...
... ex nostra ... dicendum ... nihil
... quod dicit ... formam ...
... influxus ille syntheticus illius influxui ...
... in formam malam. 3o. nam influxus ...
... Verbi in humanitate, ... aliquid ab utroque ... ver-
bo ... et humanitate ...
... in ... secundum ...
... nam ...
... Verbi in humani-
tate, in ... hypostaticam unionem ... vult ...
... Quaero denique ... : ...
quidditate ... influxus, quo Verbum ...
Pater et Spiritus Sanctus ... influit in hu-
manitatem ... Verbo ...
... unitur ... aliquid debet ...

qd in humanitate dt necessario et n dt in eadem re
[illegible] [illegible] sanctit aliquem cum eque Verbi
et Spiritus Sancti subsistentia influentia in eamdem
humanitatem eid qua unitur hypostatice atque Verbi
[illegible] et humanitate realiter distinctum debeat, qd Verbo
humanitas unitur nil speciale dat in humanitate re
Verbi, qd n dt in eadem re [illegible], et Spiritus Sancti
[illegible] [illegible] conditionis: influxus ille subsistentiae
Verbi in humanitatem et nt [illegible] humanitatis [illegible]
[illegible] ei aliquid a Verbo et humanitate realiter distinctum
[illegible] adeo hypostatica unio ab utroque suo extremo
realiter [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] aliquo [illegible]

Casus 3.

[illegible] aliquo [illegible] [illegible]

25 [illegible]

Ad [illegible] hypostatice [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] humanitas, [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] aliquo [illegible] [illegible] humanitatis
n fore uniendam immediate Verbo Divino. [illegible]
[illegible] videtur mihi [illegible] unionem [illegible]
ab [illegible] [illegible] [illegible] mediatam quam [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] Divinum

extremas. Ad ita mediantis requiri falleris: unio enim ab ea est, cuius realitas Christus a pri[n]cipalis caus[a] necessarius, qui id iterum tantum mediare dicitur: ut extremas, quia sine illo peragi productio non possit nisi habeat rationem extremi, [illegible] tamen non nexus, ideoque [illegible] unitive abique [illegible] alias unione, quam [illegible] ut [illegible] impedit [illegible] extrema [illegible]. id igitur tamen in omni schola ubique: nullus enim immediatus habitus [illegible] ab agente [illegible] realiter distincta non habet quomodo agens immediate hic producat: sic etiam mediatione unione ab extremis et [illegible] realiter distincta etiam unione non habet quomodo illud intus non immediate ornat. id probatur [illegible] in [illegible] per [illegible].

Cauam 20

Contra illud quod obiiciunt alii nimirum Deum [illegible] ante, unionem hic positam esse a Deo extremis [illegible] [illegible], ne adaequatum [illegible] dari posse [illegible] quam Verbum [illegible] necessitate ad naturam humanam [illegible] quam ut [illegible] [illegible] nec: Verbum enim necessitate ab unione naturae humanae, quae libera est, tunc unionem ponere [illegible] [illegible], [illegible] liberae ab ipso [illegible] Verbo [illegible] [illegible] [illegible], per Verbum [illegible] [illegible] humanum [illegible] [illegible] quam [illegible] Consequens, et [illegible] unione [illegible] [illegible] libera [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] qui [illegible] [illegible] [illegible], [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] ea [illegible] [illegible]

[illegible] [illegible] hic [illegible] [illegible] [illegible], [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible].

80 Dices [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] in [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible]: [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] aliquo intrinseco: [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] et [illegible] humanitatis [illegible]
[illegible] intrinseco. [illegible] [illegible] [illegible] creaturis [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] personalitatis Verbi Divini ad
extra: [illegible] Verbum Divinum [illegible] [illegible] aliquid
aliquo intrinseco [illegible] [illegible] in humanitate [illegible]
[illegible] [illegible] complementum. [illegible] [illegible] in
[illegible] Verbi Divini [illegible] [illegible] [illegible] naturam
[illegible] [illegible] [illegible] quam [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible]; [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] naturam [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible];
Verbum Divinum in [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] ad extra, actuale [illegible] haud naturam ad extra,
sive haud naturam creatam [illegible] [illegible] aliquid creatum.

81 Data [illegible] [illegible] [illegible] ad [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible], [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] et [illegible] ab [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] naturam [illegible] ad extra [illegible]
quam ab [illegible] erat [illegible] [illegible] ad extra [illegible]

manifeste sequitur actualem creaturarum productionem [illegible]
quod existentia substantialis creaturae [illegible] debere
esse quod realiter ab illa distinctum; et probatur quia creatura
fit in tempore creato, et nunc [illegible] annihilabamus creaturam
[illegible] per verbum Divinum [illegible]
[illegible] etiam [illegible] ad extra
[illegible] quia creat, at [illegible] hanc non ad extra, sive [illegible]
nam creatio manifeste sequitur actualem creaturam
haud nam ad extra, sed haud nam creationem
et esse quod [illegible] [illegible]
id debere esse quod realiter ab [illegible] [illegible]
quid creat, et in tempore creaturae. Verum quod [illegible]
[illegible] et absque aliquo intermedio et actualiter
creaturam haud [illegible] habere, quam creatio, ergo [illegible]
ex illa [illegible] creat. [illegible] et absque aliquo
intermedio actualiter in natura haud [illegible]
[illegible] id creatum, quam creatio id debere nec [illegible]
[illegible] ex illa unica creat. .59

Q. [illegible]

Q. Substantia Creata quatenus absque
aliquo intermedio [illegible] creata [illegible]
[illegible] quatenus absque aliquo intermedio
[illegible] substantia [illegible]
[illegible] simpliciter in [illegible] et actualiter [illegible]
absque aliquo intermedio in natura haud. [illegible]
[illegible] substantia creata [illegible] creata
quam creat [illegible] illius [illegible] sicut qui [illegible]
[illegible] valde [illegible] facto

multo magis in nobis subsistentia)
Persona Verbi [illegible] humanas et [illegible].

[illegible] Subs. 3.

Ad huius [illegible] ex [illegible] respondet [illegible]
[illegible] Rainaudus libro 2o de Christo [illegible]
§ 56 [illegible] quid [illegible] ad vivum [illegible]
quam [illegible] Subsistentia
Verbi Divini [illegible] humana natura
afficere [illegible] debebat [illegible] subsistentia
[illegible] cum Divina [illegible]
[illegible] alias creatas [illegible] Divina [illegible]
[illegible] humana [illegible] equina. [illegible]
[illegible] figuras [illegible]
[illegible] subsistentia creata [illegible]
[illegible] humana [illegible]
[illegible] creatas subsistentias [illegible]
[illegible] subsistentias [illegible]
[illegible] quam
[illegible] alii [illegible] id [illegible])
[illegible] creatas [illegible] aliquo [illegible]
[illegible] medicamine [illegible]
[illegible] tenebras [illegible]
anima [illegible]
[illegible] unita [illegible]
[illegible] Divinitati [illegible]

equal. requirit ablaonem unionis [illegible] cum
Deitate unionem [illegible] [illegible] [illegible]
cam [illegible] in modo [illegible] [illegible] [illegible]
humanae [illegible] unione [illegible] ut natura [illegible]
et [illegible] [illegible] [illegible]

Obiicies tam[en]

unde [illegible] [illegible] [illegible] ho[c] [illegible]
[illegible] subsistentia [illegible] in unionis [illegible] meae
[illegible] sequenti [illegible] [illegible] abimus illas hab[illegible]
[illegible] pariter [illegible] physica [illegible]; [illegible] [illegible] mystica
[illegible] [illegible] physice, [illegible] creata. [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible], qui subsistentia [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] ablam, A [illegible]
[illegible] unione [illegible] aliquorum [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] subsistentia [illegible] in creatis [illegible]
[illegible] qui [illegible] [illegible] adquaeat
[illegible] [illegible] in medio adhaerat [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] subsistentia [illegible]
[illegible] humanas natura, ut [illegible]
itaque secundo, [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] nullas [illegible] [illegible] [illegible] A actualiter
[illegible] abique aliquo in medio [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] humanitas natura
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] actualiter [illegible] abique aliquo in
medio [illegible] [illegible] tamen [illegible]
hypostatice [illegible] humanitate [illegible] actuali
[illegible] [illegible] [illegible] quod [illegible] [illegible]

[illegible] eius.

Dices ut actio [illegible]
[illegible] [illegible] quae simul [illegible]
[illegible] nunc [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] Deus [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] absque esse
et absque [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] quae [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] absque [illegible]
[illegible] absque [illegible] [illegible]
[illegible] Deus [illegible] [illegible] [illegible]
absque [illegible] [illegible] simul [illegible] absque
unione ad [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] multo magis [illegible] [illegible] [illegible]
absque [illegible] [illegible] absque unione [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] absque [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] ut [illegible]
[illegible] [illegible] multo magis [illegible] absque [illegible]
[illegible] [illegible] absque [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] Deus [illegible] [illegible]
[illegible]

[illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] absque [illegible] [illegible] absque [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] aliquam [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] ad humani [illegible] [illegible]

nullam [illegible] in eas hypostasi [illegible] [illegible]
[illegible] humanitatis [illegible] anima Christi
[illegible] [illegible] nam illi modi quam
habet quam specie [illegible] requirunt [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] quam [illegible]
Christo: [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
et [illegible] [illegible] [illegible] tamen in ratione
personae, [illegible] specie [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] unionis [illegible] [illegible] [illegible] subsistendi
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
divinae rationis [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
Christo [illegible] in ea hypostasi [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] humanam [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] humanitatis
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] unionis [illegible] [illegible] [illegible] .33

Tho. Scotus [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] unionis illas
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

[illegible]

[illegible] ... quod [illegible] ...

[illegible] ... duplex [illegible] circa [illegible]

[illegible] [illegible] corporis [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] incarnationis [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] actionum
[illegible] [illegible] filius [illegible] influxum [illegible]
[illegible] in eo [illegible] quod [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] indep[endenter] [illegible]. [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] omnia [illegible]
extra [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] quod [illegible] [illegible] [illegible]
universalis [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] de summa [illegible] et fide
[illegible] [illegible]: [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] incarnatus ex Maria [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible]. [illegible] [illegible] [illegible] incarnatus [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] influxus [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

Hic manifeste [illegible] Sacramenti [illegible]
descendit in fluvium aquis qui in [illegible]
[illegible] Spiritu Sancto [illegible]
[illegible] quem invenit [illegible]
[illegible] radiant [illegible]
[illegible] videlicet in fluvium [illegible]
[illegible]
[illegible] dici [illegible] anno dici [illegible]
[illegible] in [illegible] Sacramenti
[illegible] reddit [illegible]
[illegible] formamus [illegible]
[illegible]
humanis [illegible]
[illegible] in [illegible] filii [illegible]
[illegible] Incarnatio quoque [illegible]
filii Dei [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] in [illegible]
[illegible] Incarnationis [illegible]
[illegible]
[illegible] humanitus [illegible]
[illegible] ille [illegible]
quem [illegible] Sacramentum [illegible]

[illegible] . [illegible] . [illegible]

[illegible] 39

[illegible]

[illegible] humanitas [illegible]

[illegible] que [illegible]

[illegible]

[illegible] humanitas [illegible]

Incarnatio [illegible] habuit [illegible]

[illegible] unio [illegible] Verbo Divino [illegible]

[illegible] unio [illegible] Verbo Divino [illegible]

[illegible]

[illegible] humanitas [illegible]

[illegible]

[illegible] 20

[illegible]

hi subsumo [illegible] humanitas ... realiter ...
[illegible] ... illa ...
[illegible] ... [illegible] ...
... [illegible] ... [illegible] ...
[illegible] ... [illegible] ... quantum ...
[illegible] exhibit ... ... nemo [illegible]
[illegible] nova ... ... actio creare [illegible]
[illegible] q. Simul ... In hujus enim actio ...
[illegible] ... ... totius [illegible] ... [illegible]
supernaturalis ... realiter ... ...
[illegible] ... supernaturalis ... hujus ... ...
supernaturalis ... ... actionem ... [illegible]
[illegible] ... ...

180

91 Nota [illegible] ... ...
... supernaturalis ... humanitas ...
... actio ... humanitas
... actio ... ... et ...
quamvis ... ... realiter supernaturalis
[illegible] ... ... naturaliter ... [illegible]
[illegible] ... ... [illegible]
... ... ad ... actio ... ...
... supernaturalis quia ... humanitas ...
... atque actio ... humanitatis ... ...
quia ... ... hujus ... illius ad ...

cit. ahuc [illegible] signalis [illegible] enim [illegible]
[illegible] est quod omnes [illegible] adhuc
[illegible] amarissimi [illegible] qui sit [illegible]
[illegible] animae [illegible] ad [illegible]
unus [illegible] ab [illegible] et deus [illegible] homines
[illegible] libro [illegible]
[illegible] et justitias [illegible]
[illegible] Christi [illegible] autem [illegible] quae non
et quae [illegible] accedit eo suo [illegible] modo adiis
[illegible] magis est [illegible] quam non
modestias [illegible] declinandi [illegible] gignendi [illegible]
[illegible] enim [illegible] sicut [illegible]
[illegible] passim [illegible] videntes et dicant
Verbum sibi [illegible] etiam
qui [illegible] signatis [illegible] divinis [illegible]
qui [illegible] accipiunt [illegible]
[illegible] ibidem Raynaudus [illegible] brevibus [illegible]

22

[illegible] quae animae
[illegible] quam [illegible]
[illegible] animae [illegible] Verbo Christo [illegible]
[illegible] quam [illegible] Verbo Christo
[illegible] quam [illegible]
[illegible] ad Verbum neque [illegible] animae [illegible]
[illegible]

Angelicum (Christus) qui fuit [illegible] a [illegible] corpore sicut illud quod assumitur per se terminative assumptioni sicut illud quod movetur localiter per se terminative cum instrumento. Notat quae (Christi) eximius in Commentario huius articuli hanc propositionem idquod assumitur per se terminative assumptioni esse valde notandam in hac materia, eo enim inquit adeo [illegible] hominum existimavit ut [illegible] [illegible] planum ingenia putaverunt. Ita [illegible] adeo [illegible]

Sic [illegible] Bagnus in tomo [illegible] partis disputatione numero 11 dicit nominis naturae [illegible] generationem humanitatis quae cum [illegible] a [illegible] Verbo, neque enim inquit generatio humanitatis [illegible] assumptio [illegible] quia idquod assumitur per se terminative [illegible] producitur.

23 Explicatur [illegible] [illegible]

[illegible] Verbum sicut [illegible] humanitas per se terminative assumptioni sicut per se instrumentum localiter [illegible] quae movetur localiter [illegible] quae movetur localiter per se terminative productiva [illegible] localiter [illegible] instrumentum localiter [illegible] humanitas per se terminative [illegible] localiter [illegible]. Assumptionis [illegible] per se assumptionis sive [illegible]

ad que adio dy p̃bia Uno n͞i͞d rel. [illegible]
~~[illegible]~~ ey p[illegible] humanity.
cd Angelico D.r e Thu[illegible] [illegible]
[illegible] Lo ad Sy dicente: Unione p[illegible]
sonali [illegible] dy [illegible] q[illegible] q̃d Caro
uniatu[illegible] animy q[illegible]tam Verbo
[illegible] [illegible] Unione ad Uniong he[illegible]
q̃d [illegible] unitis Verbo in persona
[illegible] q a persona n̄ [illegible]
m[illegible] incradi[illegible] Ne[illegible] [illegible]
[illegible] anti [illegible] p̃bia
[illegible] ~~[illegible]~~ [illegible] caro [illegible]
anim[illegible] [illegible] anti hy p̃biame [illegible]
[illegible] humani[illegible] [illegible]
[illegible] Quadr[illegible]
[illegible] p̃bica [illegible]

q dictõ Elementos

A Concequent

de êlla dispuẽs

22 Toque Viito

Cona L huitas

[illegible] (idest vanitate) [illegible] que aliis [illegible] [illegible].

[illegible] humanas [illegible] humanas [illegible] humana [illegible] ad Deum [illegible] humanas [illegible]

et fecundi(?) suo dicentis [illegible] hos [illegible] adque [illegible] sublime ac [illegible] quem [illegible] humani [illegible] longinqua [illegible] quo [illegible] [illegible] [illegible] Verbo Divino [illegible] [illegible] [illegible] illo [illegible] paulo [illegible] verba illa [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] virginis [illegible] ut [illegible] Deus [illegible] [illegible] adventu. [illegible] aliquod [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] Verbo [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

(2)

Nam [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] longius [illegible] [illegible] Verbo [illegible] [illegible] Verbo [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] 30 [illegible] [illegible] [illegible] omnis [illegible] [illegible] [illegible] ad Verbi [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] multo [illegible] qui [illegible] unumquodque [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] quo malis [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] Verbi [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] humanitatis

subsistentiae neque humanitatis [illegible] quia Verbi [illegible] [illegible] ideo quod humanitatis [illegible] Verbo Divino substantiali [illegible] neque [illegible] [illegible] actione quae [illegible] [illegible] unitae Verbo Divino quod [illegible] [illegible] [illegible] malitiae [illegible] [illegible] [illegible] malitiam [illegible] minime [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] neque sequitur quod [illegible] actio [illegible] humanitatis [illegible] [illegible] [illegible] cum unione [illegible] humanitatis ad Verbum [illegible] nullus enim hac humanitatis [illegible] subsistentiae [illegible] in [illegible].

38

Quaestio

Cum [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] inquit [illegible] [illegible] illas humanitatis [illegible] Verbi et [illegible] [illegible] est a substantiali [illegible] [illegible] [illegible] significari a [illegible] [illegible] humanitatis [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] Verbi [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] Verbo [illegible] [illegible] humanitatis [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] substantialita quae Verbi [illegible] humanae Christi [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] substantialis [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

[illegible]

humanus potest alijs propriis intellectis appellatione
nam est hoc Verbum. Assumpta [illegible] omnia
operationes ejus Verbi supposito tribuuntur
superioris divinis humanitatis hypostasis illustratur tanquam
suas sibi propriae. Hebr. cap. 32. et 33. tantum
[illegible] nullas alias [illegible] tribunal [illegible] com-
nullo supposito humano dividuntur. [illegible] inter naturas con-
creatas Verbo Divino hypostatica unio.

Excludit incarnatio
29 [illegible] respondet solum argumentum diffinitionis quod
post Incarnationem [illegible] Christum [illegible]
[illegible] colligitur [illegible] humanitas [illegible]
argumentum [illegible] hypostatica unio nequit non ei
[illegible] Verbo Divino; [illegible]
post Incarnationem [illegible] ab [illegible]
[illegible] hypostatica
unio [illegible] Verbo Divino: o Verbum Dei [illegible]
adaequatio [illegible] Deus non est immutabilis [illegible] quod dicit [illegible]
[illegible] Analysi ratio [illegible] Verbum
Dei non est Deus quod blasphemia et haeresis Arriana
[illegible]: [illegible] mutari [illegible]

alit in antea; id est hoc pro tali unio intra Verbo Divino Verbum Dni per Incarnationem fiebat intra alit ac antea: mutabatur intra, non habui antea Incarnationem Verbi Dni; sed habuit intra unionem facta nunc Incarnatione, intra unione sunt intra. ... : non illud mutabatur intra, quod intra ... antea ...; id facta unio intra Verbo Divino Verbi Dni intra homo, quod ... antea ... mutabatur intra.

50

Ratio physica

... unio non intra ... Verbo ... dicat, Dna ... homo Christus ... unio ... intra homo Christus ... quibus ... intra uniant. ... sunt Verbi et humanitas, quae intra uniunt. ... quae extra ... uniunt ... intra ... unionis, id ... habet in ... amore et ... alis quae ... Secundo: ... Verbum ... Divinum uniri ... humanitate, id quod ... extra uniunt ... accidentia ... exemplo ... est. ... affectus et ... amor Verbi ... humanitatis quem ... Verbi ... humanitate ... unio ... humanitate ... unione ...

Damnarunt sanguis insufficiens ut Verbi [illegible] homo qualis Verbi [illegible] damnarunt sanguis [illegible] insufficiens unus [illegible], quae [illegible] unitur Verbi cum humanitate. Consequenter [illegible] unionis [illegible] omnes [illegible]. [illegible] [illegible] [illegible] in [illegible] dum [illegible] [illegible]: [illegible] [illegible], [illegible] unus homo: [illegible] [illegible], [illegible] unus [illegible] [illegible]: [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] unione [illegible] [illegible] Verbi [illegible]. [illegible] nam [illegible] [illegible] [illegible] unionis [illegible] [illegible] Verbi [illegible] humanitas [illegible] humanitas [illegible] Verbo; [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] aut [illegible] [illegible] Verbo Dno, aut humanitas.

51 [illegible] ut [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] unionis [illegible] Verbi [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] humano [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] Verbo Dno [illegible] [illegible]

perficiat Verbum Christi terminata [illegible]
humanitatis ita Lucas in 3 parte q. 2 quaest.
2 num. 7, et Lessius libro 12 de perfectionibus
Divinis num. 23 et 52. Contra tamen auctor operis
de Incarnatione num. 63 dicit, verbi Divini
esse intime et subsistentiae humanitati unitum; in explicatione
3 videt unio intima non intima. quidquid tamen de
hoc sit cave etiam dicas Verbo Divino vocat
Raynaudus libro de X Christo anno 121. a
videant, Itali; suppresso nomine apud Thomas [illegible]
pane 80 Sumo Q anglicum Joannis Scoti [illegible]
unioni non nullum [illegible].

In hanc autem [illegible] 57

addiderunt Cimani aliquem Doctorem Anglicum, cujus
de quibus inibi dicat hypostatica unione Verbum
Christi non mutari intra, sicut Deus cognoscit quin mutetur
intra et sicut homo dicitur fit dexter absque sui
mutatione penitus illius, qui fit eo sinister, ut loquitur
hoc opere 16 arte 6 ad 2 · unde colligunt [illegible]
Doctorem Anglicum Verbum Christum terminat cum denominatione
unica Verbo Divino sicut obiectum et homines ex
dextris fiunt denominati extra se Deo, et humanitatem
[illegible] extrinsece denominat: Anglicum enim Christi sine
[illegible] hypostaticam unionem cum Christo [illegible] ex
his denominationibus in dicunt non mutantur intra

sicum [illegible] hypostatica unionis [illegible] omnia [illegible] terminantibus [illegible] extrinsecis, sequitur inde non [illegible] subsistentiam mediante hypostatica unione unius physice, sed ex [illegible] et [illegible] non [illegible].

SS [illegible] ad [illegible] A[illegible] [illegible] Verbo Divino [illegible] hypostatica unionis [illegible] [illegible] [illegible] mutare [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] quod [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] tamen [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] sequuntur quam [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]: utrique enim [illegible] [illegible] [illegible] hypostatica unionis ex Verbo Divino et humanitate [illegible] [illegible] et subsistentia [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] physicam unionem [illegible] [illegible] non [illegible] [illegible] [illegible] Verbo Divino [illegible] [illegible] physicam unionis, quam Verbo Divino [illegible] [illegible]. [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] unione qua [illegible] [illegible], [illegible] [illegible] Verbo Divino [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] 50, aliisque [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]. [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible], [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible], [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

est deeravit esse solido in pluribus quomodo Verbum
[illegible] [illegible] [illegible] substantia divino humanam [illegible]
unita, quia [illegible] id [illegible] id diluci de
[illegible] explat [illegible] eo [illegible] iam [illegible]
agnum [illegible] [illegible] diximus

Dal Ultio 52

hypostatica unio est Verbo Divino extra substantiam physicam.
[illegible] est hypostatica unio qua ratione non est in Verbo
Divino, extra Verbo Divino est, sed non est in Verbo Divino
substantia physica: ergo substantia physica extra Verbo Divino
est. Maior probatur: hypostatica enim unio qua ratione
est in Verbo Divino extra ipsum est, ad quem ea ratione
extra ipsum est. Minor probatur: enim unio quae non est in Verbo
Divino tanquam in subiecto physico, non est in Verbo
Divino substantia physica; sed hypostatica unio non est in Ver-
bo Divino tanquam in subiecto physico, ergo non est in Verbo Divino
substantia physica. Ita [illegible] [illegible] Amicus [illegible]
omnes: [illegible] enim minime [illegible] summa [illegible]
[illegible] imperfectionem [illegible] et inadequate [illegible]
[illegible] physice subiecto.

Dal Ultio [illegible] hyposta- 55
ticam unio est Verbo Divino intra [illegible]. hypostaticam
unionem esse Verbo Divino intra [illegible] aliunde probatur
quod ipsa habet ad intra [illegible] Verbo Divino unitatem vere

[illegible]

tanquam partis sue perfectivus humanitatis. Dicendum est
ex Dicendis [illegible] hypostatica unio: quia Verbo Divino intrin-
sece formaliter pars [illegible] [illegible] revelari hypostatica
hypostatica unio unit Verbi [illegible] cum humanitate
[illegible] partem [illegible] Verbi Divini, quod aut magis
[illegible] Verbo Divino [illegible] [illegible] Dicitur
secunda [illegible] [illegible] pars de Verbo Divino unita cum
humanitate [illegible] [illegible] perfectivo [illegible] [illegible]
unionem [illegible] Verbi Divini cum humanitate [illegible]
humanitate [illegible] [illegible] perfectionis ex humanitate
id est [illegible] perfectionis humanitatis, et ita
unitum Verbum Divinum cum humanitate: quia unitum est [illegible]
[illegible] perfectivus humanitatis [illegible] [illegible] Verbum
Divinum unitum cum humanitate est [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] perfectionis, quas humanitas per se [illegible]
[illegible] [illegible] eminenter habet: [illegible] unitur cum summe
perfectus, et summas eminentias [illegible] perfectionis [illegible]
[illegible] perfectionis [illegible] humanitate, [illegible] [illegible] unitum [illegible] [illegible]
[illegible] perfectivus humanitate et non est [illegible] perfectio-
nis ex humanitate: nam summe perfectus ex [illegible]
[illegible] infinite, et summas eminentias [illegible]
habens [illegible] [illegible] perfectionis humanitatis, [illegible]
[illegible] illius [illegible] adquirere: [illegible]

[illegible]

[illegible] [illegible] [illegible] hypostatica [illegible] humanitas unitur intra
Verbo Divino et Verbum Divinum unitur intra humanitate. [illegible]

Praeterea hypostatica utpote quae sit extra unit intrinsece
[illegible] Verbo Divino. Praeterea subiectum phisicum ut communis
[illegible] sequitur communis SQ: [illegible]. Secunda consequentia
sequitur ex Lu[illegible] legitime fluit ex antecedenti: [illegible]
enim [illegible] unionis unitur extra, quin ipsa unio sit ex
his unitas: [illegible] unionis unitur intrinsece extra, quin
ipsa unio sit ex his unitas intrinsece. [illegible]
[illegible] denominationis [illegible] denominationis
quae [illegible] exhibens [illegible]. [illegible]
[illegible] unionis humanitas [illegible]
unitur Verbo Divino, et Verbum Divinum [illegible] unitur humanitati [illegible] unitur [illegible] aliud [illegible]
unitur: [illegible] unionis humanitas unitur intrinsece
Verbo Divino, et Verbum Divinum unitur intrinsece humani-
tati. 5)

Dicet aliquis [illegible] Verbum Divinum
[illegible] unitum humanitati: [illegible] denominationis enim intrinsece
unitur [illegible] unionis [illegible] physicum
[illegible] physicam [illegible]
intrinsece [illegible] unionis; et [illegible] Verbo
Divino: [illegible] Verbum Divinum [illegible] unitum. [illegible]
[illegible] omnes [illegible] Divinis [illegible]
[illegible] nomine [illegible] omnes
[illegible] et [illegible]
[illegible] unitur intrinsece nec tamen [illegible]
[illegible] physicum et [illegible] physica

Nonq̃ fq̃ subsis unionē intē cū ma̅ ... cuiq̃ est ...
it. aus inuatq̃ an fra subsitq̃ habuisse necess̃a
unionẽ: hic enim multi ꝯphi nant ut in ꝯinua
libus vidistis cū tamen illud omnes concedant.

58

Quæ Deus neq̃ haddiddisse videt ni fallor. Istam
At qui dicꝫ ꝯcuane & sume ... ad inodandꝫ ...
cuiq̃ uiꝫ hi nō ... crodandꝫ insistimus ad ...
minarunꝫ hominiꝫ ... ni ... dicit istam
eo modo quo ... denominao extra inhærentem
tamen intē, et quia idem ... ...
... ...
nas intime et subst. ... ...
... velut nedū int istam et intq̃, nō quia ...
ana ... ... vidit ... ...
intime ... ...
... ... vabis ... ...
... ... qui
... ...
... ... [illegible]

[illegible] neco [illegible] rationando [illegible]: Constat enim ex
dictis ante [illegible], [illegible] cum [illegible] habere [illegible]
et liberi [illegible] extram verbo [illegible]
[illegible] nat[illegible], quas [illegible] verbi [illegible]
mutandi ac [illegible] [illegible] mutari [illegible]
[illegible] [illegible] sive [illegible] alterius
[illegible]: [illegible] ac [illegible] ad [illegible]
[illegible]. Tanquam [illegible] et [illegible]
[illegible] maior [illegible] [illegible]. [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] eadem [illegible]
[illegible], quam [illegible] explo. [illegible] mutat
simpliciter [illegible] 3° [illegible] 16 [illegible]
[illegible]: [illegible] intra [illegible]
[illegible] ad [illegible] quas
[illegible], [illegible] mutatio [illegible]
[illegible] quam [illegible] mutatio ex [illegible]
[illegible] verbo [illegible]: [illegible] enim ill
ad [illegible] summe [illegible] summo gradu [illegible]
[illegible] [illegible] in creatis [illegible]
[illegible] [illegible] intra omnes [illegible]
[illegible] ad [illegible]
quam [illegible]. [illegible] [illegible] omnes [illegible]
[illegible] quam [illegible] ad [illegible]
[illegible], quam [illegible]: [illegible]
[illegible] ex [illegible] sic [illegible]

in qualitate cum sit immutabilis? Obj. [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] cahelo cognoscit [illegible]
Verbi [illegible] [illegible] infinitus comprehendens in [illegible]
ny perfectiones [illegible] [illegible] ei, [illegible] aliquid [illegible]
rare ne extenderet se in aliquid addit [illegible] [illegible] [illegible]
gebat unde nullo modo sibi [illegible] [illegible] [illegible]
igitur hypostatica unione Verbi [illegible] [illegible] facta
[illegible] alteratione unita [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] humanitas, [illegible] [illegible] et [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible]; nihilominus [illegible] mutatio [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible], aut [illegible] [illegible] quamvis
denique mutatio intra cognitionem [illegible] unionem humanitatis
[illegible] [illegible]: intra enim [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] perfectibile aut [illegible]
[illegible] [illegible]; Verbi [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
Deitas neque perfectibile aut [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] sunt [illegible] [illegible] omnium [illegible]
bi et omnium [illegible] perfectionis.

60 Quomodo [illegible]
hic unionis quamvis careat [illegible] Verbo Divino [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] intra, quamvis carere Verbo [illegible]
subsistentia intra, idemque habere. [illegible] utrumque [illegible]
Verbi [illegible] [illegible] [illegible] in persona quae in persona ad hypostaticam
unionem? [illegible] hypostatica unione [illegible] mutatio [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] patet.

Verbi enim Dei non est intra complexibile seu adaequabile perfectibile aut deteriorabile hypostatica unione: nam per hanc fit intra summum perfectum, [illegible] prius implicat quod natura assumpta acquirat perfectione assumptione aliqua deterioretur, ut ex supra dictis liquet. Ad 2um: in libro primo [illegible] Verbum Dei est intra complexibile seu adaequabile perfectibile per unionem hypostaticam, venalitas excluderetur, et hoc ex supra dictis implicans [illegible] [illegible] ex parte [illegible] Sed neg. minorem: Verbum enim Dei quatenus Dei venalitatem excludit ex potens esse supposito perfectivus. Sed si Verbum Dei est intra complexibile seu adaequabile perfectibile per hypostaticam unionem Verbum Dei est ex parte supposito perfectivum: supposita venalitate excluderet. Neg. minorem probationem: ex unione perfectibile eo ipso quod habet potius esse perfectivum tamen [illegible] hypostatica unione Verbum Dei est deteriorabile [illegible] supremum venalitatem excluderet, quia [illegible] excludit venalitas esse ex imperfectum.

Probo hic mihi 61

[illegible] [illegible] quae esse videntur [illegible] non [illegible] quod non sit [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] absque [illegible] [illegible] [illegible] 3a ad [illegible] [illegible] Verbi [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] audire [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] et [illegible] immutabilis [illegible]

que [illegible] Dices illum multis [illegible] [illegible] [illegible] non [illegible], [illegible] que [illegible] [illegible] multiplicitas [illegible].

62 Dicent [illegible] [illegible] mutatio [illegible] hanc denominationem, quam antea non habebat, [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] denominationem quam antea non habebat: [illegible] mutatio [illegible] [illegible] [illegible], [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] in [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] mutatio, quando [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] adducit [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] in [illegible] [illegible] [illegible]: [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible].

63 Respondeo [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] mutatio [illegible] hanc denominationem [illegible] quam antea non habebat. [illegible] [illegible] hanc denominationem [illegible] [illegible], quam antea non habebat: [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] que in [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] in [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] denominationem [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] denominationem [illegible]

Cum ergo denominatio intrinseca unionis neque augeatur neque
diminuatur neque per diminutionem amittatur Deus debet
perfectionem alterationis per motum non est adequata non inde
est in subiecto denominationis. hinc est Corpus Christi
mutatum admittit Parisiensis eo tamen quod omne mutatum
ni, quando per unionem realem adquirunt novam denomi-
nationem: nam adquisita denominatio supponit subiectum mu-
tatum, sicut diminutio supponit in subiecto perfectionem
praeexistentem subiecti imperfectionem, et in perplexionem
perfectionem quae aut distinguibilis aut non [illegible]
indicare esse eius denominationis.

Contrarii 62

Est. Contrarium quem adducit Suarez procedit nobis
probatus, quae Doctor dicens Christum ibi dicit nemo
mutari, quando non servat idem esse quod sequendo
de accidentia idem quod existit Christi Corporis praeci-
pue debet: sic ibi fatur: Prout quod ...
entes, sive subiectiones, sequuntur accidentia, quibus
inest fiat magnae et quantaecumque mutationes.
Deus autem aliquid eius non accidere non est et idem ... a
eius Domini substantia Lucas quod Christum est nec
[illegible] ad additionem ... : Christus enim
nostri Angeli Christi Corporis tamen ab utraque
[illegible] Quaerunt quod ... Contrarii

6

namque ipse Filius natus Stans (?) unitus ei rationalis in Deo sicut est in humanitate, id est recipere non habere physice id quod plane demonstrant ipsius Verbum nunc illa ingrans [illegible] quaedam et incurrata (praeter mutationem solius illius innascentem) non aeque est ratione in Deo, sed per rationem tantum conveniunt per mutationem Dei. — Unde ideo ab hoc [illegible] Deo unio dicitur relatio ei ratione in Deo, quatenus ipso non sicut in humanitate, id est quae in eo non est recipere physice sicut in humanitate: ei non innascitur humanitatis Dei innascitur, atque per mutationem humanitatis, ut ipse Sanctus Thomas loquitur: qui ideo addit per rationem tantum ei inesse quatenus de Verbo Dei sicut relato physice, [illegible] [illegible] ut ratione [illegible] denominationis probabile est ei rationali humanitatis unitas.

65 Dices 2o. si Verbum Deus habet [illegible] suam denominationem unionis in hoc [illegible] Verbum unitum Deus est subsistens, etiam est [illegible]: per Verbum [illegible] [illegible] etiam [illegible] ut [illegible] tamen; per [illegible] [illegible] unitas dicitur inter [illegible] in [illegible] [illegible]: [illegible] omnis [illegible]. [illegible] [illegible] Verbum Deus [illegible] [illegible] etiam est [illegible] in [illegible] physico [illegible] et [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] aut denominatio: [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] physice non in [illegible] [illegible] ex suo [illegible] [illegible] [illegible] adaequata [illegible] [illegible] pro subsistentia [illegible] [illegible] inadaequata atque in [illegible] [illegible]

physice sumptae; et quam physicus infert adque per
ne praemittitur cum illas debet habere ad speciem
aliquam denominationis. Oppositio ex subiecto et forma
fieri et aeque in genere physico ut in genere logico, ut ex
his liquet, darique liquet illud verbis Ante; et unio
naturae aut humanitatis: est enim homine per illas ex
eius natura verbis illius repugnat implicare quam in
unalis. Ante actus omne subiectum, et omnis forma in genere physi-
co. unde omnis quae forma et omnis actus in genere physico in
ficio, problemata quae eam et oppositionis omnis syllogia
repellit et nos repellimus tamen. Dicimus nunc 5°. imo
et opposita natura nec alterius repellit pone in physicis subiectis
aut formam physicam. ab forma in genere pure logica
aut pure denominativo ex suo cerniali Ante non physice ne
que connotat quod subiecto denominationis insit in
adaequatis, et imperfectis; sed opponitur subiecto adaequa-
tissimo et perfectissimo, unde tertia syllogia non denomi-
natio ipsius oppositionis excipere alium subiecto et forma
in genere pure logico aut denominativo saltem, quo
illo sunt vero subeunt inter duobus verbis uni-
us verbis Ante, et anno.

Urgent 3o. quod duo
duo in illis eundem inter, ita ut una sit forma vi-
s debita ad speciem denominationis, altera vero
sit prior, et proinde habita ad talem speciem de-
nominationis certas prior in subiecto physica

Apponitur i[n] entis sua physica distinctio sicut hypostatica
unio et Verbi Divini: q[uia] Verbi Divini fuit praecisa
hypostaticae unionis, et hypostatica unio i[n] sua praecisa
Verbi Divini adaequatio in ratione physicae unionis, et
in statu subsistit et potest stare. Confirmatur: non videtur
Divini unitas intra habitudinem conjunctionis ad unionem, quae intra
entitas ad unionem non erat. Consilium ante unionem exsistens:
quia Verbi Divini ante unionem exsistens habuit intra eadem
rationes, cum potiantur complexe: quia post unionem
in physica unione subsistit. Confirmatur tamen: si hypostatica
unio est intra Verbo Divino, consistit intra verbum
Divinum et unionem; id neque mutuum intra verbum
rem provant: quia Verbi Divini habet intra unionem
ea, quam habet post, et quam prius non habebat, ratione
horum intra consilium: quia consistit intra eam unionem.

(6)

Argumentum. Mancipium illius quae secundum quod Dei
conditiones entitatis sunt inadaequatae, et perfectibiles, in
se. non vero, quando non sunt. cum unio, cum
aut in cum unione Verbi Divini. Subsistentiae
in ipso physico suppositio et in statu, quod entitas et
physicae omnes inducunt entitatis inadaequatione
et perfectibilitate in quo Christus naturalis persona, et

[illegible] simul[illegible] Reg[illegible] [illegible]
[illegible] quamquam hoc explane [illegible] [illegible]
quid hac in re [illegible] [illegible] [illegible] dico
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible], [illegible] ex [illegible] [illegible]
[illegible] plenitudinis [illegible] causa [illegible] plenitudini
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible], aut inadequas
[illegible] idque [illegible]: unde [illegible]
[illegible] adquirendi [illegible] [illegible] unionis [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] plenitudini. [illegible]
[illegible] cum humilitas [illegible] [illegible] [illegible] animi
[illegible], eaque adquirentis inter multos, [illegible]
[illegible] [illegible] divinis.

[illegible] Sicuti [illegible] 68

[illegible] [illegible]: [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible]: [illegible]: [illegible] [illegible]: [illegible] [illegible].
[illegible] [illegible] [illegible]: [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible]: [illegible]: [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]:
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] decet [illegible] divino, [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] unionis inclu
[illegible] [illegible] [illegible] inter [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] habet; [illegible] causa [illegible] [illegible]

de ipsius unionis quae vixit esse et humanitatis uni-
ta adque ipsius in humanitate, quae vixit ipsi
unionis quam ... vixit. ad 2. ... maior
maior: ... intra Verbi Divini ... crescens quod
ad actualitatem non unionis: dicitur quod ad actualitatem
non perfectionis, aut ipsius perfectionis ex unione resultantis
nec maior nec ... minor ... ad maiorem ...
minor ... quod ad actualitatem
non unionis: dicitur: quod ad actualitatem perfectionis ...
perfectionis: negatur. Verbi Divini ... actum ...
... ratione unitum. quia tamen ... ratione
ratione perfecti, huic divino ... intra unionis quibus ...
ipsius immutabilitas ... datur.

Gen

Dicent 2. 3.

ci homini ... aliquam perfectionem. dicitur: hypostatica unio
est intra Verbum Divinum, et divino intra Verbo
Divino et homine: hypostatica unio est intra
Verbo Divino, et divino intra Verbo Divino
aliquam perfectionem. atque huic divino perfectionem intra
... et intra mutari: ... hypostatica unio est
intra Verbo Divino Verbi Divini perfici ...
immutaret intra. Constat hypostatica unio ...
... laudabile, et amabile Verbi Divini.

Ad id quo entas aliqua redditur formaliter lauda-
bilis et amabilis in illius affectu: sed in hyp(ostatic)a
unio est intra Verbo Divino et intra Verbi Divini
affectu, adeoque adeo ea Verbis Divinis inhaere fit illis
et mutabilis maior prout: ergo Laudabilior et amabi-
lior Verbis Divinis est, quam fuerit homo. 50

Resolutio

hoc quod Author magnus pondit valde difficile
non est. Illo itaque dispungendo major: est hominem
aliquam affectus; quod sumendo adhuc quod est quia
aut ab ipsis fone proveniens, affectus quo patitur
a Verbo Divino ante unionem Concedo: quod non sit
finis a Verbo Divino ante unionem non major. minor
distinguo: id est hyp(ostatic)a unio est intra Verbo
Divino est divino inter Verbo Divino et hominem
quatenus hic Deus explat perfectiones proprias aut ab
ipsis fone proveniens: nego: quatenus non sit explat
perfectiones: Dedomini, cad que dispositione exigen-
dum est Consequens; Velanda que Amarda
cor. explatur quecumque Divino pura aut ab
perfectione proveniens Viueat in homine, ut eius Sublima
Divinis, intrinseca, visibiliter, et sic de aliis, perfectione quibus
a Verbo Divino ante unionem; o magnum perfectione non aliud
intra Verbo Divino, minimus divino ad intus ipsi
sit, sed hominis adeoque ideo non mutat

Verbi Divini novam aliquam perfectionem tribuat. Et
unde perfectio divina infinita [illegible] dicebat [illegible] [illegible] causa
in subiecto cui advenit, proximus [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] hanc [illegible]
ne. Verum quid est [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
ad corpus, et ad animam, [illegible] [illegible]
tum divina integra Verbo Divino [illegible] [illegible] unionis [illegible]
[illegible] [illegible] est, ea [illegible] neque [illegible] neque [illegible]
[illegible] aliqua intrinsece Verbi Divini. [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible]. Non [illegible] [illegible] aliquas: [illegible]
[illegible] [illegible] in [illegible], [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] neque [illegible] aut
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
unionis tale est, non [illegible] [illegible]. Quando autem
unionis integra [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] dicebamus

[illegible] [illegible] [illegible] quando [illegible] [illegible]; [illegible]
aliquam perfectionem [illegible] subiecto [illegible]
illius nat[illegible] aliquam perfectionem [illegible] subiecti [illegible]
[illegible] illam: [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
admixtas. [illegible] [illegible]. [illegible] deinde [illegible] [illegible]
[illegible], [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
naturae [illegible] [illegible] nullas [illegible] [illegible]. [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] Videlicet non [illegible]
[illegible] [illegible] quam [illegible] [illegible] [illegible]

denominao [illegible] multa [illegible] exempla. Utrum
cum [illegible] aliqua [illegible]
[illegible] denominant [illegible] numeratis: qualis denomi-
natio [illegible] concludit [illegible]
[illegible] alicuius [illegible] specialis denominatio-
nes [illegible] reperiuntur. [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
adeo [illegible] nullo modo denominat [illegible]
[illegible].

[illegible] Omne medium [illegible] [illegible]
[illegible] laudabile et ama-
[illegible] laudabilis [illegible] et amabilis: [illegible]
[illegible]
[illegible] laudabilium [illegible] et amabilium [illegible]
[illegible]
[illegible] laudabilis et amabilis tamquam [illegible]
[illegible] in hanc [illegible]
et amabilis [illegible]
[illegible] laudabilis et amabilis tamquam [illegible]
[illegible] futurum lauda-
bilis et amabilis: [illegible]
laudabilitas et amabilitas est summa et immensa

quamvis bonitas Christi haec neque contulit neque auxit his, quod unio cum Verbo divino [illegible] Deo sit [illegible] humanitatis [illegible] aliquid perfectionis extra aliquam creaturam.

D3 **Dicent** 5°. quamvis visione beatifica videatur a beato Deus ut in se, [illegible] tamen visio ipsa et denominatio beati sit extra Deum, neque beatus est intra Deum: quamvis hic per hanc unionem unitatis Verbo divino, tamen [illegible] est intra, sed unio humana ipsa, et denominatio simpliciter extra Verbum divinum, et sola humanitas [illegible]. Similiter dicitur anima Deum cognoscere, diversitas est ipse solum loquimur, quia, quatenus ipsa, et nomina loquendo [illegible] quod neque idem videatur simpliciter illi intus. Sic creatura [illegible] simpliciter intra Deum, quamvis ille sit [illegible] extra. Ut beatitudo divino beato sit [illegible] ipsa intra, at [illegible] unio [illegible] humanitatis, et Verbo divino sit unitas [illegible] humanitas, et Verbo divino intra.

D3 6°. si Deus [illegible] in [illegible] **Dicent** [illegible] secundo [illegible] unitis in [illegible] intra [illegible] neque

constituunt neque inexsistentiis redduntur: atque enim im-
anent Verbum Christus humanae suppositat: sicut suppositatio
unione per se terminans neque constituat neque inexsisten-
tiis reddat Verbum Christus adeo constitutio mutatio-
nis nando mixtum: inconveniens suppositatio Verbum reddat
[illegible] subsistentiis atque adeo non permanent Verbum humana incar-
natio dicitur ingressum et intellectum [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] quamvis supponant simul [illegible] intellectum [illegible]
hinc [illegible] intellectus est [illegible] [illegible] aut immanens sive
[illegible] sive [illegible] unionis [illegible]: [illegible]
intellectus [illegible] creatae [illegible] suppositi non sit in Deo im-
manens [illegible] sit immanens [illegible] unio-
nem [illegible], atque adeo supponunt in Christo
intellectus in [illegible], [illegible] et [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] in Christus adeo supponat omnino.
nat omnino. 55

Supponunt denique [illegible] alii
[illegible]. [illegible] multum iam [illegible] libris de
[illegible] unionis in Christo [illegible] adequate [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] unionis; [illegible] adeo [illegible]
ita [illegible] [illegible] mutatur intra, quando [illegible]
unitas: sicut Verbum Divinum [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] mutatur [illegible] [illegible] [illegible] humanitate
[illegible], Divinum [illegible] nando [illegible]: [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

satis est, cum verbum Christus sit purus terminus hypostaticae unionis absque sui intrinseca mutatione subsistentiae vero, quae negat, ut purus unionis terminus absque mutatione sui intrinseci ... ... quod non ... ... intrinsecum ... , ad quod pariter requiritur ... formaliter ... subsistentia ... licet sit in ea ... purus ... unionis, eo quod neque subsistentia ... ... illius ... , in nulla tamen ... neque ... purus ... ... sit ... illius, ... in ... , ... Verbum Christus purus terminus est ... ... unionis, ... humanitatis: nam neque unionis, neque humanitatis ... subsistentia, aut ... ...

Rco ... ... : in ... ... subsistentia ... purus ... unionis
12 excludendo ... ab illa ... ... unionis: ... : purus ... unionis excludendo ... ab illa ... ... excludat ... ... unionis, ... illa ... ... subsistentia in ea ... ... neque illa ... in aliqua ... ... excludat ... ... , aut ... ex unione resultantis ... ... illa. ... ... quae ... ...

Verbi aut Divini utroque modo in persona hu-
hypostaticae unionis, excludendo videlicet [illegible] esse [illegible]
in illius [illegible] aut [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] aut [illegible] [illegible] ab illa: quo utroque [illegible]
modo [illegible] humanitas ut [illegible] patet [illegible]
huiusque diximus. Quid sit [illegible] subsistentia [illegible]
unionis.

Sect. 2a [illegible]

[illegible] in ratione [illegible] subsistentia [illegible]
[illegible] Verbi Divini humanitatem. [illegible]
[illegible] in [illegible] doctrinae [illegible] Anulus [illegible]
[illegible] subsistentia [illegible] doctrinae [illegible]
[illegible] quae [illegible]. [illegible] quid [illegible]
[illegible] de fide. [illegible] quod [illegible]
[illegible] sive [illegible] ad [illegible] videtur
[illegible] [illegible] doctrinae [illegible]
[illegible]: [illegible] dicunt id [illegible]
[illegible] [illegible] in Lateranensi
ut [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

divinitatis secundum Sanctos Patres, est in Christo duas
naturas subsistentia unitas. At neque unionem in
in Christo unitio secundum Sanctos Patres Verae subsistentiae naturis
et hypostasis in oratione Sancti Athanasii ad Iovinianum
dicitur Verbum Dei dicitur, communicatione et unitione substantiae
subsistentiae quae sunt naturae naturas. Subsistentiae dicitur et loquitur
Patres Ephesinum Chalcedonense Constantinopolitanum
Synodus Hispalense, Ignatius, Thessalonicensis, Pius et alia quorum
meminit Cardinalis Bellarminus libro 3° de Christo
capite 5° aliis cum dicitur hypostatica unio subsistentialis unio
et subsistentiae, et secundum substantiam.

58

Sit 2a Mo.

hypostaticam unionem in sola communicatione subsistentiae. hanc enim Theologi
dicunt Dominicum hypostaticae quorum aliqui ea est a Deitate
finitam colligunt ex iis, quae nemo antehac Theologorum dixit,
substantiam quae Caietanus aliique sequuntur. Scotus
ut ait Scotus conclusionis definitionem Catholicam, quae in Deo
distinctione L° quaestione L° dicitur hypostatica unionis est relatio
quaedam extrinseca adveniens. At extrinsecus quas videt
unio intima aut. mihi neque illatio recta nec dicenda
aut intima, Scotus summa et ipsa Videtur. Ubique quae
Deus ut ante nemo vidimus. Summa tamen de ista
neque hanc neque definitio quod hypostatica unio est, sed
intima substantiae. immo intrinsece supponit Catholica
veritas quamvis hypostatica unio dicitur aurea [illegible]

et quod sequentibus exhibet Basquez disputatione 5 numero 36 adque cum illo Cardinalis de Lugo disputatione 11 numero 86. Ratio est; quia quando Concilia, et Patres hypostaticam unionem dicunt substantialem aut substantialem unionem, id unice ab illis intelligitur, nimirum quod illa reddit Verbum unitum secundum substantiam humanitati, ita ut unio realis, et substantialis personas reddat. quo pacto sufficienter damnatur Nestorianam haeresim quam tunc Concilia reprobare ac damnare intendunt. id ipsum etiam bene notavit Suarez citando disputatione 21 a Ruiz pagina 30 ubi ait hanc unionem in se neque accidentalem neque substantialem esse dici a Conciliis, et Patribus, sed substantialem dici quia est substantiae ad substantiam, sive quia ad substantiam terminatur. unde existimat secundum hanc neque et neque Thomistarum metaphysicam acceptas esse Patribus magis Quintanae. 39

Quod illustrius ostendo etiam Scotus ipse citatus ante numero 33 hypostaticam unionem esse substantialem in se a Conciliis et Patribus intentam, quatenus videlicet hypostatica unione Verbum cum humanitate unitur, non pure accidentaliter, aut per gratiam (quod erat error Nestorii) sed vere, et realiter dedit substantiam et subsistentiam suam in unitate personae; imo Doctor Angelicus quem Seniores illi Thomistae aut non legisse aut perperam intelligere videntur huic ipsi explicationi omnino videtur favere: nam hic quaestione 2 articulo 6 ad 3 ait: Sufficit ad hoc, quod non sit unio accidentalis, quod sit facta unio secundum hypostasim.

n modica lux afulget Hinc est ex planum

definiente vo almo sanct Ecclesiam, sacrato conse-
nsu, et divini oraculi Dni ... Xpti verba ...
cij atque hominis veri realiter ac substantialiter sub speciebus
illarum rerum sensibilium contineri. Ubi autem omnibus
in definitione Xpti Dni ei praeiunt subiectum,
aut praedicatum extra substantiam; id Dni ei realiter
praesentiam secundum substantiam, et non secundum signum
naturam tantummodo aut figuram, ut haeretici sacra-
menti contendebant: quando a Patribus definitum est
Verba Dni substantialiter continet humanitatem non coniuncto defectu
unionis extra substantiam; id unionem in eo quem diximus
extra principium sensus substantiam.

Ast notavimus

et ad plures inquit Patrum et Ecclesiae eorum loquentium
quum vero ... videmus, et in substantiatione intuitu ut
dixi sensus veritati. id ferendus minime sanctis
tu Philippus fave quod his non extantibus contendit
quod Patria definient Verbum Dni, et humanitatem
unionem substantialiter definire hypostatice contineri substantiam
in ente sua. qui vero ... his non ...
id ei ... falsum. unde Patribus ita definitur
ei magis contenditur, quod unionem hypostaticam ... in
... extra substantiam, superius notavimus et ... nos ...
omnis parte amplius ... debito. nunc aggredimur ...
pendamus quod in ... definitione. At quoniam ...

Ptij quare 3 nuno 2Ð validonius appellat ct a- sumit ad quanq a Dna fide discere hostiliga assuenti hypostatiq unionij ei in se ci ente substan- appetitur hoc: Dona de finiunt humanitas et Verbi unita in subna increata, nimpe inqua substina Verbi Ð hsslgi ad stuentes hypostaticam unionem entie substone ascenunt humanitas, et Verbij unita in substina creata nim pe in illa unione ente subste: g a Dna fide dicunt hiunt hsslgi ad stuentes hypostaticam unionem ente sub slem.

Sed Certe quis n Videat sica sic fra Deludit aliqd, apparente Dna ssmij fabrij, reliquos que scotistas Deludit hypostaticam unionem n ci realit sui in se et ente acitis, dicere qui a Dna fide, qui eam ente acitlem adstruunt. id ostendere n cognoscuiq: ergone enim fabri sunt: Christo definiunt humithm et Verbij unita in substina increata, pd fabri reli qui que scotistas, adstruentes hypostaticam unionem realit sui in se et ente acitlem ascenunt humanitas, et Verbui unita in ente acitli: g a Dna fide discordant fabri reliqui que scotistas adstruentes hypostaticam unionem realit sui in se et ente acitis. Sed quidq sequit Deludere a Dno tamen Deludere xta nos fabri regulas. 82

Dum ergo ad mes 83

a Nobij hypothesis fabri rel, nos ad scuone nobis Dolij

ingeo quant' n. paucas multiplicat ex meis. Ita
Discursum, et meliori omissa, nando con: ipsas enim sias
ex multis particularibus nil colligit. Secundo dices quando
magis: Divinitas definiunt, humanitas et Verbum unita
in substantias increata, excludat omni creatas: nat.
n. excludat omni creatas. Procedit maior: imo in his
implat, Verbum Divinum et humanitas unita
substantias creatas: implat enim in his, Verbum Divinum
et humanitas unita, excludat humanitate. Ipsas autem humanitas
substantias creatas est; Ergo, nando minor: in hac
enim quod verus formalis amatus n. in unione id
per unionem uniunt. Ratio est nam unitas in unione dicitur
talis unio esse per extremum utrique unitum, sicut pertinet
in Divinis dualibus intrinsecis; id autem solum est a
unitas per unionem dinotat et exprimit unionem esse ratio
ne formalis uniendi: id quod vacuus est ex quo fit in bello
agenti, quod validissimus favet repugnabat.

82 Utrum Pr. Parte [illegible] Jam
negant esse Ethicus Subinfertur, id hic politicas unio est
Ethicas subinfertur: hic politica unio negat a aurum:
quod est substantia. Itaque eorum liquet. Las ex premissis
Secundo in his n. enim dat medius inter substantias
et aurum, qui sunt [illegible] dignas, ex adequate
dividunt. Sic maior patet: nam licet substantia
et aurum n. cont. querens omnibus [illegible]

ita tamen ab omnibus Subsistit et substantialitas, quia suppositum in quibus est ante eum, id substantia et supponi nequit ante substantiam suam et quae post: alio quin enim supponeret ante se quod intus implicat neq. ut et eius cum substantia minor cum ergo eius sit post. quia non minus deficeret hic homo Christus, deficiente priori hypostatica unione quam deficit deficiente priori humanitatis. Et ita metaphysicus substantia eius prius ostendit. Subsistentia huius hominis Christi et humanitatis quia illa priori deficiente deficeret hic homo Christus: ergo etc. Patet et ex plane illa unio cum non substantialis, vi cuius resultat unus substantiale, est per se, id vi unionis hypostaticae resultat unus substantiale per se, nempe unus Christus: ergo hypostatica unio cum substantialis et maior per se. Si enim unio sit cum accidentali, vi illius resultare nequit unus substantiale, et per se, sed unus accidentale, et per accidens. quare ratione patet pro contrario dubitationis unionis mox, ut substantialis huius rectum est, ut in physicis libris vidistis.

85

Quod si Deus summus

De Incarnatione Verbi Dei quoniam in 3. libro 3. ad illa verba et exaltavit eum ut inter homines nomine, non ea vox in metaphysica nominata mendosa quo unionis accidentalis designaret. ita ubique sit intrinseca atque extrinseca est unio, ut bene notavit Raimundus libro de Christo anno 1600 qui alias praeterea in tempore ad hoc et

quam tamen non puro gratuito satis dicitur ab
ipsis Augusto Doctore, et multis, ut expressis in suis
Sermonibus in libris de anima olim ostendi) de digni-
[illegible] ab anima cum ipsis Raimaudus
adstruit. Atque modo, quo accipiendus Augustinus dixit,
accipiendus etiam est Author Sermonis de natura [illegible],
si apud Cyprianum, qui dixit: minor quoniam verbum
caro [illegible] fuit [illegible] de supernaturali hypostatica
unione.

Hypostatica unione

notitiam ex supernaturali, et quidem [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible], ratione apud omnes, ut [illegible]
[illegible] dicebamus: [illegible] peculiari
[illegible], et [illegible] supras exigentiam et debitum
universae naturae, quod est [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
nale. Enim hypostatica unio inter illa [illegible]
[illegible] [illegible] Verbi Divini et [illegible]
[illegible] inter [illegible], et [illegible] quomodo [illegible]
[illegible] [illegible] esse [illegible] hominem, et hominem
esse [illegible] Deum. Atque ut bene ait Raimaudus

libro [illegible] Apponiis [illegible] ista

supernalitas entitativa, nec ulterius [illegible] creaturae

[illegible] ex ordine ad inter mundi divinam, sicut nulla

creatae entitas [illegible] homo melius [illegible] nec [illegible] qui

[illegible] [illegible] mundi divinum utriusque, [illegible]

[illegible] [illegible] [illegible] excedit supernalitas [illegible]

[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] de nobilitate [illegible]

[illegible] mundi [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] A-

[illegible] [illegible] inter [illegible] supernaliter [illegible]

[illegible] supernalis [illegible] [illegible] inter omnium creatu-

[illegible] magnae supernalis [illegible] dicendo magnae

[illegible] [illegible] [illegible], et [illegible] [illegible] naturae; 85

Lect

[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] supernaliter

[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] realis, [illegible]

[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

[illegible] [illegible] [illegible] realis [illegible] [illegible] [illegible]

[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

[illegible] naturae, [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

nominant [illegible] ipsa vocis natura [illegible] [illegible]
quasi Deus [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] quasi [illegible]
[illegible] [illegible] dicens [illegible] [illegible] naturali
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
Alexandrinus [illegible] magna [illegible] [illegible]
appellare [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] alteri
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
88 natura [illegible] [illegible] [illegible] Anastasius.

eandem appellari [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] de Incarnatione [illegible]
et [illegible] Nazianzenus ab [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
Damascenus libro 3o fidei orthodox. [illegible]
[illegible] [illegible] ea [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] Christus [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] Damascenus dicens [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

[illegible] Adque ea [illegible] libe[illegible]
[illegible] Cap. [illegible] [illegible] ([illegible]) [illegible]
[illegible], [illegible] verum, [illegible] [illegible] hic [illegible]
[illegible].

[illegible]

[illegible]

Hypostaticae creatae quae [illegible] naturae ... [illegible]
nulli creaturae debitam, neque est hypostaticae unionis
capacem, si aliqua pars creaturae ex natura sua peteret
hypostaticam unionem, ex natura sua peteret elevari supra
ipsius naturam: id intrinsece implicat quod creatura aliqua supra
naturam suam elevari supra se ipsam non: ergo intrinsece implicat
quod aliqua creatura ex natura sua [illegible] hypostaticam unionem
aliquod aliud implicat creatura illa ex natura sua peteret unionem
hypostaticam: si enim ex natura sua peteret, non esset supra naturam, neque ...
naturam eam non tantum quod peteret. Probatur ergo maior: quia si aliqua crea-
tura ex natura sua peteret hypostaticam unionem, ex natura sua pe-
teret elevari in ordine rationis divino: natura autem in quae ordi-
ne rationis divinae: ergo si aliqua creatura ex natura sua ordi-
nem hypostaticae unionis ex natura sua peteret elevari supra se
ipsam: maior probatur: per hypostaticam enim unionem constituitur
creatura in ordine rationis divino, ita ut de homine vere di-
catur esse Deus.

Creatio

Ultimo inquiritur, An detur substantia
creata cuiusmodi substantia creata dicatur spiritualis, aut in-
[illegible] metaphysicae rationem creationis substantialis, aut informa-
tur cuiusmodi creatura substantia. Probatur: non cuiusmodi substantia
creatura dicitur spiritualis aut informativa divina, spiritualis
substantiae ... sit substantia divina, naturaliter
repraesentans metaphysicae rationem creationis substantialis creatae, id vero
spiritualis dicitur spiritualis aut informativa cuiusmodi creatura spiritualis
maior ... minor probatur quia cuiusmodi substantia creata
... divinae ... simpliciter in finita

Deus non collidat subsistentiam, id hoc quod pro[illegible] metaphysice repugnant. Cum substantia simplex [illegible], et illimitata nequaquam cum omnibus creatis substantiis [illegible] ut [illegible] comparari nequeat ... [illegible] non cuius [illegible] [illegible] [illegible].

Secundo [illegible] illa eadem minor: quia subsistentia increata est [illegible] substantia increata et [illegible] [illegible] rationalis; id quod creata substantia sit natura increata et [illegible] cum [illegible] metaphysice repugnant. Cum substantia creata, quod subsistentia increata et [illegible] sit [illegible] creata substantia, cum [illegible] metaphysice repugnant. Cum substantia creata, [illegible] [illegible] [illegible] cum [illegible]. Maior [illegible] non subsistentia increata et [illegible] illa [illegible] natura [illegible] rationalis quae sibi [illegible] [illegible] cum illa idem; id [illegible] creata et [illegible] natura [illegible] sibi [illegible] [illegible] cum illa idem: [illegible] non increata, et [illegible] [illegible] rationalis. Maior patet: subsistentia enim increata et [illegible] [illegible] abstrahere nequit ad [illegible] rationalis idem [illegible] cuius [illegible] [illegible] [illegible] Valde [illegible] [illegible] excluendis sequentem disputationem circa subsistentiam [illegible] non creatam. [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] sit [illegible] [illegible] omni alio creato.

dis in ... ex disjunctione 1a, ex 2a parte 1a dicis unionis beatitudinis sine beatifica hypostatica personis, auxpicatioris ... adaequatio ... excellentius Dei donis, quam reddit formaliter beatus, et explet omne desiderium. Itaque ... Nat Quæ... ... ex disjunctione ... ibid. ... parte 2a ex 2a ultima ad ... Inde ex disjunctione 1a ex 2a parte 3a dubitatione 1a ad ... Videtur sincera hypostatici unionis cum ... ad secundum ... ex 2a parte 1a ... ad secundum ... potius ... partes inclinat: itaque Marcelius ... 2a parte secundo ad secundum. ... in ... disjunctione ... ex 2a secundo ... simpliciter ... visioni beatificæ, at in ... disjunctione ... ex 2a ... hypostatici unionis ... 1o ... et beatificæ ... secundo ... beatificæ ... in majus inquit in ... hypostatica

89 ...

Ad ... Affirma... ... parte 2o ad ... sic ... dicendum quod ... gratia, quæ ... similitudo divinitatis participata ... incarnationis ... humana naturæ ... similitudinem aliquam ... naturæ ... participata ... naturæ in persona filii ... similitudo ... participata ... ex 2a ... incarnationis ... personali ... unione beata menti ad Deum ... ex 2a parte 1a ad

ex 2a parte 1a ad

q. a. videt Deus ratione hypostaticae unionis homo est
quae creavit Deus. Verum est quod quidam auctores A-
ctha communicatio Dei quam nos dicimus hypostatica
unio est substantialis, tantum communicatio reali-
ter quam non hic probamus, probavimus visionem beatificam
sit Deo alteri intentionalis; ex illud Sancti Joannis
3ta secundo. Sumus exponens: quoniam videbimus
eum sicuti est: quae hypostatica unione homo est productus a ruit
Deus essentialiter: quoniam ratione visionis beatificae vi-
detur hypostatica unio, ratione vero hypostaticae unio-
nis debetur humanitati quaedam forma visio beatifica realiter
in hypostatica unio dum inclinatis beatifica visione
quaeque hinc per talis beatus illa ratione.

Dices

Dico visionem beatificam in forma hypostatica unio
ne in ordine donorum quae visione beatifica fuit
forma unionis hypostaticae; idcirco enim Verbum caro
factum est ut videretur et ab illis videremur. Sic arguitur
quidam quod habemus in Deo dyonae sas quamque
Sancta salutis, quam bene negavit non sensus sicut est nostri
ius quae aequitas sint. Id est habens valere sunt infinita
bono quae est Deus; aliam vero intus per unam voluntatem
se ordinaret quam ultimo ad aliquid minus perfecte
virtus hoc inter Theologos: dispensatio plures habent dicentes
Deus ob quae Incarnationis agunt non est alii dicit

201 Quo cum dicto relato numero 93. Verbo beatificus ...
in Gratiam quam hypostatica unio: ... beatificam maius
vero quod ad eius secunda hypostatica unione ... beatificas mi
... licet enim beatificas ... ne ab ...
cum Verbo Divino ... talibus virtus, quae vi ...
... ..., nihil minus beatificat Verbo ... hypostatica eius unio ...
... Divinitas per unionem hypostaticam, ... cum maioris actu
... Divinitate, ... quidem ... cum h... ...
... subsistit quam Divinitas humanitati ... Verbo ...
in unitate ... et per ... in ... secundo ...
in actualitate sui unvendi.

202 Dicendum denique ...
1. ... quae sanctificans ... hypostatica unio ...
... ... habitualis gratiae maius ...
... unione hypostaticae: ... donis
... unione hypostatica unionis ... mihi ...
... simpliciter et ut quod humanitas Christi sanctifica-
... Deo danti ... secundo ... ...
... ... licet enim hypostatica unio ... sanctificat
... ut quod humanitas ... sanctificatis
quo ut ... omnes ... quae donis ...
... et personalitas Verbi Christi ut quod huma-
... habitualis ... sanctificat ... humanitati ...
... gratiae ..., ut loquitur ... ...
... ... corpore ... ut ...
..., sicut splendor ...: ... quid ...

Secundo: Praeter autem maiorem et perfectionem unionis ad Deum secundum esse personale quam [illegible] secundum [illegible] pluribus aliis [illegible] [illegible] sedeo; extra [illegible] Deus Concurrentiae [illegible] S. Augustine secundum [illegible] 10 [illegible] beatus Albertus Magnus Caietanus, et [illegible]. Ad hoc [illegible] quare [illegible] tunc et homo 3° [illegible] libro 3 [illegible] 25 numero 3 [illegible] hic [illegible] quare 20 [illegible] quarto Suarez libro 12 [illegible] [illegible] egit [illegible] numero 9 [illegible] libro 2° [illegible] numero 116 alii que [illegible] ex antiquioribus, tunc ex [illegible]. uniuscuiusque [illegible] significat [illegible] quae verba [illegible] Suarez [illegible] quare 2 a paragrapho 98. hunc est [illegible] recentiorum et omnis fere antiquorum. Vixi

O Anima mi[illegible]

[illegible] a [illegible] sa[illegible] indicavi numero 80 [illegible] [illegible] significavi [illegible] indicata donum medium quo homo fit ulterius Deus in unitate personae, melius [illegible] praestantius omni alio dono, quam non fit ulterius Deus in unitate personae. [illegible] perfecta unio [illegible] donum, medio quo homo fit ulterius Deus in unitate personae, [illegible] gratia sanctificans neque beatifica visio, neque ullum aliud creatum donum [illegible] donum medium quo homo fiat ulterius Deus in unitate personae; [illegible] perfecta unio donum [illegible] melius [illegible] praestantius

praeter sanctificantem beatificam visionem quam
[illegible] creatus ~~[illegible]~~ non ex his melius est substan-
tantiis cum verbo Dei in unitate personae
verbi Dei in unitate personae. [illegible]
quibus [illegible] indicat dum ad Hebraeos Confirmat ex Apostolo
Io. 8 [illegible] Christo homine Christo: [illegible]
melior Angelis effectus, quanto differentius prae illis no-
men hereditavit [illegible] infra Confirmat ex illo
Psalmi 44 dilexisti iustitiam, et odisti iniquitatem
propterea unxit te Deus Deus tuus oleo exultationis
prae participibus tuis: quod de Christo Deo et homine
intelligit in quo humanitas divinitati [illegible] et donis
Dei expressa [illegible] quas in Sacra [illegible] Confirmat

Affirmat
ibidem ex [illegible] libro [illegible] dexteram
sanctorum Cyrilli 15 dicente: per dexteram [illegible]
[illegible] humanae tantae et tam excelsae [illegible] sunt
[illegible] ut quos attollere [illegible]
[illegible] quacunque [illegible] Christi
humanitati [illegible] loco alio [illegible] multis [illegible]
[illegible] alii [illegible] per [illegible] Thomas
[illegible] eruditi [illegible] eximius [illegible]
nam hypostatica unio nec debebat [illegible] creaturae [illegible]
[illegible] nec debebat [illegible] creaturae Christi ut [illegible]
[illegible], adeoque Christus ut [illegible] beatificam visionem

actu entis; atque entitatis quas physicas etiam
beatificas visio lumen debeat humanae [illegible]
naturae; debet tamen humanae non intellectui
hypostatica unionis debet quae illi divinae naturae
unionis, quae hic unio existente hypostatica Dei Trini
cum unione beatifica et physicali [illegible]
alio modo dico. [illegible] omnia quae

Dubitatur Secundo.

Visio beatifica communicari nequit irrationali
naturae; id irrationali naturae communicari potest
hypostatica unione, quae hypostatica unio minus perfecta est
quam visio beatifica. Hoc ergo ut non potest
negari: potest enim quamlibet naturam [illegible]
cum [illegible] hypostatica unione: sic enim
communicari potest irrationalibus ut illis denominationem tribuat;
nulla vero forma communicari potest irrationalibus ut illis [illegible]
[illegible] ipsius. Potest etiam unum plane [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] hypostaticam unionem ut sic [illegible] possunt
communicari non viventi ut talem denominationem
accipiat. Illi vero [illegible] non viventi communicari
nequeant ut illi suas tribuant denominationes. [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
cum divinae [illegible] divinae [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

Dubit. Te-

Visio beatifica formaliter dicitur donum quo radicaliter nos formaliter
beati sumus; tamen hypostatica unio non est [illegible] sed
maximum donum ei datum quo radicaliter nos formaliter beatificavit.
Visio beatifica in ratione doni majus continet
hypostaticam. Non dicit quod majus sit quoad totam
gratiam omnis enim [illegible] humanitas Christi
Domini beatitudinis formaliter quam hypostaticam unionem. Si
enim inquit formaliter beatificatus fuisset
[illegible] sequeretur [illegible] beatitudine [illegible] Dei qui
primo est [illegible] beatitudo formalis, et quia [illegible]
[illegible] humanitas Christi Domini [illegible]
hypostaticam unionem quae quilibet beatus [illegible] visionem
[illegible]: [illegible] beatitudo humanitas Christi
Domini per hypostaticam unionem quam quilibet beatus in
visione [illegible]: [illegible] formalis beatitudo non humanitas
Christi Domini in [illegible] visio et fruitio, [illegible]
hypostatica unio et quaelibet beatitudo [illegible] beatitudinem
[illegible] in visione et fruitione, hac tamen [illegible]
[illegible] naturae, [illegible] Dei [illegible] formalis beatitudo
[illegible] et intrinseca. [illegible] in [illegible]
beatitudine.

[illegible] 1868 [illegible]

[illegible] mari [illegible] [illegible]
[illegible] quae [illegible] [illegible]
[illegible] formalis [illegible] communicatio Dei [illegible]
hypostatica [illegible] et realis communicatio [illegible]
Dei [illegible] divinus homo [illegible] beatitudo

tus quae est fratis longe divinimus ut loquitur eximius P. in libro de Homine q. 13 num. 3 [illegible] tuendi hominis relate ad Deum. Unde bene deducit Rai-naudus [illegible] num. 166 quanto [illegible] nomen est hoc Deus, quem homo sanctus, tanto altius et excel-[illegible] [illegible] hypostaticae unionis [illegible] [illegible] [illegible] increatae unionis hypostaticae sit maxima unionis.

Magna haec est difficultas 203

dicenti est videre [illegible] quod eximius [illegible] quanto [illegible] apud Vasquez [illegible] quaest. 20. dicendo [illegible] [illegible] huius unionis, quae ita [illegible] aliqui di-cendo videlicet [illegible] magnitudo unionis [illegible] derivatae ab extremis hypostaticam unionem increatam unionis denominari magnam [illegible] sub diversa [illegible] ne. [illegible] magnitudo sumatur ex [illegible] [illegible] unionis [illegible] unionem hypostaticam in[illegible] [illegible] unionis [illegible] magnam unionem. [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] qui [illegible] [illegible] [illegible] denominationem derivata ab extremis illae [illegible] magnae unio-nis, [illegible] [illegible] ex his [illegible] [illegible] [illegible]

Id hyp[othes]is unionis unius extremi cum magis me simplex unius
sibi nulli alii unioni convenit similiter nulla causa
unitam sibi adaequare. Neque simplicitas denominatio
derivatos ab extremis hyp[othe]ci unio denominatione
magis potest: quia componitis resultans ex unionis magis unionis
cum magis unius est minus divisibile quanto magis est simplex
et indivisibile extremis componentis.

104 Sed contra ex his ratio
videtur libera ... est extremis nimis ... dividere
quod ... maior extremis aut aliquis extremi
et simplicitas et unio in formali ratione unionis ...
... sequatur unio ... minus simplicia
et indivisibilia, ac si magis simplicia et indivisibilia ... aequalis
... formalis unionis ... maior ... extremis aut alterius
... extremi simplicitas nihil ... videtur unionis maior
... in ratione formali unionis. ... ex maiori ... componentis
resultantis unitate non sequitur unionis maioritas in ratione
unionis: neque maior illa unitas sequitur ... ex ... ipsa
... componentis, quod ex partibus ... compositis ... ut
in aliquo extremo magis simplici et indivisibili.

105 Secundo
dicendum ... partis ... dici ... sic pater
laudatus ... denominatione derivata ab extremis
cum minor denominat unio qua extrema inter se magis
distant ... hyp[othe]ci unionis adeo inter se distan-
tes ... unio alias ... aequalibus dis-
tent ... extremis distantia, hyp[othe]ca ...
denominat minimam unionis. ... patet ...

nullam alia unio q̄ extus het Dey, tenearetz
mag ppat: n̄g quo magis int se dystant extrema
eo mins sunt unibilia, atq inde s̄pativy resultans
c mins unq in hoc sensu: idqd ē n aliud deum
sic videtur Dey ll[illegible] hic q̄g ne eas articulo
[illegible] y expmat [illegible] eorz dystanha int se maior
obligat in unione v[illegible] fabet unionem ut [illegible]
[illegible] dicht [illegible] port [illegible] XX exmare extrema
int se dystanha [illegible] unionis
[illegible] unionis [illegible] vel p̄o sensu [illegible]
ex Raimundi eo libro eo num 158 unionis [illegible]
[illegible] exp[illegible] mag [illegible] unio
[illegible] quid [illegible] aliud mag [illegible] ad [illegible]
[illegible] unio [illegible] [illegible] hyp[illegible] unio
y in ratione unionis [illegible] magna unionis. Omnes
[illegible] ratione quae [illegible] Raimundus [illegible] fabet
unienda [illegible] extrema eo [illegible] quo extrema
magis dystantia veniunt: [illegible] unio
[illegible] compare [illegible] [illegible] quam [illegible]
[illegible] unione q[illegible] [illegible], atque ex
hoc [illegible] hyp[illegible] unionis [illegible] infinite dystantia
[illegible] hyp[illegible] [illegible] fabet unienda [illegible]
[illegible] unionis magnitudo atque adeo hyp[illegible]
unio in ratione unionis [illegible] magnitudo unionis [illegible] LX

Articulus

Art. C XL. [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
Suppositum unionis extrema dystantia magis [illegible]
[illegible] unionis [illegible] extra [illegible]

nullam

[illegible] vagy [illegible]

[illegible] vagy [illegible]

[illegible] vagy [illegible]

[illegible] concadunt [illegible]

[illegible] quadi singularis [illegible]

A Szany [illegible]

[illegible]

[illegible]

et quamvis multo maius esset, neutra tamen eorum minime stat. Tanta enim unio Divinitatis et humanitatis, quae in Dno Christo fit, ita est atque [illegible] unionis illius, quae fit in homine, superat, quanto longius est distantia unitorum: multis namque et quantis dici non potest, superat, ut Divinitatis et humanitatis [illegible] una persona, quae ut creata et carne et [illegible] persona sit, sed et fiat una quoque natura. Deus enim in se et quantis dici non potest [illegible] distat [illegible], superat creatam [illegible] unio inseparabilis [illegible] duarum [illegible] sacramentorum [illegible] inter [illegible]: magnae [illegible] unio est quae valuit inter illas tantas distantias [illegible] facere. Non potuit sane [illegible] aeque [illegible] magnitudinis ac [illegible] unionis in carne unionis, [illegible] prout unio est neque [illegible] divinis [illegible] - [illegible] natura assumpta a Verbo Divino - [illegible] quaedam praemittuntur.

Disputatio 2a

De natura assumpta a Verbo Divino

Caput 1um.

Certa quaedam praemittuntur

Praemittendum hoc

209 quod verbum Dei non assumpserit [illegible] quod [illegible] Verbum Dei potuit assumpsisse aliquam aliam naturam praeter humanam, et partem aliquam; idque de fide est: Verbum vero factum est homo et non aliud. unde hinc in Sacris litteris commendatur ac praedicatur tanquam singulare beneficium humanis collatum, et quod de Angelis non dicitur ad Hebraeos c. 2. 16 nusquam enim Angelos apprehendit, sed semen Abrahae apprehendit. quod tamen manifestum, et clarius supponitur Verbum Angelicam [illegible], una excepta humana. huius rei rationem aliquam colligit eximius. Ad hanc difficultatem quare [illegible] quod [illegible] an aliquis [illegible] alia natura praeter humanam [illegible], quae de facto assumpta a Verbo Divino, sit assumptibilis hypostatice a Deo, quod est difficultas quae sequenter decidenda.

210 Secundo certum est Verbum Dei non assumpsisse personam creatam, neque personalitatem creatam. idque est etiam de fide. Quippe fide sancitum est non esse in Christo Domino nisi subsistentiam Verbi, ut in Ephesino Concilio definitum est, contra Nestorium, et in Chalcedonensi, et in quinta Synodo generali, quae est Constantinopolitana secunda collatione 8. anathematismo quinto, contra Nestorium, qui dicens in Christo Domino statuebat personas

quarum unaquaeque Deus Deus. Adhuc autem
Nestorius duntaxat Terminis asserit Deum partici-
pem, vere tamen esse purum hominem, quod multis
anathematis fulminibus in praedictis Synodis per
ecclesiae et a Sanctis Patribus, stylo praesertim Alexan-
drino Cyrillo Nestorii refutatione variis locu-
tionibus quae solius volumen implent et Leone So-
lario epistolis ac Sermonibus (cui merito fatetur [illegible]
la [illegible] hoc pacto Elogium: quis alius acutius
hostilis in Nestorii impugnauit quam vox robusta
Leo) Doctrinis proxime praelatis iis saepe paginis testi-
moniis, iis quae rationibus quibus liquido stabilitur
esse Dei et hominis supposita, et quidem vere manifeste
deductas ex sacris libris ostenditur apertissime unicam
esse in Christo Domino subsistentiam. Etenim Divina
revelatione huius mysterii docemur verbis sacris esse car-
nem Dei esse hominis, hunc hominem Christum esse Ver-
bum Dei, et hunc Deum esse passum ac mortuum, haec autem omnia
falsa sint nisi Verbum Divinum subsistat in humanitate
carente propria subsistentia: omnis enim praedicatio unicam
Relationem idemque importat, et in humanis his nostris [illegible]
asserari Deus, de homine, et homo de Deo in
his praedicationibus: homo est Deus, Deus est homo: neque a sua
lio de humanitate, et passio mors [illegible] a sua [illegible]
cunt de Deo in his propositionibus: Deus est passus, Deus
est mortuus nisi probet aliquam Dei hominis quae identi-
tas autem nequit excogitari alia quam identitas sup-
positi; atqui subsistentia Divina est a Divinae [illegible] passis

sive alteratio dicenda in Christo natura existendi
in persona et personalitate sibi subsistentia, ergo etiam quoad
subsistentiam alterius naturae, ad Christum quoque pertinentis neque est
esse humanum non Dei Christi naturae. Unde deludit
assumere non esse de facto in Christo Domino duas naturas
subsistentis personae et personali sibi subsistentia, dicens duas
esse rationes subsistentiae, nempe divinae; alterius vero naturae
nempe humanae, [illegible] propriae, et personali sibi subsistentia
assumptam fuisse ad divinam Verbi subsistentiam
et in unam cum ipsa personam devenisse.

III.

Secundo Certum est quod Verbum Dei non assumpsit Personam
quod verbis est, Verbum divinum assumpsisse [illegible]
individualem perfectam humanam naturam. hoc etiam de fide est.
Constat quae ex iis omnibus, ex quibus constat, verum Deum
et verum hominem. Illa enim, Christus in [illegible]
a Verbo Dei assumptam quatenus [illegible] Illa excludit
non solum naturam aliquam, partem humanam et [illegible] partes, ut [illegible]
ex nuro [illegible]; id est subsistentiam propriam, et personalitatem
humanam, illius non assumptam, ut ex praecedenti nuro.

Tertio Certum est hominem a Verbo Dei assumptum
esse individuum seu singularem, et unicam. et in [illegible]
singularis attinet, hominis fuisse a Verbo Dei assumptum
in singulari et individuo [illegible] de fide [illegible]
de fide est Christum esse quendam singularem hominem [illegible]

[illegible]

non sancti Patres possunt de Incarnatione humanitatis
verbi (cum ipsi patres vocant id quod fuere humanitatem judaeis
non stultissimi quidam haeretici apud Ruthenos Lavi-
natos in dialogo contra [illegible] nobis sint quod
cum somniare videantur: ubi enim sic induceretur loqu-
ens haereticus contra argumenta Apostolorum: aut enim quod
quidam nostri insultim dicant, quoniam non induere illam
humanitatem Christi unioni [illegible] ad communem hum-
anam naturam ex qua illa Caro. id quod non incarnatio est
sed in Apostolorum et Incarnationis Larvam sibi ait Do-
mascenus libro 3. fidei orthodoxae cap. 11 ubi explanat
absurditatem et dimensionem eo loco Ruthenos conjunct
explicat validissimo et invicto argumento quod subjicit hum-
anitatem ab individuo abstractam et communem, absoluta
nullius esse propriae incarnatio. Non autem existere ne ipsam. cujus
autem est assumptionem esse non veram, et neque existit
quae illa eidem esse ad operandum et [illegible] faciendum
Deo aeterno, illa quae vitalis actiones haec apta est
cum omnis actio sit circa singularia ut dicit Philosophus
Cujus argumenta omnia contra Platonis ideas, quae
absurdum dimensionem habent, rem universalem non posse existere
nisi [illegible] sunt earum flere singularia opinionem sibi
in tractatu de universalibus. Unde qui voluit respectat
videns etiam exemplis [illegible] quae sit Metaphysicae
lumine bene animo sed latine [illegible] esse primae
impossibile aliquid existere, non singulare et individuum. Unde mini-
mus est quod apparuit in 3. dispositio 5. [illegible] 8 [illegible]

ut testat Raynaudus libro 3 de Christo
nostro SSo) inventum et cenerit existimare nam
universalem assumptam esse a Verbo Divino assumi. Videntur
venti et falsum: nam assumi non potest, nec existit, id
existere nil est, nisi individuum et singulare: quoniam individuam
et singularis natura assumi a Verbo Divino potest: nisi
quia plures humilis individui, et singularis assumi non
simul non potuerunt (potuisse enim dicit quare sequens
ostendit) id quia quamlibet assumptibilis naturae
unicam unam et multiplis assumptibilem dicas necesse est
singularis nec est ulla nisi in statu singularis
assumi.
103 Post tertiam, fructus hypostaticae
unionis fuerit erat communis omnibus hominibus
et debuit assumi natura communis omnibus.
Per fundamentum asserere fuit Rt quidam Rai
assumptam esse a Verbo Divino humanitatem
communi. Et ut ibidem addit ipse Rt Eximius et
Eruditos et Angelis saltas ut ex ante nostro liquet
ut frivolum ejus fundamentum: ex eo enim D=
tantum posthuc Deludi potest: Christum hypostaticae unionis
fructus quia ... peccatorum, et gratia et gloria vero
celestis fuit causalis, et operatione ideo quae natura ... fuit
... singularis, individuam ... talis operationes ... esse
universalis, ut pare ... et satis liquet ex nostro ...

Postulatum 114

obiici suppositum supernaturale nam sequitur, ut terminus non additur non prius inducatur: sed induere naturam includit hic prius: quia Verbum Divinum assumpsit, induendo naturam humanam assumpsit huius suppositum, quod absurdum est, ut vidimus numero 110, quia huius sic manet adinventum Divinum humanum Christi Domini pariter assumptionis facta in hanc secundum rationem: sed hic multum de causis impossibile est. Secundo quidquid assumitur praesuppositum assumptionem ut ex Anglico Doctore docuimus numero 113, sed assumitur hic secundum induere humanitas, humanitas requirit, scilicet hic, secundum induere ante ipsius assumptionem. Secundo quia humanitas assumpta non dimittitur a Verbo Divino eadem numero manente, ergo non fit hic numero secundum induere ante ipsius assumptionem. Secundo quia nullatenus fit formalis Christi hic secundum induere per aliquam rationem absolute dictam, ut in metaphysica ostenditur, cum non possit esse [illegible] vero actualis, nisi singularis sit, et induere. Vero igitur ... nando able maxime prima enim induere per se, quia ... ad ... huius ... suppositum aut addit ... quam ... explicabimus.

115

Quaeritur quid assumit ad ...

... veritatem ... Domino 112, hypostatice ... in una ... humanam naturam ... omnibus ... factum esse, sive quod idem est unica humanitas assumpta ... a Verbo Divino de fide ... est contra Manichaeos ... quam ... humiliter ... Natali ... non ... naturam ...

Anastasius Sinaita cum Patribus dicens ubique
inculcat Verbum Divinum carni univisse indivisibiliter,
Verbumque Dei patris unitum esse hoc verbo [illegible] nequit
ni de substantia corporis Christi Domini dicere [illegible] sub-
stantia Dei patris in Verbo [illegible] cuius [illegible]
unitam humanitatem. Assumpta Verbo Divino copulata est;
quid dicendum sit de [illegible] assumptione [illegible] sequenti
[illegible] videbimus. Cum autem [illegible] [illegible]
[illegible] humana [illegible] multiplicabilis [illegible]
[illegible] Verbum Divinum quam assumpsit nullo [illegible]
illa alia singulari humanitate assumpta [illegible]
[illegible] rationibus explicat Angelicus [illegible] hic [illegible]
[illegible] quinto.

125 Certum est Verbum Divinum
assumpsisse veram animam rationalem, cuius est species cum aliis
aliorum hominum. Est de fide contra Arianos qui negabant
in Christo esse veram animam: dicebant enim Verbum [illegible]
esse nisi carnem, cum Verbum Divinum esset pro anima: ita refert
Epiphanius haeresi 69, Augustinus haeresi 49, Nazian-
zenus oratione 51, Cyrillus Alexandrinus epistola [illegible]
29 et in 2a Synodo actione 6 [illegible] error Eu-
nomii Severianum aliisque quae Arianis. Contra Apollina-
ris [illegible] qui [illegible] cum Arianis sensisse dicitur
[illegible] quid aliquid creatum Christo [illegible] tamen
[illegible] [illegible] necessarias [illegible]. [illegible] Apollinaristarum [illegible]
[illegible]. Augustinus haeresi 55 et [illegible] 51 in [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] Epiphanius haeresi 77 [illegible]

in suo [illegible] Dominicano
Latii plures quorum meminit Natalis Alexander Var. 6
sacrae secundae. [illegible] dissertatione 15

Dogma hoc fidei Veritas

Lo saltem constat nullas alias fidei Veritates 111.
ro 111: nam tum veram carnem radii nervos humanitas Christianam
hominem [illegible] ex illo fratribus et carnalibus Christianas. Quo
ex sacris libris: nam in Evangelio saepe semper Christus Domi-
nus meminit animae suae rationalis quae impediebant illi [illegible] ve-
lut voluit inducere [illegible] sanctus Paulinus
epistola 25 quod illorum ore dicat unquam unde Christus Domi-
nus ut et veritas mentitur [illegible] Veritas Christus
Dominus dicat Joannis 11. 28. Nemo mea [illegible]
atque, et Matthaei 26. 39. [illegible] sed mea voluntas ad me[illegible].
ubi [illegible] nomine nec pfinges verbis Divinis, hunc prodit
[illegible] quia [illegible] illi [illegible] Christus
verbis afficere, sicut afficere [illegible]: [illegible] est [illegible]
voluntarie [illegible] quae [illegible] sane quaecunque ratione
[illegible], id [illegible] rationali et voluntaria [illegible]
ex illis [illegible] Christi [illegible] verbis Matthaei 26. 25.
mea voluntas sed tua fiat: quae rationalis animae [illegible] ex
primunt: atque ex eo [illegible] voluntatem [illegible]
ac [illegible] in se [illegible] illis ut 6 Synodus
argumentatur actione 18. [illegible] Joannis
10. 25 [illegible] Christus Dominus ait: ego pono animam meam ut
iterum sumam eam. Nemo tollit eam a me, sed ego pono eam
a me ipso, et potestatem habeo ponendi eam, et potestatem habeo iterum
sumendi eam: quibus ex verbis satis constat et libertas
arbitrii et immortalitas animae Christi Domini pluragemino.

Zweite Ex[...]

118. in quibus haec verba dicta sunt [...] ex Damaso [...]
Concilio Romano [...] quae ter [...] duas [...] a Concilio Ephe
sino approbatis, a Concilio Calcedonensi actione 1a, a 5ta
Synodo Collatione 8 Canone [...] et [...] atque ab aliis
quorum meminit [...] disputare [...] Scotus
multi sunt in eo Athanasiano et Apollinaristarum [...]
[...] Sancti [...] quorum multas profert [...]
[...] libro 2o de Christo [...]
unus pro [...] tractu [...] in Ioannis pulchre
sic ex verbis ,, distinctione. quidem Christus Verbum et ho
,, mo sic homo, ut solam Caro id quia homo constat ex carne
,, et anima, totus est homo in Christo, non enim pars dete
,, rior suscepit et partem meliorem desiderasset: pars
,, quippe homo melior est anima quam corpus: ergo totus homo
,, in Christo, quid est Christus Verbum in quo et homo, quid est
,, Verbum et homo? Verbum anima et caro. hoc tene
,, quia non defuerunt haeretici et de ipsa sancta [...]
,, [...] Veritatis Catholicae, ut tamen ut [...] et
,, [...] non intrarunt per ostium insidiari ovili non desiderunt.
,, Apollinaristae haeretici dicti sunt quia ausi sunt dog
,, matizare quod Christus non sit nisi Verbum et Caro, et animam
,, humanam non eum accepisse contendunt. neque et aliqui eorum
,, fuisse in Christo animam negare non potuerunt. videte absur
,, ditatem [...] non ferendam: animam irrationalem eum habere volue
,, runt rationalem negaverunt: dederunt ei animam pecoris
,, subtraxerunt animam hominis: Verbum illi abstulerunt [...]
,,

Ipso ratione non tenendo ratione: D. Augustinus libro Pra-
destinationis cap. 23. placuit sibi dicit voraciter in
aliud tempus reservari monumentis. Nam ratione non dis-
cedere Christum illo obtendere, qui quae assumpsimus, quae absque
ex nostro Incarnationis sine defunctis sine quibus liberationis
anima, nec carne nec mereri, nec satis facere Christus potuisset
Deo: Lemo ergo, quod si incarnatus fuisset verus Dominus
redemptionis humanae, corpus assumere debuit, id quod assumptum
in humanae consideraret, et quod magnae redemptionis omne indigebat
et anima rationalis. quas sequuntur et sancti
Patres, ut Nazianzeno oratione 52, et S. Nysseno
oratione 1a contra Eunomium, Damasceno libro 3io fi-
dei orthodoxae cap. 6 Ambrosio libro de Incarnationis
Dominicae Sacramento cap. 7o. Paulino epistola 23 aliis quae
bene multis.

Adduntur rationes pro his quas habuimus indi- 219.
ca ubi supra quoniam in primo ubi haec, quia negat Apolinari
sicut corporis et passus est et satis loquitur in synodicis
anima S. — Secundas, quia licet posset aliquomodo in fine
tamen nec spiritus ex tali fuerit non est humanitas, ad quam
eo nec Christus est verus homo. Ita speculati Patres Apol-
linari: quia in homine non est anima sensitiva dicitur animas
hic et verbi divinis assumpsisset anima sensitiva non
rationalis non assumpsisset hominis, id aliquis breviter narro. 220

[illegible]

quibus praedicti haeretici nitebantur fundamenta. hoc quod
Verbum a Joanne dicatur factus non autem radius id est caro.
Secundum, quod Christi corpus dicatur templum; templum autem
radiis omnia carere nemo non videt [illegible] quam si Christus omnium
autem radius fuerit peccati expers exhiberet. meminit nunc
eorum haereticorum vanissimum Methodius et Athanasius libello
de Incarnatione Verbi prope finem et Ambrosius libro
de Incarnationis Dominicae sacramento cap. 5. id inanitas
Sed falsum est quae patet [illegible] numero 5. [illegible]
et inanitas facile patet: non enim si Christi
corpus ob sanctissimum dicitur templum in fine inde
licet sicut materia templa radiis omnia carent ita et
Christi corpus: alioquin nemo solet inferre sicut Christi
Domini corpus carne nervis ac ossibus non constat
templa ex carne nervis et ossibus constare videlicet [illegible]
Nyssenus oratione 2 contra Eunomium [illegible]
[illegible] de Christi corpore [illegible] quas [illegible]
veritas [illegible] patet denique inanitas [illegible]
[illegible] ex [illegible] radii omnia Christo Domino [illegible]
[illegible] timuerunt praedicti haeretici. dicendum enim est illud
[illegible] sibi [illegible] expers peccato fuisse, [illegible]
Verbum impeccabile [illegible]: id quod in 8 [illegible] plenius
explicabitur.

XXI Est ergo Verbum Dominus accepit
verum corpus humanum cuius [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] de fide [illegible] varii haeretici, quorum aliqui
phantasticum, et apparens [illegible] dicebant [illegible]
adeo [illegible] et [illegible] carnis et [illegible] hominis [illegible]
[illegible] [illegible]: [illegible] [illegible] [illegible] Leo sermone

P. Ep[illegible] [illegible] cap. [illegible]

[illegible] Sanctus Ignatius Martir
epistola ad Trallianos sub medio [illegible] illos fuisse
quaedam Christo facta dicit. Sic erravit Marcion
atque multa verba [illegible] et Tertullianus
per quinque contra illum libros et libro de carne Christi
de quo haeretico hic inter alia scribit Irenaeus libro
adversus haereses cap. 29: et super haec id quod est
secundum Evangelium [illegible] circumcidens, et omnia
de generatione Domini [illegible] auferens: [illegible]
hanc audaciam sequuntur in eo haeretico arguit et
quae exprobrat Tertullianus. Sic etiam errarunt ~~Ced~~
Cerdo Manichaei et alii quos refutant Tertullianus
libro de praescriptionibus cap. 51 Epiphanius haer.
41 et 66 Augustinus haer. 21. 46. [illegible]
sanctus Leo epistola 93 cap. 2 et 55. aliique quod
[illegible] ascensione Domini [illegible]
negarent [illegible] in quo [illegible]
[illegible] fuisse [illegible]
ex elementis [illegible] Augustinus haer. [illegible]
alii [illegible] Galatinam [illegible]
[illegible] haer. [illegible] et Tertullianus libro de praes-
criptionibus, [illegible] libro [illegible]
5.

Calice [illegible]
[illegible] ex illis [illegible]
Dominus [illegible]
[illegible]
[illegible] nam Joannis [illegible]
[illegible]

[illegible] 9

[illegible] Augustinus sermone [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] carne factus est sine [illegible]
[illegible]. [illegible] Hebr. [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] carnis et sanguinis [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] omnis spiritus qui [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] Deo est. Et omnis spiritus qui [illegible] [illegible]
Deo non est, et hic est Antichristus. [illegible] [illegible]
[illegible] qui non [illegible] [illegible] in carne [illegible]
[illegible] Deo non est. Et sane [illegible] Christus venit [illegible]
carne humana, nil aliud est quam [illegible] [illegible]
[illegible] sanctis [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] ut [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] Cassianus
libro [illegible] de incarnatione [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] negare, [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible].

223 Secundo [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] de [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] multa [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] libro
[illegible] [illegible] cap. [illegible], adque [illegible] [illegible]
[illegible] libris [illegible] [illegible] quae [illegible]
[illegible] Pontificum. Multi etiam sunt [illegible]
in hac [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] de carne Christi,
[illegible] libro de Incarnatione [illegible] [illegible]
cap. [illegible], [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

Luc. Cap. 89 [illegible] [illegible]: quia [illegible]
[illegible] carnis et ossa [illegible] sicut me videtis habe-

-re [illegible] [illegible] quam [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] vera corporis [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
et [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
nec [illegible] [illegible]. [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] 15. [illegible]
quae [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] libro 83
[illegible] [illegible] [illegible]: [illegible], quia [illegible]
[illegible] humanis et [illegible] hominis. [illegible] quia [illegible]
[illegible] hominis [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] et [illegible] [illegible] [illegible] [illegible], et
[illegible] quod [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] libro [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] 95 [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] quia [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] praedicant [illegible] [illegible]
[illegible] hominibus: [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] ut [illegible] [illegible] [illegible] libro 70 [illegible]
[illegible] [illegible] 1°. quomodo [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] est
sine carne [illegible] [illegible] unde [illegible] [illegible]: [illegible]
[illegible] [illegible]

[illegible] ipse [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] carnis [illegible] [illegible]
[illegible] Carnis [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] carnis [illegible]
[illegible] carnis peccati [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] Caro [illegible] [illegible] carnis [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] peccati [illegible] carnis [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
Dei genitricis [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
carnis peccati Sanctus dicit [illegible] [illegible] [illegible]
peccatricis sine peccato [illegible] [illegible] [illegible]
dixit [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] homo [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
humanas [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] Dei [illegible] peccati [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] hominis [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
carnis [illegible] [illegible] carnis peccati [illegible] [illegible]

Vera Carnis et Carnis peccati.

[illegible]
[illegible] sive caelestis Christo [illegible] carnem pro
[illegible] illud Apostoli 1a ad Corinthios
15. Primus homo de terra terrenus, secundus homo de
caelo caelestis, intelligunt enim haeretici ab Apostolo dici
Christum hominem habuisse corpus suum, sive caeleste. id
nil tale intellexit Apostolus, quod [illegible] homines
caelestes vocari qui Christum imitantur:
inquit tales et terreni: et qualis caelestis, tales et caelestes
[illegible]. [illegible] homines illi qui Christum imi
rantur dicti sunt ab Apostolo [illegible]
[illegible] caelestes [illegible]. dicitur
Dominus homo caelestis ratione [illegible] supposit[i] [illegible]
intelligendo divinae personae [illegible]
[illegible] quae [illegible] ex causa dicitur homo qui de caelo
descendit [illegible] et B. [illegible] inter alios
Patres. Valentinus [illegible] Sa [illegible], et [illegible]
ex epistola [illegible] ad Dardanum [illegible] [illegible] ob
[illegible] dicat: Dominus caelestem
quam ex [illegible] ex variis Patribus adhibet [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible]. [illegible] ob caelestem
gloriam quam [illegible] anima habuit [illegible]
[illegible] et unionis cum corpore [illegible]
[illegible] divino quam ex [illegible] tradunt [illegible]
[illegible] homilia [illegible] in [illegible] ad Corinthios, Augustinus
[illegible] Cap. 23 [illegible]
[illegible] Carnis Cap. [illegible] et sequentibus
plures qui alii quarto [illegible]

Supra Phys. rz. adeoq. expli. Tralit. adque ppat
Scotus ita chiam exponunt Ambrosius Intg. adlo
vih. Hilarius libro 10 de trinit. Aouria
in Dialogo, Q. 5 quaestionum qqne & et alii: Qui
expositiones plus satis nec alus plura. qui plura
Volet Bainaudus adeat. Phys. libro 1o de X. P. t.
Cq. Ly an verbu Divinu immedi, et expositi ai
sumpserit unionem inter aiam et corpus.

Caput 2

an Verbu Divinum immediate et formalit assumpserit unionem inter aiam et corpus

Suppono

128 nm Verbu Divinu formalit et immediate corpus et aiam. hoc e. catholicus dogmate sollicite colletur ex Divi[illegible] quibus dicemus verbu Divinu assum psisse verum corpus humanu, veraq. que aiam radis qua fuere produximus anno 226. Verum e. quia de fide, verbu Divinu able et propriè assumpsisse verum corpus humanu, et veram aiam radis, ad que adeo able et propriè corum utrumq. ee unitum, pro inde formalit et immediate assumpsisse verum corpus humanu, et veram aiam radis, n. adsumpsisset able et proprie eas humanitatis partes, adque adeo n. ee able et proprie eis ipsas unitas: formaliter eas humanitatis partes assumpsit verbu Divinu formalit et immediate, qui pro eas ea qu n. formalit et immediate, sed mediante tantum unita sunt able et proprie

imo a[b]le dicunt separatas et inunitas respectu Christi recepisse in Assumpta parte ... et ... aliis, quae vero sub Verbo Divino ... a[b]le ... unitas anima rationali, et humanum corpori Christi Domini vere ... debet esse ... Divina ... et immediate ... anima rationali, et corpus humanum adeoque adeo ... esse immediate et ... unitas.

Supponendum est ... 229.

dictum in Verbo Divino assumptionem ... partibus ... et ... unitas namque ... generatam ... Verbum Divinum ... carnem animatam anima rationali: quod ... carnem unitam anima rationali ... Caro non unitas animam ... caro animata ... anima non alia carnem ... animet ... veram et physicam unionem cum illa ... quemo loquuntur ... Calcedonensis, ... et ... sanguis ... Incarnatum ... Eximius ... disputatione 25. ... adhuc tamen ... remanet ...: videtur enim ... Divinum Animae Carnem animatam anima rationali ... immediate ... anima rationali et corpore ... tamen unionem utriusque ... 230

Dico Nam Verbum Divinum ...

... immediate ... unitas ... anima ... ad corpus ... unionem utriusque

q. Ubi. Verbj. Divinj assumpsisse realit. et immeta
nam humanam subsistentiam? Hypostaticj: in qua humanae subsist.
Hypostatica Christi. Praevidit. concurrente anima cum corpore
per unionem cum anima cum corpore assumptam realit. et
immeate Verbj Divinj. maior [illegible] ex [illegible] prius
prius indicatis num. 844 et sequentibus: R. non
in immeate assumpsisse humanae naturae subsist.
851 Hypostat. sed assumpsisse illa ablata et sufficit. nam cum
ut in immeate incarnat. abla et sufficit. ut sequitur
ex num. 848. Maior cum pater ex videndis prop.
metaph. quo postulant de dignitate unionis
sive Christi naturae praeiac ablatae, aut non
Entae unione Vadegj animae cum corpore, ac fabricata
aut non unio Christi humanitatis, sive humana natura subsist.
Hypostatica humanitas, sive humana natura subsist.
Hypostatica Christi resultat ex unione Vadegj animae
cum corpore. Ergo: non in Verbj Divinj prius
assumpsisse realit. et immeate Vadegj animae et corp.
ergo prius assumpsisse realit. et immeate id est
humanitas non [illegible] si susceptu assumpsisse realit. et im-
meate Vadegj animae cum corpore, non assumpsisset rea-
lit. et immeate humanitatis. cum patet non in Vadegj
Vadegj animae, et corpore non sunt realit. humanitas.

132.
852 Quamvis de [illegible] animae et corpore
corpore non sint realit. humanitas. [illegible]
tamen de Vadegj animae et corpore unitis: patet Vadegj

Cum assumpsisse

Spualit. Animete humanam. Satis i qd Spualit.
et immediate assumpsiat rationem aiq Corpus
unitg, adque adeo minime sequitur qd
sit et immediate Assumpsiat chg ; qd [illegible]
cy Corpore unione. dico nando aiq ipsig. aiq radj
huius ipsius aia radu. Corpus unitae. [illegible] vero
humanitas ipsius Spualitatis [illegible] [illegible] Sumle
predicat cy hominis. Vel Filij aia, radu, corpore notae est
qy illae ex parte Subti assumente in rochi. addi
qd sic de aia et corpore unitis verificatur. ut human
itas est chg. Verificatur de aia unita cum corpore
sive habent unionem cy corpore adque adeo verificatur
ad Verbu : Divinus assumpsit. Spualit. animete
humanis, quamvis radic assumpsit. Spualit. A- V. l.
nimete aiam rationem. adque hoc i p rovus falsy:
q. chamo illud.

Objicies 2o. 232.

Secundo : [illegible] illud [illegible] [illegible] morti Xpi. Chri
stus, [illegible] unio aiq cy Corpore [illegible] divisa
n assumpsit unquam immediate [illegible] Verbu Divinu
[illegible] immediate Assumpsit illam q illud Sidung Divini
[illegible] adque hoc [illegible] dicit Quia quod i [illegible]
[illegible] illud Axioma quo de Verbo Divino dit
qd Semel assumpsit nunquam dimisit.
[illegible] [illegible] dico [illegible] [illegible] [illegible] debet
[illegible] dimisit cy Verbu Divinu q illud [illegible]
unione aiq cy corpore id aut minime ai [illegible]
[illegible] illud axioma [illegible] [illegible] [illegible] illud

Ng corpis eius in Verbi Dni Animi per se inomit-
tuntur. Et tamen quod illud dividuus humanitas non
exhibet nec Verbi Dni sicut homo: atqui enim est
corpus non unitas physica, sint et nec sunt humanitas
dici homo. Verum, mutuus sedes partes Corporis
Xpi in Dominicae qui quamdiu intras Corpus sacra
sunt ad Xpi spectabant Verbo Dno inmediate copulabant,
separationem, perditionem, et amissionem unionis cum corpore vel
non de ore quae servant; eadem vicem, animi necessitas. esse
assumpta a Verbo Dno fuisse. quod tamen ad illud verba
Dominicae donatio sicut a Verbo divino. in conversione ipsi
illud Axioma: quod semel assumpsit nunquam dimisit. Nigrosi galutati
133 tay Dna dividi atque cum corpore. . . . . dimovit. ra
Illud quod . . . illegum
axioma a Sanctis Patribus et theologis usurpatum, Quod semel assumpsit
Verbum non dimittit, sic quod Verbum divinum partes facta corpo
aliquando non permanent unitae cum ea, et corpore animae
ante haec Author nunquam dimittit Verbi Dni quod
semel assumpsit: nam Xpi corpus et anima
illud mortis permanent inter se unita Verbo Dno.
id quod animae est ex Dominicae traditione et Doctrina Ecclesiae
constat, quae extat statutis articulis quibus profitemur
Dei terminatus et sepultus, atque ad inferos descendit
. . . nec quippe humanum de Deo intelligi quod divina
inde neque mori, neque sepeliri, neque descendere po-
test. . . Deo . . . ratione animae
ad inferos descendit, ratione corporis . . .
. . . sepultus . . . terminatus est

eam aliam

[illegible] anno 1581. [illegible]

[illegible] anno 158[illegible] [illegible] 50 [illegible]

[illegible] 153

[illegible] mediante [illegible], [illegible] mediante [illegible] [illegible]

[illegible] 155 [illegible]

Q. e. videt carnem eandem assumptam esse quaere rationem Dei Verbum assumendi, et assumendi non humanam in quacumque ordine rerum [illegible] Caro [illegible] [illegible], hoc atque carnem [illegible] [illegible] dicitur [illegible] [illegible] alimenti carnem, quatenus [illegible] [illegible] reddere carnem eandem vel animam [illegible] [illegible] [illegible]. Circumstantiae [illegible] mentes, quatenus [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] infinitis natura [illegible]. [illegible] [illegible] verba illa [illegible] Apostoli [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] nunc [illegible], [illegible] [illegible], [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] 16 [illegible] 8 [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] sanguis [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

235 N. Pater [illegible]

[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] nunc [illegible] [illegible] [illegible] Verbum [illegible] [illegible] sanguine [illegible] mediatore, et [illegible] naturae humanitatis [illegible] et [illegible] [illegible]. [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] alius [illegible], quia [illegible] [illegible] [illegible] [illegible], [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] ad illud [illegible], alius [illegible]. [illegible] [illegible], [illegible] [illegible] [illegible]

humani Corporis, et etiam Ideme ut sit alimentum, quo facta destinatione sunt, hunc secundum immediate ex ipsis fuisse a Verbo Divino ... Quae dicitur hic qq. 2a articulo secundo et qq. 3a articulo 2o ... Angelicus Doctor ... qq. ... a Patribus Scholasticis ... A ablata ... Christi ... immediate fuisse assumptos a Verbo Divino ... Angelicus Doctor hic qq. 2 articulo secundo ... secundum ... Carnis et Sanguinis ... articulo 2o. quam ... illustrant ... qq. ... Cardinalis ... libro ... qq.

236.

Conclusio Ultima ... quas ... Christi ... sanguis ... Christi ... redemptionis ... 20 28 ... Christi ... ab omni ...

ē sanguine ad [illegible] 9 12 [illegible] [illegible]
intraivit semel in Sancta, æterna redemptione [illegible]
[illegible] inventa [illegible] [illegible] [illegible]
hominibus sanguinis unionem cum verbo [illegible] sine [illegible]
[illegible] [illegible] dy [illegible] 77 [illegible]
ad [illegible] pretiosissimus [illegible] est sanguis [illegible]
[illegible] [illegible] sanguinis quæ quamquam non [illegible]
[illegible] Verbo Divino [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] in [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] sanguinis [illegible]
quæ [illegible] filii Dei sicut [illegible] [illegible]
[illegible] lactationis [illegible] filii sui [illegible] lactationes [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] quæ indicibus carnis sue [illegible] [illegible]
cum [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] et lactationes [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] Christi omnia [illegible]
[illegible] sanguine dicta sunt [illegible] bene [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] et tamen [illegible] [illegible]
unde [illegible] libro 13 de [illegible] [illegible] 15 [illegible]
sanguis ille quamquam [illegible] [illegible] habuit [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
sermone 12 de [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
sanguinis [illegible] [illegible] [illegible] fuit ad [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] quæ [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] sermone [illegible] de circumcisione.

Attamen Epistola [illegible]

ari videt ex verbis Apostoli ad Hebr. 2 [illegible]
quia pueri communicant carni et sanguini et
ipse similiter participavit eisdem nec declinari [illegible]
valet huius testimonii vis dicendo verbum Domini par-
ticipasse sanguinem assumendo proprium et immacu-
latum [illegible] sanguis [illegible] sanguine [illegible] assump-
ti proprii et immaculati. [illegible] quod Apostolus expri-
mit de sanguine ac de carne [illegible] dicit
participavit sanguinem, ac participavit carnem. atque
verbum Domini participavit carni [illegible] unitam
carne, [illegible] Apostolus [illegible] loquens de sanguine
verbum Domini participavit [illegible] sanguinem [illegible]
[illegible] sanguini unitum. quo circa bene dicit [illegible]
liber de [illegible] num 50, [illegible]
[illegible] Apostoli verba [illegible]
[illegible] verbum Domini parti[cipavit] sanguini
[illegible] assumpto proprio et immaculato sanguini.

134.

Ad [illegible] testimonium [illegible] et [illegible]
[illegible] dicere [illegible] et Car-
dinalis [illegible] num 20 [illegible]
[illegible] in [illegible] ad [illegible]
[illegible] in [illegible]
[illegible] admirationem [illegible]

Verbum caro factum est, ... aliud nihil quam quod
Deinde ac Carne et Sanguine Dominus ... Et ...
epistola cujus Synodi ... Divi Alexandrini ...
et approbatur in Divino Ephesino ...
et in Chalcedonensi actione ... de Verbo Divino ...
... quod ... non ... vere ... abusive ...
... humanam ... quam Deus, licet carnem et sanguinem
... assumpsit ... Hec omnia ...
ante ... et ... in ... Synodo generali ac
hinc ... in ... Synodo actione ... damnatus
quidam ... qui dicebat carnem et sanguinem in ... esse
... a Verbo divinitas. ... omnes ... Divi
... indicant ... ...
... Divino assumptum ... Synodus multi alii
... Cardinali de ... ...
... multi alii ... loquuntur ...
... Cardinalis ... ...
... Anima ... libro ...
numero 50 et 51 ... Divina et ...
... ad assumptum ... loquuntur de Sanguine
... de Carne aut Corpore ... Sanguinem
Sanguinem quem carnem ... Verbo Divino ... Sanguinem
... Verbo Divino ... formale ...

139.

Nec dicas

hec omnia ... carne ... sanguine assumptum
... sanguis ... dicto numero 133 ...
mediata ... assumptio aut unio ...
... assumptum ... sanguinis ...
assumptum ... ...
... assumptum ... ... numero [illegible]

Omni [illegible] haud [illegible] negare [illegible] a [illegible]
[illegible] in [illegible] omne [illegible] [illegible] et [illegible]
de Corpore atque de Sanguine [illegible] et [illegible]
[illegible].

P. Att. [illegible] haud in[illegible] [illegible] 130.
[illegible] [illegible], a [illegible] Eucharistia [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] Dominicum sub [illegible]
[illegible] sub speciebus [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] communione [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] sanguinem [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] Dominum calicis [illegible]
[illegible] sanguis sub speciebus vini [illegible] sanguis [illegible]
me [illegible] verbo divino [illegible] [illegible]
[illegible] speciebus [illegible] Domini [illegible] [illegible]
Dominicum sub speciebus [illegible] [illegible] est [illegible]
Dominicum [illegible] carne et [illegible]: atque [illegible]
[illegible] [illegible] Christi Domini [illegible] [illegible]
[illegible] sub speciebus vini [illegible] [illegible]
[illegible] Domini: [illegible] [illegible]: [illegible]
[illegible] [illegible]. [illegible] de carne et sanguine di-
xit: Caro mea vere est cibus, et sanguis meus vere
est potus; qui manducat meam carnem et bibit meum san-
guinem, in me manet, et ego in illo. [illegible]
[illegible] Christi Domini verbis [illegible] [illegible]
[illegible] manet [illegible] in [illegible] Eucharistia [illegible]
[illegible] [illegible] in [illegible] Christi [illegible], [illegible]
in [illegible] sanguine [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] carne [illegible] in [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] sanguine.

121. De omnibus [illegible] Sub suo pede devot[...]
desiste Clementi Vi in Extravaganti Unigenitus
,, de poenit[entiis] et remissionibus ubi Pontifex loc[um] habere
,, [illegible] auro, et argento, sed pretioso Agni in[...]
,, luminati et immaculati pretio [illegible]
,, [illegible] in ara crucis [illegible]
,, sanguinis modicum, quod tamen propter unionem ad Verbum
,, ad redemptionem totius humani generis suffecisset, [illegible]
,, tamen [illegible] effudisse, dicens, Illa verba
propter unionem ad Verbum [illegible] ad unionem [illegible]
[illegible] et qui in [illegible] verba
[illegible] minime [illegible] verba illa [illegible]
[illegible] Christo, de quo Pontifex ibi [illegible] loquitur [illegible]
de illo debent, de quo ibi loquitur [illegible]
[illegible] Christi [illegible] de tempore [illegible]
Christi sanguine. [illegible] verba illa de tempore
[illegible] Christi sanguine debent [illegible] loquitur [illegible] ibi Pon-
tifex [illegible] sanguinis, et [illegible] bene [illegible]
[illegible] extravaganti [illegible]
[illegible] unigenitus Dei filius de sinu Patris in [illegible]
[illegible] descendere [illegible] in qua et ex qua [illegible]
[illegible] sic, in supposito [illegible]
unione [illegible] quod fuit [illegible]
[illegible] unde homines [illegible] redimeret [illegible]
[illegible] Patri [illegible] verbum [illegible]
carnis et sanguinis plane Pontifex [illegible].
122

[illegible signature]

ny Verbi Divini assumptum, sit immediate quasi quae sunt de
veritate et integritate humanae naturae. Atqui sunt sanguis qui
vere ad [illegible] pertinet ad veritatem et integritatem humanae naturae
[illegible] assumptus sit immediate Verbo Divino. major
[illegible]: assumpsit enim Verbum Divinum veram humanam naturam
integram et perfectam, non autem naturam inadaequatam, imperfectam,
aut mutilam. [illegible] eadem maior ex ratione illa, quod [illegible]
frequentius, ut scilicet homo totus [illegible], [illegible] sanct.
[illegible] Verbum, quod erat [illegible] incarnationis perfectionem
[illegible] sanctus Leo in sermonibus [illegible]
[illegible] de Nativitate, [illegible] de passione Domini. [illegible]
sanctus [illegible] in [illegible] Synodi [illegible]
[illegible] Lateranensis
[illegible] libro 2o de [illegible] quaest. 83. [illegible]
Damascenus libro [illegible] fidei [illegible] [illegible]
enim (inquit) Deus Verbum, quidquid cum [illegible] naturae
[illegible] [illegible], neque [illegible], quae [illegible]
[illegible] assumpsit [illegible], [illegible] etiam [illegible], et ratione [illegible]
[illegible] quae [illegible]. [illegible] quae [illegible] [illegible]:
quisque me [illegible] assumpsit [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] naturae aliquid [illegible] [illegible] quidem
[illegible] quod assumptionis [illegible]. [illegible] quam [illegible]
[illegible] Damascenus de assumptis a Verbo Divino
humanitatis suae partibus. Vult enim omnes plane partes
quae ad veritatem et integritatem humanae naturae pertinere [illegible],
assumptas a Verbo Divino fuisse, ne aliqua [illegible]
remaneret. [illegible] etiam [illegible] Navarro
[illegible] 86 in fine, ut videre est quo [illegible]
[illegible] loco [illegible] allegato.

183. Aliis sit [illegible] nunc dicendum
multis, pro quibus citare satis habui in [illegible]
libri [illegible]. Quia ita dicit Anglicus [illegible]
[illegible] articulo [illegible] ad [illegible] dicens, quod sanguis, qui
[illegible] [illegible] Christi fluxit, non ad veritatem humanae naturae
in [illegible] Christi resurgentis [illegible] [illegible] doctrinae [illegible]
quae [illegible] articulo [illegible] [illegible] [illegible] ad [illegible]. [illegible],
quia [illegible] [illegible] omnis substantiae sanguis [illegible]
in corporibus viventibus qui ad veritatem [illegible] humanae
naturae [illegible]. [illegible], quia sanguis a triduo verae
passionis Christi Domini dum [illegible] [illegible] [illegible] dignius
sanguinis Christi Domini [illegible] sub speciebus panis in
Eucharistia [illegible] illius [illegible], et [illegible]
[illegible], quae partes Christi Domini, quique ex mortuis
resurrexit, in amplius mortibus [illegible] [illegible]. [illegible]
quia [illegible] libro [illegible] [illegible] animalium [illegible] [illegible]
[illegible] inter alias partes. [illegible] quia sanguis non
[illegible] requiritur [illegible] alimenti [illegible] in [illegible]
[illegible] [illegible] animalis, [illegible] [illegible] sanguis
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] aliquot) [illegible]
requiritur ad [illegible] [illegible] corporis, [illegible]
universarum corporis partium, quae benigna [illegible] sanguinis
[illegible] [illegible], illico [illegible] et [illegible] ab
[illegible]. [illegible] et alia [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] adque [illegible] expendit [illegible]
[illegible] libro [illegible] [illegible] [illegible], et [illegible] Cardinalis
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

sanguinis ... [illegible] et superiore humanae naturae.
[illegible] continuatus [illegible] [illegible] tertio [illegible] sanguinem
[illegible] quare [illegible] et [illegible] ex [illegible]
[illegible] nam [illegible] quod [illegible] cum Verbi humanitas
[illegible] hunc sanguinem: quem dicit, [illegible]
assumpsit simile vero homines, [illegible] sanguines
[illegible] assumptione [illegible] Christo [illegible] spiritualiter
aliquid [illegible] quod [illegible] momentum [illegible]
ex [illegible] nullo [illegible] [illegible].

Assertio Theologica Catholica 183.

[illegible] nunc [illegible] omnes omnino sanguinis [illegible]
[illegible] Christi Domini [illegible] [illegible] Ecclesia Catholica
[illegible] sacra Scriptura, Patres et [illegible], quando [illegible]
[illegible] indefinite loquuntur de Christi sanguine
in determinatis aut [illegible] indefinita aequivalet
universali. [illegible] nunc [illegible]
[illegible] quamlibet sanguinis [illegible] autem [illegible]
[illegible] quibus unionis ad Verbum, ut [illegible] totius humani
generis redemptione sufficit. [illegible] sanguis
in corpore humano sit [illegible], quaeque ad [illegible]
[illegible] humanae [illegible] [illegible], neque cum aliqua [illegible]
[illegible], unius [illegible] [illegible] assumptione fuit. [illegible] vero
[illegible] denique quia Caietanus [illegible]
[illegible] sanguinis [illegible] [illegible] [illegible] monstruos
[illegible] [illegible] medium [illegible] agunt. [illegible] omnes
nullius [illegible] [illegible] quia non [illegible] quaeque
non [illegible] [illegible] in [illegible], et quae [illegible]
[illegible] maxime [illegible] ac [illegible]
[illegible] ut [illegible] [illegible] [illegible]

incor. Q libri 3.ª Chronicarum q.que 29. Rainaudus libro 2.º de Xpti nero 22. Collig fine liti. Ol. Sanguine Xpti. Ultra dig. puare 2.a explures alii č. ep. Ctor. eos duzstiug sanguinis Xpti incorpatam seruauit neque alio Dfilio, ut notat Rainaudus l. [illegible] Excogitatum quam et commod. facit[illegible] ex [illegible] gunt, qui a Xpto Domino [illegible], aliquibus [illegible] illiusmodi sanguinis [illegible] relinquis, [illegible] a Verbo Divino n. suppositus [illegible] quando assumpt. ts a Divino Verbo q. nil quandoque assumpsit dimisit. [illegible] Vita sua Publicè [illegible] illum sanguinem Dominicus č, quem [illegible] a Verbo divino [illegible] dici. [illegible], nisi a Verbo Divino assumpt. hoc aut č manifesta dicitur. Unde namque [illegible] cuius fuit [illegible] sanguine [illegible] qui nunc [illegible] in [illegible] asservari dicitur. č [illegible] dicit, [illegible] et nunquam assumpto, quem ex [illegible] fecit et assumpto. č [illegible] dictione in [illegible] anno 1295.

185. Addo insuper Dña Maironius in 3. Distinctione 13. q.que prima, Gabriel [illegible] in [illegible] Distinctione secunda [illegible] q.que [illegible] ad secundum, et alii, sanguinem Xpti Domini in passione effusum, et in resurrectione resumptum, nunquam fuisse a Verbo Divino dimissum [illegible] separatum a [illegible] Verbo Divino [illegible] cum Angelico [illegible] Eximius [illegible] in 3. [illegible]

disp. quaest. 82 sine 3ª dubio 1ª secundo Bas-
ques disp. quaest. 36 cap. 2 Raimundus libro 6 de
Christo num. 295 Cardinalis de Lugo disp. quaest. 22
num. 209 Hieronimus a Sancta Cruce Theol. Scho-
lastica part. secunda Collius libro 5º de Sangui-
ne Christi disp. quaest. secunda cap. 5 et 6. Catharin-
um, nec dimovet, qui ostendunt, Conciliis eum damnasse Ca-
tharinum [illegible] sententiam [illegible] Augustinus quartae
[illegible] 20) et [illegible] secundo nil tamen [illegible] Ponti-
ficibus [illegible] cum quod hinc pateat, alii multi annotarunt quos
videas apud Cardinalem de Lugo cadem disp. quaest. 22 sine 2ª
ubi eorum hanc assertionem [illegible], quidque [illegible] a
[illegible] [illegible] vidit [illegible] Synodus actione 16 ubi dam-
natur haereticus qui dicebat Verbum [illegible] dimisisse carnem
et sanguinem ut [illegible] num. 285.

Obiectionibus de [illegible]

[illegible] ex eo petitur, quod sanguis Christi Domini in passione
effusus, et in resurrectione recuperatus pariat ad valorem
integritatis humanae naturae Christi Domini, atque adeo in eodem
[illegible] [illegible], et ordinem ad corpus vivum, in hoc quod [illegible]
[illegible] [illegible], [illegible] erat. [illegible]
[illegible], quam [illegible] [illegible] Christi Domini [illegible]
[illegible], et ordinem ad divinam [illegible] Christi Domini
humanitatis unitas illud [illegible] manserunt Verbo divino
ut num. 183 vidimus [illegible] etiam sanguis in passione ef-
fusus, et in resurrectione recuperatus, mansit Verbo divino
unitus [illegible] [illegible] a corpore Christi Domini atque
adeo in illa etiam [illegible] habent illud Damasceni de
Verbo divino quod semel assumpsit nunquam dimisit. [illegible]

q[uae] unio Verbi Di[vi]ni ad sanguinem n[on] pendebat ex corpore et a[nim]a: sicut neque unio ad corpus pendebat ex a[nim]a et sanguine, neque unio ad a[nim]am pendebat ex corpore et sanguine: q[uia] sicut corpus separatum ab a[nim]a et a[nim]a separata a corpore hypostaticam unionem retinuerunt ita etiam sanguis a corpore et a[nim]a separatus hypostaticam retinuit unionem. Arat i[n]super eximius Doctor ex eo, q[uo]d tri[du]o tempore triduo mortis Christi Domini facta fuisset Missa calices, sanguis ille in vi Verborum fuisset sub speciebus vini: q[uia] fuisset ille q[ui] Divinitatem Verbi D[omi]ni utque adeo sanguis ille q[uo]d illud triduum unitus erat Verbo D[omi]no. Coro [illegible] ex dictis nunc [illegible]. alia p[ro]

tuo apud allegatum auctorem videnda.

Obiectio 1.

181 Maximus. Sacrae carnis, quae in triduo manebant unitas Verbo Divino, verum fuit a[nim]a[m] Dei aliquid subiisset aut fecisse, ut ei sepulturam, et descendisse ad inferos, quia corpus Verbo D[omi]no unitum sepulturam datum est, et a[nim]a unita Verbo descendit ad inferos: q[uia] si sanguis in patione effusus, mansisset eo triduo unitus Verbo Divino, sicut carni illius dicere liceret Deum effusum esse, super terram q[uia] fuisse factum mixtum pulveri, et id genus alia. q[uae] tamen absurde dicerent: q[uia] sanguis non habuit illo tempore hypostaticam unionem cum Verbo, et tamen pro[b]atus argumenti. illud insuper relinquit dupliciter. [illegible]

Si in adversum p[ro]ficiendum sanguinis intra corpus fuissent ut Verbo Divino: nam sicut hinc dicere liceret q[uo]d Immutationem sub dominatione Verbi distinguere q[uo]d [illegible] cum membris alimentis, et [illegible]: q[uo]d non sit [illegible] [illegible] dicit [illegible] p[ro]fuerunt [illegible]

bilunt, Sicuo negabit aut cum carne nostra erat
ex nobis [illegible].

48 Primus eximius [illegible]
1º 5 [illegible] loquens illas nobis [illegible]
tendi magis, quam ipsi [illegible] i [illegible].
[illegible] qui [illegible] in sano sensu [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible], [illegible] eximius [illegible], et plures
alii quos [illegible] [illegible] [illegible] libro [illegible]
sanguine Xpti dij quam [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] Psalmo 21. 15 [illegible]
Domini [illegible] ac [illegible] sanguinis, haud
dubie loquentes: sicut aqua effusus sum. et dissi-
patae sunt omnia ossa mea. et [illegible] [illegible]
dij quam [illegible] in carnatione difficultas secunda
num 10 [illegible], quamvis [illegible], et sano
[illegible] hominis [illegible] [illegible]
Idiomatis; carne tamen [illegible] [illegible]
tradendi. Secundo [illegible] eximius [illegible]
[illegible] libro 2º [illegible] Xpto num 155
multi qui alii sanguinis [illegible]. [illegible] in [illegible]
[illegible] quae [illegible] Idiomatis [illegible] [illegible]
[illegible] sanguinis [illegible], [illegible] metri [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] illas, quae
adversarii nobis opponunt. [illegible] [illegible] [illegible]
Cardinalis de Lugo [illegible] allegatus [illegible] [illegible]
[illegible] 25 num 8 [illegible] quae [illegible] ad [illegible]
[illegible] hominis [illegible], [illegible] de aliquibus

partibus loquitur. Alert Dominicus homo qui in dicat
ratione totius, aliis autem non item. ratione namque
Corporis homo dicitur iacere in sepulchro, ratione animae
esse in Caelo, ratione manus ablutae dicitur ablutus,
ratione tamen illius manus nigrae homo non dicitur niger,
nec ratione partis sanguinis effusi, et in Linteo
remanentis homo dicitur effusus, aut esse in Linteo hinc
non sequitur [illegible] Verbo [illegible] in suo [illegible]
[illegible] Christi sanguine cum [illegible] dicatur [illegible] sequitur [illegible]
[illegible] Corporis, [illegible] descendens [illegible] ratione animae [illegible] quia
reliqui homo dicitur [illegible] sepultus corpore [illegible]
descendere, descendentis animae [illegible] non dicitur [illegible]
sanguine de Verbo [illegible] Dominicae [illegible] effusi
[illegible] debent quae dicuntur de homine [illegible]. [illegible]
[illegible]

129 Dubium [illegible] adu [illegible]
aliqua pars sanguinis [illegible] Christo Domino [illegible] fuerit
effusi. [illegible] sunt [illegible] Verbo [illegible]: [illegible]
Christo Domino [illegible] effusi [illegible]
[illegible] separati a Corpore [illegible]
Videtur [illegible] negare [illegible] Anglicus [illegible]
[illegible] 183, et [illegible] S. [illegible] Joannis [illegible]
[illegible] in Capite [illegible] Dominus de [illegible]
[illegible] negat et [illegible] eam absque [illegible]
[illegible] non potest. [illegible] in [illegible] ex [illegible]
quae magis [illegible] sanguinis [illegible] qui [illegible]
quibus [illegible] servari [illegible] Marchiae [illegible]
[illegible] Lateranensi. [illegible] in Urbe [illegible]
[illegible] Christo Domino effuso; [illegible] alius sanguinis

P

[illegible] ex ortu [illegible] Salvatorij [illegible] fide Iudaij [illegible] in Syria et [illegible] Orientis, adque [illegible] [illegible] ut [illegible] Romanus [illegible] Cardinalis [illegible] anno Christi 365 [illegible] anno [illegible] 96 et 560 [illegible] et Sanguinantes.

[illegible] 150.

[illegible] anno 1095 [illegible] anno 1381. Eo [illegible] fidem [illegible] Christi [illegible] aliquam [illegible] Sanguinis ad [illegible] illam [illegible] 96 [illegible] Cardinalis [illegible]

[illegible] 151.

[illegible] anno 1413 [illegible]

licet corpus Christi Domini non abundaret. Sanguine superfluo ... morborum; et Christi complexione unde ... sana abhorrebat; et tamen aliquas habitudines in mensura sanguinis sano corpori conformes: unde cum ... aliqua sanguinis portio ad victum et ... humanae complexionis supponatur reddita Christo Domino in resurrectione ... Christus Dominus erat homo ipsis factus aut ... per divinam reddita illi fuerit ea sanguinis mensura quae ad constitutionem hominis perfecti ... erat sufficiens quamvis ... ea quantitate sanguinis quae Christo Domino paulo ante agonem inerat. et hac omnino facta opportuit. at, supposita priva... alicuius sanguinis Christi in terris, quae praedicta nunc indubitata videtur ... indicatur ... quin cum dicitur in ... ... addit reddita ... Christo Domino resurgenti fuisse ... plane sanguinis quantitatem ante agonem debitam ... modicae portionis quae in terris relinquenda erat ad fidelium ... et ad ... ... nis.

151 Notandum ... hic notandum, videlicet ... et illam portionem, eam sanguinis ... ... Domino ... : nam ille sanguis ... humanitatis Christi ... neque ... corpori Christi: unde ... nullo ... ... et ... ad humanitatem Christi ... quam ... in ... Christi ... corporis ... et ... ... Domino ... ... [illegible]

ubi ipsa quam hypostaticam unionem ingerat et effectus divinae, qui ad humanitatem, et partes ejus: id est effecta est in humanitate Christi Domini et Dei in ejus corpore et sanguine, quibus continentur [illegible]: quia [illegible] hypostaticae unionis Verbo Domino [illegible]: sanguis ille non est [illegible] adorandus. Quapropter [illegible] [illegible] secundum rationem no 150 allegatae impugnat. [illegible] probatur: quia [illegible] adorationem unionis. cum [illegible]: dignus enim consideratur [illegible] [illegible] et valde [illegible] ad Verbum, [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]. addunt [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] numero 105. [illegible] 5o [illegible] sanguine Christi [illegible] [illegible] 5o et alii, adorationem [illegible] [illegible] ad Verbum non [illegible] expectandi semper [illegible] [illegible] [illegible] Christi Domini ut [illegible]. [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] numero 9, et alii, id particulas illas sanguinis, quae [illegible] [illegible] non erant [illegible] intra corpus [illegible], [illegible] ad [illegible] [illegible] relinquunt, statim post effusionem amisisse unionem ad Verbum: quandoquidem enim sanguis ille [illegible] intra corpus non [illegible] statim ac effusus [illegible] amisit [illegible] omne [illegible], a [illegible] [illegible] [illegible] unionem [illegible] [illegible] adorandus.

[illegible] [illegible]

[illegible] [illegible] numero 109 [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] numero [illegible], [illegible] [illegible] [illegible] numero 150 [illegible] [illegible], [illegible] [illegible] Domini [illegible] numero 151, [illegible] [illegible] [illegible], [illegible] [illegible] [illegible] allegato numero [illegible] [illegible] [illegible] et [illegible] [illegible] ibidem [illegible] [illegible] [illegible]: [illegible] sanguis [illegible] [illegible] sua [illegible] effusus, [illegible] resurrectione non recuperatus [illegible] relinquitur ad [illegible] [illegible], non permanet [illegible] [illegible]

separatus a corpore unitus Verbo Divino dicitur, sanguis effusus
ab eo in sua passione effusus, et in resurrectione reassumptus
non permanet etiam nobis cum Theologis, et pro dictis
opinionibus locus dari de illo sanguine in passione effuso et
in resurrectione reassumpto loquitur hic num. 288, eodem plus
quod dicendum de aliis reliquiis humoribus scilicet vitalibus
et animalibus dentibusque unguibus, et capillis.

Demum omnibus exceptis in
552 hac dubio omnia esse communis autem quia in praecedenti notatur
Christus dis. quaest. 33 scilicet 3a. asserit quod praeterea
sibi videtur reliquias etiam Dei humores, scilicet sanguinem
esse flammae et utrasque bilis, flavas nimirum et atram
esse inmediate assumptas a Verbo Divino. Theophilus Raynaudus libro
Christus vivus 33 hic de dictis humoribus omnibus
quo sanguinis immediate assumptos affirmans esse docuit a
[illegible] Cardinalis de Lugo dis. quaest. 33 num. 18 &
separatae libro 3 de Incarnatione quaestione 22 Banal disp.
quaest. 3 num. 23 Granado Tractatus 6 de Incarnatione
[illegible] dis. quaest. 2 num. 19 et aliis pluribus [illegible]
par Hurtado dis. quaest. 3a de fide 2a num. 56 a [illegible]
crivor huic hic [illegible] ab aliquibus ex trans...

Pio

oportet in quadam Celebratione Missarum, dicendo qua-
tuor humores id est Compositione humani corporis, Dum vero
[illegible] non dicit id est Compositione, sed ad vehiculum humo-
rum corporis [illegible], ut hanc notavit ex loci Cardinalis
de Lugo et [illegible] fuit haec libenter magis cum Graeco
Scholiaste Damasceni verbis libro 2o fidei Orthodoxae
cap. 12 dicentis, animalium corpora ex quatuor humoribus
constare et [illegible] [illegible] [illegible] 6 [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] ratio hujus est: quia quatuor humores [illegible] [illegible]
humanum [illegible] [illegible] [illegible], et [illegible] requiruntur ad [illegible]
corporis humani: [illegible] omnes [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible]. adde [illegible] sanguinis nomine [illegible]: [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] sanguine, [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] humore sanguis [illegible] [illegible] quod
[illegible] [illegible] [illegible] allegatis.

[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] 255
[illegible] quod [illegible] dicendo [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] Damascenus libro 2o [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
quamvis [illegible] venalis sanguis [illegible] [illegible] [illegible]
loquendi [illegible] non designant nomine sanguinis [illegible] [illegible]
[illegible] humanum [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] specie: quod [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] humorum [illegible] [illegible] [illegible] tamen [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] humanus [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] in [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible].
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

Subiicitur [illegible] libro 2o de sanguine [illegible] dist. [illegible]

550 Nihilominus [illegible] praecedentem [illegible]

[illegible] cardinalis a Verbo Divino immediate assumptum [illegible] affirmant [illegible] ca[illegible] 3 et Bajquy [illegible] 36 [illegible] numero 33. [illegible] immediate assumptum affirmant [illegible] Hurtado disputatione 5a difficultate [illegible] [illegible] disputatione 16 numero [illegible] et [illegible] numero 10 [illegible] de Incarnatione disputatione 2a quaestione 8a [illegible] Buenno [illegible] Tannero et alii [illegible] [illegible] puncto 5 numero [illegible] [illegible] [illegible] spiritus [illegible] alii [illegible] naturae: [illegible] quia nil aliud [illegible] [illegible] partibus ac subtilioribus sanguinis [illegible] figurae [illegible] [illegible]

551 Dices [illegible] et capillus immediate assumptus a Verbo Divino [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] dentibus et unguibus [illegible] nil [illegible] ad [illegible] capillis [illegible] ultimo [illegible] dubitat. Cardinalis de Lugo [illegible] Granado supra [illegible] [illegible] disputatione 22 [illegible] in Bernardinus [illegible] [illegible] quaestione 5 articulo 2o Bajquus disputatione 61 [illegible] Bonaventura [illegible] puncto 4o numero 12 et 13 [illegible] [illegible] et capillis [illegible] Bajquy disputatione 36 numero 32 [illegible] libro 2o [illegible] numero 56 [illegible] Hurtado disputatione 5a difficultate [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] immediate assumptum [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] statuunt. [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] capillis [illegible] Tannerus disputatione 5a quaestione 2a [illegible] quaestione 22 numero 113 [illegible]

multi alii

Assero hæc omnia in meh[illegible]
[illegible] ab Arabo Anno [illegible] quia hæc omnia [illegible] 158
[illegible] Omnium [illegible] corporis humani [illegible]
[illegible] [illegible] in [illegible] diem
[illegible] corporis humani [illegible] ab Arabo Anno. [illegible]
[illegible] sunt [illegible] corporis humani [illegible]
[illegible] ad ornamentum [illegible] humana
[illegible] [illegible] libro [illegible]
[illegible] [illegible] ad [illegible]
[illegible] [illegible] quæ [illegible]
[illegible] [illegible] verbis
[illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible]
[illegible] Quæ tamen [illegible]
[illegible] ad [illegible] et ornamentum humani
[illegible] [illegible] fuit sunt [illegible]
[illegible] in [illegible] [illegible] libri
[illegible] [illegible] quo [illegible] omnes [illegible]
in [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] incommodum et ornamentum
[illegible] [illegible] quæ [illegible]
[illegible]

[illegible] 159
[illegible] [illegible]
[illegible] [illegible]
[illegible] [illegible]
in [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible]
[illegible] [illegible]
[illegible] : [illegible]

et aliquid ex parte Unionis: pumpius, et Capite ponunt
quibus partes haud tractant, l. 9 Damnantur, [illegible]
quibus partes ponunt ex ut [illegible] (ut [illegible]
ex [illegible] [illegible]) sunt partes corporis: meme [illegible]
partes [illegible] ex ut [illegible]. [illegible]
aliquas partes ponunt [illegible] [illegible]. [illegible]
Apostolis corporis, et partes Christi Domini. [illegible]
[illegible] nuno 129 [illegible] [illegible] Damnantur
[illegible] ita ponunt [illegible] Unionem, [illegible]
[illegible] quas partes Christi Domini [illegible] [illegible]
Unionis, et [illegible] partes cesante [illegible]
Dimidiaz [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] et [illegible] nullo [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible]. [illegible] Lego [illegible] 12.
Caput 5. explicat quo pacto [illegible] assumpsit Verbum Divinum [illegible]
[illegible] personam

Caput 5.

Explicatur quo pacto non assumpserit Verbum Divinum humanam personam.

180 Da fide sancta [illegible]
assumptione humana. [illegible] humanam personam, ut [illegible]
[illegible] 130 unde manifestum [illegible] personam humanam
et humanam naturam [illegible] [illegible] personam humanam,
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]. [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] ex modo neo [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] Dauto, [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

quod nec Christi mysterium ignoraverint, et ait ex in-
tentione ... disputatione 32 metaphysica sectione secunda numero
30. non tamen dixerit, quod voluerint, aut subsistentiae crea-
tae et naturae realis distinctionem agnovisse; ita enim ... Albert
Caietanus 3a parte quaestione 4a articulo secundo, Cabre-
ra tomo 3o disputatione 2a quaestione 1a puncto secundo in
ipsa sententia, Suarez ad ... disputatione ... Ana-
...nus et Albertinus disputatione 3ia de subsistentia
quaestione 1a numero 31. et alii infimae notae ut exponit
Bernardinus libro 2o de Christo numero 81; quod tamen sen-
tentiae vix possunt quaedam parte Scholasticis ... aucto-
ribus, quo suadeant, cum docuerit subsistentiae creatae realem
distinctionem vel distinctionem, atque adeo veritatis ... de
distinctione reali cogitasse. quidquid tamen dehoc sit
minime non est, quod de reali distinctione non cogitarint ...
... ex ... Patres enim immo antiqui ...
... disputarunt subsistentiae creatae, ...
... ex incarnationis Christi mysterio, quod ... in
...

SED ... mea ... ex ... quod ...261
ex ... et ... eorum, qui ...
... ... sane docuerint Durandus in 3 distinctione ...
quaestione 2 numero ... et ... ... 1 quaestione 2a, ...
... aut ... ... sectione secunda numero 30
quamvis ... non potuit ...
... tamen ... Dominicum mysterium ...
nullo modo ... ... humana natura
singularis ... et hypostatice ...
non fuit ... ... et humanus ...
... distinctio ... humanam
naturam et ... ... minime ...
in Christo ... minime ...

personae in Christo. Imo et singularis non creata, sed tantum suppositis
creatis: et aliquid illi dicit, quod suppositis creatis addit [illegible]
ultra naturam creatam singularem: ergo haec quod addit, reipsa
distinguitur ab natura creata singulari. Idcirco haec Durandi sententia
male audit quod religiosis theologis et ab omnibus explodi habet.

162 plerisque quae Doctoris sui Scoti gravitate, a Nestorii
errore hominis tamen ~~[illegible]~~ fide illuminati incautius
praecipitasse quod solent arbitrantur, id est existere personas
divinas creatas. Damascenus libro 3° de fide orthodoxa cap. 3°
ait: verbum divinum hypostasis incarnatum induebat quod non est persona
id est statuant, id est in finitis respectu. Anastasius Synaita in
duce viae cap. 10 ex institutis eius 8. 9. et 10 Ephesi, nam eloquia
sonus non est idem, et hanc est ait Apostolica traditionem. At
ducti in Dei Christo indubitatam [illegible] Ephesinus Diaconus
Chrysantius qui scribit veritas nil aliud esse quam ut ostenditur
nam et hypostasium idem est, quae sane inter differre verum est
a naturis alienam pervenit. Alia sunt [illegible]
libro 10 Thesauri Eutychius medius, Eulogius Alexandrinus
libro 9 et alii quos producit Raynaudus libro de Christo
Christo nostro 80 ubi patres bene impugnat. Gabriel Vasquez
quaestiones divinas disputatione 31 num. 5 [illegible] Raynaudus tota
non facere ad rem praecautione, idque non mirabile Raynaudus
et ad rem praecautione facere ostendit. illis addat quae vellet
nobis omnem his immorari non vacat.

163 Hanc isti
distinctionem creatam, subsistentiam personam theologi explent [illegible]
instituunt in praesenti disputatione Circa subsistentias creatas
inquirentes, sit ne positiva aliqua entitas, modalis talis
[illegible] addita an distinctione realiter sit [illegible]

ng natiē. Omitto Relinquo hoc supponens i.e. Communi sentē subsistere hūc vuquam diraevne illa tali psq naturam Depsilitae illae intra Sharme ting sists Stinetus nihil si haereat quasi extrae se ad unionem physicam innectas cy aliā subtomae dici, psq naat Depsilita Esti. qd enim aliqui dispquant an videlicet aīa separata sit dicenda subsistens et persona partialis, qqd ē de solo nomine que dicit. Nisi qui inter pars dispquant. Iles co qd rat aīma ex eo stat semi persona dicenda ait secundo supponens ē hanc rationem pro abiis excludendum anae Depsilitem physicam immediatē unionem cy aliā subina; ffat Deunquae nē Deleg relationeque vocari subsistens rat Deunquae nē intrinsicalit vivens, vocari suppositalitatem, et fut Deunquae nē vitaeque rati vivens vocari personalitas Unde hypostasis quod Latine et persona quod Latino idiomā nō rabis suppositum, ut noī rationē impossita sunt et nomen hoc multum applicatur ut ait Bochtius libro de duabus naturis. Sed supponendus ē, suppositum et persona multiplicat Deum vidit. Ducere videlicet tabulae ut ait talit, et Ducere aūsfrat, suppositum et persona ē the resultare extrae Depsilita, extrae illae tali, quae suppositalitatem et personalitatem dicimus. Sicut abstracte haec tāliter aūsfratur suppositum, et persona ē ipsa ratio tali; nuge explicatis.

Asserto Ia suppositum. La sacdoti 163
subsistentia in supposito sive personalitatē super, namque rae primo aūquamdiu extrinsecus, agem ultimō Depsilita natura illa ut patet et tale est in aliō. hanc aliqui sequuntur ēe subina quamdiu in psyleto abl; alii modalē, primē mo ey sy hunt Banes Aa parte gore dia ante Ii. dubis Io Albary dia parte dispquare Ddia secundo

dispquare et mystq

Scotus, Albertus, [illegible] et Suarez qq. recentiores
pro adducuntur Angelicus Doct. Caietanus Ferrariensis,
[illegible] defendunt. Augustiniana schola [illegible]
et alii [illegible] communiter omnes [illegible] meus [illegible]
[illegible] [illegible] subsistentiam [illegible] id adeo [illegible] [illegible]
ut [illegible] illorum [illegible] [illegible] libro 3.o [illegible]
[illegible]

Ad 1. a natura [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] (formaliter [illegible]) [illegible] quae [illegible] [illegible]
[illegible] addidit [illegible] accidentalis et [illegible] [illegible]
[illegible] unionis [illegible] [illegible] magis [illegible] [illegible]
[illegible] quae [illegible] [illegible] et omnis [illegible] [illegible] adquae
[illegible] [illegible] [illegible] et [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible]. et alii [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] adhibent [illegible] quae mihi omnino
displicent. [illegible] [illegible] [illegible] id [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] quae [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] mihi [illegible] religentur.

Sit [illegible] [illegible]

[illegible] sive [illegible] sive personalitas [illegible] [illegible]
nil aliud addit [illegible] [illegible] nisi generalis naturae [illegible]
unius [illegible] cum aliis [illegible] [illegible] [illegible]
nil aliud [illegible] nisi [illegible] [illegible] et [illegible] [illegible] hoc [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] quod dicitur [illegible] [illegible] et [illegible]
[illegible] naturae [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] cum aliis [illegible]
[illegible] quod dicitur [illegible] [illegible] [illegible] naturae [illegible]
[illegible] [illegible] cum alia [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] personalitas [illegible] [illegible] nil aliud addit supra
[illegible] [illegible] nisi generalis [illegible] naturae. [illegible] [illegible]
[illegible] ab [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] ad [illegible] [illegible] quae [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] quae [illegible]

ahtulj omnibus requisitis. Boetii definitione quae praeornatis est radicis ny indued substantia.

Minor p[ro]b[atur] nam in subst[anti]a naturalis completa et subst[anti]a naturalis completa: virtus composita quod includit eas sive naturali completa creata dicit p[ro]pter naturalem rationem physicam unionis physicis, innixus cum alia substantia dat quod ut includit ut hic usurpatur haec vox: p[ro]bat illud quod p[ro]p[ri]etas primas propria dat incurabis, respectu est dicitur naturalis completa et p[ro]p[ri]etas naturalis rationem physicam unionis physicis innixus cum alia substantia: sa p[ro]ns anthi ipi pahl. Cap. qui cum substantia sive naturalis completa contendas prout hic usurpatur haec vox non p[ro]p[ri]e p[ro]p[ri]e substantiae sive naturae sit singularis; Verbigratia omnis assumptio humana non singularis, et tamen non assumpsit p[er]sona humanas ut illas sibi cand est p[ro] substantia sive naturalis completa contendas prout hic vox indued usurpat, idest a debita esse separatas ab qualibet alia substantia, sicut in unitas physica cum multis cum aliqua alia substantia indicat, que ponit in definitione p[er]sona imperat substantia completa, sic substantias separatas ab aliis. Ad confirmandum hic p[ro]p[ri]e p[ro] achille ad hujus [illegible] sublatque hic p[ro]p[ri]e [illegible] achille ad hujus, atque hic in invenies dat ratio quod in substantias sive naturae radicali completa dat p[ro]p[ri]e naturalis physicas naturae unionis physicis innixus cum alia substantia ratio quod in substantias sive naturalis completa creata dicit [illegible] naturalis naturae dat quod sit includas prout hic usurpat haec vox.

Pr[obatur] 2[o] Minor. Subsistentia propria finalis nil aliud est nisi illa finalis p[ro]p[ri]e quod p[ro]p[ri]e completa reddit actualiter separatas ab unitas actuali substantiam sicut propria naturae excipit ex propria sui definitione. Ad hoc p[ro]b[atu]r completa creaturas p[ro]p[ri]e naturalis physicam naturae unionis physicis et innixus cum alia substantia p[ro]p[ri]e hujus naturae est finalis subsistentia propria causa. Verbigratia contat ex dictis vis huius divinis subsistentia cum ultimus completa qua ita inscripsit habetur et unitur ut non trahat ad unionem sibi cum alienis ad aliam substantiam quam in natura completa ex propria sui definitione excipit non unione physica cum innixus cum alia substantia

Ad hoc ut unitas requisita per se non creata generatis meta-
physicas unionis physicae, et intime cum alia substantia
per cuius primi non requiritur in creatis per se, si actualitas separata
atque etiam contracta a natura subjecti sicut separatione unitur
ex propria sui distinctione minime in ceteris [illegible]. Maior quoniam non
completa ex propria sui distinctione in physice et intime de[pen]-
ditas id quo nunc in completa existit non unitur cum alia substantia
est. Minor liquet, nam substantiae divinae completae et in completae
differunt per completas creatas, ut per se patet, id in completa quae
in completae exigit non unitur physice et intime cum aliae sub-
stantiae. In completae quae per se existit non unitur physice et
intime cum alia substantia.

Ad 2do Actione

Subsistentia sive personalitas propria creatae promenda est in
entitate positiva superaddita naturae, quamvis non aliter possit
explicari Dominicae Incarnationis mysterium, id non quia talis
entitas positiva superaddita naturae creatae explicatur Dominicae In-
carnationis mysterium; ergo promenda non est talis entitas positiva
superaddita naturae creatae quae est ratio subsistentiae sive personalitatis
propriae. Maior [illegible] quia adversarii ratio habet sub-
sistentiae sive personalitatis superadditam in completa. Nam [illegible]
ut illi quae dictant ex Domini [illegible] fide [illegible] in mysteriis
Augustissimae Trinitatis et Incarnationis Domini; atque adeo et ipsi
cum [illegible] admittendae subsistentiae sive personalitatis propriae
naturae creatae superadditae quamvis [illegible] et [illegible] Do-
minicae Incarnationis mysterium explanandi. Primi [illegible] Ecclesiae
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] per se
Domini explicabant recte Dominicae Incarnationis mysterium, et tamen
explicabant quod ponerent subsistentiam sive personalitatem propriam
naturae creatae entitatem positivam superadditam illi. Attamen dicere est
[illegible] facile [illegible] hereticis [illegible] decretum
[illegible] Domine [illegible] in aliis [illegible] sicut ob[illegible]

non sit in Christo Domino personalitas humana, sicut in aliis hominibus, deest tamen illi [illegible] quaedam perfectio superaddita, quae est personalitas humana, quae est in aliis hominibus: ergo Christus Dominus est pars subiecti [illegible] personalis [illegible] in qua non conveniunt sed vincuntur illis [illegible] ad explicandum Dominicae Incarnationis mysterium, quod posita tali [illegible] non superaddita explicatur Dominicae Incarnationis mysterium. Ma[illegible] [illegible] in [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] et [illegible] [illegible] [illegible]. Nec [illegible] quod in Christo Domino nihil personalitatis humanae abstrahendo [illegible] [illegible] subsistere nunc personalitas humana in [illegible] [illegible] superaddita [illegible] in physica natura [illegible] [illegible] in [illegible] aliis [illegible] [illegible]. Habuit [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] et [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] 50 [illegible] [illegible] [illegible].

[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] non [illegible] personalis [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] naturae physicae unitatis physicae cum alia substantia explicatur [illegible] facta unione hypostatica non sit in Christo personalitas humana: atqui [illegible] [illegible] personalis [illegible] [illegible] [illegible] in [illegible] [illegible] id non explicat [illegible] [illegible] [illegible] et [illegible] [illegible] [illegible] explicandi mysterium Dominicae Incarnationis adeoque admittenda est [illegible] ducenda [illegible] facta ex hypostatica unione quae est physica [illegible] unio humanitatis cum Verbo [illegible] non [illegible] in illa humanitate [illegible] [illegible] talis unionis [illegible] [illegible] physicae [illegible] unionis physicae [illegible] cum alia [illegible] [illegible] subsistens [illegible] personalis [illegible] humanae [illegible] [illegible]. [illegible] [illegible] non [illegible] in illa humanitate personalitas humana.

N. [illegible] [illegible] [illegible] admissa in subsistentia [illegible] personalitate [illegible] quae sit humana [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] explicari [illegible] non [illegible] [illegible]

~~quomo~~ quomo Verbum Dominus ... assumpsit ... [illegible]
[illegible] et ... frequenter Sancti Patres dicunt assumptam
a Verbo Divino fuisse humanam naturam quae ... [illegible]
in se ... plantavit ita ... Calcedonensis ...
in ... de fide ... et ... Synodo actione ...
[illegible] et ... Synodo actione ... quam ...
... anno ... [illegible]
... sub Marco ... canone ... dicit:
... Patres ... et ... [illegible]
... dominium in eo ... Salvatoris ...
... loquentes ... Leo Sermone ... et ...
in ... cap. ... 23 ... Athanasius libro ...
na ... ab unigenito Verbo ... [illegible]
... et alii quorum meminit. Quid
... verbis ... Damasceni libro 3 ... [illegible]
cap. ... numero 132 ... cap. 11 ... libro
18 ... libro de duabus Christi voluntatibus ... inquit
... ac ... homo ... [illegible]
... Alexandrinus in libello ...
in ... ad Imperatores ... et ... [illegible]
... hoc necquid quae omnino ... humanae
... aliqua relinquit.

trium 19 [illegible]

132 Lalt ... [illegible]
... humanae ... [illegible]
... persona ... [illegible]
... loquantur ... [illegible]
... humanae quae dicant quod a Verbo Divino ... [illegible]
humanam plantavit
et ex patribus ... quae in ...
Damascenus verbis illis relatis numero 132 ... [illegible]
... [illegible] ... Damasceni ...
... in hoc loco in ... Damascenus

dicit quod [illegible] assumpsit ea [illegible] plane
[illegible] [illegible] [illegible] assumpsit [illegible]
[illegible] [illegible] dicendo quod [illegible] assumpsit [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] quod [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] dicendo [illegible] [illegible] unio ad
[illegible]. [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] affirmans. Neque [illegible]
que [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] nunquam [illegible]
aliquas [illegible] [illegible] [illegible] quia [illegible] [illegible]
unio.

Nec [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
plane [illegible] in [illegible] [illegible] ait in [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] fuit [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] alii [illegible]
[illegible] quod [illegible] [illegible] non adiungit [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] quod [illegible] [illegible]. Unde [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] illud [illegible] [illegible] [illegible]:
[illegible] [illegible] [illegible] quod [illegible] unio verbi [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] illud [illegible]
[illegible] homo [illegible] [illegible] [illegible]: [illegible] [illegible] tales
[illegible] quia [illegible] [illegible] [illegible] Verbo [illegible] adaequate
[illegible] [illegible] [illegible] humanitate non dat [illegible] [illegible]
unionis [illegible] [illegible] alia [illegible]. [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] dubio 3 paragrapho [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible].

[illegible] [illegible] [illegible]

[illegible] [illegible] [illegible] quia [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

adequeer dictis factus est. persona humana propter dicitur generalis
naturae physicae generalis unionis physicis immediatae naturae humanae cum alia
substantia; Ideo persona humana Christi Domini non permanet hac generalis
ralis unionis natura quia permanet in eadem unione physica humanae
neque cum alia substantia scilicet persona Verbi Domini et ideo
non permanet in Christo Domino persona humana quae ...
persona est; quia ideo Verbi Domini non amovet illam humanam personam
quia est physica immediata unio animae et corporis humanae. Sequitur
tertia que erat maior abundantia ex dictis anno ... mi
... cum ... ponendi naturae est prior ... exhibet
... qualibet anima unio physica immediata humana
cum alia substantia est ... generali naturae
unitiva physica et animae humanae cum alia substantia ubi ...

ex. ... Nestorii ... qui ...
unam personam non permanere in Christo ... humanam per
... humanitatis Christi Domini ... est ... ad ...
... physica immediata ... persona ...
Domini adequatio ... humana persona ...
nita unio physica immediata humanitatis cum Verbo ...
... dicitur ... Anastasius
... quamvis a Domino Verbo inseparabilis est separatae ...
... persona separata. ... Abucarus ...
... cum Nestorio ... Biblio
... Veterum ... Canonicus ... pars ...
... physica unione ... humana ...
in Christo Domino ... Christi ...
... Cardinalis in ...
...
persona ... in immediata ...
... ...
... in immediata ... in Verbo ... subsistit ...
... ... Verbo ...

structus sit corpus eius humanus et instrumentale fuerit aliis [illegible]
[illegible] cum Christo.

Ex adverso vero Nestoriani haeretici
abditis, et Deus damnatis ac doctrinae [illegible] inhaerentes
[illegible] veniebant [illegible] ut ponerent in Christo Domino humanam personam
in medio sublatam volebant [illegible] humanitatis cum Verbo
unionem [illegible] [illegible] [illegible] personarum dualitatem
[illegible] quae admittebant [illegible] generis unionis [illegible]
[illegible] [illegible] dicit [illegible] Nestorius [illegible]
[illegible] Alexandrinus libro de Incarnatione [illegible] [illegible]
[illegible] humanus et Deus [illegible] Christo sive personarum dualitatem
[illegible] antiquus alius [illegible] Nestorius [illegible]
[illegible] Cardinalis Bellarminus libro [illegible]
de Incarnatione cap. 5 Raynaudus libro 70 de Christo
numero 99 Petavius [illegible] dogmatis [illegible]
[illegible] alii liquent quae ex [illegible] ex [illegible]
[illegible] ex Damasceno Theodoreto et aliis. Arbitrabatur itaque
Beatam Virginem peperisse purum hominem qui postea Verbum Dei
[illegible] unitus quia in eo habitabat tamquam
in templo suo, sive quia [illegible] illius [illegible]
quia illo utebatur tamquam instrumento [illegible]
[illegible] quia dignissimus [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] filius Dei [illegible] [illegible] sicut ipse Christi
[illegible] Christus [illegible] Regis dicitur Rex. Hic monstra [illegible]
[illegible] [illegible] Nestorius [illegible]
[illegible] unionis humanitatis cum persona Verbi Divini [illegible]
natas duas in Christo Domino [illegible] personas [illegible] quia in
Christo Domino persona Dei non emanavit humana [illegible]
[illegible] humana [illegible] [illegible] unionis [illegible]
[illegible] Verbo Domino [illegible] Ex [illegible] ampliori [illegible]
[illegible] lux [illegible] [illegible] solvitur.

Prima

Do[illegible] [illegible] statuta [illegible] [illegible] [illegible]
ex variis [illegible] et [illegible] loquendi [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] subsistentiae aut personalis [illegible] [illegible] [illegible]
additis. [illegible] [illegible] latinis [illegible] in [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] habuit [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] ex [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] dicunt [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
aliud [illegible] subsistentiae [illegible] personae [illegible] quid [illegible] [illegible] [illegible]
significandae [illegible] subsistentiae [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
libro [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] ex [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] Anastasius Sinaita [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] ex [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] dicit [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] Verbo [illegible] subsistentiae [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
dicunt [illegible] Verbi [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] libro [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] in [illegible] ad [illegible] [illegible] [illegible]
homine geminae subsistentiae, id est geminae personae [illegible] quia
[illegible] [illegible] assumere [illegible] subsistentiae [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] subsistentiae [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] dicit Verbum in mysterio Incarnationis [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] Rainaudus libro [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] aliud [illegible] [illegible]

de [illegible]. [illegible] ac denique Dominum [illegible] sunt [illegible] privationem vere [illegible] vel subiecta [illegible] ratione creata [illegible] subiecta aut [illegible] creata et entia privativa.

Ad [illegible] [illegible]

Minime [illegible] personalis creatus non est nagino [illegible] illis [illegible] non est naong [illegible] [illegible] aliud speciale [illegible] non [illegible] et [illegible] signalis excludebat omnino [illegible] aliud [illegible] nisi [illegible] quod [illegible] [illegible] [illegible] non idem [illegible] speciale [illegible] [illegible] communicabile quod [illegible] [illegible] adaequatio [illegible] sit personalitas [illegible] ex eo quod subiecta aut personalitas [illegible] aliud [illegible] aut speciale [illegible] subiecta aut personalis [illegible] non est naong. Longe alio [illegible] [illegible] sive [illegible] [illegible] illi [illegible] ad [illegible] [illegible] dum [illegible] loquuntur [illegible] [illegible] in [illegible] et in ea plantatis sive [illegible] a [illegible] loquuntur [illegible] quod est privativum. Verum ea [illegible] quae nobis obiiciebat [illegible] illis hung [illegible] non [illegible]

multiplicare [illegible] habere subiecti [illegible] sincere [illegible] non [illegible] personalis hung [illegible] [illegible] personalis [illegible]

[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] objicitur [illegible] [illegible] Verbi Domini hung [illegible] [illegible] [illegible] ad [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] sicut [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] quod est entia privativa [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] quod [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] naong [illegible] atque [illegible] fide [illegible] nonquam [illegible] [illegible] hung [illegible] a Verbo Divino [illegible] sive hung [illegible] habuisse personalis huma[illegible]

hominis quae fuit humana persona ut ostendit contra me
P. Eximius dicens quare 6a sane 2a et sequentes ex 2a Synodo
Act. 11 ubi Sophronius Hierosolymitanus Patriarcha
in epistola Synodica quae in eadem sancta Synodo recitata
fuit quae est sic ait: Incarnatum Verbum Dei factum carni con-
sulatum humanae ad quae intra [illegible] aliquando compon-
i tamen praecontinuatum id hoc extitit ad substantiam [illegible]
[illegible] quod ipsum Verbum et Dei natura naturaliter copulatum est et factus
fuit simul ipsa caro et anima 2ae Personae Verbi. Cum
caro creata nulla; alioquin cum si humana persona prae-
existeret quae a Verbo Dei assumeretur humana natura, sed
carnalis [illegible] Dei, id est quaternitas [illegible] i.e. Dei pars,
id est ipsa pars ut somniabat impius ac blasphemus Nesto-
rius [illegible] nunc 186 [illegible] Dei [illegible] ab [illegible]
veritas obiecta, nobis nec pars nec parum [illegible]
vel personalis [illegible] humana a Verbo Dei assumpta ita
nec pars nec parte fuit personalis [illegible] humani [illegible]
esse [illegible] Nobis enim dicendum ipsum adversarii est personam
Verbi Dei [illegible] humanam [illegible]
id illius [illegible] humanam [illegible] tradit [illegible]
[illegible] ubi est [illegible]
argumentum Nihil Obstat Nihil
Aliud quod est; id est generaliter
dicunt in quadam decretali
quod persona Patris praecipit
[illegible] hominis [illegible]
quod persona hominis fuerit
prius assumpta: sicut

Ad 3um dice-
ndum quod Assumptio
ubi in terminis stat [illegible]
[illegible] alicuius
qui prius fuerat divino
rationis cuius qui alteri conve-
nit. Nam huma-
na n̄ est assumpta a Vbo
persona, natura huma-
na [illegible] personali-
ta[illegible] careret
A[illegible] quantum [illegible]
[illegible] persona
Assumptive persona

Licet

[illegible] quam per

Sna. Rna. sua actione imp
edivit Nec

humana na
tura propriis penalis

hexet [illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible] 181

[illegible]

[illegible] 182

[illegible]

13

hic notis exprimunt quia et Sthenius ingenue [illegible]
[illegible] advocati quorum aliqui sic exclamant ut
hanc per notas [illegible] revelaret [illegible] indicaret
a fidelibus ab Ecclesia latinas et orthodoxas orationes [illegible]
obvio [illegible] exclamant [illegible] inadvertens [illegible]
[illegible] quia [illegible] humana personalitas privata in Christo [illegible]
[illegible] aut personaliter alienatio [illegible] dicit [illegible]
personaliter [illegible] aliqui [illegible] videndus [illegible]
[illegible] Auctore [illegible]
[illegible] Catholicus: Hoc Nestoriani [illegible]
partis definiunt humanitate [illegible]
Deo humana persona: [illegible] humana personalis [illegible]
privatio entis [illegible] in tali unione [illegible]
[illegible] definitio [illegible] humanitate [illegible]
[illegible] privatio entis in illa in Christo, personalis [illegible]
miraculo in Christo [illegible]
cum fidelibus indicarunt [illegible] ab Ecclesia

[illegible] Arriaga [illegible] adversarii [illegible]
[illegible] Nestorii [illegible] 180
[illegible] in Christo Domino [illegible] humana
[illegible] Verbo Divino unitas [illegible] humana
dualitas personarum [illegible] unionem [illegible] moralem [illegible]
[illegible] Nestorius [illegible]
[illegible] dualitas definire [illegible]
[illegible] in Christo Domino persona humana [illegible] unionem
[illegible] unio humanitatis cum Verbo Divino [illegible] definire [illegible]
humana [illegible] unio physica [illegible] unio [illegible] physica
[illegible] naturam unionem physicam [illegible]
[illegible] humanitatis personalis [illegible]
[illegible] adversarii.

[illegible] personalitas [illegible]

personalitas propria creata conveniant in ratione personalitatis; et divina entitas personae: creata [illegible] creatura conveniunt univoce [illegible] Cardinalis [illegible] [illegible] personae [illegible] [illegible] Augustinus tamen ab aliis [illegible] majorem [illegible]. [illegible] quidem [illegible] [illegible] [illegible] [illegible], cum ex [illegible] utrasque [illegible] [illegible] in ratione [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] quae [illegible] [illegible] in ratione [illegible] [illegible] adeo [illegible] [illegible] [illegible]. [illegible] [illegible]: homo et [illegible] [illegible] in ratione animalis; et homo est rationalis: [illegible] [illegible] [illegible] in [illegible] [illegible] utrasque [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] quae neque [illegible] [illegible] [illegible] personalitas propria divina et personalitas propria creata conveniunt in ratione personalitatis propriae, et personalitas propria [illegible] est [illegible] et [illegible] [illegible] identificata cum natura [illegible]: et [illegible] personalitas propria creata [illegible] est in qualibet natura creata, et [illegible] [illegible] cum illa identificata. [illegible] [illegible] [illegible] debent adduci [illegible] [illegible] quae [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] nobis obiecta.

Dico, utramque personalitatem videlicet 182

personalitatem propriam [illegible] et personalitatem propriam creatam conveniunt in ratione [illegible] [illegible]. [illegible] nunc conveni- entia. personalitas propria quae [illegible] personalitas propria est, sive sub [illegible] [illegible] personalitatis propriae [illegible] [illegible] et creata, [illegible] [illegible] [illegible] [illegible], [illegible] [illegible] [illegible] unionis [illegible] [illegible] cum alia [illegible]. [illegible] [illegible] in divinis est entitas [illegible] [illegible] identificata cum natura divina, [illegible] [illegible], ut [illegible] 168 [illegible] est [illegible] natura [illegible] unionis. In utraque personalitas conveniunt [illegible] [illegible] [illegible], [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] sive [illegible] et omnes [illegible] [illegible] [illegible]. [illegible], [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] personalitatis [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] et [illegible]

exenti in mea. Omnia dari possunt ex dictis
quae sint conveniant enti privo et navo: ideo omitte alia
exemplis eiusdem generis quae ostendi.

285 Utrum valeat hoc: Persona personalitas. Aliquem
creatum cum possit privare personalitate creata, ita scilicet privando
aparitione valeat sicut neque gratia valet ex pari persona
creata mag. idem in statu negative actualiter cum natura, accidenti
cum simplici de quantitate multiplex est. in se cum Persona
tres idem statu existentiae actualiter cum natura divina
et quae cum nequeunt per eminentiam pura cum vero excludit
idemque omnem statum: namque aliquem in est pura natura
implat aut in hoc, quod cum excluditur idem cum ei statum
idem in fine cum ente scilicet omnes status. at in personalitate
creata aliter omnino evenit. Divinae natura cum existentia
communis et idem est persona existentia dicitur. qua propter
cum nequeat una persona dici ab alia, habet
dari debet in qualibet privo aliquid ratione virtualiter
a natura distinctum cum ea adductum ratione cuius una persona
existentia non sit alia, sive distinguatur existentia ab alia. at quaelibet
natura creata est singularis et cum nequeat cum multis
personis idem statu existentiae, ideoque suppositum, ideo personas
creatas sufficient distinguere. namque tamen singularis
ad quae cum ipso quod natura creata stylitas non sit in mea sibi
in unitate est alia substantia et in se iure abstractas sive subsistentias
sibi has aut personalitates propria. denique inter Divinas personas
dicitur propriam et in terminativas denominationes
286 excitat repugnat eadem privis aliis rationibus.

humana natura ... personalitate. Utrum S. natura
... personalitas propria humanae naturae cum alienae Divinae
... cum alia substantia: et personalitas
humanae naturae non est ... nato. ... personalitas propria
... singularitati

[illegible] humanae [illegible] personas nata vi unionis physicae [illegible]
ad alia subsistentia [illegible] vi unionis physicae [illegible] [illegible]
in qua ratione ponimus humanitatem [illegible] personalitate propria, habitudo
[illegible] [illegible] aliqua distincta substantia Verbi [illegible]
personalitate alienae: [illegible] [illegible] [illegible] personae [illegible]
[illegible] aliquae unione nata [illegible] [illegible]: nam alioquin [illegible]
[illegible] [illegible] dari [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] personalitate propria humanitatis [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] num. 185.

Ass itaque [illegible] num. [illegible] 185
[illegible] subsistentia, [illegible] personalitas propria [illegible] [illegible]
[illegible] quae natura [illegible], [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible], [illegible] natura [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] physicae [illegible] substantia; [illegible]
[illegible] [illegible] personalitas [illegible] [illegible]
adaequatae, [illegible] [illegible] reddit [illegible] alieno [illegible] propria [illegible]
[illegible] [illegible] substantia [illegible] personalitas Verbi Divini [illegible] aliena
[illegible] humanitatis [illegible] [illegible], quia [illegible] [illegible] humana
[illegible] physicae [illegible] [illegible] substantia [illegible] humanae [illegible]
[illegible] omni substantia distinctae, a personalitate Verbi Divini. [illegible]
[illegible] personalitas [illegible] [illegible] [illegible] aliena [illegible]
[illegible], [illegible] physicae [illegible] reddit [illegible] humanam
[illegible] humanitatis [illegible] propria, [illegible] personalitatis [illegible]
distinctae.

Obiicies 6. personalitas Verbi habuit humanitatem 188
[illegible] denominationes quas [illegible] habuisset personalitas humanitatis propria;
[illegible] [illegible] habere nequit [illegible] denominatione quas habuisset
[illegible] [illegible]: [illegible] personalitas humanitatis propria [illegible]
[illegible] unionis physicae [illegible] [illegible] substantiae, [illegible] personali-
tate Divinae. [illegible] personalitas Verbi habuit huma-
nitati [illegible] omnes denominationes quas [illegible] habuisset personalitas
humanitatis propria [illegible]. [illegible] habuit humanitatem [illegible] aliquas de-
nominationes, quas [illegible] habuisset personalitas humanitatis propria:
[illegible]. habuit [illegible] aliquam, quam [illegible] habuit denominationem [illegible]

denominaς [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]. [illegible]
[illegible] Verbi [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
formalitas [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
quam [illegible] [illegible] formalitas [illegible]: [illegible] denominaς,
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] denominatur [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] formalitas [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] humana natura [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible]. [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]. [illegible] denominaς [illegible]
[illegible] denominaς [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
denominaς [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] denominaς [illegible]
[illegible].

189 [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] eandem denominationem, quam [illegible] [illegible] [illegible] causa [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible], sive causa; [illegible] duas [illegible] [illegible] [illegible] rationalis [illegible]
[illegible] humana, [illegible] [illegible] causa [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible]. [illegible] generalis [illegible] sive causa [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] denominationem [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] aliquas [illegible], [illegible] aliarum causarum. [illegible]
[illegible] generalis causa [illegible] omnes [illegible] [illegible] [illegible] omni [illegible]
[illegible] denominari [illegible] [illegible] [illegible] eamdem denominationem [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] causa [illegible] [illegible]
causa [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
denominari [illegible] [illegible] [illegible] [illegible], sive [illegible] [illegible]
[illegible] denominationem [illegible] [illegible] [illegible] generalis causa [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] denominari [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible].

190 [illegible] [illegible] [illegible]

200

[illegible] naa unionis nae humanae [illegible] humanae subsistentia [illegible] ad hoc [illegible] pro personalitas [illegible] humana [illegible] naa unionis. [illegible] unione humanae [illegible] subsistentia [illegible] nae humanae [illegible] Verbo divino [illegible] personalit [illegible] subsistentia [illegible] natura humanae [illegible] Verbo divino [illegible] subsistentia [illegible] personal [illegible]: [illegible]. [illegible] personalit [illegible] subsistentia [illegible] personalit [illegible] subsistentia [illegible] personalit [illegible] personae personalit [illegible]: nomen.

Dubitatur [illegible] 191

[illegible] subsistentia sive personalit [illegible] subsistentia sive personalit [illegible] subsistentia sive personalit [illegible] subsistentis, sive personalis, subsistentia sive personalit [illegible] subsistentia [illegible] subsistentia sive personalit [illegible]: ad hanc enim denominationem [illegible] subsistentiae, videlicet subsistentem sive personalitatem [illegible] subsistentis, sive personae subsistentia sive personalit [illegible] adaequatam [illegible] humanae unitae [illegible] subsistentia [illegible] subsistentis sive personalis [illegible] subsistentia [illegible] subsistentis, sive personae [illegible] denominationem [illegible]

Sectio 8. De [illegible] 192

[illegible] humana [illegible] humanae [illegible] subsistentia [illegible] personae Verbi [illegible] unionis [illegible] immediate [illegible] Verbi [illegible]

[illegible] cum humanitate [illegible] Verbo [illegible] eo [illegible] primo [illegible]
[illegible] substantiae [illegible] [illegible] [illegible] inmediate [illegible]
[illegible] terminatis unionis ad [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] communicatis unionis ad [illegible]
[illegible] [illegible] ad [illegible] non manet [illegible] neque primo [illegible]

127 Obiicies [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] inmediate [illegible] Verbi [illegible] [illegible] cum [illegible] eandem unionem [illegible]
cum humanitate [illegible] eandem unionem [illegible] [illegible] cum alia substantia [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] cum humanitate. [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] cum alia substantia
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] inmediate [illegible] [illegible] ad [illegible] non amittit [illegible] [illegible]
[illegible] amittit [illegible] inmediate unionis [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] non est [illegible] [illegible] neque [illegible]
aequalis alia substantia [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] aequalis [illegible]
substantia. [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] cum humana
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
substantia [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] cum alia substantia [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] inmediate unionis ad [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible]

128 Obiicies [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] inmediate cum alia substantia
[illegible] [illegible]. [illegible] [illegible] non [illegible] in unione
[illegible] inmediate cum alia substantia [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] inmediate cum alia substantia [illegible] [illegible]

ex dependendo maxi[me] substantiae n[ost]rae [illegible] quia [illegible]
in [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] subsistentia
[illegible] creaturae: [illegible] [illegible] [illegible]
na [illegible] ex [illegible] [illegible] [illegible] id est quae [illegible]
[illegible] in num[er]o 26. [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] subsistentia [illegible] [illegible] creaturae: [illegible]
naturae [illegible] creaturae [illegible] [illegible] [illegible]
no: nam [illegible] creaturae [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] cum [illegible] [illegible] substantiae [illegible] [illegible]
[illegible]: [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
nulla [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible]: [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
ipsa. [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] actualis [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
unita [illegible] [illegible] cum [illegible] subsistentia [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] unionis [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible]

Dubium 20 [illegible] [illegible] [illegible] 205

[illegible] humanae Christi [illegible] [illegible] unionis
[illegible]: [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] humanae [illegible]
[illegible] [illegible] humanae Christi [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] humanae [illegible] [illegible]
[illegible] Verbo [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] in num[er]o 59. [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
humanae [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] unionis: sicut in [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] neque [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] humanitas [illegible] [illegible] assumpta [illegible] [illegible] [illegible]

Caput 5.

an humanitas a Verbo Divino assumpta habeat creatam existentiam.

Haec est haec difficilis et magnis [illegible] studiis agitata Scholasticorum Controversia: [illegible] enim [illegible] cum [illegible] defunctis humanitatis a Verbo Divino assumptae (ex qua creata, id est increata Verbi Divini [illegible]) atque adeo debent humanitate illa [illegible] ex carens a [illegible] quare a [illegible] existentia Divina ex Verbi [illegible] tamen [illegible] subsistens humanitas [illegible] Dominum [illegible] creata atque adeo agnoscens in Christo Domino duas [illegible] ex [illegible] increata altera creata una Verbi altera humanitatis [illegible] [illegible] existentia vel [illegible] Thomas [illegible] communiter dicunt hanc tamen subtilis [illegible] in [illegible] 6 [illegible] quam cum eo [illegible] omnes, aliique plures, [illegible] Christi [illegible] 36 [illegible] cl. Raimaudus libro de [illegible] [illegible] in [illegible] 6 [illegible] defendit [illegible] tres [illegible] Dominus [illegible] quam [illegible]

1077 Hanc [illegible] secundam [illegible] [illegible] anhaerens [illegible] suppono [illegible] humanitatis a Verbo Divino [illegible] [illegible] ex creatam, si supponat [illegible] ab illius [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] id [illegible] humanitas [illegible] quibus [illegible] [illegible] [illegible] creatam [illegible] [illegible] [illegible] a nobis argumenta [illegible] tamen [illegible] [illegible]

1078 Probatur [illegible] Sancta ex [illegible] Divinae [illegible] [illegible] Verbi incarnati [illegible] [illegible] ex [illegible] Domino [illegible] [illegible]

unus ex eorum sit alterius terminale hoc est duplex compositum
Fuit loquuti Doctores quem quidem est [illegible] sustineo. Aliis videre
[illegible] Ecclesiae dispar [illegible] Divus Thomas magis
sincere sonat Caietanus, qui 3ª parte quaestione 2 articulo
secundo advertit, opinionem illius positam in quaestione de unione
[illegible] ut retractatam, servandam esse. Sine dubitatione. Attamen
in quaestione de gratia Christi asserit suam esse quaestionem videat [illegible]
terminus eo articulo 2º docet humanitatis Christi unire [illegible]
[illegible] eius [illegible]. Et vero pro opinione illius de duplici esse
nusquam ab Angelico Doctore fuisse retractatam; imo aliquando [illegible]
magis [illegible]: nam in hac 3ª parte quaestione secunda articulo 6
[illegible] tradit, humanitatis Christi communem fuisse assumptam
ad unum esse non [illegible], cuius [illegible] esse non habuit in [illegible]
id ad unum esse personale in hypostasi Verbi, quod clarius [illegible]
ad [illegible] Doctrina Angelici [illegible] [illegible] neque quoque
secundo est quaestionem videat [illegible] in quibus [illegible]
[illegible] in Summa theologica [illegible] humanitatis Christi
Dico [illegible] gratia ex actu creata adequate [illegible] in
quaestionibus disputatis tradit in Summa [illegible]. 129

[illegible]

Colorem ubi Caietanus illius suis [illegible] dicit [illegible]
Angelicus in eo articulo: non dicendum quod quia in Christo
sunt duae naturae, et una hypostasis, necesse est quod ea quae ad naturam pertinent
in Christo, sint duo; quae autem pertinent ad hypostasim in
Christo sint unum tantum. Modo sic: esse pertinet ad naturam, ergo in
Christo est duplex natura: ergo et duplex esse suum [illegible]
[illegible] Angelici Doctoris. [illegible]
est de fide. [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

1. [illegible] affirmativa [illegible] duplex [illegible] et [illegible] humanitas [illegible] incarnat.

Pro Dico itaque [illegible] ad [illegible] duplex [illegible] duplex [illegible] et duplex [illegible] dicunt [illegible] Verbo [illegible] humanae [illegible] humanitatis [illegible] [illegible] patris [illegible] humanitatis. [illegible] humanae [illegible] humanitatis [illegible]

2a. [illegible] humanitatis [illegible] humanitatis [illegible] humanitas [illegible] humanitatis [illegible] humanitatis [illegible]

2a. humanitatis [illegible] Anglicae [illegible] [illegible] illud [illegible] illud [illegible]

[illegible] ... [illegible] hominis [illegible] ... [illegible]
... [illegible] ... [illegible]
[illegible] ... [illegible]
... sicut [illegible] ... Ny. homo humanitas [illegible]
... sicut [illegible] ... [illegible]
... [illegible] ... [illegible]
... [illegible] ... homo huma-
... [illegible] ... [illegible]
... [illegible]

Dixeram[?] ... [illegible] ubi dicit Angelicus D. 203
principium assumptionis illud, et illud quod assumitur, sicut non principium huius assum-
ptionis, principium Ny. secundum esse [illegible] illud quod assumitur
... [illegible] ... [illegible] principium Ny. esse [illegible]
... [illegible] ... Verbi ... [illegible]
non [illegible] in humanitate ... assumptione ... Angelicus. [illegible] persona aut
... minor [illegible] ... assumptionis ... [illegible] ut hic assum-
ptionis ... natura ... unitas persona: in quo ... [illegible]
hy [illegible] Ny. esse ... assumptioni humanae naturae ... hypostatica
unionis. Dixeram denique ut vidimus [illegible] 202 ... 203 [illegible] Angelicus
... [illegible] ... unione ...
... Ny. homo ... hypostatica unionis ... caro ... Verbo ...
... [illegible] ... hypostatica unionis humanitatis ...
Ny. esse ... quod Angelicus ... dicit ... [illegible]
Sanct. [illegible], assumptionis ... humana ... [illegible]
nitatis.

Ny. ... [illegible] ... illud ... esse ... 204
... [illegible] ... [illegible]
... Ny. humanitas ... subiectum ... [illegible]
assumpta ... humanum esse ... subiectum
esse assumptum ... esse aliquid absolutum reale ... humanum esse
aliquid absolutum reale ... [illegible] ... [illegible]
humanitas ... absolute ... humanum esse subiectum ... assumptis.

explat formalit[er] includit ex[tremum] q[uo]d indigeat intrins[ecum] implet humanit[as] ingr[edi]e[n]s [illegible] assumpt[io]nis, antequa[m] supponatur eis.

Prob. 3.° 10.

Si humanitas Xpti D[omi]ni n[on] existit p[er] p[ro]p[r]iam ex[istenti]am, id per ex[istenti]am D[omi]ni nasc[entis] ... sive existit increata; id tamen falsitas divinitatis, rationabilis p[ro]p[ri]is, hume[n] [illegible] rationabilis D[e]us filiat[io]: humanitas Xpti D[omi]ni n[on] existit per ex[istenti]am D[omi]ni, id [est] p[ro]p[r]iam ex[istenti]am. Pr[obatur] maior, illud enim in increata sive exist[ens] increata, cui[us] D[e]us actualitas est increata. [illegible] humanitas Xpti D[omi]ni n[on] existit [illegible] Divinam D[eu]s humanitatis Xpti D[omi]ni actualitas est increata: per humanitas Xpti D[omi]ni est increata, sive [existit] increata: [illegible] p[ro]p[r]iam, id [est] per ex[istenti]am D[omi]ni existit. Minor p[ro]b[atur]: D[eu]s cuius actualitas [illegible] increata, [illegible] maior p[ro]b[atur]: actualitas eius q[uam] [illegible] increata [illegible] creata explat [illegible] aliunque in D[eu]s est increata. [illegible] actualitas q[uae] creata explat [illegible] nomine [illegible] actualit[as] creata subiectis [illegible] minor [illegible] p[ro]b[atur] actualitas creat[a] q[uam] D[eu]s n[on] alia [illegible] localidas denominat[ive] [illegible] negat[ur] [illegible] actual[itas] illius localitatis.

Prob. 2.°

205 [huma]nitas Xpti D[omi]ni [illegible] exam[en] [illegible] humanitas [illegible] defendi[illegible] humanitas Xpti D[omi]ni n[on] exist[it] [illegible] humanam, id [est] p[ro]p[r]iam exam[en] [illegible] min[or] [illegible] existere [illegible] dicant [illegible] relatio [illegible] relativas [illegible] tamen [illegible] [illegible] quoad ad humanas existere dicant [illegible] nam[en] [illegible] [illegible] absolutam [illegible] Deo [illegible] quia [illegible] nil aliud [illegible] actualitas [illegible] in Deo [illegible] actualitas [illegible]

Verbi Divini actualiter existens, sunt hujus actualis entitatis, ultimae et
[illegible] quae ut ab una dependens, sunt una entitas actualis [illegible]
perfectio [illegible], [illegible] quae praecedit [illegible] [illegible]
ut in [illegible] dependeat [illegible] ab alia, [illegible] dici, ergo est indepen-
dens existentia, id est, nil aliud est, quam ipsa negatio actualis
dependentiae existentiae humanitatis, est ab ipsa humanitate [illegible]
et nil aliud est, quam ipsa negatio humanitatis entitas actualis; et debet dici
[illegible] ergo humanitatis [illegible] [illegible], sicut dicitur
entitas creata humanitatis, et increata entitas Verbi Divini.

Ruerus [illegible] Christi Domini humanitas existere [illegible] Qis

Dicunt [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] unitur immediate [illegible] mediate cum humanitate. [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] immedia-
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] ab alia [illegible] [illegible] communem omnibus [illegible]
[illegible] [illegible] communem omnibus [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] non uniantur cum humanitate [illegible]
[illegible] [illegible] Trinitas incarnetur [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] mediate [illegible] unitur ab alia [illegible]
[illegible] humanitatis, [illegible] existentia [illegible]
et humanitas [illegible] quam habet ergo existit. [illegible] humanitas
existit immediate. [illegible] mediate non habet ergo, id [illegible] mediate; et [illegible]
quo non habet existentiam, quod ex [illegible] [illegible] [illegible] minor probatur;
humanitas ergo non habet immediate [illegible] [illegible] ergo [illegible] non
immediate [illegible] mediate unita [illegible] [illegible] [illegible]
et humanitas Christi Domini non existit immediate. [illegible] immediate [illegible]
[illegible] [illegible] entitas [illegible] [illegible] [illegible]
et nil simpliciter est.

Dico 2°: humanitas Christi Domini subsistit 20l
immediate et existit [illegible] immediate, [illegible] non mediate [illegible] [illegible]
et [illegible] [illegible] [illegible] humanitas [illegible] Christi Domini
non subsistit [illegible] Verbi Divini [illegible] [illegible] immediate. [illegible]
entitas [illegible] [illegible] [illegible] existit: [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] non [illegible]: et [illegible] immediate [illegible] existit immediate. [illegible]

extollo — celeberrimo valde qui fabricari libros auxiliante . . . ad templum Amantes ad . . . exposuissent, quod sicut scilicet . . . hac ad . . . , . . . scilicet . . . simile ad invicem . . .

229 actio productiva humanitatis Christi . . . non producit humanitatem . . . id neque absolute neque relative . . . producat et . . . absolute neque relative . . . humanitatis Christi Domini, . . . actio humanitatis Christi Domini . . . eius . . . creatam . . . actio . . . productiva humanitatis Christi Domini, producit . . . quod . . . antiquus . . . humanitas existebat, id . . . antiquus . . . humanitas existebat, . . . humanitas . . . productiva humanitatis Christi Domini producit humanitatem . . . illam . . . actio . . . producit humanitatem, et quia humanitas antiquus existebat non . . . : quia . . . humanitas . . . humanitas . . . et . . . existentia . . . plurima alia . . . possunt . . . Domini numero 226 allegatus . . . humanitas audiamus . . .

230 Dicunt . . . Anglicus . . .

In articulo secundo . . . defendit Anglicus . . . in Christo Domino . . . in eo articulo in quo . . . satis obscuras . . . Commentario . . . Eximius . . . , dicat statuere . . . multiplicari in Christo Domino . . . , . . . duplici Christi Domini naturas, quarum quaelibet . . . ut numero 229 . . .

2º) tantum quae ibi extenduntur esse in Christo Domino unum esse perfectum prout
ad hypostasim, id est, unum esse suppositale et personale quod non requirit
et hoc esse humanae naturae, utra extrinsece ad Dei hominis esse in Christo
dici nequit gloriae adiectivus cum majestatem divinam [illegible] requirit ad
personam; humanas in Christo Domino esse unicas: idque manifeste [illegible]
Dei hominis adstruens ibi unius Christi Domini esse, atque alia [illegible]
dati, [illegible] de esse [illegible] hanc [illegible] multi [illegible] et illustrat
Eximius disputatione 36 sectione 2 [illegible]
hanc et quidem non aliam [illegible], [illegible] ex quo [illegible] secundo
articulo 2 ad secundum, ubi, et nunc [illegible] vidimus, declaravit
Angelicus Doctor, humanitatem Christi Domini fuisse assumptam ad unitatem
esse non per naturam, id est ad unum esse, sed ad hypostasim personae.

Resp. [illegible] [illegible] esse illo, quod illud aliquid
dicitur unum quid communiter, unum esse per se: sicut homo dicitur
[illegible], [illegible] in homine, [illegible] 211
[illegible] ex quibus adaequate [illegible]
disputatione 36 sectione [illegible] demonstrans, quando in eo articulo
secundo [illegible] mente [illegible] abiit.

Obiicies

Primo [illegible] qui in [illegible] Synodo [illegible] 219
[illegible] Christi Domini humanitate dicit [illegible] itaque [illegible]
in Verbo [illegible] habuit esse unum [illegible]
[illegible] Medinas [illegible]
articulo [illegible], ut habet Eximius disputatione
36 sectione [illegible] habuit esse unum cum Verbo. Secundo Damascenus
quod [illegible] Medinas ibidem, [illegible] dicens
libro 3 fidei orthodoxae capite 22, humanitas Christi [illegible]
carne Verbi Dei [illegible], et [illegible] quoniam [illegible]
[illegible] dicit, Christi Domini humanitas [illegible] anima [illegible] fuisse
[illegible] libro de incarnatione et gratia [illegible] dicit, [illegible]

arumpoy Caary fuisse dryg Virginy.

Obj. dio ssaudy illg. Verbo datu fuisse additq a Medina Kahua Segio rii: quae quidem ut antiqui e fidelium d. Nahy, neque adv. ciuy favet, nec nostri nunc: nam iu ibi summo exe. glo D. d. Chu manifeste assum patet ex primis gsabus Verbi. Sicut Sophronius att. : Simul quippe caro, simul Dei Verbi caro simul caro animata rationalis, simul Dei Verbi caro animata rationalis. in illo itaque, et n. in simul ppa habuit exa ung. de humanitate aus verum dicat in eo in ia. lure tam tj ung. eag. egppe n. ante Ulrin Verbi. Sophronius itaque ea loquune dormien intendit, humanitas exire per eg Verbi, d. Docere contra hyreticos, humanitas illg in eodem tempore ani instante in quo incepit ee. anxius na cottg Verbo uno fusse: et hamo dicit humanitas illg. simt habuisse ung. exg. invariatg et eius dicat quod n. prius ante ssyaal stetit Sophia ex Verbo; de temp ex Verbi in eo sophronio diximus nuo S. S. Dicat sppamedio hy ipsas hanc exigit Sophronius Verbis hinc et nuo ny. alterat producto: hanc circa re eo quiunque Sophronius dicat humanitas exire per Verbg. id exirem Verbi Videlicet tanquam in hoc ingreg. hinc aut ppag. htomista istlius extra humanitas p. eig. Verbi: sicut ppag. eo. thdeus exire atq. p. xg. mg. eoque aia dicat nuncu maa; uno p. hus xra htomas tecum fas exat in man; n. fra pxg. mg, i. ma. Sy eag. veut.

Obj. 2º cy Eximio Aeuto; Supra, illud Damasceni hominem ee Deum fidelibus; nec eg illa neque alia sillia Vabas tinatam cogitasse, lintom iah

tiali Orthodoxi respuerunt. Damascenus quidem eo exigit Usihelet. Caro ab ultimo orbe Deo Verbo constat, uno pretio munijo sunt, aequivocatis cum eo adaequans habuit verbum aut unum; et idem et monione Orthodoxi: ex eis, et caro ab ultimo orbe et a sola mortis et s. ortus, ipsiusque Verbi unitis, et ipso et existit, ubi ut Verbum n̄ dicat Verbum, id in Verbo subsistere: Verbum enim non ipsam naturam humanitatis, id hunc ex eis eius. ad quam donique illi hic addunt quaerunt eius genus nostri ut dicimus: ibi enim locus plane hic humanus corpus est, et suis loquens uniones substantiae; genti et aliorum. Sic itaque nil est quidam adversus ira auctore in ratione aut in magis, ut ex ch. ostendo.

Obiiciunt 2 arguunt: 215

Si supponit fonet ei Ordo Angelica sequeretur inquiunt Xpus n. esse unus subsistens ens. Sequela patet ut Xpus includit unum duas ex duabus naturis sit unus subsistens unus, nunc ut quod una ex his exigit habeat rationem ad alterum et altera rationem autem id implicat quod ex duabus unius una heatnas ad alteram, et altera rationem aut: p. Xpus includit duas ex duabus naturis, sequeretur itaque n. esse unus subsistens ens. Minus patet: ex ea ens est ultimas sive actualitas subsistens, id implicat quod ultima sive actualitas subsistens habeat rationem ad alterum actualitatis ultimas subsistens; implicat quod ex duabus unius una heat rationem ad alterum et altera rationem aut. minus patet etiam habet rationem sive habet quod sit actualis alius, ad quem adiungas sup. supponitur et ultima, n. est ultima ratio suppositionis. 216

Quando sequelam ferunt maior dispositionis: R. ut Xpus includens duas ex duabus naturis sit unus subsistens unus, nunc est quod una ex his exigit habeat rationem ad alterum, et altera rationem aut

in linea ex[tre]ma nat[uralis]: in lineam enim [illegible] et [illegible] omnino
maior. Imo ergo de [illegible] quia [illegible] implicat q[uo]d ex duabus ex[tremis] una
fiat [illegible] ad alterum, et altera [illegible] aut in linea ex[tre]ma
[illegible] in linea enim [illegible], et [illegible] nat[ura]lis et [illegible] de
[illegible] ad alterum [illegible] [illegible] adequa[te] implicare [illegible]
extra [illegible] [illegible] atque [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] admittitur in Xp[ist]o D[omi]no duabus duarum naturarum [illegible]
[illegible] debere [illegible] [illegible] et alterum ad in linea ex[tre]ma [illegible] [illegible]
debere extra [illegible] [illegible]. Nullo [illegible] [illegible] [illegible] in
Xp[ist]o D[omi]no utraque extra, una tamen n[on] exit [illegible] [illegible]:
[illegible] sicut utraque [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
una [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] humana natura
[illegible] extra [illegible] [illegible] [illegible] et in hoc [illegible] sive lineas [illegible]
sive lineas [illegible] [illegible] [illegible] ex Verbo et humanitate
[illegible] [illegible] [illegible] q[uo]d in lineas [illegible], et [illegible]
231 [illegible] [illegible] [illegible]

Dicitur [illegible] [illegible] humanitate

Xp[ist]i D[omi]ni [illegible] [illegible] ab extra Verbi D[omi]ni. Verbum D[omi]ni, [illegible]
humanitas [illegible] duo [illegible] in [illegible] ex duabus [illegible] in [illegible]
[illegible] [illegible] subsist[enti]a [illegible]: [illegible] ex Verbo D[omi]no, et humanitate [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] humanitas Xp[ist]i D[omi]ni [illegible]
[illegible] ab extra Verbi D[omi]ni [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] q[uo]d [illegible]
[illegible] Xp[ist]i D[omi]ni fiat [illegible] ab extra Verbi [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible]. Verbum D[omi]ni, et humanitas [illegible] duo [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] duo [illegible] [illegible] [illegible]: [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible]

218 [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

naturam [illegible] et valent non resultat unus [illegible] tamen [illegible]
[illegible] ex duabus entibus, quorum unum [illegible] omnis [illegible]
[illegible] aliunde [illegible] non videntur, unus [illegible] resultet [illegible]
[illegible] Verbi Divini et humanitas non [illegible] Verbo unus Divinus [illegible]
[illegible], [illegible] aliquid [illegible]. Quia tamen
humana natura [illegible] subsistentis, et personalis
[illegible] alterius [illegible] substantia [illegible], ut dixi [illegible]
[illegible] Verbi Divini [illegible] unitur
[illegible], ut ex Verbo Divino et humana natura unitis resultet
unus subsistens [illegible] et una substantia [illegible] persona [illegible]
[illegible] arguit [illegible] ex duabus entibus [illegible]
[illegible] unus [illegible]
[illegible] ex [illegible] entitatibus [illegible]
[illegible] utraque entitas [illegible] ut [illegible]
[illegible], [illegible] humanitas [illegible] Christi Domini
humanitas [illegible] ut liquet ex [illegible]

Dicunt 3° ab humanitate Christi Domini [illegible] 219
[illegible]
[illegible] Beatae [illegible]
[illegible] Matris Dei [illegible] humanitas
Christi Domini non [illegible]
[illegible] Verbum Divinum [illegible]
[illegible] humanitas [illegible] Christi Domini [illegible]
[illegible] hominibus [illegible] Beatus [illegible]
[illegible] Christi Domini [illegible] Beatus [illegible]
[illegible] ad humanitatem Christi Domini [illegible]
[illegible] Beatae Virginis [illegible] Matris [illegible]
[illegible] ad [illegible] hominibus [illegible]

Resp. [illegible] 220
[illegible]
[illegible]

[illegible] ut dic. Mater Dei non [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] ex [illegible] [illegible] [illegible] in [illegible] Dei ex [illegible] [illegible] unio ex [illegible], ex humanitate. [illegible] unio [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] Deo [illegible]. [illegible] [illegible] humani [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] homin. [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] humanis [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] annuntione ut in Angelico [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] unio Beatam Virginem [illegible] [illegible] ante [illegible], et [illegible] Beatam Virginem [illegible] [illegible] Mater Dei [illegible] [illegible] volunt [illegible] [illegible].

221 [illegible] [illegible] [illegible]

[illegible] [illegible] [illegible], [illegible] [illegible], [illegible] [illegible] Communica[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] alibi statuenda. [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] excludendo [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] humanitas in [illegible] denominat [illegible], [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] filii [illegible] [illegible] [illegible] unio, [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] humanitas [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] a Beata Virgine, [illegible] tamen [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] Deus Verbum [illegible] filius Beatae Virginis: [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] in homine, [illegible] [illegible] unio, [illegible] tamen homo [illegible] [illegible] et filius.

222 [illegible] [illegible] [illegible]

[illegible] [illegible] [illegible], [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] Virginis Mariae [illegible] [illegible] [illegible] ex humanitate [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] ad [illegible] [illegible] ex [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] Virginis [illegible] [illegible] [illegible] ad [illegible] Dei hominis, [illegible] [illegible] [illegible]

dicere ... Habitu generali Augustinus. Itaque arguitur, quo Christus mortuus ... Thomas et Bonaventura Magister ... alii ... Scoti, nullius praeterea momenti est. ... dicere ... eius ... ... claudit ... assumptas.

Quaeritur praeterea ... 221

... verbo Christo assumptas ... quam ... ... passiones ... verbum Christi assumpsit hominem: ... Magister ... ... et Anglicus ... ... articulo ... haec inter scholasticos ... fere omnes ut notavit Eximius ... in ... tertiam articulo, Cardinalis de Lugo disputatione 13 sectione 2. Raynaudus libro 2o de Christo numero 58 et alii ... ... ab ... ... Scholasticas ... ... humanitas ... homo ... homo ... ad significandum suppositum sive personam ... verbum Christi assumpsit ... suppositum sive personam ... assumpsit hominem: ... negant ... ... sive addito aliquo ... significationis, ita ut ... homo ... significet non.

... 222

... quod ... loquuntur sanctus Leo epistola ... ... libro ... ad ... cap. 18. Stephanus ... ... Anselmus de Incarnatione Verbi cap. 2. Damascenus libro 3 fidei orthodoxae cap. 2. ... ... libro de Agone Christiano cap. 18, 19 et 20, et libro de Trinitate ... cap. 15, et in Enchiridio cap. 36, et libro 9 de Civitate Dei cap. 15 ubi ... ... et ... ... ex homine quo induatus ... et libro 10 cap. 29 et 32, ubi ... hominem a verbo ... ut ... mundaretur: et saepe alibi, quibus ... sunt ... ... deinceps, multi alii ...

quod Quadrupedes quarum [illegible] [illegible] et in hystoria (?) [illegible] Ambrosii et [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] substantiae hominis [illegible] virgi[illegible]

223 Quam [illegible] [illegible] eo [illegible] [illegible] ad [illegible] dicendum, quod huiusmodi loquutiones non sunt extendendae [illegible] [illegible]. [illegible] sunt exponendae, ubique quae [illegible] [illegible] ponuntur: ut dicamus hominem assumptum [illegible] [illegible] assumpta et [illegible] assumptio [illegible] homo [illegible] [illegible] [illegible] hominibus significat [illegible] homo [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] nomine [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] Byzantinus antiquus [illegible] [illegible] paulo ante [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] ab omnibus [illegible] hominem significare [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] Philo Alexandrinus [illegible] homo aut [illegible] [illegible] significabat aut [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] significandi [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] quod antiquitus [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] nomen [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] omnis [illegible] [illegible] atque [illegible] [illegible] nomine humano [illegible] [illegible] ad [illegible] de humana [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] quae [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

[illegible] cxxxiiii addito [illegible]
[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible] verbum [illegible] humanitas [illegible]
[illegible] Verbo [illegible]
[illegible] hominis [illegible] humanitas [illegible]
[illegible] humanitas [illegible] Verbo [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

228 [illegible]
[illegible]
[illegible] audirent [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] Verbi [illegible]
[illegible] omnes homines [illegible] filius [illegible]
[illegible] factus [illegible] homo [illegible]
[illegible] ex Virgine.

229 Video caelos apertos et filium [illegible]
[illegible] filius hominis [illegible]
[illegible] Video [illegible]
[illegible] Verba [illegible]
[illegible] indicarent [illegible]
[illegible] significari [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] ego [illegible] hominis [illegible]
[illegible] factus hominis [illegible]
[illegible] video in filio [illegible]
[illegible] videat [illegible]

Dices tertius [illegible] Quare homo [illegible] non homo qui non assumpsit [illegible] homo qui assumpsit. [illegible] [illegible] [illegible] quilibet [illegible] homo [illegible] [illegible] obiiciat [illegible]. [illegible] Angelicus [illegible] et sic ad illud [illegible] ad [illegible] dicendum, quod filius [illegible] homo qui assumpsit [illegible] non assumpsit [illegible] [illegible] homo qui non assumpsit [illegible] homo qui non assumpsit [illegible] minus [illegible] non assumpsit humanitatem [illegible] adeo [illegible] homo qui non [illegible] [illegible] humani [illegible] non sequitur quod assumpsit [illegible] [illegible] humanus [illegible] humanus non [illegible] ut diximus [illegible] et [illegible]

[illegible] Dices [illegible] homo [illegible] homo [illegible] [illegible] homo [illegible] [illegible] [illegible] homo [illegible] humanitatem [illegible] quae [illegible] homo [illegible] humanitatem [illegible] homo assumptus [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] humanitatem [illegible] [illegible] [illegible] humanus [illegible] [illegible] [illegible]

Caput [illegible]

[illegible] [illegible] quilibet [illegible]

quia di[ctum] fuit a[n]te[a] ... fuit ... Sanctissimo dedicat ...
libro ... quaero ... ut ... fuit ... nemo ...
alius humanitas ... altero ... quod ... fuit
... tamen ... omnes ... et dimensio-
233 ne.
Additio ... quilibet humanitas ... ha-
bet ... sub ... xxo. et maxime ...
quaelibet humanitas habet ... quibus conditionibus ... ad tandem
... unius neque alio ex ... apparet ... incognita ...
... ex ... libro ... ubi ... capitulo ... Verbi ... humanitas aliunde ... quae ex ...
... Sic ... contractam ... humanitas aliunde ...
... est ... non ... aliunde ... sub ...
... obligabit ... sicut ... quae ...
... Christus ... quo vellet ... humanitas ... alias ... de quo ... decem ...
... humanam ... Accedit hic homines
... libro ... ex ... gratuita ... humanitas quae alia ... et quae ... altero ... humanitatibus ... humanis productis ...
234 ... ad Angelicam ... ex ... relatio ... homine ... quae ... Angelis ... Anglica ... videtur quidem ...

Subiecti proprii ab Angelica natura, aut partis saltem. Ait Angelicus libro 4 contra gentes cap. 55 ad 4, et hac parte 3 articulo 3o in corpore ubi dicit: unitis quae non sunt composita ex natura et forma in diffusiue hypostasis [illegible]: in quo loco explicando non parum laborant Thomistae ibi et Suarez 3 parte disp. quaest. [illegible] et disp. quaest. [illegible]. At certe nullus [illegible] [illegible] attributum [illegible] Angelicae ac deinde [illegible] [illegible] [illegible] distinctionis et separabilis. videatur [illegible] Ait hic [illegible] quaest. [illegible] et disp. quaest. [illegible] metaphysicae [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] expresse [illegible] Angelica non assumptibilis [illegible] propria [illegible] [illegible] [illegible] hypostasis [illegible] ut propria [illegible] personalitate: habet [illegible] expresse realis [illegible] distinctionis et separabilis [illegible] personalitas [illegible]. [illegible] [illegible] illud [illegible] libri [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] sine reali distinctione [illegible] personalitate [illegible] et [illegible] [illegible] [illegible] ab [illegible] [illegible] ut vidimus numero 264. Si enim Angelica natura [illegible] privari propria personalitate sine huiusmodi reali distinctione [illegible] humana natura [illegible] [illegible] et privari propria personalitate [illegible] [illegible] personalitate [illegible] [illegible] [illegible]: [illegible] ex hypostatica unione non [illegible] [illegible] distinctio, quod [illegible] [illegible].

[illegible] [illegible] [illegible]. [illegible]

[illegible] Angelica natura assumptibilis est hypostatica [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] distinctione [illegible] [illegible] Angelica [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] fundamentum ex [illegible] ad Hebr. [illegible] 16 dicente: nusquam [illegible] Angelos apprehendit, sed semen Abrahae apprehendit [illegible] [illegible] hypostatica unione [illegible] [illegible] [illegible] exponunt. Audi [illegible]: nusquam [illegible] [illegible] apprehendit.

hoc non Angelus non assumpsit neque eos pertransivit. hinc aliud multus erga homines quos charitate [illegible] induat. quod cum Angeli non donavit hic hominibus dedit ut ex [illegible] non carnem assumeret unde fit argumentum. Angelus colere commendat charitatem Christi et specialem erga homines personas benevolentiam: [illegible] assumpsit naturam vel hypostatica unione eius verbi humanam naturam. Angelicam prohibent [illegible] videlicet ad unionem cum verbo humanam naturam Angelicam namque [illegible] [illegible] [illegible] commendans [illegible] non Angelica natura non est assumpta [illegible] hypostatice addicta: et Angelicas naturas assumptas esse hypostatice adscio. [illegible] non eius specialiter nobis quam Angelis beneficium collatum adscio [illegible] eo quod verbum Dominus non assumpserit naturam neque eorum assumere [illegible] [illegible].

Denique

836 quod ad [illegible] non narrent ejusce adscio hypostatice assumptas Catharinus in 3 eius disputatione 2a quaestione 3a. Henriquez [illegible] [illegible] quaestione [illegible] Mirandulanus in apologia [illegible] [illegible], qui tamen [illegible] [illegible] gradibus adhaeret [illegible] Vasquez disputatione [illegible] [illegible] [illegible] sectione 2a fuere impugnatus ab [illegible] disputatione [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] Anglico [illegible] in 3 eius disputatione [illegible] [illegible] sectione [illegible] [illegible] [illegible] quaestione [illegible] [illegible] quaestione [illegible] articulo [illegible] quaestione [illegible] [illegible] quaestione 3 articulo [illegible] [illegible] quaestione [illegible] 3 ad [illegible] Capreolus Caietanus et omnes [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] disputatione [illegible] sectione [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] Raynaudus libro [illegible] de Christo [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] verbo, omnes, unicas quas [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] eius [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] relatas.

Assertio 3a [illegible]

837 [illegible] assumptas hypostatice adscio. [illegible] assertio [illegible] [illegible] [illegible] naturam [illegible] natura, [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] quia [illegible] [illegible] nullus [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] traditio. [illegible] [illegible] Christus Dominus de facto [illegible] [illegible] non humanam [illegible] relatam [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] assumi a Verbo [illegible]

ina Div. Augustini libro de vera religione cap. 16 expresse
dicentis ostendit verbis: Omnis assumere corpus ostendit, atque
in quo ne dixisset tunc cum infirmas gubernanti sed tanto dominicum ipso
hominis divinitatis dedisset hujus rei verbo. Cap. Tatianus contra
vindicat ab dominibus.

Dubium in Praevaricationibus Christi Domini (?) ... indicium
indicium ... ... quidquid est Deo indignum est ...
incarnatio ... indignum Deo est assumere hujusmodi ... naturae
quam Deo aut homini ... indignum est ... ad
... naturae ...
hujusmodi ... indignum Deo est ... ad
... assumeret hujusmodi ... quam aut ...
... homo ...
... hujusmodi ... indignum ... est assumere hujusmodi ...
... quam Deo aut homini. ...
... libro de carne Christi cap. ... ubi ...
... verbis ... de feminae assumere ...
in ... ... qui ...
... 12 ... de ... aut ...
... et ... aut ... indicium ...
... quam ... in corpore ...
... hujus ... 4 ...
... ...
... ... assumere
de

Q. 2

... ...
... indignum ... Deo ... ...

[illegible] creati hominis [illegible] divinae, [illegible]
[illegible] qui [illegible] omnia [illegible]
[illegible] fortasse [illegible] videret [illegible]
nobis [illegible] indignae videri [illegible] qua
[illegible] ab adversariis obiicitur [illegible] omnino hue facit [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] magna [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] ad [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] creatura [illegible] [illegible] ex quo
[illegible] omnes [illegible]
[illegible] [illegible] aliquid vero [illegible]
[illegible] ex quo [illegible] sunt [illegible] et [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] partes [illegible] alia vero ab ea [illegible]
[illegible] elegantia [illegible] argumento [illegible]
[illegible]: omnia [illegible] ex quo sunt [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] neque ulla [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] omnino [illegible]
[illegible] omnes omnino [illegible] [illegible]
omne [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] una creatura [illegible] et altera [illegible] una [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] magnae [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] videlicet [illegible]

[illegible]

7

Nil Deo [illegible] indignus [illegible], aut indecorus [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] indignus [illegible] faceret [illegible] ad [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] ad hominem [illegible]
[illegible] [illegible] indignus [illegible] humana
[illegible] sicut de facto Angelica [illegible]

[illegible] multis [illegible] [illegible]
[illegible] tabularii [illegible] curand. qui tamen [illegible]
[illegible] valde [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] ad [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible]. [illegible] tabulari [illegible]
[illegible] [illegible]; et tamen non omnibus [illegible]
tabularum [illegible] [illegible]. Cum [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible]. [illegible] et indignus [illegible]
et [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible]: At [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible]. [illegible] [illegible], et tamen [illegible]
[illegible]: [illegible] mundi [illegible]
[illegible] [illegible] dicat [illegible] Machina [illegible]
[illegible] [illegible]; ego vero [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible]: [illegible] mundi [illegible]
[illegible] [illegible] quae [illegible]: quidem [illegible]
quod [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible]. Ex [illegible] [illegible] colligere [illegible]
mundi [illegible] fuere [illegible] indigna
[illegible] [illegible] indignus [illegible]

Israelis aliisque exilii[illegible] [illegible] famulitio [illegible]
[illegible] videntur [illegible] [illegible]: [illegible]
Dei [illegible] videri [illegible] quod [illegible] et [illegible]
[illegible] ut [illegible] et [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] advenerit [illegible]
Bassius, Rainaudus, [illegible]

(131) Nec [illegible]

[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] colore [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] columbis [illegible]
[illegible] [illegible] descendit [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] corporis [illegible] descendisse [illegible] [illegible]
[illegible] columbae [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] columbae [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] columbae [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
Matthaei, [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] columbae [illegible] [illegible]

3º [illegible] ... Calonius [illegible] ... paragraphu [illegible] ... verba [illegible] ... [illegible]

[illegible]

222
[illegible] Calonius ... Quia [illegible] ... [illegible] ... in lingua [illegible] ... [illegible] ... Sabinus [illegible]

829
[illegible] ... inelevabilis ... [illegible] ... inelevabilis ... [illegible] ... videmus ... [illegible] ... [illegible]

Deo naturalis. Ad 2um dico ant. neg. [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] unio [illegible] [illegible] [illegible] compen-
sio [illegible] [illegible] libertatis [illegible] [illegible] [illegible]. Talis
[illegible] [illegible] [illegible], ut est [illegible] unio [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible], sive sub [illegible] [illegible] talis libertatis non [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible]

auay unitã maacũ hy pchĩe Deo: o negue naao [illegible]
somũse anh nando con: Deo eng xtao [illegible] auay [illegible]
hy pchĩe Deo. [illegible] cong [illegible] auay [illegible]
[illegible] hochiny [illegible]
[illegible] Dny, [illegible] Deut [illegible] cintony mej ab [illegible]
virne pch. onde con e nullas. [illegible] xej deb [illegible] dyhone: [illegible]
feny unitã neguit hy pchĩe Deo [illegible] hy [illegible]: nathy
[illegible] ad e [illegible] guaney [illegible]
aut Sebughinty: dudit ang, [illegible] con [illegible] suppontj
[illegible] neguit [illegible] suppothy aud [illegible]
[illegible] neguit [illegible] [illegible]
aut [illegible] neguit [illegible] suppothy
hy pchĩe [illegible] auay unitã Deo.
muchs alig phy [illegible] coing cowã [illegible] xuong hiuh
[illegible] dicatij ny menhi [illegible]
Deadit.

222 [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] gane [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

[illegible]

Dicitur aliquis [illegible] 250

[illegible] Bonae [illegible] de facto [illegible] et [illegible]

Redit itaque ad [illegible] 251

[illegible] Dei [illegible] exhausti [illegible]

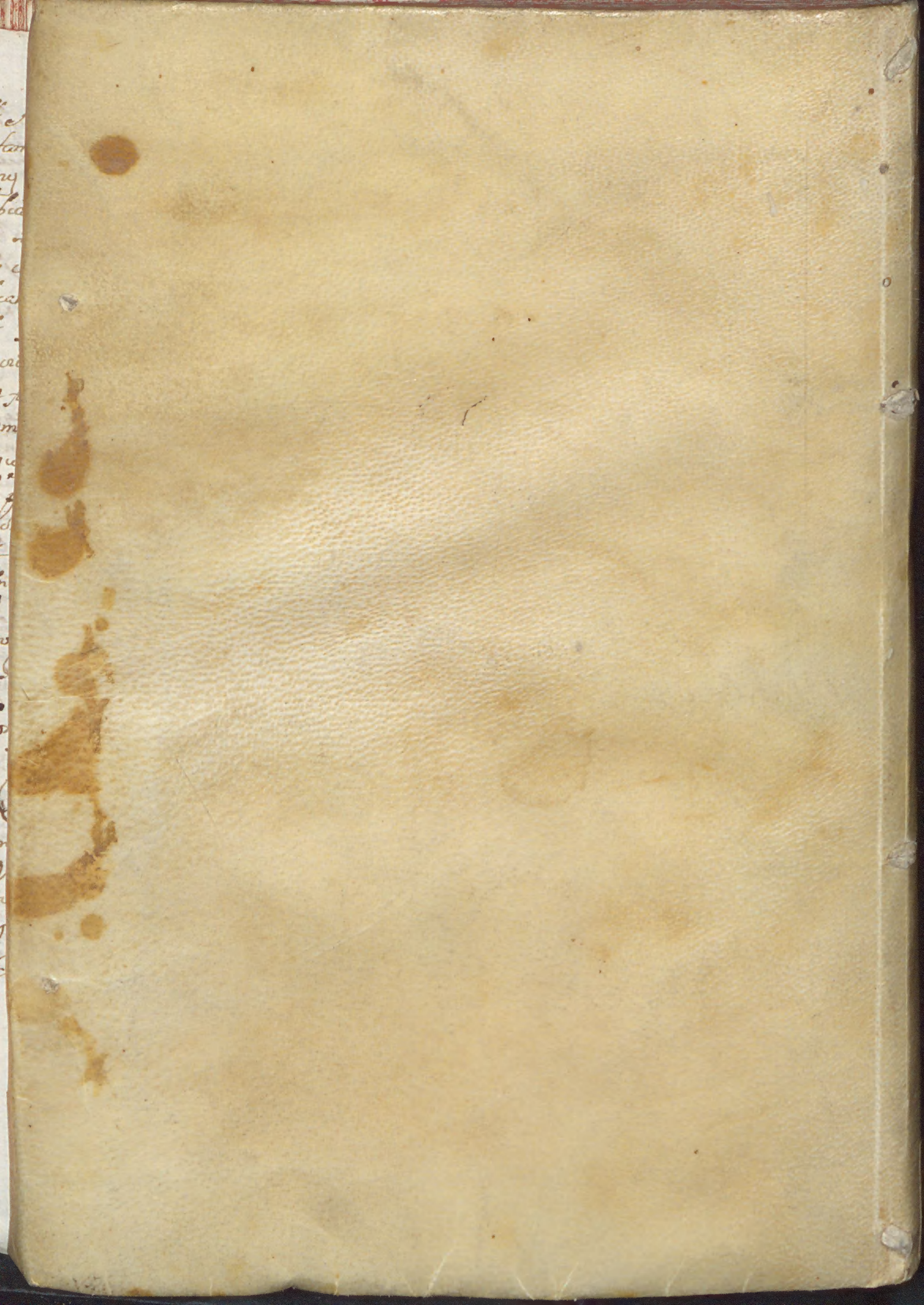
[illegible] 252

[illegible]

21

oxly dicerem dene bat. Quey dixitimus [illegible] plures hum
afrm. simul ab ead. Anae grona sabit illico [illegible]
Dñj orbiguao seund. nehemi [illegible] ungue inde [illegible]
hemitrey [illegible] omilh. plt. hurnity simul trinis
ulibatorq ane intey [illegible] Dñj a piomalitatj aeme
hank.

205

ima Pars de Incarnati

8